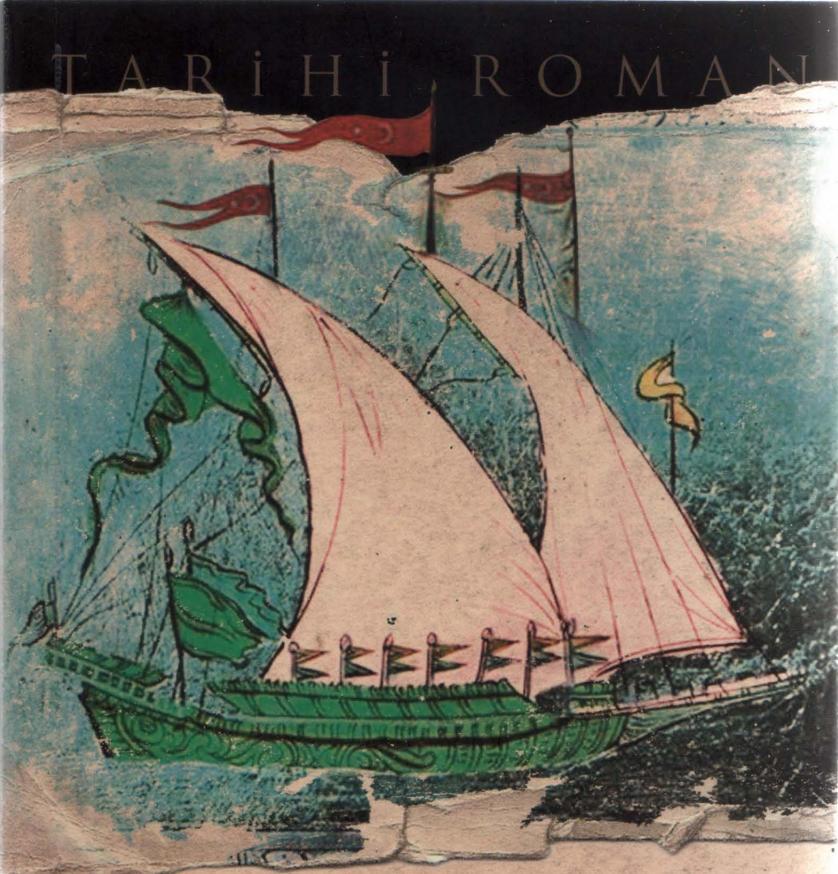
TARİHİ ROMAN

BEKİR BÜYÜKARKIN

SULARIN GÖLGESİNDE

KURDOĞLU MUSLİHİTTİN REİS'İN MACERALARI

ÖTÜKEN

Akdeniz'de yıllar yılı sönmek bilmeyen bir güç ve azimle yelken şişiren, Rodos'tan İskenderiye'ye, Afrika sahillerinden Septe'ye, İspanya kıyılarından Venedik'e kadar etrafı kasıp kavuran, düşmanlarını rüyalarında bile terleten, zayıfın, fakirin dostu, kuvvetlinin ve âdilin hayranı Kurdoğlu Muslihittin Reis kimdi? Kinini, coşup taşan duygularını, kuvvet ve cesaretini nereden almıştı? Bu suali, Rodos Şövalyeleri Granmetri Vilye dö Liladam, Papa Onuncu Leon, İspanya Kralı Ferdinand, Tunus Hükümdarı Ebu Abdullah Mehmet, Fransa Kralı Birinci Fransuva, Mısır Sultanı Melik Eşref Kansu-Gavri, hattâ Yavuz Sultan Selim ile Kanunî Sultan Süleyman da çok kereler sormuştu.

Sualler ekseriya cevapsız kalmıştı; kimisi hayranlıkla, kimisi korkuyla, kimisi de büyük bir hırs ve intikam duygusuyla Kurdoğlu'nu anar olmuştu... Bekir Büyükarkın'ın tarihî belgelere dayanarak yazdığı Suların Gölgesinde romanında yalnızca tarihin serin sularında unutulmuş bir Türk korsanının maceralarını değil, onun şahsında Türk'ün çelik iradesini, azmini, imkân ve fırsatları en iyi şekilde kullanışını ve tarihin seyrini değiştirme kabiliyetini göstermiştir.

SULARIN GÖLGESİNDE

BEKİR BÜYÜKARKIN

ISBN: 978-9754377620

ÖTÜKEN

Bekir Büyükarkın

SULARIN GÖLGESİNDE

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 807
EDEBİ ESERLER: 342

3. Basım: 1975, İstanbul
6. BASIM

T.C.
KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI
16267

ISBN 978-975-437-762-0

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş. ®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12
İnternet: www.otuken.com. tr
E-posta: otuken@otuken.com.tr

Kapak Tasarımı: Zafer Yılmaz
Dizgi - Tertip: Ötüken
Kapak Baskısı: Yeditepe Ofset
Pdf: Tarama Düzenleme: Kutluk Bilge Kağan
Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 12531 Tel: (0212) 444 62 18
İstanbul- 2018

Bekir Büyükarkın: 1921 yılında İstanbul'da Etyemez Davutpaşası'nda dünyaya gelmiştir. Babası Ahmet Bey Malatyalı, annesi Nadire Hanım'ın babası ise Kastamonuludur. 1939 yılında Vefa Lisesi'ni, 1942'de Yüksek İktisat ve Ticaret Okulu'nu bitirmiştir. İkinci Dünya Harbi yıllarında askerlik görevini İslâhiye'de yedek subay olarak yapmıştır. Mart 1945'ten 1953 yılına kadar Anadolu Sigorta Şirketi'nde muhasebeci, daha sonra Kasım 1960'a kadar Türk Ticaret Bankası'nda Genel Muhasebe Müdürü olarak vazife gördükten sonra özel bir büro açarak "Serbest Malî Müşavirlik" yapmıştır. Eserlerinin çoğunu 1960-79 yılları arasında kaleme almıştır.

Yazı hayatına henüz lisede iken tiyatro eserleri yazmakla başlamış, çeşitli dergi ve gazetelerde şiir, hikâye ve romanları yayınlanmıştır. Vefa Lisesi'nde öğrencilik yıllarında "Efe" piyesini yazmış ve oynatmış, ilk hikâyeleri 1942 yılında "On İki Masal" adıyla *Yapı Dergisi*'nde yayınlanmıştır. 1945 yılında *Son Telgraf* ve *Akşam* gibi gazetelerde de hikâyeleri çıkmış, ilk romanı olan *Cadıların Kırbacı*, *Son Telgraf* gazetesinde tefrika edilmiştir.

İlk tiyatro eseri olan "Dökmeci" 1947 yılında C.H.P.'nin açtığı tiyatro yarışmasında Ahmet Muhip Dıranas'ın "Gölgeler" adlı oyunuyla birlikte ödül kazanmıştır. "Dökmeci", "Yarısı", "Duman", "Soytarı", "Tanyeri" gibi tiyatro eserleri İstanbul Şehir Tiyatroları'nda oynanmıştır. "Duman" Berlin'de de sahneye konmuş ve başka yerlerde de oynanmıştır. "Soytarı" adlı oyun TRT Televizyonu'nda dizi film olarak gösterilmiştir. "Yarısı" adını taşıyan oyun da yine senaryosu yapılıp filme çekilip TRT'de gösterilmiştir. Romanlarının birçoğu önce gazetelerde tefrika edilmiş, sonra kitap halinde yayınlanmış ve müteaddid baskıları yapılmıştır. *Son Akın* isimli romanı film yapılarak sinemalarda gösterilmiştir.

"Kavuk" adlı oyun Kültür Bakanlığı'nın açtığı Orta Oyunu Metin Yarışması'nda ödül kazanmış (17.12.1986), *Gece Yarısı* romanı Kültür Bakanlığı'nın "Edebiyat" ödülünü almış (28.3.1988), *Bozkırda Sabah* romanı tiyatro eserine çevrilip İnönü Vakfı Tiyatro Yarışması'nda ödül kazanmıştır (1988).

Bekir Büyükarkın, uzun yıllar tarihî araştırmalar yapmış ve romanlarından çoğunu bu araştırmalarının ışığında Türk tarihinden aldığı ilhamla yazmıştır. Romanlarında geçmişi günümüzde canlandırmıştır. Dünü bugünde göstermek, dünü iyi tanımak amacını gütmüştür. Tarihimizin derinliği ve millî kültürümüzün zenginliği gözler önüne konmuştur. *Tanyeri* romanında özellikle Türk kültürü ve millî şuurun varlığı ön alanda canlanmıştır. *Son Akın*'da serhat boylarındaki akıncıları ve millî duyguları dile gelmiştir. *Bozkırda Sabah*'ta Kurtuluş Savaşımızın yaşanılan görüntüleri, tarihî gerçekler ve değerlendirmeler dikkati çeker. *Suların Gölgesinde* romanı yerli ve yabancı tarihî kaynakların ve arşivlerin incelenmesiyle tarihin karanlığından gün ışığına çıkartılan büyük Türk denizcisi Kurdoğlu Muslihittin Reis'in hayatını ve Rodos Adası uğrunda yapılan fedakârlıkları gözlerimizin önünde canlandırır. Rodos ve 12 Ada'nın Türkiye'nin güvenliği için stratejik ve jeopolitik

önemini, ibret dersi olacak tarihî olayları anlatır. Tarihî olaylara ait bilgisinin genişliği, millî kültürümüze olan vukufu, san'at ve şairane duygu inceliği, vatan sevgisi ve Türklük şuurunun yüceliğini roman sayfalarına aksettirmiştir. Bekir Büyükarkın'a "Türk Kültürünün tarihî ve zengin birikimi üzerindeki çok değerli çalışma ve katkılarından dolayı" Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Kültür Merkez Başkanlığı tarafından "şeref üyeliği" berâtı verilmiştir (4.11.1997).

Eserleri ilk basılış tarihlerine göre şöyle sıralanabilir:

TİYATRO OYUNLARI; Dökmeci (1947), Yarısı (1967), Armutlar (1970), Yolcular (1970), Duman (1970), Keçiler (1970), Soytarı (1974), Balıkçı (1974), Genç Osman (basılmamış), Kuşak (basılmamış), Masal (basılmamış), Atilla (basılmamış), Tanyeri (1981), Kavuk (1987), Bozkırda Sabah (1988).

ROMANLARI: Uğrak (basılmamış), Cadıların Kırbacı (1945), Maske (1956), Bir Sel Gibi (1961; Ötüken Neşriyat, 2014), Son Akın (1962), Belki Bir Gün (1964), Suların Gölgesinde (1966; Ötüken Neşriyat, 2014), Tanyeri (1967), Bozkırda Sabah (1969; Ötüken Neşriyat, 2013), Yoldaki Adam (1972; Ötüken Neşriyat, 2010), Gün Batarken (1976; Ötüken Neşriyat, 2010), Kutludağ (1979; Ötüken Neşriyat, 2011), Gece Yarısı (1987; Ötüken Neşriyat, 2014).

FİLM SENARYOLARI: Son Akın, Soytarı, Yarısı, Yoldaki Adam.

HİKÂYELER: On İki Masal (1942), Tarihten Hikâyeler (1966; Ötüken Neşriyat, 2014)

ŞİİRLER: Rüzgâr (1965)

Bekir Büyükarkın'ın uzun yıllar çeşitli derneklerde çalışmaları olmuştur. Vefadan Yetişenler Derneği'nin kurucusu (1947) ve başkanı, Vefa Kulübü'nün Divan Başkanı, Musiki Kültür Derneği'nin kurucusu (1960) ve başkanı olarak çok değerli hizmetleri vardır.

Bekir Büyükarkın evlidir (1965); eşi kültürlü bir İstanbul hanımefendisi olan Matematik öğretmeni Güher Büyükarkın'dır.

Bekir Büyükarkın, son eseri olan *Kervansaray*'ın son bölümünü yazdığı günlerde, 6.8.1998 tarihinde Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. 8.8.1998 günü öğle vakti Şişli Camii'nde namazı kılınarak Edirnekapı Şehitliği'nde toprağa verilmiştir. Kendisine Tanrı'dan sonsuz rahmet diler, aziz hatırasını saygı ile anarız.

Av. Kemaleddin NOMER

Bu eserin hazırlanmasında,
arşiv ve kütüphane çalışmalarında,
ruh ve mânâ bakımından değerlendirilmesinde
büyük hizmetleri dokunan sevgili dostum
Hayri Alpar'a
teşekkürü bir borç bilirim.

Suların Gölgesinde

UNUTULMUŞ, tarihin karanlıklarına gömülmüş, hatta kin ve haset yüzünden izleri, eserleri silinmiş öyle kişiler vardır ki, yüzyıllar geçse dahi nesiller, onların yaptıklarını öğrenirse içinde bulundukları devrin sosyal, politik ve ekonomik yönlerinin hattâ geleceğin mânâsını çok daha fazla değerlendirebilirler.

İşte, Kurdoğlu Muslihittin Reis de böyle unutulmuş kişilerden biridir.

Ne yazık ki, arşivlerimiz, kütüphanelerimiz henüz bize tarihimizin her sahifesini gerektiği kadar önümüze serecek durumda değildir.

Şüphesiz ki biz, ilmî seviyede tarihî bir eser kaleme almadık. Sadece tarihî gerçekler içinde kişileri karakterize ederek onların acılarını, sevinçlerini, aşklarını önümüze sermeye çalışıp bir roman meydana getirdik. Tarihin boşluklarını eldeki bilgilerin ışığı altında hayalimiz, mantık ve düşüncelerimizle tamamlamaya gayret ettik.

Suların Gölgesi'nin serin olduğunu, denizcilerin son uykularında çok zaman bu gölgeliğe çekildiklerini bildiğimiz için, geçmişten bize seslenen Kurdoğlu'nun hikâyesine de böyle ad koyduk.

Kurdoğlu

AKDENİZ'de yıllar yılı sönmek bilmeyen bir güç ve azimle yelken şişiren, Rodos'tan İskenderiye'ye, Afrika sahillerinden Septe'ye, İspanya kıyılarından Venedik'e kadar etrafı kasıp kavuran, düşmanlarını rüyalarında bile terleten, kadınların sevgilisi, zayıfın, fakirin dostu, kuvvetlinin ve âdilin hayranı Kurdoğlu Muslihittin Reis kimdi? Kinini, coşup taşan duygularını, kuvvet ve cesaretini nereden almıştı?

Bu suali, Rodos Şövalyeleri Granmetri Vilye dö Liladam, Papa Onuncu Leon, İspanya Kralı Ferdinand, Tunus Hükümdarı Ebu Abdullah Mehmet, Fransa Kralı Birinci Fransuva, Mısır Sultanı Melik Eşref Kansu-Gavri, hattâ Yavuz Sultan Selim ile Kanunî Sultan Süleyman da çok kereler sormuştu.

Sualler ekseriya cevapsız kalmıştı; kimisi hayranlıkla, kimisi korkuyla, kimisi de büyük bir hırs ve intikam duygusuyla Kurdoğlu'nu anar olmuştu...

Onun saçları kumral, kaşları çatıktı. Lâcivert gözleri vardı. Kalın dudakları hırslandığı zaman kıpırdar, elleri titrerdi...

Hayatını, geçmişini tekrar tekrar yaşamayı arzuladığı zamanlarda ise altın sırmalı kaftanını giyer, kavuğunu ensesine doğru iter, göğsünü Akdeniz'de yıkanan rüzgâra açıp enginlere bakardı... Küreklerin hışırtısı, yelkenlerin çırpıntısı artık ona bir şeyler söylemez olurdu... Böyle anlarında onun yanına kimse sokulamazdı. Onun huzuru, onun dinlenmesi bu ânın içinde saklıydı.

Hayâllerinin, hattâ ümit ve gâyesinin rüya olmasından korktuğu zamanlarda ise göğsü nefessiz kalmış gibi inip kalkar, gemisinin yönetimini hemen başka bir reise bırakıp kürekçilerin yanına koçardı. Derhal bir forsayı zincirinden çözer, onun yerine geçer, şakaklarından boncuk boncuk terler akıtarak kürek çekmeye başlardı.

Kollarının arasında çeşitli milletlere, çeşitli dil ve ırka ait kadınlar uyumuştu; ihtirastan burun delikleri kıpırdayan Arap dilberlerinden, fettan İspanyol, İtalyan, Rum yosmalarına kadar.

Cerbe'nin Berberî kadınları onun yolunu gözlerdi. İskenderiye'nin dişi parsları engine dümen kıran Kurdoğlu'nun ardından çırpınarak bakardı. Endülüs rakslarının kıvrak ahengini topuklarında bile taşıyan İspanyol yosmaları Mayorka adalarına kadar onun türküsünü çağırırdı. Seslerinin her nâğmesine alev alev yanan aşklarını da bürüyüp öpücüklerin en delicesine veren İtalyan dilberleri ise gözyaşlarını tutamayarak Akdeniz'in yer yer, zaman zaman çeşitli renklere bürünen sahillerinde onun hayâlini arardı...

Kurdoğlu!

1516 yılı Eylül ayının onuncu günü idi. Sonbahar Akdeniz'de pek tatlı geçiyordu.

Kurdoğlu Muslihittin, otuz oturaklı baştardesinin kıç kasarasında yalnızdı o anda. Yine sırtında altın sırmalı kaftanı, başında ensesine doğru itilmiş kavuğu vardı. Sağ eli kılıcının kabzasında, lâcivert gözleri enginlerdeydi. Ardından yirmi dokuz tekne daha geliyordu. Hepsi de onun emrindeydi. Altı bin levendi vardı. Afrika sahillerinden, Bizarta'dan kalkmışlardı. Vatikan'a gidecekler, Papa Onuncu Leon'u kaçıracaklardı. Bu suretle Kurdoğlu Rodos'a varmış olacaktı.

Halbuki Rodos çok gerilerde kalmıştı; aralarında yüzlerce mil mesafe vardı. Yine de Kurdoğlu Rodos'a giden yolun, Roma'dan geçtiğine kaniydi.

Otuz çift kürek hep birden sulara gömülüyor, Akdeniz'i köpük köpük yapıp sulardan çıkıyordu.

Kurdoğlu hâlâ düşünüyordu o anda. Geleceğini değil, Roma sahillerine asker yığışını değil, Papa'yı kıskıvrak yakalamayı değil, hattâ kendisini hizmete çağıran Yavuz Sultan Selim'i değil; sadece çekip kopartarak önüne serdiği geçmişini düşünüyordu. Anasını, babasını, denize açılışını, enginlerde dolaşışını, Gırnata'nın Endülüs Müslümanlarının feryatlarını, onları Afrika sahillerine taşıyışını, karısını, çocuklarını, sayısız aşklarını, yanan tutuşan Anadolu, Ege sahillerini, yaptığı baskınları, yaktığı gemileri, hepsinin ötesinde de "Rodos! Rodos!" diye haykırışını düşünüyordu. Düşüncelerinin arasında Kemal Reisler, Oruç Reisler, Hızır Reisler de vardı...

Otuz tekneydi Roma sahillerine doğru yaklaşan. Altı bin levent şu anda içinde bulunduğu âlemi unutan reisleri Kurdoğlu Muslihittin'in dudakları arasından çıkacak bir tek emri bekliyordu.

Yavaş yavaş Roma sahilleri görünmeye başlamıştı; Roma'nın, daha doğrusu Papa'nın Cıvata Veçya sahilleri...

Sahiller pırıl pırıl, alevle yıkanmış gibiydi.

Kurdoğlu ise yine düşünüyordu.

Altın Sırmalı Kaftan

AKDENİZ köpük köpüktü. Vakit akşam üstünü yaşıyordu. Kollarını Ege sahillerine uzatan küçük kasabanın balıkçı çardağının önünde toplanan kalabalık, köpüklerin köpükleri emdiği denize, çamların renklendirdiği ince buruna, kayaların uykuya yatmışçasına birbirinin üzerine yaslandığı ufak adaya merakla bakıyordu

Herkes denizden, o anda tek bir şey bekliyordu; herkes neşesini de, üzüntüsünü de bu beklediği şeye bağlamıştı sanki:

- Geciktiler!

Başındaki külâhı kulaklarının altına kadar geçirmiş bir ihtiyar dişsiz ağzını oynattı, yemenisiz ayaklarını kumlara sokan bir genç hırsla burnunu çekti, çakşırını diz kapağının çok ötesini sıvamış bir başkası gözlerini denizden ayırmadan kirpiklerini yolmaya başladı:

- Çok geç kaldılar; şimdiye kadar burada olmalıydılar.

Kumlara balıkçı ağları serilmişti, tahta bir iskeleye birkaç sandal bağlanmıştı. İleride küçük bir çektiri, dalgaların uzanan kolları arasında sallanıyordu. Balıkçı çardağının arkası taşlıktı. Daha gerileri ise çam, hep çamdı.

Güneş hızını kaybetmiş, yavaş yavaş çamların ardına çekilmeye başlamıştı. Sular ise, köpüklerden kurtulan sular ise lâciverdin çeşitli rengini çalıyordu; daha açığı daha canlısı, gittikçe koyulaşanı dolaşıyordu sularda.

- Bana kalsa; birisi deryaya açılıp etrafı kolaçan etmeli derim.

Solda küçük bir kalafat yeri vardı, kalafat yerinin yanından bir dere akıyordu. Kızağa çekilmiş ufak bir teknenin bordasındaki ustabaşı işini bırakmış, gözlerini denize çevirmişti:

- Buna bir hâl çaresi bulmalı, beklemekle olmaz.

Gerilerden, evlerin arasından hafif bir davul sesi geliyordu. Daha hızlı çalarsa bekleneni ürkütecekmiş, onu bu sahillere uğramaktan büsbütün vazgeçirecekmiş gibi gittikçe yavaşlıyordu davulun sesi...

- Neredeyse gece olur. Herkes kayığını sahile çekti; şimdi ne yapacağız?

Küçük bir çocuk kumların üzerine bağdaş kurup oturmuştu; elindeki çakıl taşlarını havaya fırlatıyor, yine de gözlerini suların ötelerinden ayıramıyordu.

- Reis nerede? Acap o ne der? Bizden bir haber beklerdi, yanına varsak mı?

Birden çardağın arkasındaki taşlıktan tok bir ses geldi. Sesler, bir balyozun sert bir cisme çarpışı gibi, birbirini izlemeye başladı. Başlar geriye çevrildi, yüzlerdeki endişe donup kaldı.

Güneşin kızılı, çamın yeşili, denizin lâciverdi birbirinin içinde erirken çardağın arkasındaki taşlığa inen darbeler gittikçe yaklaştı:

- Reis! Kurt Ahmet Reis!

Şimdi çardağın önünde, sağ ayağı tahta, sol kolu omuzundan kesik bir adam duruyordu. Bir hayli yaşlı olmalıydı. Beli hafif kamburlaşmış, göğsü içeri doğru çökmüştü. Yalnız lâcivert gözlerinde öyle bir ışık vardı ki, güneşin kızılını emmiş gibi yanıyordu.

- Emret Reis! Ne yapmak gerek; yolcularımız bir türlü gelmez?

Kurt Ahmet Reis de, suların uzandığı yere, çamlarla kaplı küçük burna, martıların konup kalktığı kayalıklı ufak adaya bakıyordu. Oralarda nelerin olup gittiğini bir anda öğrenmek istiyordu sanki. Belindeki kırmızı atlas kuşağında bir hançer vardı. Sırtına altın sırmalı bir kaftan giymişti, kavuğu başında dik duruyordu.

Herkes susmuştu. Güneşin yaktığı, tuzlu suların kavurduğu bu eski korsanın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Fakat Kurt Ahmet konuşmuyordu. Üstelik bakışlarını geri çevirmiş, ileride dalgacıklarla oynaşan küçük çektiriye bakmaya başlamıştı.

Bu, onsekiz oturaklı bir perkende idi. İçinde kimseler görünmüyordu. Kürekleri çekilmiş, topu örtülmüş, yelkenleri bağlanmıştı.

Hâlâ hiç kimse konuşmuyordu. Sulardaki köpükler yavaş yavaş hışırtısını azaltıyordu. Sahili okşayan dalgacıklar kumları geri çekmekten vazgeçmiş gibiydi.

Neden sonra Kurt Ahmed'in tahta bacağı kıpırdadı, âdeta kumlara gömüldü.

Şimdi onun nefesi sıklaşmış, gözlerindeki ışık büsbütün parlamıştı. Etrafına bakınıyordu; birisini araştırıyordu:

- Muslihittin, neredesin Muslihittin?

Kalabalığı, iri, çok uzun boylu bir genç yardı. Onun da gözleri lâcivertti, saçları kumral, kıvır kıvırdı. Yirmi yaşlarında olmalıydı:

- Buyur Reis!

Kurt Ahmet, karşısındaki genci bir an derin derin süzdü. Âdeta bu, donuk bir bakıştı. Onu seviyor muydu, onu beğeniyor muydu? Anlamanın imkânı yoktu:

- Muslihittin! Git nişanlını ara! Sen varken hiç kimseye düşmez bu iş... Kıyıdaki perkendenin, elimizde kalan bu son teknenin indir küreklerini, topla adamlarını, açıl denize. Anladın mı Kurdoğlu Muslihittin?

- Anladım Reis!

- Durma öyleyse.

Muslihittin hemen geri döndü; etrafına bir an bakındı. Sonra kaşlarını çatıp dudakları kıvrıldı:

- Kürek çekmek isteyenler peşim sıra gelsin!

Kalabalık arasında bir dalgalanma oldu; boyunlar dikleşti, nefesler sıklaştı. Yüz kişi hep birlikte genç Kurdoğlu'nun ardından gitmek için kumlara çekilmiş sandallarını denize indirmeye koşarken yaşlı, fakat heyecanlı bir ses duyuldu:

- Reis! Kurt Ahmet Reis! Burnu bir kayık döndü; içindeki buraya doğru el kol sallar.

Herkes doğruldu, herkes sustu; yaşlı adamın gösterdiği yere doğru bakmaya başladılar. O zaman Kurt Ahmet Reis:

- Bekleyin, dedi. Hayır haber getirmişe benzer gelen. Anlarız birazdan.

Sesi kuru, hattâ hırçındı. Lâcivert gözleri ise, burnu dönen kayıktan artık hiç ayrılmıyordu. Tahta bacağını öne doğru uzatmış, kaftanının içi boş sol kolunu sağ eliyle kavramıştı.

Kayık gittikçe yaklaşıyordu. İçindeki adamı artık iyice seçebiliyordu. Orta yaşlı birisi olmalıydı bu. Başı açıktı, yanaklarından durmadan terler akıyordu, sol gözü bağlıydı.

Genç bir balıkçı:

- Ali Reis, dedi, gelen bizim Ali Reis!

Kurt Ahmet Reis'in, kuru ve hırçın sesi tekrar duyuldu:

- Sus ve bekle!

- Başüstüne Reis!

Yine sustular. Kayık iyice yaklaştı. İçindeki ayağa kalktı. Daha fazla sabredememiş olacak ki:

- Kurt Ahmet Reis, diye bağırdı. Kurt Ahmet Reis!

- Buradayım!

O zaman tek gözlü adam, kayığın kumlara oturmasını beklemedi; kendisini denize attı, yarı beline kadar sulara gömülerek koşmaya başladı. Sahile vardığı zaman her tarafı sırılsıklamdı, nefes alırken soluyordu. O kadar telâşlı ve hırslıydı ki, siyah bir bezle bağlı olan sol gözü bile, belki de kör olduğundan, daha doğrusu oyulduğundan bu yana, ilk defa kıpırdıyordu.

- Battı! Kurt Ahmet Reisim; batırdılar gelini getiren gemimizi! Herkes öldü, benden başka!

- Ya gelin? Onu kurtaramadın mı Bizim Ali?

- Olmadı Reisim! Çok uğraştım; üzerime ok yağdırdıkları halde sulara daldım çıktım, yine de bir faydam dokunamadı kızcağıza. Çeyizleriyle beraber gömüldü denize...

- Kim yaptı bunu? Kim cüret etti bu işe?

- Santurluoğlu!

Kimsede konuşacak cesaret, kimsede lâf edecek takat yoktu. Neden sonra Kurt Ahmed'in dişleri gıcırdadı, kırışıklarla dolu yüzü âdeta düzeldi, lâcivert gözlerindeki ışık yakıcı bir hâl aldı:

- Santurluoğlu, diye fısıldadı, Rodosluların baş kaptanı! Sen Jan Şövalyelerinin deniz kurdu. Hem de korsan! Santurluoğlu, sen hâlâ gebermeyecek misin?

Yine kimse konuşmuyordu. Hattâ herkes önüne bakıyordu. Sadece Kurt Ahmet kaftanın içi boş sol kolunu tekrar sağ eliyle yakalamış, tahta bacağını kumlara gömmüştü.

- Anlat, Bizim Ali; olup biteni kısaca anlat.

Bizim Ali Reis, biraz dinlenmiş gibiydi. Heyecanı yatışmış, üzüntüsü azalmışa benziyordu. Onu zaten bugüne kadar böylesine perişan, böylesine şaşkın gören olmamıştı. Yıllar yılı Kurt Ahmet Reis'in yanında, Ege sahillerinde, hattâ Afrika'da, Septe'de korsanlık yapmış, sayısız baskınlarda bulunmuştu. Hiçbir zaman endişe duymamış, hiçbir zaman şuurunu kaybetmemişti. Öyle ki, Kurt Ahmed'in bacağının koptuğu, kendisinin bir okla sol gözünün de-

lindiği Rodoslularla, Santurluoğlu'yla yaptıkları son çarpışmada bile her daim olduğu gibi sadece başını sallamış, sanki hararetten yanıyormuşçasına, göğsünü üflemişti.

Ama şimdi Bizim Ali, başka türlü bir hissin altında eziliyordu. Ona reisi, "Git, gelinimi getir," demişti; "oğlum Muslihittin'in sözlüsünü. Onları burada baş göz edip mürüvvetini görelim. Sonrasını beraber düşünürüz! Gelin kızım evvel Allah, sonra sana emanet!"

Olmamıştı işte! Bu yüzden Bizim Ali yanıp tutuşuyordu. Ne de güzel kızcağızdı o; iri iri gözleri, sülün gibi boyu vardı. Çeyizi de sandıklar dolusuydu. Kuşadası'na yanaşmıştı; onu davulla, zurnayla karşılamışlardı. Gelinin anası, babası, bütün akrabaları da Bizim Ali Reis'in teknesine binmişlerdi. Uygun bir rüzgârda şarkılar, türküler, söyleyerek açılmışlardı.

Gelin Muslihittin'in teyze kızıydı. Birbirlerini sadece küçükken birkaç kere görmüşlerdi ama, nikâhta keramet vardı, evlenince Muslihittin bu kızı çok sevecekti; buna Bizim Ali de inanıyordu.

Ne yapsındı Bizim Ali? Keşke öteki gözünü de bir ok delseydi de bu günleri görmeseydi. Bundan sonra Kurt Ahmet Reis'in yüzüne nasıl bakacaktı? Ayrıca Kurt Ahmet Reis'in şerefi nasıl korunacaktı? O Kurt Ahmet Reis ki, dededen, babadan korsan gelmişti. Ahmet Reis'in namı, bu sahillerde dilden dile, kulaktan kulağa dolaşırdı.

Ahmet Reis, babasıyla beraber küçücük çocukken Mora seferinde bulunmuş, Midilli'nin fethi ile onaltı yıl süren Venedik savaşına katılmış. Fatih Sultan Mehmet zamanında neticesiz kalan Rodos kuşatmasında emrindeki altı parça tekneyle âdeta destanlar yaratmıştı. Bu sırada, sol kolunu da kaybetmişti. Kurt Ahmet Reis'in hayat hikâyesi burada bitmezdi. Cem Sultan'ı Rodos'tan Fransa'ya götüren Sen Jan Şövalyelerinin himayesindeki "Nef du Trèser" isimli büyük kalyonun peşine düşmüş, fakat kötü hava şartları yüzünden onlara yetişememiş, Cem Sultan'ı, Fatih Sultan Mehmed'in bu bedbaht oğlunu, Rodos Şö-valyelerinin elinden kurtaramamıştı.

Kurt Ahmed'in Kemal Reis'le beraber Melila ile Septe arasında Endülüs müslümanlarına yaptığı yardımlarla, onları İspanyolların zulmünden kurtarmaya çalışması da hâlâ unutulmamıştı. Bir kollu olması bile onu makamsız, rütbesiz, hattâ yardımsız dahi devletine, milletine hizmetten alakoyamamıştı. Fakat son çarpışma, Santurluoğlu'nun üstün kuvvetiyle yapılan son çatışma onu bir

ayaktan da yoksun edince denizlerin bu ihtiyar kurdu artık sahile mıhlanmıştı.

Kurt Ahmet yeni iyileşmişti; nedense hemen oğlunun evlenmesini istemişti. Karısı Dur Kadın da kocasının bu arzusunu sevinç gözyaşları dökerek karşılamıştı; oğlu Muslihittin evlenecekti, yuva sahibi olacaktı, ömrünün bundan sonrası yıllar yılı beklemekle, heyecan ve ümitle geçmeyecekti. Namlı bir korsanın karısı olmak büyük bir şöhretin gölgesine sığınmak onun için artık hiçbir mânâ taşımıyordu. Dur Kadın'a Ahmed'i ve evlâdı gerekti.

Ama, bu sahilleri kasıp kavuran, yağma üstüne yağma yapan, Türk gemilerini çevirip batıran, kendisini kol ve bacaktan yoksun bırakan Rodos'un Sen Jan Şövalyeleri'ni Kurt Ahmet nasıl unutacaktı? Savaşçı ruhunu yenerek ömrünün geri kalan kısmını bir kenara büzülüp tavuk beslemek veya balık tutmakla mı geçirecekti? Bunu kimse bilemiyordu! Acaba bu deniz kurdu bıkmış, yorulmuş ve korkmuş muydu?

- Ne susarsın Bizim Ali? Anlatsana!

- Reisim kusurumu af eyle! Ne diyeceğimi kestiremiyorum!

- Ne dersen de, çabuk söyle; vaktimiz kalmadı artık...

Bizim Ali Reis başını salladı, mintanının yakasını kaldırıp göğsünü üfledi:

- Bizim Polika ile Kuşadası'ndan açılalı epice olmuştu. Teknede bir şenliktir gidiyordu. Yelkenleri açmış, yufka suları geçmiştik. Birden pruvadaki gözcünün bağırdığını duydum. Dümeni hemen birisine bırakıp koştum. Şenlikten, sevinçten olacak gafil avlanmıştım. Biraz ilerimizde Santurluoğlu'nun forsunu taşıyan bir gali duruyordu. Dev gibi bir tekne idi. Gerisinde ise üç parça daha vardı. Hemen ateşe başladılar.

Bizim Ali Reis sustu; yeniden heyecanlanmıştı. Derin derin içini çekti, boynuna ağır geliyormuş gibi başını salladı. Belki de ağlıyordu:

- Kendimi suda buldum, diye sözüne devam etti. Tepemde birisi kahkaha atıyordu. Bu, Santurluoğlu kâfiri idi. Pupada durmuş, simsiyah hırkasının yakasını açmış, bıyıklarını burup kanlı gözlerini devirerek deryaya gömülen vatandaşlarımıza durmadan gülüyordu. Diğer yezitler de ellerindeki yayları gerip sudan başını çıkaranı ok atışına tutuyorlardı. Bir aralık gelini gördüm; hemen daldım, bulunduğu yere derya içre gittim. Ne fayda; katiyen rastlayamadım.

Daldım çıktım, derinlerde dolaştım; hiç kâr etmedi. Kıyıya vardığım zaman derya üzerinde bir tek canlı bile kalmamıştı. Polikamız dahi çoktan batmıştı. Santurluoğlu ise etrafa birkaç top sıkıp yalıları harabeye döndürdükten sonra günbatısına yelken şişirmiş, üç pare parçasıyla uzaklaşmıştı. Hemen kıyıdan bu kayığı bulup içine atladım; bazen yelken açıp, bazen küreklere sarılıp buraya vardım. Kendimi bir adam sanırdım; meğer ben gafilin, sersemin biriymişim... Bende iş kalmamış... Cezam ne ise çekmeye hazırım; hem de en şiddetlisini!

Yavaş yavaş gece oluyordu. Bizim Ali durmadan sallanan başını önüne eğmişti; artık susuyordu. Böylece kim bilir ne kadar zaman geçti? Herkes, ayni şeyi düşünüyordu; Santurluoğlu. Rodos ve Şövalyeler... Nihayet Kurt Ahmet kıpırdadı. Sağ elini içi boş sol kolundan çekti. Yavaş yavaş sırtındaki altın sırmalı kaftanı çıkardı. Ona kimse yardım etmiyordu, yardıma asla tahammülü yoktu.

Kaftana bir an acı acı baktı; belki de onu fırlatıp denize atmak istiyordu. Sonra dudaklarını emip gözlerini kaparken:

- Muslihittin, diye seslendi; Muslihittin gel buraya.

- Emret Reis!

Şimdi Muslihittin karşısındaydı; duygularını belli etmeden, başını eğmeden, hiddetli, hattâ üzüntülü gözükmeden babasına bakıyordu:

- Ne düşünüyorsun Muslihittin?

- Senin düşündüklerini Reis!

- Bensiz deryaya açılacak mısın?

- İzin verirsen, hemen Reis.

Kurt Ahmet gülümsedi. Sonra uyuşmuş gibi tahta ayağını oynattı, kumları karıştırdı. Dudaklarındaki gülümseme acıydı, hattâ kuru ve buruktu. Derin derin nefes aldı. Akdeniz'in tuzlu, yosunlu kokusunu ciğerlerine doldurdu:

- Dinle, dedi, bu sahiller Fatih Sultan Mehmet Han oğlu Bayezıt Han'ın Menteşe sancağına bağlıdır. Burada kayıtsız şartsız huzur içinde emniyetle Türklerin yaşaması gerektir. Hâlbuki Fatih Sultan Han'ın vefatından sonra Rodoslular büsbütün azıtıp yollarımızı kesmeye, kıyılarımızı vurmaya, gelinlerimizi sulara gömmeye başlamışlardır. Bayezıt Han hâlen Roma'da, Vatikan'da, Papa'nın yanında esir yaşayan kardeşi Cem Sultan yüzünden buralarını korumaz, Sen Jan Şövalyelerine ses çıkarmaz, Donanma-yı Hümayunu Akdeniz'e sal-

maz olmuştur. Kapudan-ı Derya Güvey Sinan Paşa tekneleri Gelibolu'da, taht şehrinde çürümeye bırakmıştır. İşte sana elimi verdim, seni reis yaptım. Bahtın açık olsun. Sakın Santurluoğlu'nu sulara gömmeden, Sen Jan Şövalyelerini ve donanmalarını ezmeden, Rodos'u bu topraklara katmadan geri dönmeye kalkışmayasın; anladın mı Muslihittin?

- Anladım Reis!

Kurt Ahmet dikleşti, kolundaki altın sırmalı kaftanı göğsüne bastırdı:

- Seni, dedi, evlendirdikten sonra deryaya salmak istemiştim. Ben bu tahta bacakla, tek kolla, artık boş yere deryada dolaşmayayım, adımı büsbütün kirletmeyeyim; oğlum Muslihittin benim yerime Bahr-i Sefid'in tuzlu ve koyu sularında yelken şişirirken torunumu yetiştireyim, onu da bileği bükülmez, deryadan, küffardan yılmaz bir levent yapayım diye düşünmüştüm. Sen günün birinde işini bitirmeden gözlerini kaparsan, dilediğim gibi çıkmazsan ardından torunumu salacaktım. Çünkü beni dedem yetiştirmişti; ben de babamın ve ağamın bıraktıkları yerden başlamıştım.

Kurt Ahmet yutkundu. Gözleri hiddetinden çakmak çakmak oldu. Nefessiz kaldığı, hattâ yorulduğu anlaşılıyordu. Yine de dik duruyor, yine de gözlerindeki delici ışığı söndürmüyordu.

- Öl, fakat asla geri dönme Muslihittin. Ben torunum yerine başka çocuklar severim. Ama günün birinde bana ihtiyacın olursa, korkak, ürkek namert çıkarsan, hiçbir iş başaramazsan bu tek kolla, bu tek bacakla yine deryaya açılırım. Bahr-i Sefid'de levent gezerim. Sanma ki derya ilmini her cephesiyle bilirsin! Yanımda yıllar yılı levent yaşadın, gün oldu seni forsaya çaktım. Bahr-i Sefit yalılarında Mağrib-i zemin ve Septe boğazına dek seyrettirip cümle limanları ve hatırnak yerleri gösterdim sana. Karanlık gecelerde, mecbur kalınca, limanlara nasıl girileceğini öğrettim. Yine de öğrenmen gerekecek çok şeyler vardır. Onun için mağrur olma. Babanı, bu ihtiyar Ahmet'i geç, onu fersah fersah geride bırak; fakat senden üstünlerin bulunabileceğini bir an dahi unutma! Gel, şimdi iyice sokul yanıma Muslihittin; başımdaki şu kavuğu al başına geçir, göğsümdeki şu kaftanı al sırtına geçir. Bu kaftan Rodos kuşatması sırasında cennetmekân Fatih Sultan Mehmet Han'ın bana gönderdiği hil'attır. Karanlık ve kederli günlerinde sana rehber olsun bu kaftan. Ona bürün ve Türklüğünü

asla unutma. Al bunları benden Muslihittin Reis; şuradaki çektiriyle birlikte son emanetimdir sana.

Muslihittin, bir an gözlerini kapadı, belki de olduğu yerde sallandı. Sonra hiç ses çıkarmadan kendi kavuğunu yere bıraktı, babasınınkini büyük bir dikkatle başına geçirdi. Altın sırmalı kaftanı alırken elleri titriyordu. Hattâ babasının nefesi nasıl yüzünü dağlıyorsa, altın sırmalı kaftan da, ellerini öyle yakıyordu. Babası Rodos uğruna kolunu ve bacağını kaybetmişti. Rodoslular nişanlısını sulara gömmüşlerdi. Rodoslular, Sen Janlılar bu kıyıları yakıp yıkıyorlardı. Rodoslular kendilerine sığınan Cem Sultan'ı esir edip onu oyuncak yapmışlar, Osmanlı devletini bu yüzden âdeta haraca bağlamışlardı. Sultan Bayezıt, kardeşini salıverirler, tekrar taht iddiasına kalkışır diye sesini çıkarmaz olmuştu. Rodos, hep acı hatıralar, korkunç geçmişler ve belki de daha kötü gelecekler taşıyordu. Bu kaftan ise Rodos'un getirdiği en temiz ve en parlak hatıraydı.

Muslihittin bu kaftanı sırtında taşıyacaktı. Muslihittin sorumluluğunun ne kadar ağır olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

- Giy sırtına onu Muslihittin, karanlık çökmeden seni bu halinde bir kez daha göreyim!

- Emret Reis! Sana da, bu kaftana da lâyık olmaya çalışacağım!

Muslihittin bir hamlede kaftanı sırtına geçirdi, geri geri çekilip babasına gülümseyerek baktı.

Muslihittin'in ince bıyıkları vardı. Boynu uzun, çenesi hafif çukurdu. Sivri kirpikleri, lacivert gözlerini yer yer gölgeliyordu. Yine de kaşları çatıktı, iki kaşının arasındaki çizgi kıpırdıyordu.

Kurt Ahmet ona bir an baktı; sonra duygularının gözlerindeki ışığı söndüreceğini sanmış olmalı ki, başını sallarken kuru ve boğuk bir sesle:

- Mustafa, diye bağırdı, Mustafa...

- Buyur Reis Baba!

- Ağan Muslihittin, reis olup deryaya açılır; sen ne yaparsın?

- Destur verirsen, ben de levent yazılırım.

- Geç öyleyse ağanın yanına...

Muslihittin'den iki yaş kadar küçük bir genç gülümseyerek fakat ağabeysi gibi başını dik tutarak kenara çekildi.

Kurt Ahmet bu sefer elini kalbinin üzerine bastırdı; altın sırmalı kaftanın hasretini çekiyor gibiydi. Yine de fazla oyalanmadı:

- Muzaffer, diye seslendi, Muzaffer!

- Buyur Reis Baba!

- Ağan Muslihittin Reis deryaya açılır, Mustafa ona levent olur; sen ne yaparsın?

- İzin verirsen şayet; ben de onlarla giderim, emrederlerse kürek çekerim.

- Yanlarında dur öyle ise.

Muzaffer de Mustafa'dan bir yaş kadar küçük olmalıydı. Dudakları ince, boyu biraz kısaydı.

Kurt Ahmed'in belki de hiç beklemeye tahammülü yoktu. Ayağı, hatta kolu yeni kesilmiş gibi sızlıyordu.

Bir kere daha seslendi:

- Murat! Sana söylerim Murat; duymaz mısın beni?

- Duyarım Reis Baba; emret!

- Üç ağan da deryaya açılır; artık ben yanlarında yokum. Sonları da bilinmez. Sen anan Dur Kadın'ın yanında mı kalmak istersin? Yoksa onlarla mı gitmeyi düşünürsün?

- Emredersen Reis Baba, ben de onların yanında olurum. Deryadan tatlı ne vardır? Karalar beni yakar!

- Muslihittin duydun mu? Sana bir levent daha gönderirim. Pek gençtir, henüz onaltı yaşına basmıştır. Yine de metindir; kalyon gibi sağlamdır, kunttur. Onu dilediğin gibi kullan; yalnız hor bakma. Murad'ım zeki, Murad'ım hassas, Murad'ım pek iyidir.

Murad'ın bıyıkları yeni terlemişti. O da ağabeyleri gibi kumral saçlı, buğday benizliydi. Yalnız gözleri elâydı; daha yumuşak, daha sâkin görünüyordu.

Şimdi Kurt Ahmet Reis'in karşısında boy boy, yaş yaş, dört erkek evlâdı duruyordu. Tam dört erkek evlât!

Kurt Ahmet, denizlerin bu eski kurdu acaba onları nasıl, hangi duygular altında seyrediyordu? Hava mı sıcaktı, güneş iyice çekildiği halde hızını mı kaybetmemişti bilinmez. Kurt Ahmet Reis boncuk boncuk terliyordu.

Böyle olmazdı ki, Kurt Ahmet Reis'e terlemek hiç yakışır mıydı? Ne vardı sanki? Onları bir daha görmese de ne çıkardı.

- Şu açıkta sallanan çektiri, şu onsekiz oturaklı perakende bundan sonra tamamen senin malındır. Eskidir ama yine de yürük bir teknedir. Zebun düşünceye kadar kullan, lâkin daha büyüğünü, daha iyisi-

ni ele geçirirsen babanın emanetidir diye ona bağlanıp kalma... Zira bundan sonra haramî gezersin; hangi tekne işine yarar ise ondan yararlanman gerekir. Yataklıkları, demir yerlerini iyi seçersin. Şimdilik sana Bizim Ali Reisi de kapudan olarak verdim. Emirlerinden asla taşra çıkmaz. Sen sormadıkça işine karışmaz. Serdümenini, marangozunu, yelkencini, topçunu, aşçını, imamını kendin seç... Komitren, tutsaklarını iyi kollayacak, güçlü, çok emin bir adam olsun. Türklük uğruna cenk etmekten asla yılma. Teslim olanları vurma, ama sana kıymaya çalışanlara hiç acıma. Büyüklere peşkeş sun, âdettir. Şayet bir gün padişah huzuruna çıkarsan yedi kere yer öpeceğini, bu suretle ululayacağını asla unutma. Evvel baharda tekneleri yağlamak, yeniden donatmak gerektiğini hiç aklından çıkarma. Dostunu düşmanından ayırmasını bil. Elde ettiğin ganimetten leventlerinin hakkını hemen ayır. İllâ Santurluoğlu'nu, hele Sen Jan Şövalyelerini hiç unutma. Dön dolaş, yine Rodos'a bak.

Kurt Ahmet sustu. Bakışlarını oğullarından uzaklaştırıp etrafında gezdirdi. Herkes onu merakla dinliyordu; nefes bile almaktan çekiniyorlardı. İhtiyar deniz kurdu buna memnun oldu. Heyecanı artmakla beraber içini kavuran hislerini bir an olsun boğdu:

- Bitmedi, dedi, daha bitmedi; bilsen de sözüme iyice kulak ver ki, aklından hiç çıkmasın. Gemilerin bizim sahillerimizde, düşman gemileri de açık denizde ise mecbur kalmadıkça cengi kabul etme. Belki leventlerinin içinden birkaç nâmert çıkıp kendini kıyıya atar; diğerlerinin de cesaretini bozar. Şayet küffar gemileri bizim kıyılarda, sen açıkta isen, yahut enginde bulunuyorsanız, hemen savaşı kabul et. Hattâ sen düşman kıyılarına düşsen bile cenkten çekinme. Düşmanda kalyon varsa birden çatma. Evvelâ onu uzaktan döv, dümenini ve küreğini kır, sonra çat. Kalyonların yan topları kısadır; sana yetişmez. Eğer enginde rüzgâr varsa borda yelkeni ile küffarın ardına düş, döverek git. Şayet düşman donanmasında kalyon yoksa çektirilerinle onlara başabaş çat. Emrindeki tekneler çoksa kol kol, turna alayı gibi diz onları. Kendine fazla güvenme, tedbiri elden bırakma. Çektirilerden bir tanesi senin galine hempa olsun. Topçuların daima ellerinde fitil hazır durup emrini beklesinler?

Muslihittin hâlâ kıpırdamıyordu. Hafif bir meltemin okşadığı kavuğunu babası gibi dik oturtmuştu başına. Beklediği, özlediği, aradığı, bir şeyleri olmalıydı onun; yine de sessiz duruyordu:

- Muslihittin; görürüm sabırsızlanırsın; biraz daha oyalan, son sözlerimdir; şayet adalar arasında seyrederken bir limana varırsan orada yat. Enginde olursan açıkta kalmak ve deryada yatmak mübahtır. Küffar diyarına dil almaya gittiğinde onbeş günlük suyunu da taşımayı unutma. Engindeyken fırtına çıkarsa emrindeki her geminin fenerini yaktır, fenerleri yoksa birer fener asmalarını emret. Açık denizde pus olunca mehter çaldır, mehterin yoksa kös vurdur. Reislerin pusula ve harita ahvalinden gafil olmayalar; derya ilmini bilmeye muhkem taahhüt ederler. Gemilerinin kürekçileri maskar ola. Ufak bir gemide asla elliden fazla kâfiri forsaya çakmayasın. Savaş tamamen bitmedikçe ganimete kimseyi yapıştırmayasın. Barudun perdahlı olsun. Küffarın topunun on iki karış iken onaltı karış toptan ileri gidişinin sebebi barut kuvveti iledir.

Nedense Kurt Ahmet Reis'in hep kopuk kolu ile kopuk ayağı sızlıyordu. Bu yüzden ayakta daha fazla duramayacağını sanıyordu. Sonra içini kemiren bu acaip his neden yeniden coşmuş, taşmıştı. Engine ilk defa tekne göndermiyordu ki! Ama bu seferki oğullarıymış; ne çıkardı bundan? Gidenler de ana baba evlâdı değil miydi? Başkalarına gelince aslan kesilir, kendilerininkinin karşısında yufka yürekli mi olurdu? İhtiyarlıyordu galiba. Ah şu kopuk bacağı olmasa, dünkü çocukları hiç yalnız başlarına deryaya salar mıydı? Hâlbuki o, eski bir korsandı. Kalbinin çoktan nasır bağlamış olması gerekirdi; kör olası, neden çatlamıştı birdenbire?

- Reis! Emirlerin bitti ise ver elini öpelim, sonra da anamızın hayır duasını alıp hemen engine açılalım. Bana şimdilik yetmiş kürekçi ile elli cenkçi yeter. Gerekirse başka zaman haber salar, levent yazdırırım. Bu sahiller bizimdir.

Kurt Ahmed'in birden kesik kolundaki, hattâ kesik ayağındaki sızılar dindi. Gözleri alabildiğine açıldı, tahta bacağı kalkıp indi:

- Bu sahiller bizim mi, diye bağırdı; kim demiş? Eğer bu sahillere sahip olsaydık Rodoslular nasıl topa tutardı, gelip geçen gemilerimizi nasıl batırabilirdi, gelinimi ne cesaretle sulara gömebilirdi? Bu sahiller bizim değil; bizim olması için Rodos'taki Sen Jan Şövalyelerinin kal'asının başlarına yıkılması gerek. Granmetrilerinin boynunun koparılması gerek. Yalnız Rodoslular değil, Venediklisi de, Cenevizlisi de, İspanyol'u da, Papası da bize göz dikmiştir. Deryada küffara hâkim olmadıkça bu kıyılarda hür yaşanmaz. Rodos'u bu topraklara

katmadan, kâfire pes dedirtmeden sakın geri döneyim deme. Öl, fakat aslâ babanın yanına sokulma. Haydi şimdi alacağını al, kürekçilerini ve leventlerini topla ve git. Gözüm görmesin hiç birinizi!

O zaman Muslihittin dişlerini gıcırdattı, iki kaşı âdeta birleşti; dudakları bir süre kıpırdadıktan sonra boğazını yırtarcasına haykırdı:

- Rodos! Kurt Ahmet Reis; sana er geç bu adayı getireceğim! Beş yıl sonra, on yıl sonra, kırk yıl sonra da olsa Rodos'u bu topraklara katacağım. Sen Jan Şövalyelerini, diğer kâfirleri en büyüğünden en küçüğüne kadar hepsini sulara gömeceğim. Ama, o zamana kadar sen de yaşa! Yaşa ki göresin Reis! Benimle gelmek isteyenler de hazırlıklarını görüp hemen perkendeye binsinler... Hakkını helâl et Reis, hakkını helâl et.

Muslihittin sür'atle geri döndü. Artık babasına bakmayı, elini bile öpmeyi düşünmüyordu. Babasını el öpmekle değil, Rodos'u almakla memnun edecekti. Anasını ise belki de göremeyecekti; böylesi daha iyi idi.

Tam birkaç adım atmıştı ki, ince ve titrek bir ses işitti:

- Oğul nereye? Anacığını kucaklamadan mı gidersin? Kardeşlerini de mi beraberinde görürsün?

Muslihittin olduğu yerde kaldı, kardeşleri başlarını önlerine eğdiler. Kurt Ahmet irkildi.

- Ahmet Reis! Beni neden bu kadar yaralarsın? İşittim ki, gelinimi, kardeşimin kızını Rodoslular çeyiziyle birlikte sulara gömmüş. Senelerden beri bu günü beklediğim halde elim böğrümde kalmışken, elcağızımla döşediğim gelin odası bomboş dururken neden bir de beni evlâtlarımdan edersin?

Kurt Ahmet Reis öksürdü. Kurt Ahmet Reis tahta bacağını birkaç kere oynattı. Kurt Ahmet Reis sağ elini kuşağına sokup hançerini kavradı:

- Dur Kadın. Senin ne işin var burada? Evinde niye oturmazsın? Neden işimize karışırsın? Ben oğullarımı deryaya salarım; işte hepsi bu kadar.

- Onlar benim de evlâtlarım! Onlarda benim de hakkım yok mu? Hele Murad'ım pek küçük; yazık değil mi? Bari onu alakoy; biraz daha büyüsün! Ah, elâ gözlerini sevdiğimin Murad'ı.

- Dur Kadın, konuşma daha fazla! Hepsi dört taneydi; gönderiyorum deryaya işte. Beşincisi olsaydı onu da alakoymazdım. Dedem de, babam da böyle yapmıştı!

- Ama senden başkası geri dönmedi. Ağan dahi sulara gömüldü. Hiç birisinin mezarı bile yok. Seni yıllar yılı nasıl beklediğimi bilemezsin Reis! Eğer bacağını Rodoslular koparmasaydı hâlâ beklerdim. Belki seni de sular alıp götürürdü.

- Dur Kadın; sus dedim sana! Söyletme beni kötü kötü! Deryanın adamı elbette deryada kalır! Suların gölgesi serindir; orada öyle güzel uyunur ki, sen bunu anlayamazsın. Keşke benim de son uykum suların gölgesinde olsaydı. Öğrenemedin mi bu güne kadar bunu? Hâlbuki sen bir korsan karısısın, oğullarının da korsan olacağını bilmez miydin? Deryada haramî gezecekler onlar! Köpük köpük sularda, tuzlu tuzlu sularda dolaşacaklar hep! Ne zevktir bu, ne zevktir. Sonra gün gelecek suların gölgesinde serinleyecekler. Haydi git evine; oğullarının da şevkini kırma...

- Reis, etme Reis. Ben de isterim, ben de evlâtlarımın namının yayılmasını elbet isterim. Fakat ne yapayım ki anayım! Sen hiç ana olmadın; bunu da sen bilmezsin Reis! Bari bir tanesini bırak; Murad'ım kalsın!

- Bundan sonra ben yanındayım Dur Kadın; yaşlı ve sakat. Kolsuz ve bacaksız bir Ahmet Reis var evinde... Ona bak, avun! Bırak oğlanlar diledikleri gibi deryada dolaşsınlar. İstersen seninle karşılıklı yün eğiririz; yapacak başka işimiz kalmadı gayri! Ahmet Reis tavuk besler, Ahmet Reis yün eğirir! Kadın git, kadın yarama daha fazla tuz ekme.

Dur Kadının başı önüne düştü. Gözlerinden tane tane, ılık ve tertemiz birkaç damla yaş yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Hıçkırmıyordu, isyan etmiyordu, belki de için için kocasına hak veriyordu. Fakat anaydı o, dört erkek evlât anası. Bir tanesi bile kalmıyordu artık elinde. Muslihittin'i de, bıyıkları yeni terlemiş Murad'ı da gidiyordu. Belki de onları bir daha görmeyecekti. Bağrına taş basacaktı, bir kenara çekilip gözyaşlarıyla serinlemeye çalışacaktı. Gerekirse kocasını, uğruna gönlünün kan ağladığı, kollarının arasında yeniden can bulduğu, en hiddetli anına bile hayran kaldığı Reisini avutacaktı.

Dur Kadın'ın başındaki beyaz yemenisi omuzlarına düşmüştü. Yer yer beyazlaşmış sarı saçları vardı. Ayağındaki sarı yemenisi toz-

lanmış, kırmızı üslüğünün önü açılmıştı. Artık ağlamıyordu; doyamamacasına, kanamamacasına, hasret gideremeyecesine oğullarına bakıyordu. Muslihittin sokuldu, elini uzattı. Dur Kadın'ın çenesini tuttu, gözlerini onun nemli gözlerinde gezdirdi:

- Ana, dedi, uzat gerdanını; küçükken yaptığım gibi orasını öpeyim de kokunu, o ılık kokunu bir kere daha ciğerlerime doldurayım. İyi ki geldin; yoksa ben de, kardeşlerim de çok üzülecektik! Fakat öylesi de uygundu; şimdi ayrılması güç olacak!

- Muslihittin! Benim levent oğlum; Mustafam da, Muzafferim de kendilerini kurtardılar sayılır. Fakat Murad'ım daha küçüktür; ona iyi bak, olur mu? Onu fazla hırpalama olur mu? Onu deryaların kucağına birdenbire salıverme olur mu?

Muslihittin birden kollarını açtı. Anasının başını heybetli göğsüne yasladı, sonra onun gerdanını koklaya koklaya öptü.

Diğer kardeşler de sokuldular, hepsi de Dur Kadın'ı kucaklayıp öptüler.

- Muslihittinim! Muradım! Mustafam! Muzafferim! Kendinize iyi bakın; sakın üşütmeyin! Rüzgâra karşı durmayın, yağmurun altında kalmayın! Ben de, Reis de sizi hep gözleyeceğiz!..

Kayıklar sahilden çektiriye doğru açılıyordu. Bizim Ali Reis perkendenin küpeştesindeydi. Gelen kürekçilerle leventleri sayıyor, içeriye bırakıyordu. Donanma gecesindeymiş gibi her tarafta ışık yakılmıştı. Denizin ortası, sahiller fenerle doluydu.

Ve dört kardeş kol kola girmiş aynı adımları atarak kalafat yerine doğru yürüyorlardı; orada galinin sandalı vardı.

Kurt Ahmet onların ancak gölgesini görebiliyordu. Gidiyorlardı artık; bu geceyi çektiride geçirirler, erzaklarını düzerler, sulanırlar, yarın şafakla birlikte açılırlardı. Ne de geniş sırtları vardı Kurt Ahmet Reis'in oğullarının. Pazuları da şişkin, adaleleri de gergindi onların. Akdeniz Akdeniz olalı böylelerini görmemişti, göremezdi de!.. Kolay mıydı; Kurt Ahmet'in oğullarıydı onlar!

- Hey Muslihittin! Muslihittin!

- Buyur Reis!

- Kemal Reis'i bulun! Ondan da alacağınız çok dersler vardır. Sıkıştığınız zaman haber salın; benden evvel Kemal Reis yetişir imdadınıza. Kemal Reis gibi dünya yüzüne gelmemiştir daha! O benim eski yoldaşım, kürek arkadaşımdır!

- Merak etme Reis! Deryalar ufaktır, Kemal Reis'i ergeç bulur, selâmını söyler, elini öperiz.

- Haydi oyalanmayın, ne eylersiniz orada, binsenize bir an evvel çektirinize; vaktiniz mi var sanıyorsunuz?

Kurt Ahmed'in sesi gecenin pırıl pırıl karanlığında aksediyordu. Boğuk bir sesti bu, boğuk ve belki de titrek.

- Sen de mi ağlıyorsun Reisim?

Kurt Ahmet silkindi. Kurt Ahmet burnunu çekti. Kurt Ahmet yanına sokulan karısına yüzünü göstermemek için tahta bacağından umulmayan bir çeviklikle yan döndü:

- Kim demiş benim ağladığımı? Ne varmış bunda? Neden ağlayacak mışım sanki? Oğullarımız müstakilen deryaya açılırlar! Seviniyorum; hep bu günleri beklemiyor muyduk? Hadi durma öyle Dur Kadın! Hemen git; çorbanın altını yak, bir tas da şarap çıkar. Çok keyifliyim bu gece.

Çektirinin pruvasındaki bir levent hemen düzüverdiği bir türküyü, Kurdoğullarının şarkısını söylüyordu. Balıkçılar susmuşlar, bu şarkıyı dinliyorlardı.

Karayel Fırtınaları

GECE çökmüştü etrafa... Sular hışırdıyordu. Gökte birkaç yıldız kıpırdıyor, yönünü şaşırmış rüzgâr direklerde dolaşıyordu.

Rodos adası karşısındaydı; karanlığa gömülen Rodos, korksa da, gizlense de yine gözlerden uzak kalamıyordu.

Şu burun, Lardos olmalıydı. Buraya bir çıkarma yapılırsa Rodos şehrine kadar yirmi milden fazla yol yürümek gerekecekti. Ara yerde dağlar da vardı. Arkadan habersiz vurulamayınca da Rodos şehri önden nasıl alınabilirdi? Çünkü bir kale, şehri çepeçevre kuşatmıştı.

Bu kale öyle sağlamdı ki, kolay kolay delinemez, yıkılamazdı.

Şövalyeler Rodos'a yerleştikleri günden beri bütün güçleriyle kalenin onarılmasına çalışmışlardı.

Kuzey tarafında Sen Nikola adı verilen Arap kalesinden itibaren derin ve geniş bir hendek kalenin kara cephesini kuşatıyordu. Surların dış duvarları mermer gülleler çökertmesin diye yumuşak taştan yapılmıştı.

Denizin ortasında birisi inliyordu sanki. Kıç kasarada tahta bir parmaklığa dayanıp adanın üzerinde kaybolan Çoban yıldızının gittiği yerden gözlerini ayırmayan birisi, derin derin soluyor, kamaşmışçasına dişlerini gıcırdatıyordu.

Sularda iki tekne vardır; yelkenleri şişirilmeyen, kürekleri çekilmeyen iki tekne âdeta yan yana duruyordu.

Gökte bir yıldız kaydı; Çoban yıldızının kaybolduğu yerde söndü ve eridi. Dalgalar tekrar tekrar hışırdadı, rüzgâr hep şaşkın esti, fakat ne kürekler kıpırdadı, ne de yelkenler doldu.

Teknelerde en ufak bir hareket bile yoktu! Orada hiçbir canlı sezilmiyordu. Sanki bu iki çektirinin insanları, bir kişi hariç, korkmuşlar, ürkmüşler, kendilerini suya atıp Akdeniz'in karanlıklarına gö-

mülmüşlerdi. Fakat o iç çekiş, o inleyiş, o derinden derine soluyuş, o diş gıcırdatış, zaman zaman yine de işitiliyordu.

Şimdi de bir ses dolaşıyordu rüzgârla beraber:

"Rodos'u bu topraklara katmadan, küffara pes dedirtmeden sakın geri döneyim deme, öl, asla babanın yanına sokulma!.. Sana söylüyorum Muslihittin!"

Bu sefer bir gölge kıpırdadı. Bu Muslihittin'di. Üşümüştü, daha doğrusu titriyordu. Onu titreten ne denizin rutubeti, ne gecenin ayazı, ne de rüzgârın serinliğiydi. Babasının kin dolu haykırışı kanını dondurmuştu.

Muslihittin, üç yıldan beri bu sularda dolaşıyordu. Tam üç yıl Rodos'u bir an dahi aklından çıkarmadan yaşamıştı. İskenderiye'de yataklanmıştı. Mısır Sultanı'na ganimetlerinin beşte bir hissesini veriyor, kışın azılı fırtınalardan kurtulmak için gemilerini Nil sahillerine çekiyor, diğer korsanların naraları, Arap rakkaselerinin şehvetli bakışları arasında birkaç ay geçiriyor, sonra yine denize açılıyordu. Evvelâ Kıbrıs açıklarında dolaşıyor, birkaç Venedik gemisi çeviriyor, boşalan ambarlarını dolduruyor. Antalya sahillerine uğruyor, sonra Rodos sularına dalıyordu.

Mal yüklü Rodos gemilerini görünce neşeleniyor, coşuyor, evvelâ top ateşiyle dövüyor, arkasından çatıp içindekileri esir alıyor mallarını kendi gemisine taşıtıyordu.

Göğüs göğüse, pala palaya dövüştüğü, tekneleri budadığı, birkaç parçalı Rodos savaş gemilerine daldığı da oluyordu. Zaten elindeki diğer iki teknenin bir tanesini Venediklilerden, diğerini de Rodoslulardan almıştı. Mustafa ile Muzaffer şimdi bu teknelerin reisleriydi. Murat ise yanındaydı; onu ayırmamıştı. Ondokuz yaşındaki Murat, kendisi kadar iri ve gürbüz olmuştu. Pazıları dolmuş, göğüs adaleleri şişmişti. Fakat yine de yumuşak huylu ve çok sevimliydi.

Doğu Akdeniz'de Kurdoğullarının forsu yavaş yavaş tanınmaya başlamıştı. Sırmalı al zemin üzerindeki lâcivert kurt başı, rüzgârın okşayışıyla direklerde hep dalgalanır olmuştu.

Santurluoğlu'yla, nişanlısını sulara gömen bu müthiş Rodos korsanıyla ancak bir kere karşılaşmıştı. Evvelâ top atışıyla birbirlerini dövmüşlerdi. Sonra gayet ustalıklı bir manevrayla Santurluoğlu, Kurdoğlu'nun perkendesini bulamıştı. İki kardeşi yetişmese belki de ona esir düşecekti.

Santurluoğlu acı ve iğrenç kahkahasını atarak uzaklaşırken Muslihittin, Mustafa'nın çektirisinde yedeğe alınarak İskenderiye sularına dümen tutmuştu. O gün hırsından durmadan dudaklarını kemirmişti.

Biliyordu; artık Santurluoğlu peşindeydi! Günün birinde bu sularda Muslihittin'i kıstıracaktı. Muslihittin de bunu bekliyordu. Hiç olmazsa üç yıl içinde bir türlü dinmeyen yarası biraz kabuk bağlardı. Bu korkunç bir çarpışma olurdu; belki de o zaman babasının hınç taşıyan feryadını rüzgâr bu kadar insafsızca kulaklarına getirmezdi.

Muzaffer'in kırlangıcı yanındaydı, âdeta rampa etmiş gibiydi. Mustafa daha gerilerde yedekte duruyordu. Fakat ne olursa olsun, işte Rodos yine karşılarındaydı.

Muslihittin ise bu adayı avucunun içi gibi biliyordu artık.

Adanın Anadolu'ya bakan kısmında Kum Burnu'nun güneyinde bulunan Rodos kalesinde, Galipler, Eğrikapı, Kapalıkapı, Muslukkapı ve liman tarafında da Damlakapı olmak üzere altı adet kapı vardı.

Rodos kalesinin ayrıca iki limanı vardı. Kuzeydekine Kadırga limanı derlerdi, bir mendirekle korunmaktaydı. Güney limanı ise başka bir mendirek ile korunurdu. Ayrıca buraya kalın bir zincir de gerilmişti.

Bu suretle Rodos şehri, kuzeydeki tehlikeli kayalıklarıyla birlikte ele geçirilmesi çok güç bir kaleydi. Rodos şövalyeleri en büyük reisleri olan Granmetrilerinin emrinde etrafa serpilmiş birtakım adalara da sahiptiler. Bunlara On iki adalar deniyordu.

On iki ada! Rodos! Güneş adası! Gül adası Akdeniz'in incisi! İlkbaharda yaseminler açardı orada. Dünyanın yedi hârikasından biri olan Apollon'a dikilen Kolos da orada idi...

Nasıl alınacaktı Rodos? Muslihittin üç yıldan beri bunu gerektiği kadar kestirememişti! Ya âniden baskın yapıp kıran kırana surlardan içeriye dalmalı, yahut da kuvvetli bir orduyla gelinmeliydi buraya. Acaba daha başka bir çare yok muydu? Bir türlü bulamıyor, düşünemiyordu.

Doğrudan doğruya Öküz Burnu üzerinden baskın yaparsa şayet kaç tekneye ve kaç kişiye ihtiyaç olurdu? Evvelâ bunu hesaplaması lâzımdı. En aşağı otuz teknesi ve on bin levendi bulunmalıydı! Bunlara sahip olmak için de çok vurmalı, az harcamalı, her yıl birkaç

kadırga yaptırmalı, durmadan levent yazmalı, esir alıp forsaların adedini çoğaltmalıydı. Seneler geçecekti belki de böylece.

Ayrıca Akdeniz'de namı da forsundan evvel dalgalanmalıydı. Onu gören tekneler çatışmayı dahi göze almadan yelken indirmeliydi.

Suları yine derin bir soluk kapladı. Akıntıya tutulup yavaş yavaş sahile doğru yaklaşan iki tekne birbirinden uzaklaştı. Fener yakılmamıştı. Kurdoğlu forsu direğe çekilmemişti.

Hâlâ ölüm sessizliği hüküm sürüyordu etrafta. Deniz lâcivert değildi o anda. Gökteki yıldızları bir bulut örtüyordu.

- Murat!

- Buyur Reis Ağam!

- Bana, babamın hediyesi kavuk ile altın sırmalı kaftanı getir!

- Üşür müsün ağam?

- Üşürüm galiba; geceleri bu sular fazla ayaz olur.

- İçeri geç ağam! Hem daha çok oyalanırsak sahile vururuz. Bizim Ali Reis dümen tutsun; engine açılalım. Gerisini istersen beraber düşünürüz!

- Bu sular beni çeker Murad'ım! Uzaklaşamam buralardan bir türlü. Üç yıl geçti; Kurt Ahmet Reis'in ne yaptığını, bizi nasıl lânetlediğini hiç düşündün mü? Ya anamız? Dur Kadın acaba sıhhatte mi? Bilirim hep yolumuzu gözler! Ama ne fayda? Hiçbir şey yapamadık bu güne kadar!

- Sabır gerek Ağam! İşte ben yanındayım, diğer ağalarım da birer tekne sahibi oldular. Birçok ganimet aldık. Muslihittin'in adı gittikçe etrafa yayılmaya başladı.

- İçimizde en fazla sevilen sensin. Sen hem babamın, hem de anamın yadigârısın. Eğer sana bir hâl olursa ben nasıl yaşarım? Bu sefer hiç avunamam.

- Benim ne değerim var ağam? Sen olmazsan Kurdoğlu'lar nasıl yelken şişirir? Biz senin uğruna baş koyduk.

Muslihittin'in kolları uzandı, kardeşini çekti, göğsüne bastırdı. Murad'ın başı şimdi çenesine değiyordu.

- Haramî geziyoruz Murat, haramî geziyoruz; vuruyoruz, soyuyoruz. Ama, onlar bizden daha kötüsünü yapıyorlar. Rodoslusu da, Venediklisi de, İspanyol'u, Cenevizlisi, hattâ Papası da gemilerimizi çeviriyor, kızlarımızı, kadınlarımızı satıyor, erkeklerimizi forsaya çakıyor, sahillerimizi topa tutuyorlar. Bırakmayacağız bu suları onlara.

Hattâ daha ilerilere gideceğiz. Septe'ye dek uzanacağız; Endülüs'te İspanyolların zulmünden inleyen müslüman kardeşlerimizi kurtaracağız! Öyle ki, bizden sonra gelecekler rahat etsin, yol açılsın onlara. Babamız Kurt Ahmet Reis hep söyler; "Denizlere hâkim olmadıkça Türk, hür yaşayamaz." der. Beni işitiyor musun Murad'ım?

- Duyuyorum Ağam.

- Ben deryayı çok severim Murat! Bu sulardan bir tek şartla uzaklaşabilirim; Rodos'u alırsam, Rodos'u devletime katarsam şayet! Başka hiçbir kuvvet beni sularımdan uzaklaştıramaz. Ama nasıl başaracağız bu işi; bilemiyorum, kestiremiyorum.

Murat, ağasının kollarından uzaklaştı; onu omuzlarından tuttu:

- Ağam, dedi, çok kuvvetlisin, çok cesursun, biz de yanındayız, gam çekme hiç. Günün birinde Rodos sana kısmet olacaktır.

O zaman rüzgârın önünde katre katre uzaklaşan, bir diş gıcırtısı işitildi; bir soluk sahibinin ciğerlerini dağlarcasına alev alev gecenin karanlığında etrafa yayıldı. Vardiyadaki dümenci, serendeki gözcü, pruvadaki topçular duraladı. Leventler, ellerinde kılıç uzandıkları yerden farkında olmadan kıpırdadılar.

- Rodos. Alacağım seni! Bir korsan yatağı olmaktan kurtaracağım seni! Seri Jan şövalyeleri, Granmetr Pier Dobüson veya ondan sonrakiler ayağıma kapanacaklar. Rodos!

O anda Muslihittin, biraz evvel kardeş sevgisiyle içi titreyen, hattâ çaresiz kalmış gibi çırpınan bir insan değildi artık. Histen, duygudan uzak, sadece avını parçalamak için tuzak kuran vahşî bir hayvandı âdeta. İki kaşının ortasındaki çizgi gittikçe derinleşiyordu.

- Mustafa ve Muzaffer'e işaret ver, açılsınlar; biz de kıbleye dönelim! Şafakla beraber bu sahilleri basacağız. Kumandayı sen al. Bizim Ali Reis de dümene geçsin. Ben kürek çekmeye gidiyorum! Yelkene lüzum yok. Zinhar tedbirde kusur eylemeyesin Murat!

- Emredersin Ağam!

Muslihittin bir daha kardeşine bakmadı, hemen kürekçilerin yanına doğru koşmaya başladı.

Bir ışık, iki kere yandı, söndü. Bir tokmak üç kere ağır ağır inip kalktı. Murad'ın yumuşak sesi hışırdayan sularda dolaştı:

- Bizim Ali Reis; dümene geç! Kıbleye kır! Leventler dikkat! Kürekler orta hız! Yelken istemez! Al beraber!

Bir ses geminin orta yerinden Murad'ın sözlerini tekrarladı:

- Dikkat. Al beraber! Bir, iki, üç! Bir, iki, üç!

Kurdoğlu'nun çektirisi sallandı. Otuz beş tek kürek sulara daldı ve çıktı. Galiyi hafif bir gıcırtı kapladı. Elli forsa ve doksan ücretli kürekçi ayağa kalkıp bir ileri bir geri gitmeye başladılar. Omuz adaleleri doluyor, omuz adaleleri gevşiyordu. Muslihittin de aralarındaydı; cepkenini atmış, mintanını fırlatmış, nasırlı elleriyle küreklere yapışmış, aynı tempo ile vücudunu ileri alıyor, vücudunu geri çekiyordu.

Forsaların ayaklarındaki zincirler şakırdıyordu. Rüzgâr geminin burnundan girip, hafif nemli göğüslere yapışıyordu.

- Bir, iki, üç. Bir, iki, üç!

Kürekçilerin birer ayakları önlerindeki oturağa, diğer ayakları da kendi oturaklarının altına dayanmıştı. Küreklerin topacını hepsi de sıkı sıkıya kavramışlardı. Küreklerin palaları suya her dalışında göğüsler havayla doluyor, palalar sudan çıkınca boşalıyordu.

- Bir, iki, üç! Bir, iki üç!

Her kürekte, dörder kişi vardı. Onsekiz oturaklı teknenin otuzaltı küreği bulunuyordu. Fakat sekizinci oturağın sancak tarafındaki küreği çekilmiyordu. Orada çektirinin ayak üzeri dikilmiş sandalları duruyordu. Bezir yağıyla yakılmış lambanın titrek ve ölgün ışığı altında gölgeler olduğundan da iri görünüyor, birbirinin içine gömülüyordu.

- Zinhâr gâfil olmayasınız. Zinhâr kürek üzere uyumayasınız!

Leventlerin çoğu, kış kasaradan pruvaya kadar uzanan ve her iki bordoda bulunan çakmaların üzerine oturmuş olmalıydılar. Oturakların üzerindeki güvertede (Korsir) ise sürünürcesine gezinen birkaç kişi vardı. Pruvanın önündeki, başka gemileri budamaya, mahmuzlamaya yarayan "Gaga", suların âhengine uymuşçasına inip kalkıyordu.

Pruvayla kürek yerinin arasında bulunan iki tahta kuledeki, yani "Rampata"daki topçular ile mancınıkçılar ve okçular her an bir düşman saldırısı bekliyorlarmışçasına hazırdı. Sancak ve iskele tarafındaki çıkmalar üzerine konmuş iki küçük top gecenin karanlığına gömülmüş gibiydi.

Muslihittin'in hafifçe sırtı terlemişti. Muslihittin donuk ve duygudan uzaktı sanki o anda. Hiç solumuyordu, dişleri gıcırdamıyordu, gözleri camlaşmıştı. Daha ağır yükler altında ezilmek, kendi kendine

işkence yapmak istiyordu. Başlarını çevirmeden bile onun hareketlerini, onun varlığını sezen forsalar endişeliydi.

Galiba şafak söküyordu; denize birkaç damla kan düşmüştü. Mustafa ve Muzaffer'in tekneleri de yorulmuş gibi duraklamışlardı.

- Bizim Ali Reis; Rodos'a dümen kır! Kürekler biraz daha hızlı.

Murad'ın sesi perde perde tekrar yayıldı; çektirinin burnu, suları yara yara dönmeye başladı.

- Bir, iki! Bir iki!

Gecenin karanlığında arkalarında bıraktıkları Rodos Adası şimdi önlerindeydi. Rodos şehri oldukları yerden çok uzaktı. Fakat karşılarında adanın Lardos burnu vardı. Onun gerisinde Lindos kasabası bulunuyordu.

Gün nazlı nazlı dökülüyordu sulara. Geceki kararsızlığını unutmuş gibi keşişlemeden esen bir rüzgâr, üç tekneyi yandan okşuyordu.

Lardos sahilleri iyice farkedildiği zaman Muslihittin kollarını gevşetti, nasırlı elleri küreğin topacını bıraktı, bir an etrafına bakındı, sonra yere fırlattığı mintanını giydi, cepkenine bakmadı bile, kılıcını çekerken:

- Murat, diye bağırdı, işaret ver; Mustafa ile Muzaffer'in tekneleri pruva hattına dizilsin, topçular hazır olsun!

- Emret Reis Ağam!

- Kürekler daha yavaş, kartal kanadı gibi çekilsin; elli levent benimle olsun!

- Emret Reis Ağam.

Bir tokmak dört kere inip kalktı; buna denizden, ardarda dört tokmak darbesi cevap verdi. Kürekçiler muhafızının yıpranmış sesi işitildi:

- Bir, iki, üç, dört! Bir, iki, üç, dört!

Şimdi Muslihittin, elinde kılıcı, gömleğinin düğmelerini iliklemeden, sancak tarafındaki çıkmanın üzerindeydi. Hem iki kardeşini gözlüyor, hem de Rodos sahillerinde eriyen küçücük dalgaların akışını seyrediyordu.

- Palamar bağlamaya lüzum yok, kürekler aynı hız!

Galiba sahilde bir balıkçı kayığı vardı. Gelenleri hayretle seyretmiş, şimdi de korkuyla kaçıyor olmalıydı.

- Forsumuz çekilsin! Sandallar çözülsün! Baş top iyice hazırlansın! İki salvodan sonra toplar sussun. Benle elli leventten ayrı kimse karaya çıkmasın.

- Başüstüne Ağam!

Topçuların yanında bütün âletleri hazırdı. Bakır barut kepçesi, barut küreği, gülle kepçesi, gülle içeride kalırsa çıkarmak için kullanılan domuztırnağı, hep el altında duruyordu. Toplar daha evvel doldurulmuştu. Şimdi topçular elde fitil, ilk ateş emrini bekliyorlardı.

Birden direkte Kurdoğlu'nun al zemin üzerinde lacivert kurt başlı forsu dalgalanmaya başladı.

O zaman Muslihittin, Kurdoğlu forsunu derin derin seyretti. Onun altında kendisini tamamen emniyette, hattâ Rodos'u almış gibi sanıyordu. Şu kurt başında, şu al renkte yarıda kalmış bir zaferin kırık izleri, sönük bir ömrün çöküntüsü hiç dolaşmamalıydı. Bu kurt başı, ya kendisiyle beraber sulara gömülmeli yahut hep böyle direkte dalgalanmalıydı.

Kuru sıkı baskınlarla, denizde tekne çevirmekle, birkaç gemi batırmakla olur muydu bu işler hiç? Ne Rodos, böyle ele geçer, ne bu fors böyle adını durmamacasına dudaklarda dolaştırabilirdi!

- Yufka sulara geliriz Ağam! Karşıda kayalıklar var!

Muslihittin silkindi. Muslihittin lâcivert gözlerini günün ilk ışıklarıyla renklenen sulara daldırdı:

- Ben dur deyinceye kadar kürekler hep kartal kanadı! Topçular hedef bulsun! Diğer tekneler de emrim beklesin!

Tahta tokmak dört kere indi. Denizden sekiz darbe ona cevap verdi. Güneş biraz daha yükselmişti. Sahildeki karaya çekilmiş sandallar artık belli oluyordu.

- Tut tekneni! Baş toplar salvo!

Murad'ın sesi ağasını izledi:

- Tut tekneni! İki kere ardarda baş toplar salvo!

Bir dakika bile geçmedi; kürekler suda gömülü kaldı. Sonra her üç çektirinin on topu bir kere gürledi, tekneler sallandı.

- Sandallar denize insin!

- Sandallar denize iniyor!

Çıkmalarla koşuşmalar başladı. Topların gülleleri sahildeki birkaç evin üzerine çökerken, geniş ve adaleli sırtların, şişkin pazıların, rüz-

gâra meydan okuyan göğüslerin yaslanıp nasırlı ellerin kavradığı iki sandal kolaylıkla denize bırakılıverdi.

Şimdi leventlerin elbiseleri de seçiliyordu. Başlarındaki barata kırmızı renkliydi. Arkalarında kollu beyaz gömlek, gömleğin üzerinde de kenarları siyah harçlı kırmızı bir yelek vardı. Bellerine sarı bir kuşak sarmışlardı. Kuşaklarının arasında, çakmaklı tabancaları ile kamaları görünüyordu. Bacaklarına mavi renkte kısa bir şalvar, ayaklarına ise yalınkat kırmızı yemeni geçirmişlerdi... Hepsi de pala ve kılıçlarını sağ ellerine almışlar, sıkı sıkıya kavramışlardı. Muslihittin onları, nedendir bilinmez, Türk donanmasının, Türk asıllı leventleri gibi giydirmişti. Zaten bunlar, Anadolu'nun bağrından kopmuş, çeşitli arzu, çeşitli duyguların etkisi altında levent yazılmış bir avuç Türktü...

Toplar bir kere daha gürledi. Muslihittin'in sesi bu sefer, hırçın, hattâ kararsız çıktı:

- Atlayın!

- Her sandala yirmibeş levent bindi. Kürekçiler asıldılar; iki sandal dalgaların üzerinde süratle sekerek sahile doğru ilerlemeye başladı.

Muslihittin öndeki sandalın ortasında, ayakta duruyordu. Zihni yine karışmıştı, hattâ ürkmüş gibi bir hali vardı. Belki de kendisinden iğreniyordu. Bu yaptığı ne idi? İmdat seslerini duyduğu, feryatlarını işittiği, hattâ gözyaşlarını bile hissettiği şu insanların ne günahı vardı? Neredeydi Rodos korsanları, neredeydi Santurluoğlu?

İşte kaçışıyorlardı; sığınacak, gizlenecek bir yer arıyorlardı bu sahilin insanları. Evleri çökmüştü, yuvaları yıkılmıştı. Dahası da vardı; biraz sonra yakalananlar erkekse forsaya çakılacaktı, kadınsa, hele genç kızsa İskenderiye pazarında, belki de başka bir yerde satılacak, köleliğin, tutsaklığın ağır yükünü ölünceye kadar taşıyacaklardı. Mallarını da alacaklardı; biriktirdikleri paralarını, ambarlardaki erzaklarını götüreceklerdi. Hâlbuki günahsız, güçsüz insanlardı bunlar, balıkçılıkla geçinen yerli halkıydı bunlar. Hâlbuki şövalyeler çıkmalıydı karşısına; onlarla dişe diş, göze göz çarpışmalıydı. Zırhlara bürünseler de delip geçmeliydi onları. Muslihittin dönmek istedi.

Birden Kurt Ahmed'in soluyan sesi kulaklarında çınladı:

"Muslihittin; teslim olanları vurma, sana kıymaya çalışanlara da hiç acıma."

Muslihittin ancak o zaman sandalların kumlara oturduğunu farketti. Leventler sahile atlamışlardı. Yalnız reislerinin dalgın haline bir mânâ veremiyorlardı:

- İleri! Yaşlı erkeklerle, yaşlı kadınları bırakın! Direnmeyenlere zinhar kıymayın! Ganimete sahip çıkmayın! Beni gözden uzak tutmayın!

Leventler gülümsediler, leventler rahatladılar; artık memnundular, reisleri hiç de dalgın değildi, demek yanılmışlardı.

Muslihittin biraz ilerledi, sonra bir kayanın üzerine çıkıp leventlerinin hırsla dağılışlarını seyre başladı.

- Reisim! Destur varsa ben yanında kalayım!

Başını süratle çevirdi; hemen arkasında, tüyleri yeni bitmiş, onbeş yaşından fazla olmayan, çatık kaşlı, siyah saçlı, kara gözlü bir levent duruyordu. Belki de henüz ilikleri bile dolmamıştı bu gencin:

- Kimsin sen, diye sordu, ne oyalanırsın burada? Yağmaya gidip nasibini alsana!

- Bana Kara Mahmut derler; Menteşeliyim, seni yalnız koyamam!

Muslihittin istemeyerek güldü; bu çocukla uğraşacak ne vakti; ne de arzusu vardı. Şimdi hatırlıyordu; Kara Mahmut'u bir yıl evvel Bizim Ali Reis bulup getirmişti.

- Git derim sana, beni yalnız bırak!

- Gidemem Reis; özrüm vardır. Seni korumaktan başka bir şey düşünemem ben; ne pul, ne para!

Feryatlar büsbütün sıklaşmıştı; leventler evlere girip çıkıyorlar, dağ yollarında, ceylân kovalar gibi kaçanların ardından koşuyorlardı.

Arka arkaya birkaç tabanca patladı, bir barut kokusu etrafa yayıldı. Bazı kılıçların şakırdadığı, yeni doğan güneşin ışıkları altında bazı palaların parıldadığı görülüyordu. Çok ilerlerde bir tepenin üzerinde duran Lindos kalesi hâlâ sessiz, hâlâ cansızdı.

Kurdoğlu sırtını çevirdi, sadece:

- Var işine Levent Mahmut, dedi, benim korunmaya ihtiyacım yok. Yoksa korkar da onun için mi yanımdan ayrılmazsın?

- Ben kimseden korkmam Reis; sen ve Allahım hariç! Bunu zamanla anlarsın! Reis olduğum vakit de galimle birlikte hep dümen suyundan gideceğim! Sana gönül verdim bir kere Kurdoğlu Muslihittin Reis! Teknemin ismini "Yeşil Melek" koyacağım; bir melek gibi, Allah'ın izniyle seni koruyacağım. İster as, ister pare pare

et; bu gün de söyleyeceğim budur, yarın da. Zaten kimsesizim; bir Allahım, bir de sen varsın!

Muslihittin ne cevap vereceğini, nasıl hareket edeceğini şaşırmıştı. Tam zevk duymaya, vahşi arzularının kanını tutuşturmaya, burun deliklerinin barut kokusuyla yıkanmaya başladığı şu sırada Kara Mahmut denen çocukla uğraşmaya hiç niyetli değildi.

Birden arkasından biri itti onu; öyle şiddetliydi ki, muvazenesi bozuldu, yere kapaklanmamak için çıktığı kayadan aşağıya atladı. Hemen bir tabanca patladı, çok daha keskin bir barut kokusu biraz ilerideki çalıların arasından etrafa yayıldı.

Kara Mahmut'un süratle koştuğu görüldü. Muslihittin yerinden bile kıpırdamadı, anlamıştı; yerli halktan birisi pusuya yatmış, canına kıymaya kalkışmış olmalıydı. Nitekim Kara Mahmut yaşından umulmayan bir kuvvetle çalıların arasından bir adam yakalamış, sürüklüyordu:

- Hayatımı kurtardın Kara Mahmut, gün gelir ben de borcumu öderim.

- Söyle ona ne yapayım Reis?

- Sandaldaki kürekçilere teslim et; forsaya çaksınlar. Sonra hesaplaşırız.

- Reis, yanından ayrılmam ben; yoldaşlar gelinceye kadar hem bu kâfiri, hem seni gözlerim.

Yine keyfi kaçmıştı Muslihittin'in; artık barut kokusunu dahi duymaz olmuştu. İsteksiz, bıkkındı. Öyle ki, leventler geri dönmeye başladığı zaman bile onlara bakmak istemiyordu.

Kurdoğlu yine iğrenmeye başladı kendisinden, bir hayduttan farkı yoktu! İntikam böyle alınmazdı. Vazgeçecekti, bir daha suçsuz halka, zayıf insanlara saldırmayacaktı. Fakat, bu kanaatinde ısrar ederse, Sen Jan şövalyeleriyle nasıl baş eder, Rodos'u nasıl alırdı? Forsaları, tekneleri nereden bulup çoğaltır, leventleri ne ile beslerdi? Bunlar da olmayınca, Rodos'u almak, denizlerde nam salmak kabil değildi ki...

Leventler avlarıyla birlikte sandallara biniyorlardı; korkudan sinmiş genç ve güzel kızları, benizleri sapsarı olmuş delikanlıları itelemeye bile lüzum kalmadan, sahile getirmişlerdi, kimisinin omuzunda sandıklar, kimisinin elinde para keseleri vardı.

Gözyaşları bile dinmişti; esirler geleceğin korkunçluğunu dahi düşünecek güçte değillerdi.

- Tamam mı? Yoldaşlarımızdan yaralı veya ölü var mı?

- Yok Reis! Lâkin Levent Recep henüz gelmedi.

- Çabuk arayın! Artık oyalanmak gerekmez. Neredeyse Lindos kalesinden üzerimize çıkarlar; bu kısır yer için yoldaşlarımın burnunun dahi kanamasını istemem.

İki levent, arkadaşlarını bulmak için yüklerini henüz bırakmışlardı ki, çok yakınlardan bir çığlık işitildi; ilerideki bir levendin bağırdığı duyuldu:

- Levent Recep göründü Reis!

Levent Recep, çok uzun boyluydu; bir kızı kolundan tutmuş sürüyor, gaga burnunun yarı yarıya örttüğü dudaklarını yanaklarına doğru yayıp şaşı gözleriyle gurur duyarcasına etrafına bakıyordu.

Kız ise durmadan çığlık atıyordu. Bazan ayağa fırlıyor, Recep'e yetişmeye çalışıyor, korsanı tekmeleyip ısırıyor, hattâ tükürüyor, sonra tökezlenip yere çöküyordu.

Kız Rumca bağırıyordu. Türklere sövüyor, reislerine lânetler ediyordu. Diz kapağı yırtılmış, yanağı kanamış, pabuçları fırlamış, fistanının önü kopup göğüsleri dışarı çıkmıştı.

Recep, Muslihittin'in yanına gelince durdu. Kızı bir kere daha kendine doğru çekti; onun taşlardan, dikenlerden yer yer yarılmış çıplak ayaklarıyla yeniden tekme savurduğunu görünce hemen bileğini bırakıp, saçlarına yapıştı:

- Reis, dedi, iyi bir parça yakaladım; bu haspa köy hâkiminin kızıymış! Yüzümü tırmık içinde bıraktı, gömleğimi parçaladı; canına okurum elbette!

Kızın sarı uzun saçları vardı. Menevişli gözlerinden yaş yerine hiddet ve kin akıyordu. İncecik belini altın işlemeli bir kemer sıkmıştı.

Muslihittin, bu kadar güzel olmasına rağmen, böylesine hırçın, böylesine cüretkâr ve hattâ cesur bir kızla karşılaştığını bugüne kadar hatırlamıyordu. Öyle anlaşılıyordu ki, Levent Recep'in iki insan eli kadar iri ellerinin koparırcasına çektiği saçlar kökünden kopsa dahi kız, ne ağlayacak, ne de mağlûbiyeti kabul edecekti. Üstelik başını dik tutmaya çalışıyor, Muslihittin'e soluyarak bakıyordu:

- Sen bu eşkıyaların reisi misin? Söyle, serbest bıraksınlar bizi! Altınlarımı geri versinler.

Kurdoğlu Rumca, İtalyanca bilirdi. İskenderiye'ye üslendiğinden beri de Arapça öğrenmişti. Bu sebepten kızın söylediklerini anlıyordu. Yine de ona cevap vermek istemedi:

- Götürün, üzerine bir şey örtün, çıplak dolaşmasın!

Levent Recep yerinden kıpırdamadı, hattâ kızı sürükleyerek Muslihittin'e biraz daha sokuldu, gaga burnunun altından iki parça gibi görünen dudaklarını sevincinden büsbütün yalarken:

- Reis, dedi bu kız benim kısmetimdir. İskenderiye'ye varınca tadına bakmak isterim. Onun için muhafazasını bana bırak!

Kurdoğlu bir an duraladı; kaşları hafifçe çatıldı, hayretle Recep'i süzdü. Onun hâlâ dudaklarını yalayarak gülümsediğini, hattâ vahşi bir zevkle kızın saçlarını bileğine doladığını, göğüslerine şaşı gözlerini devirerek baktığını farkedince:

- Bırak kızı, dedi, hemen sandala geç, yoldaşlarının yanından asla ayrılma.

- Reis! Bu kız benim hakkım; elimden kimse alamaz. Onun için yanımda taşırım.

- Yıkıl karşımdan nâmert! Sen kim olursun da bana karşı koymaya kalkışırsın? Deryada haramî gezenlerin kanununu bilmez misin? Leventler ganimet seçmezler, hakları ne ise kura ile alırlar. Hele ganimet canlı ise onun ne yapılacağını ancak reis bilir!

- Öyle de olsa ben bu kıza el sürdürtmem; içim çok çekti Reis!

Muslihittin'in sağ elindeki kılıcı hemen kınına girdi. Sol eliyle Receb'in bir odun kadar iri bileğini kavrarken diğer eliyle onun beyninin ortasına şiddetli bir yumruk indirdi. Bunlar o kadar âni olmuştu ki, ilk önce kimse işin farkına bile varamadı. Fakat Receb'in elinin gevşediği, dizlerinin burkulduğu, şaşı gözlerinin büsbütün yana doğru kayıp yere yıkıldığı görülünce etrafı bir an için acı bir sessizlik kapladı.

- Götürün bu iti! Kol başı; Recep ayılınca on kırbaç vurun, bir gün aç bırakın!

- Başüstüne Reis!

- Kızı da hemen alın sandala!

Receb'i sürüklediler, fakat kız yerinden kıpırdamak istemedi. Burun delikleri hafifçe oynarken, yeni farkına varmışçasına çıplak göğsünü elleriyle kapattı. Rumca:

- Kimsin sen? diye sordu. Türk korsanı olduğunu bilirim ama, adın ne? Beni serbest bırakacak mısın, yoksa satacak mısın?

Kurdoğlu'nun hayreti büsbütün arttı; ona esir bir kız, hiç çekinmeden sual sorabiliyordu! Ne kadar çırpınırsa çırpınsın uzakta dalgalanan şu forsunu galiba kendisinden başkası bilmeyecek, kuvvet ve kudretini kimse kabul etmeyecekti! Buna çok üzüldü; Rodos'u alamamış kadar, Santurluoğlu'nu çökertememiş kadar acı duydu. Öyle ki, karşısında bir kadın olmasa, etrafında leventleri bulunmasa kederinden parmaklarını ısırmaya başlardı. Umursamaz görünmeye çalıştı, hattâ gülümsemeyi bile başardı. Lâcivert gözlerine kirpiklerinin gölgesini düşürürken:

- Deryada toplarını buraya çevirmiş şu üç tekneye bak, dedi, orta yerdekinin direğinde sallanan fors, benim forsumdur. Sırmalı al üzerine işlenmiş lâcivert kurt başı! İyice gör ve kafana yerleştir ki, unutmayasın; o fors Kurdoğlu'ların forsudur. Ben ise Kurdoğlu Muslihittin Reisim!

Kız âdeta gülümsedi, hatta büyük bir haz içinde eriyip kaybolmak istiyormuş gibi titredi. Sonra ürkmüşçesine geri geri çekilirken:

- Beni serbest bırak Kurdoğlu Muslihittin Reis, dedi. Forsunu da bilmem, seni de bilmem. Yalnız beni serbest bırak; zarar etmezsin! Şu anda Granmert ile konuşmak için Rodos şehrinde bulunan babam, hem sana avuç dolusu altın gönderir, hem de yiğitler yiğidi sevgilim Stirato intikam almak için peşinden koşmaz. Sevgilim, karşı adaların en zenginidir, çok güçlüdür. Beni görmek için bu sabah buraya gelecekti; bulamayınca dev gibi tekneler donatıp ardına düşer, dünyaya geldiğine pişman eder seni. O kurt başlı forsun Stirato'nun ayakları altında ezilir sonra!

- İsmin ne senin kız? Çok konuşursun; yine de hoşuma gittin. İnsanı bir hoşça eylendirirsin!

- Bana Anastasya derler; korkmadım senden Kurdoğlu, korkutamazsın da beni! Ne yapabilirsin? Canımı mı, etimi mi alırsın? Satar mısın? Hiç umurumda değil! Ama sonra seni Stiratom bir yakalarsa, benden de beter olursun.

Anastasya'nın sarı saçları dalga dalgaydı, ne kadar aksini iddia ederse etsin, yine de menevişli gözlerinde bir korkunun, bir endişenin izleri vardı. Unutmuş gibi ellerini göğüslerinden indirmiş, gamzeli yanakları sararmış solmuştu.

Kurdoğlu hemen gömleğini çıkardı, kıza fırlattı, âdeta bağırdı:

- Örtün şunun göğüslerini, atın sandala, hazırlanın; galiye dönüyoruz.

Anastasya bu sefer direnmedi; hattâ bir an Kurdoğlu'nun yarı beline kadar çıplak vücuduna baktıktan sonra gömleği sırtına geçirdi, yürümeye başladı. Fakat tam Kara Mahmud'un yanından geçiyordu ki, hayretle duraladı, şaşkınlığını yenemedi, hattâ gururu kırılmış gibi inledi:

- Stirato! Sen burada mıydın? Nedir bu halin? Senin gibi bir yiğit böyle yaralanmadan, burnu bile kanamadan, kuzular gibi esir mi olurdu? Vah Stirato! Çok yazık!

Biraz evvel Kurdoğlu'na tabanca çeken delikanlı şimdi Kara Mahmud'un arkasına sinmişti. Âdeta titriyor, gözden kaybolmak istiyordu.

O zaman Muslihittin'in buruk kahkahası duyuldu:

- Demek yiğitlerin yiğidi Stirato'n bu tavşandı senin? Onu bizim Kara Mahmut bir kedi yavrusu gibi çalıların arasından çıkardı. Hasretine dayanamayıp şafakla beraber karşı adalardan buraya ayak basmış olmalı. Ey kolbaşı; çektiriye gidince kudretli efendimiz Stirato hazretlerini iki kere forsaya çak ki, kaçıp ardımızdan donanma düzmesin, bizi dünyaya geldiğimize bin pişman etmesin.

Anastasya Kurdoğlu'na cevap vermedi; hattâ bir daha Stirato'ya da bakmadı. Dik durmaya, sendelememeye çalışarak yürüdü, kadınların üst üste yığıldığı sandala bindi, bir kenara büzüldü.

Fakat Kurdoğlu'nun kahkahası hâlâ devam ediyordu. Buruk olduğu kadar, nefret ve tiksinti taşıyordu bu kahkaha. Belki de doyamamanın, kararsızlığın, hattâ acıkan ruh âleminin isyanı da gizliydi.

Şimdi herkes sandallara binmişti... Sahilde kimseler yoktu, demirleri kesilmiş balıkçı kayıkları kayalara çarpıyordu. Birkaç martı kararsız ve şaşkın kanat çırpıyordu.

Muslihittin yine ayakta idi. Yarıya kadar çıplak vücudunda sabahın ilk rüzgârı dolaşıyordu. Küreklerin sıçrattığı tuzlu sular tenine yapıştıkça vahşi bir haz duyuyor, âdeta rahatlıyordu.

Elini uzattı, göğsünde titreyen bir damla deniz suyunu parmağının ucuna aldı; onu koklamak, özlenen bir sevgili gibi doya doya seyretmek istedi. Sonra parmağını dudağına götürdü; bu bir damlacık suyu emdi.

Akdeniz'in suları pek tuzlu olurdu; denizde dolaşanlar hele korsan iseler, sahildekilerin aksine, çok zaman bu suyun içinde hayatlarını yaşayamazlar, serinleyemezlerdi. Hâlbuki onun her damlasında bir ömür saklıydı. Köpük köpük Akdeniz'in tuzlu suları insana cesaret, insana huzur, insana mutluluk getirirdi. Akdeniz'in tuzlu suyundan bir avuç dolusu içmek istiyordu o anda Muslihittin!

Birden Lindos kalesinden iki top patladı. Sanki aksetmiş gibi buna enginden iki top sesi cevap verdi. Arkasından Murad'ın haykırışı katre katre sularda sekti. Sandaldakilere kadar ulaştı:

- Ağam Muslihittin Reis! Santurluoğlu altı parça tekne ile üzerimize doğru gelir!

- Santurluoğlu!

Kürekler bir anda duraladı. Esir kızlarda bir kıpırdama oldu. Leventler farkında olmadan ellerini palalarına attılar. Kurdoğlu ise gözlerini yarı kapatıp Santurluoğlu'nun hayalini beyninin en derin köşelerinde bile yaşatmaya başladı:

- Santurluoğlu! Nişanlımı sulara gömen, kıyılarımızı yakan, kızlarımızı, çocuklarımızı kaçıran Rodoslu korsan! Bu sefer kendi ayağınla geldin; bu son karşılaşmamız olacak belki de!

Kurdoğlu olduğu yerde sallanıyordu galiba; küçücük dalgaların sandalları okşayışı, günün iyice gözlerini açışı her halde ona ninni tesiri yapmış olmalıydı. Yine de fazla oyalanmadı; derin derin engine doğru baktı ve gırtlağını yırtarcasına bağırdı:

- Dayan Murat; vardım! Haydin leventlerim!

Kaleden iki top daha patladı, enginden ardarda üç top sesi buna cevap verdi. Kurdoğlu'nun açıktaki tekneleri yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaştılar...

- Mustafa! Muzaffer! İyice açılın; borda hattına dizilin. Hemen çatmak yok! Kâfiri evvelâ topla döveceğiz! Sonra mahmuzlarınızla budayacak, ya da deleceksiniz. Üç kâfir teknesi saf dışı edilmedikçe rampadan kaçınacaksınız. Anlaşıldı mı?

- Anladım Ağam!

- Başüstüne Ağam!

Muslihittin şimdi bir kurt gibiydi. Kendi ayağıyla gelmiş olan avına âdeta ağzı sulanarak bakıyordu.

Çektirisine ayağını attığı zaman:

- Esirleri hemen anbara tıkın, diye bağırdı, sandallarla ganimeti kaldırmaya vaktimiz yok; deryada kalsınlar! Topçular dikkat!

Esirler diretmiyordu, hattâ Anastasya bile tamamen kaderine razı olmuş gibiydi.

Birkaç köpek balığı aç kalmışçasına sulara dalıp çıkıyor, teknelerin etrafında dolaşıyordu.

Muslihittin kıç tarafa geçtiği zaman, şövalyelerin teknelerini hemen gördü. Sağdan dördüncüsü Santurluoğlu' na ait olmalıydı; direğinde forsu asılıydı.

Onlar da borda hattına dizilmişlerdi. Bu tekneler Kurdoğlu'nunkilerin yanında çok iri görünüyorlardı.

- Kürekler al beraber, ulak gemisi gibi sür'atli! İleri.

Tekneler gıcırdadı, kürekler sulara dalıp çıkmaya başladı, göğüsler soludu.

Santurluoğlu'nun gülleleri henüz kısa geliyordu; çok önlerine düşüyor, denize gömülüyordu. Fakat onlar da süratlerini artırmışlardı.

Bizim Ali Reis hâlâ dümendeydi, sol gözü siyah bir bezle kapalı olduğundan, sağ gözünü iyice açmış, Santurluoğlu'nun teknesini takip ediyor, arada bir gülümsüyordu. Belki de vaktiyle Kurt Ahmet Reis'le yaptığı savaşlar farkında olmadan zihninden geçiyor, hattâ Muslihittin'in nişanlısını getirirken uğradığı hücumu acı acı düşünüyordu.

- Kurdoğlu; maksadın bu kâfirlerle çatışmak mıdır?

- Evet!

- İstersen dümen kırıp sıyrılmaya bakalım; bizden en aşağı iki misli kuvvetliler!

- Sen neler söylersin Bizim Ali? Namımızı bu sulara mı gömmemizi istersin? İşte Santurluoğlu karşımızda; elbet ölürüz de sırt çevirmeyiz! Hele şu altı parça tekneye karşı hiç yüz geri etmeyiz.

Bizim Ali Reis durgun halini birden değiştirdi, âdeta heyecanlanmış gibi soludu. Sağ gözünde derin bir hazzın izleri dolaşırken mintanının yakasını kaldırıp göğsünü üfledi:

- Kurt Ahmed'in oğlu, dedi, ben de bunu beklerdim, senden. Ben görsem de, görmesem de sen babana verdiğin sözü günün birinde yerine getireceksin! Allah yardımcın olsun! Bizim Ali sağ kaldıkça hep emrindedir.

Muslihittin, babasının bu eski yoldaşını okşadı, sonra kendisini seyreden Murad'ın alnından öptü:

- Hakkınızı helâl edin, diye fısıldadı! Eğer bana bir hâl olursa Bizim Ali, kardeşlerim sana emanettir. Mustafa yerime reis geçer, sen de onlara yardımdan geri kalmazsın! İllâ Murad'ıma iyi bakasın.

Daha fazla konuşmadı, bakışları benek benek olurken güllelerin düştüğü sulara bir an daldı, sonra silkinip birkaç adım attı.

- Topçular, diye bağırdı. Santurluoğlu, menzilimize girdi, barudumuz perdahlıdır, baş toplar salvo!

- Baş toplar salvo!..

- Baş toplar salvo!..

Kurdoğlu'nun emrini başka bir levent boruyla diğer iki gemiye tekrarlıyordu.

Üç tekneden birden atılan topların gürültüsü işitildi. Muslihittin derin bir nefes aldı. Murat güllelerin gideceği yeri şimdiden biliyormuş gibi ağabeysine baktı. Bizim Ali Reis ise dümeni bırakmadan mintanının yakasını kaldırıp göğsünü tekrar üfledi, sonra tek gözüyle güldü.

- Kürekler oyalansın; baş toplar durmadan salvo!

- Başüstüne Reis!

İlk gülleler Rodosluların üç gemisinin ayrı ayrı bordasına düştü, orada bir paniğin, bir telâşın başladığı seziliyordu. Böyle giderse işleri çok kolaylaşacaktı. Muslihittin yine de özlediği anın yaklaştığına emin değildi.

Karşısında altı tekne vardı ve bu teknelere Santurluoğlu gibi amansız bir korsan kumanda ediyordu. Şayet Santurluoğlu'nun forsunu taşıyan tekneyi delebilirse o zaman beklediği sonucun geldiğine inanabilecekti.

Nitekim ikinci atışlar isabetli olmadı. Gülleler savruluyor, güller âdeta havada uçuşuyordu. Santurluoğlu ustaca manevralarla kurtuluyordu.

- Yangına dikkat! Nerede bir delik açılırsa hemen orası kapatılsın. Yaralılar derhal anbara taşınsın, forsalar ve esirlere göz kulak olunsun.

Şimdi karşılıklı top atışı büsbütün sıklaşmıştı. Direkler çatırdıyor, tahtalar deliniyor, yaralılar acı acı bağırıyordu. Denizi kesif bir duman kaplamıştı.

Yine de Muslihittin etrafını görüyordu; Santurluoğlu zikzaklar çizerek kendisine yaklaşmaya çalışıyordu.

- Bizim Ali! İskele alabanda! Zinhar kâfire hedef olmayasın! Santurluoğlu'nu yanımıza sokmayasın!

Bir top daha patladı. Mustafa'nın gemisi sarsıldı, oradan koyu bir duman yükseldi, iniltiler denizi yaladı...

- Mustafa zebun düşüyor! Mustafa; neden gafil davrandın?

- Rodosluların sancaktaki iki teknesi de yanıyor Reis Ağam! Santurluoğlu ise durmadan bize yaklaşıyor! Sıçrayalım!

Muslihittin görüyordu. Daha korkuncunu da görüyordu. Muzaffer'in teknesine iki Rodoslunun teknesi birden çatmak üzereydi. Mustafa da yarasını kapatabilmek için son gücünü kullanıyor olmalıydı. Kendisine ise, Santurluoğlu'nun yılan gibi süzülen teknesiyle birlikte diğer bir Rodoslunun teknesi kuşatmak için yaklaşıyordu.

Muslihittin bir an denize baktı; köpek balıkları görünürlerde yoktu. Etraf büsbütün siyahlaşmış, kararmıştı.

Eğer Mustafa yarasını kapatamazsa leventleri muhakkak denize atılacaklardı; o zaman onları ya, köpek balıkları; yahut düşman okları sağ komazdı...

- Kürekler son sür'at; bize yaklaşan şu tekneyi yarıp geçeceğiz, Mustafa Reis'e yanaşacağız!

Tek bir tokmak darbesi işitildi. Adetâ havada bir kırbaç şakladı, tokmak darbeleri amansız bir şekilde sıklaştı!

- Bizim Ali Reis! Karşımızdaki kâfir teknesini budayarak geç! Mustafa'ya yetiş! Bir diyeceğin var mı?

Bizim Ali Reis'in o anda diyeceği hiçbir şey yoktu; sadece tekrar tekrar göğsünü üfledi, tek gözü hep gülüyordu. Murat da gülüyor; sâkin ve endişesiz duruyordu.

- Leventler hazır olun! Topçular! Baş, iskele sancak topları salvo!

Bir gülle sereni çatlatarak geçti, başka bir gülle hemen yanlarında denize gömüldü.

- Murat! Kumanda senin; ben leventlerin yanına giderim.

- Ağam sen burada kal! Leventlerle ben beraber olayım!

- Murat; kumanda senin, tekrarlatma bir daha bana!

- Başüstüne Ağam!

Bundan sonra Muslihittin etrafına bile bakmadı; bir nefeste kendisini leventlerin arasına attı.

- Haydin, diye bağırdı, elleriniz titremeyecek bilirim; kâfiri budarken bir kısmınız humbara, bir kısmını da ok yağmuruna tutacaksınız. Sonra asla çatışmadan Mustafa'nın yardımına koşacağız.

Muslihittin hemen bir ok kaptı, karşısındaki düşman teknesine derin derin baktı; Santurluoğlu'nun teknesi ise arkalarında kalmıştı.

Adetâ su üzerinde uçuyorlardı. Yaklaştılar, gittikçe yaklaştılar.

- Ağam; hazır olun! Toplar sussun! Leventler baştan geriye çekilsin!

Murat eline bir boru almış, son kumandayı veriyordu.

Teknenin burnu birkaç kere sağa sola döndü. Bizim Ali Reis'in sarsılmayan bileğinin ufak hareketleriyle dümen, gemiye son defa bir yön verdi ve derin bir çatırdı duyuldu.

- Haydi! Okçular, humbaracılar!

Muslihittin'in teknesi burnundaki demirden yapılmış mahmuzla düşman teknesinin küreklerini tamamen kopardı. Yaylardan fırlayan oklar, nasırlı ellerin fırlattığı humbaralar sağanak gibi yağdı.

Bir an Muslihittin etrafını göremez oldu; önünde birisi duruyordu, âdeta ona ok atmaya bile fırsat vermiyordu.

Rodoslular da ok atıyorlardı; leventlerden de yaralananlar ve ölenler vardı. Fakat ne olursa olsun, bir düşman gemisi daha savaş dışı bırakmışlardı; bu gemi artık arkadaşlarının yardımına koşamazdı, belki de batardı. Mustafa'yı kurtarırlarsa şayet, Muzaffer'in yardımına koşacaklardı. Ne yazık ki Mustafa'nın gemisi artık yanıyordu; alevler yükseliyordu. Belki de yetişemeyeceklerdi.

Muslihittin hiddetinden ayağını şiddetle yere vurdu ve önünde duran Mahmut'un omuzlarını kavradı:

- Bire Mahmut; niye geçtin önüme, neden ok atmama engel oldun?

- Reisim, kusurumu bağışla; sen nasıl Murat Reis'i korursan, ben de seni korurum!

- Kim dedi sana, kim seni muhafız kıldı bana?

- Hiç kimse Reisim; ben böyle isterim!

Kara Mahmut, ismi gibi gülmüyordu; aydınlık gülüyordu. Saf duru gözlerinde, çocuğumsu gözlerinde derin bir sevginin izleri dolaşıyordu...

Muslihittin, Kara Mahmut'a bakmadı, onunla oyalanmak istemedi, hattâ fazla konuşmadı bile.

- Kürekler daha hızlı, diye bağırdı; Santurluoğlu arkamızda, top menziline sokulmaya çalışır! Mustafa Reis'e bir an evvel varmak gerek!

Birden şiddetli bir gürültü duyuldu; Mustafa'nın teknesinin direkleri kıpkızıl bir ok gibi havaya fırladı, yürekleri parçalayan ölüm feryatları birbirini kovaladı.

- Cephaneliği söndüremediler, ateş her tarafı sardı! Mustafa! Mustafa!

Mustafa'nın teknesinden birkaç levent denize atladı. Tahtalar, kapılar, sandıklar, fıçılar sularda yüzüyordu. Deniz de tutuşmuştu sanki. Ve köpek balıkları, uzaklaşan, kaybolan köpek balıkları etrafta dolaşıyordu.

- Murat! Murat! Yaslamadan geçin; sadece ben atlayacağım. Sakın kimse gelmesin benimle, çok geç kaldık! Duyuyor musun? Deryadan kurtarabildiğiniz kadar levent toplayıp hemen Muzaffer'in yardımına koşun. Ben elbet yanınıza gelmenin çaresini bulurum. Zinhar kimse emrimden taşra çıkmaya...

Muhakkak ki, bu sırada Bizim Ali Reis göğsünü üflüyordu. İçinde fırtınalar kopmasına rağmen Murat ise sâkin ve sessiz duruyordu. Hepsi, bütün leventler de biliyordu ki, Kurdoğlu Muslihittin'e bundan sonra söz geçirmenin imkânı yoktur.

Nitekim Muslihittin o anda bir panterden farksızdı; ağzında iri bir kama vardı, yarı beline kadar eğilmişti, gözleri kan içindeydi. Boyun damarları iyice fırlamıştı, omuz adaleleri sanki açılıp kapanıyordu.

Yaklaştılar, arkadan gelen Santurluoğlu'nun hedefine varamayan top atışına aldırmadan, alevler yüzlerini dalga dalga yalarken yaklaştılar.

Muslihittin yaylandı ve adeta uçuyormuş gibi kendisini yanan tekneye fırlattı. Galiba birisi daha atladı, çünkü başka bir vücudun da havalandığı görüldü.

- Kara Mahmut seninle biledir Reisim; kızma sakın!

Muslihittin bu sesi, kulaklarında akisler yaparak duydu. Fakat başını çevirip bakmadı. Önünde korkunç bir manzara vardı. Zincirlerden boşalan forsalar karşı koymaya çalışanlarla boğuşuyor, bir kısmı ayaklarındaki ağırlıklara aldırmadan, köpek balıklarına yem olacaklarını düşünmeden suya atlıyorlardı. Geniz tıkayıcı bir barut kokusu etrafı kaplamıştı ve tekne durmadan yanıyordu. Pruva tamamen alevler içindeydi:

- Mustafa! Leventler! Ben geldim, yılmayın, tedbirde kusur etmeyin, zinhar denize inmeyin! Odabaşına filika ile deryaya çıkma emri verdin mi Mustafa?

Muslihittin'in ağzındaki kaması şimdi elindeydi. Ge-miyi eski telâş ve şaşkınlık yerine bir sükûn kaplamış gibiydi. Bir levent, yüzü, saçları dağlanmış bir levent Muslihittin'in önünde eğildi:

- Mustafa Reisi biraz evvel dümen yerinde gördüm Kurdoğlu Reis, dedi. Sizin yanaşmanızı istemiyordu. Yangını söndürmek kabil olmayınca hepimizi serbest bıraktı! Keşke sen de gelmeseydin Reis; buradan nasıl kurtulursun?

Muslihittin bir an, uzaklaşan kendi teknesine baktı. O şimdi alevlerden sıyrıldıktan sonra geri dönecek, mümkün olduğu kadar denizdeki leventleri toplayacak ve Muzaffer'in yardımına koşacaktı. Muhakkak arkadan Santurluoğlu da rampa yapacaktı. Üç düşman teknesinin askerlerine karşı adetleri çok az olan iki çektirinin leventleri bir ölüm kalım savaşına gireceklerdi. Kendisi ise bu büyük zevk ve arzudan yoksun, burada alevlerin arasında aciz bir halde çırpınacaktı. Fakat yanan kardeşiydi; onu kurtarması gerekti. Ya Murat? O ne olacaktı? Bir an terlediğini hissetti. Fakat yine de fazla oyalanmadı; Murad'ın da yardımına koşacaktı, hepsini kurtaracaktı, buna imanı vardı.

- Kalan leventler bir araya gelsin, forsalar kendi haline bırakılsın! Kara Mahmut; ne kadar kapı, tahta, fıçı varsa toplat, ikinci emrimi bekle, kol başı sensin!

Muslihittin geri döndü; önünde alevden bir duman vardı. Hiç düşünmedi bile, onu âdeta yardı, Mustafa'nın bulunduğu yere doğru koşmaya başladı.

- Reis! Leventler toplanıyorlar; emirlerin hemen yerine gelecek, ben yanındayım!

Muslihittin bir hamle daha yaptı, bir alev dalgası daha aştı ve Mustafa'yla karşı karşıya geldi.

Mustafa hiç de şaşkın bir halde değildi; yanık et kokuları etrafa yayılırken, yerde kıvrananların feryatları kulakları tırmalarken o dimdik ayakta duruyordu, ağabeysini manadan uzak bakışlarla süzüyordu. Ayrıca yandan gelen bir alev ona dilini uzatmış, gittikçe yaklaşıyordu.

- Ağam! Benim için neden tekneni bıraktın? Bin Mus-tafa, uğruna kurban olsun! Sen bu denizlere lâzımsın! Ben ise şerefimle ölmek istiyorum. Acemiliği yüzünden teknesini yaktıran bir reis, deryada artık dümen tutmamalı!

- Gel benimle Mustafa, dedi, herkes gaflete düşer! Sen de düştün bir kere; bir daha sefere ustaca hareket eder, bu günün acısını çıkarırsın.

- Kusurumu bağışla Ağam, gelemem. Kimsenin yüzüne bakamam.

Sadece tok bir ses işitildi; Muslihittin'in yumruğu bir kere yukarıdan aşağıya indi, Mustafa dizlerinin üzerine çöktü.

- Kara Mahmut, Mustafa'yı sırtıma vur. Peşimi kolla. Yalnız şunu bil ki, buradan kurtulursak şayet; beş kırbaç da sen yiyeceksin! İki kere emrimi dinlemedin.

Muslihittin kaşlarının yanmasına, çıplak vücudunun dağlanmasına aldırmadan sırtında Mustafa olduğu halde tekrar alevlere daldı.

Ağzında kaması vardı; kollarıyla kardeşini sarmıştı, onu yangından korumak için ne lâzımsa yapıyordu.

Toplanan leventlerin yanına vardığı zaman iki şey birden gözüne çarptı:

Muzaffer, kendisine çatan iki düşman teknesinin arasından sıyrılmış, engine doğru açılıyordu. Kendi çektirisi ise gittikçe yanlarına sokuluyordu.

Bir gülle biraz ilerilerinde suya gömüldü. Bu top, Santurluoğlu'nun teknesinden gelmeliydi. Hiç de kaybedecek vakitleri yoktu:

- Ağam Muslihittin Reis! Muzaffer Reis'in yardımına gitmeye lüzum kalmadı! Yanınızdan geçerken atlayın bizim tekneye!

Murad'ın inleyen sesi önlerine seriliyordu. Bir gülle daha düştü. Sular hışırdadı, yanan tekne son bir defa sarsıldı. Murad'ın çektirisi âdeta süzüldü. Muslihittin:

- Haydin! diye bağırdı. Leventler; Murat Reis'i duydunuz. Bu son andır!

- Ya sen Reis? Mustafa Reis sırtındayken nasıl geçersin karşıya?

- Beni bırakın, dediğimi yapın, haydin!

Murad'ın teknesi şimdi tamamen yanlarındaydı. Oradaki leventler varillerle etrafa su serpiyorlardı.

Ciğerler havayla doldu, ayaklar, parmaklar üzerinde yükseldi, beller eğildi ve leventler birer ceylân gibi karşıya doğru sekti. Güç inanılan bir şey daha olmuştu; Muslihittin hepsinden önce sırtında kardeşi olduğu halde kendi teknesindeydi.

- Murat! Santurluoğlu'nun menzilinden sıyrıl, Muzaffer Reis'in ardından git.

- Başüstüne Reis Ağam!

Şimdi Muslihittin, yediği korkunç yumruğun etkisinden bir türlü sıyrılamayan Mustafa'yı bir levende bırakmış, kamasını kuşağına sokmuş, derin derin Santurluoğlu'nun teknesine bakıyordu.

Tahtalar gıcırdıyor, iri tokmak durmadan inip kalkıyor, kürekçiler soluyor, sular yarılıyor. Kurdoğlu'nun forsu üzgün ve kızgın, olduğu yerde sallanıyordu.

Santurluoğlu ise onları kovalamıyordu. Yorulmuş muydu, korkmuş muydu, yaralı mıydı bilinmez; Rodos sularından ayrılmaya hiç niyeti yoktu galiba.

Rodos kıyıları ise gittikçe gözden uzaklaşıyordu. Ro-dosluların iki teknesi batmış, bir teknesi budanmış. Santurluoğlu'nunki hariç diğer ikisi de büyük hasara uğramış olmalıydı.

Bunların hiçbirisi Muslihittin'i avutmuyordu. Ne olursa olsun işte Rodos'tan, en büyük düşmanı Santurluoğlu'ndan uzaklaşıyordu. Buna bir nevi kaçmak da denebilirdi. Ne yapsın ki, Muzaffer'in teknesi de yara almıştı.

Dişlerini gıcırdattı, başını salladı, dağlanan vücudunda ellerini gezdirdi:

- Kara Mahmut, diye bağırdı; git, odabaşına teslim ol, beş kırbaç yiyeceksin.

- Başüstüne Reis!

- Kara Mahmut; bir daha peşim sıra gelmeyeceksin!

- Geleceğim Reis!

- Beş kırbaç daha yiyeceksin!

- Emredersin Reis!

Muslihittin artık konuşmadı, hattâ Murad'ın yanına bile gitmedi. O anda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Hemen olduğu yere oturdu, gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı.

Sular oynaşıyordu. Lâcivert Akdeniz öğle güneşi altında yıkanıyordu.

* * *

İskenderiye'nin liman kalesinden bir top atıldı. Limana giren her gemiyi İskenderiyeliler topla selâmlarlar, sonra da bir sandal gönderip selâm parası olarak gemi sahibinden bir altın alırlardı. Muslihittin de ananeyi bozmadan bu parayı verdi ve yavaş yavaş mendireğe doğru süzüldü.

Muslihittin dört gemiyle dönmüştü. Kendisininkiyle kardeşi Muzaffer'in yaralı teknesinden başka yedeğinde iki Rodos ticaret gemisi vardı. Rodos'tan üzgün ayrılışından sonra Kıbrıs açıklarında yakalamıştı onları. Evvelâ kaçmak istemişler, sonra döğüşmeye çalışmışlar, sonunda teslim olmuşlardı. Muslihittin'in bütün hıncıyla çatıp elinde kılıcı, ardında leventleriyle gemilerine atlaması, önüne çıkanı yıkıp devirmesi, onları çok kısa zamanda pes ettirmişti.

Bu iki Rodos ticaret gemisi çeşitli mallarla doluydu; karabiber, tarçın, kumaş, ibrişim, bal ve balmumu sayılamayacak kadar çoktu. Bunlar en aşağı iki yük akça ederdi. Limanın ve leventlerin hissesini verdikten sonra eline yine de bir hayli para kalacaktı Muslihittin'in. Bununla üç gemi donatır, Muzaffer'in yaralı teknesini elden çıkarır, Murad'a da bir çektiri verir, dört reis olarak yeniden Akdeniz'e açılırdı.

Muslihittin karaya ayak bastığı zaman üç kardeşi de yanındaydı. Omuz omuza yürüyorlardı. Yalnız Mustafa başını önüne eğmişti, çok üzüntülü görünüyordu.

Kaleden içeri girdiler. Şehir çeşitli ülkelerden gelmiş, çeşitli insanlarla doluydu. Venedikliler, İspanyollar, İtalyanlar, Rodoslular, hattâ Türkler bile vardı.

Akdeniz'in servetini elden ele aktaran korsanlar, macera arayanlar, sürgünler, esir tüccarları, kürek kaçkınları, köleler hep birbirine karışmış gibiydi.

Korsan reisleri kendi avaneleriyle dolaşıyordu. Bazan karşılaşınca birbirlerine dik dik bakıyorlar, sonra başlarını çevirip uzaklaşıyorlardı.

Denizde rastlaşsalar ne yapacakları bilinmeyen bu insanların, üslendikleri bu liman şehrinde, kavgadan kaçındıkları görülüyordu.

İçlerinde dost ve arkadaş olanlar çok azdı. İçin için, gizliden gizliye birbirlerini kontrol ettikleri, hareket ve davranışlarını göz hapsine

aldıkları biliniyordu. Zaman zaman da ya meyhanelerde yahut da kadın tüccarlarının gizli evlerinde kanlı bıçaklı oldukları vakiydi...

Kin ve hırs, haset ve menfaat, riya ve yalan İskenderiye sokaklarında hissedilecek kadar ayak altında dolaşıyordu.

Muslihittin:

- Biraz içelim, dedi; içelim de Mustafa'ya derdini unutturalım!

Diğer üç kardeş hiç ses çıkarmadılar. Zaten üçü de babalarından aldıkları emrin dışında da Muslihittin'i sayarlar, hattâ biraz da çekinirlerdi. Fakat yine de onlara hâkim olan his, sevgi idi. Dördü de birbirlerine öylesine sevgiyle bağlıydılar ki, hudutsuz fedakârlık, hudutsuz arzulara hürmet en büyük zevkleri, hatta tesellileriydi...

Mustafa az konuşur, genellikle dinlemeyi uygun bulurdu. Verdiği bir karardan, hele ağabeysinin emrinden kolay kolay vazgeçmezdi. Durgun bir tabiatı, Muslihittin kadar olmasa bile aşırı bir kuvveti vardı. Her Kurdoğlu gibi cesur, dövüşkendi o da. Rodoslulara karşı sönmeyen bir kin taşırdı. Gururuna, şerefine ve Türklüğe vurulacak darbeler karşısında kimseyi affetmezdi.

Muzaffer, Mustafa'ya nazaran daha zeki ve kurnazdı. Konuşkan bir mizacı, hoş görücü bir karakteri vardı. Şakalaşır, en sıkışık anlarında bile etrafına lâf atmaktan çekinmezdi.

Murat ise en sevimlileri, en uysalları idi. Zaten Kurdoğlu kardeşlerin en büyüğünden en küçüğüne doğru inildikçe sertlik ve haşinlik birer parça azalırdı. Nitekim Murad'ın bazı davranışlarına, hislerinin hâkim olduğu açıkça görülürdü.

İşte bunlar dört Kurdoğlu kardeşti. İskenderiye şehri, doğu Akdeniz'de üç yıldan beri dolaşan Kurdoğlu kardeşleri biraz merak, biraz korku, biraz da endişeyle izliyordu.

Muslihittin karşısında eğilen cüzzamlı bir dilenciye gümüş bir para fırlattı. Dilenci bunun sahte olup olmadığını anlamak için dişlerinde ezerken bir sokağa saptı.

Yoldan geçen bir Arap kadını derin derin Muslihittin'i süzdü:

- Kurdoğlu, diye fısıldadı, yine mi sen? Ah Kurdoğlu!

Aralık bir kapının ardından telâşlı birkaç adım işitildi; sürmeli gözlü, siyah saçlarına mevsimin en kıymetli çiçeğini iliştirmiş başka bir Arap dilberi, boynundaki dizi dizi altınları sallayarak, ciğerlerinde tutuşmaya başlayan şehvetin heyecanıyla:

- Kurdoğlu, diye inledi, ne vakit geldin, bana hiç mi yüz vermezsin? Teknen delinsin, deryalarda kaybol da yolunu artık gözlemeyeyim Kurdoğlu!

Kurdoğlu Muslihittin güldü; kapıya yanaştı, kadının uzanan dudaklarına henüz tuz izlerini kaybetmemiş dudaklarını yapıştırdı. Sonra kadının baygınlıklar geçirmesine, tutuşan Arap kanının etinin her zerresini dağlamakta olmasına aldırmadan uzaklaştı.

- Şeyhin kızı! Yine yolumuzu gözlemiş!

Kız yere kapanmış, titriyordu; bir taraftan da Muslihittin'e Arap dilinin en zengin ve en korkunç beddualarını ediyordu.

Başka bir evin penceresinden önlerine kucak kucak çiçekler döküldü. Bunları ezdiler ve yürüdüler. Adetâ mutluydular. Rodos önlerindeki savaşı unutmuşa benziyorlardı. Ve hep birden gülümsüyorlardı.

Üç kardeş, ağabeylerinin kadınlar üzerinde yarattığı bu aşırı zafere sanki kendileri erişmiş gibi haz duyuyordu.

Köşeyi döndüler, dar bir sokağa saptılar, bir hayli yürüdükten sonra basık bir kapının tokmağını çaldılar.

Biraz sonra onları ağzı çarpık, beli kambur, milliyeti bilinmeyen bir adam karşıladı.

- Şarabımızı isteriz! En iyisinden ve yıllanmışından olsun.

- Başüstüne Kurdoğlu Reis! İçeriye geçin, köşenize çekilin!

Muslihittin Rumca konuşuyordu. Fakat içeride çeşit çeşit dillerle konuşan, başka başka arzuları önlerine sermiş birçok müşteri daha olmalıydı. Kimisi korsan, kimisi tüccar, kimisi simsar, kimisi kaçakçı ve bedeviydi bunların. Denizden esen rüzgârlarla çölden esen rüzgâr ayrı ayrı ırkların adamlarını orada birleştirmişti.

Dizi dizi şarap fıçılarının yanından geçtiler. Bunlar, Yunan adalarının, bilhassa Naksos'un yıllanmış, en nefis şaraplarıyla doluydu.

Dört beş basamaklı bir merdivenden indiler, boncuklarla süslü bir perdeyi araladılar.

Şimdi büyükçe bir sofada bulunuyorlardı. Köşelerde minderler, yastıklar vardı; minderlerin önünde bakır siniler duruyordu. Hava şarap kokusundan bunalmış gibiydi. Etraf loş, hattâ karanlıktı. Yağ kandillerinin titrek ışıkları yerlere dökülmüş, duvarlara yapışmıştı.

- Safa geldiniz Reis! Gazanız mübarek olsun; iki parça vurmuşsunuz, ganimetiniz pek fazlaymış!

- Şarap istedik! Bol ve iyi olsun!

- Haberim var Reis, kapıcı hemen ulaştırdı. Biraz dinlenin, istediğinizden âlâsı gelir! Hem sizi şaraptan daha fazla sarhoş edecek bir müjdem var: Zübeyde, Berberiye ülkelerinin en fettan rakkasesi birazdan aşk dolu rakslarına başlayacak.

Yüksekçe bir sedire yerleştirilmiş yastıkların üzerine oturdular. Meyhaneci uzaklaşırken bir an etraflarına bakındılar.

Öksürenler vardı, kendilerini yan gözle seyredenler vardı, belli belirsiz bir temennah çakıp homurdananlar vardı, şarap tertisini olduğu gibi dikip oturduğu yerde sallananlar vardı.

Birisi:

- Kurdoğlu, dedi.

Bir başkası:

- Kim dedin? diye sordu.

- Kurdoğlu Reis; tehlikelidir! İlişmezsen dokunmaz.

- Vız gelir! Biz nelerini gördük! Daha pek toy! Günün birinde İskenderiye şehri ona zindan olur. Uçkurunu bağlayacak başka bir köşe arar!

Mustafa yerinden kıpırdadı. Kendilerini alayla seyredip adetâ kafa tutan, yüzü yer yer bıçak izleriyle dolu bu Arap korsanına baktı.

- Ne o delikanlı? İsmimi mi öğrenmek istedin? Duyarsan dilini yutarsın; vazgeç!

Mustafa cevap vermedi bile; sadece ayağa kalktı, yürüdü, yüzü yer yer bıçak yaralarıyla dolup Arap korsanına sokuldu ve tok bir ses işitildi.

Arap korsanının bir anda ağzı çarpıldı, başı önündeki siniye vurdu, minderden kaydı, yere yıkıldı.

Havada bir kama parladı, fakat hedefini bulamadı. Muzaffer yusyuvarlak bir adamın göbeğini yumruğu ile çökertti. Murat ise Arap korsanının başka bir yardımcısını ensesine basıp yerde sürümeye başladı.

Sonra her şey bitti; ortalıkta mağlûplardan, kırılan şarap testilerinden, devrilen içki sofralarından eser bile kalmadı. Hepsi meydancılar tarafından çabucak temizlendi, dışarıya çıkarıldı.

Etrafı karayel fırtınasından sonra gelen derin bir sessizlik kaplamıştı. Zaten onların, Kurdoğlu kardeşlerin hayatı hep karayel fırtı-

nasına benzeyecekti. Esecek, yıkacak, coşacak ve durulacaktı. Sonra yine esecek; böylece devam edecekti.

Muslihittin yerinden bile kalkmamıştı. Kardeşleri yanına otururken hiddetli görünmeye çalışarak:

- Benden izin almadan, dedi, bir daha böylesine bayağı bir kavgaya kalkışmayın.

- Başüstüne Ağam!..

Muzaffer için için güldü, sonra neşesini zaptedememiş gibi gülümsemesini dudaklarına yayarken:

- Ağam Muslihittin, diye söze başladı. Mustafa ağamı hoş gör; Rodos açıklarında senden yediği yumruğu unutmamış ki, acısını şu garip Arap korsanından çıkardı. Yaman vurdu; böylesini sen bile kolay kolay beceremezsin!

Hep beraber güldüler, sonra meydancının getirdiği şarap testisinden taslara şarap doldurup içmeye çalıştılar.

Birden bir zil sesi yayıldı etrafa. Usta parmakların gezindiği bir darbukanın, şıkırdayan bir tefin oynak nağmeleri bu zil sesine karıştı.

Başlar çevrildi, dudaklar yanaklara doğru yayıldı. Bütün müşteriler, çölün kumlarda kaynayan sıcaklığını hâlâ taşıyan bedevilerden Akdeniz'in kopkoyu tuzlarını üzerinden atamayan korsanlara kadar hepsi:

- Hey! Zübeyde! diye bağırdılar. Biz seni gece yarısına doğru beklerdik; neden erken çıktın ortaya?

Zübeyde belki de bilinmeyen bir Arap babadan meydana gelmiş olmalıydı. Fakat annesi, güzelliğini hâlâ koruyan Endülüslü Berberî bir kadındı.

Gırnata'dan mı kaçmışlardı, kuzey Afrika sahillerinden süzülüp çöller ve dağlar mı aşmışlardı, bilinmez, bir gün Zübeyde, İskenderiye'de kıvrak rakslarıyla gönüllerde dolaşan rakkaseler arasına karışıvermişti...

Ayakları çıplaktı Zübeyde'nin. Üzerinde Endülüs dilberlerinin taşıdığı bir şal vardı. Kulaklarına iri, yuvarlak küpeler geçirmişti. Simsiyah saçları hışırdıyordu, kömür gibi siyah gözlerinde buruk bir arzu yanıp sönüyordu.

Zübeyde belki de hayatının en kötü danslarından birini yapıyordu o anda. Göğsü inip kalkarken, tüllerin arasından gölgelerin

okşadığı bacakları bir görünüp bir kaybolurken, uzun kirpikleriyle gözlerindeki buruk arzuyu gizlemeye çalışırken bile Zübeyde raksın değil, gönlünün esiriydi.

- Zübeyde kıvran! Zübeyde canlan! Zübeyde oyna! Zübeyde kim vurdu seni böyle?

Zübeyde'nin parmaklarındaki ziller de hiç eskisi gibi birbirine değmiyordu; isteksiz ve kuruydu.

Zübeyde kâh dönerek, kâh eğilip kalkarak, kâh öne geriye giderek içki sofralarının etrafında dolaştı. Uzanan ellerin, sulanan ağızların saldırışından büyük bir ustalıkla kurtulmasını bildi.

Zübeyde yine de, ne kadar yorgun, ne kadar isteksiz, ne kadar zevksiz olursa olsun, buram buram dişi kokuyordu. Öylesine kadındı ki, tam zamanında dalından koparılmış bir turunç gibiydi. Sulu, acı, fakat iştah açıcı! Aynı zamanda ılık, hem de çok ılıktı; yetiştiği iklim kadar ılık.

Nihayet Zübeyde, Muslihittin'in önüne gelince durdu; yorulmuş gibi derin derin nefes aldı. Sonra kalın, alevle yıkanmışçasına kırmızı dudaklarını oynattı, bembeyaz dişleriyle dudaklarındaki aleve bambaşka bir renk verdi:

- Muslihittin Reis, dedi, nihayet geldin mi? Hamdolsun; hiçbir şeyin yok, eskisinden de genç ve yakışıklısın!

Anlaşılıyordu ki Zübeyde, Kurdoğlu kardeşlerin en büyüğüne tutkundu, Muslihittin onu nasıl etmişse etmiş, gönlünden yaralamıştı; hem de kabuk bağlamamacasına.

- Muslihittin Reisim! Lâcivert gözlerinde hayat bulurum senin! Bir sözünle Mağrıp'tan Maşrık'a, İskenderiye'den Tunus, Cezayir, Septe'ye dek peşinde yaya gelirim! Seni tanıdıktan sonra kimse bana elini bile süremedi. Bakma sarhoşların yaygarasına! Kızma, çatma kaşlarını karşımda Reisim! Aylarca enginleri seyrettim. Bugün de selâm topları atılırken limandaydım; süzüle süzüle, büyük bir ustalıkla teknelerini yanaştırdın. O zaman dünyalar benim oldu. Hemen buraya koştum; raksımı bir an evvel bitireyim, sonra bütün bir gecemi beraber geçireyim diye. Bana inanıyorsun değil mi? Giderken bana darılmıştın; affettin mi Reisim? Bir daha, kıskançlık yapmayacağım!

Muslihittin gülümsemişti; hattâ bu gülümsemenin içinde biraz da gurur gizliydi:

- Sana kızgın değilim, dedi, unuttum bile, raksını bitir, gel buraya Zübeyde; İskenderiye'nin en güzel rakkasesi, seninle evvelâ biraz konuşmak gerek. Biz yokken neler olup bittiğini öğrenmek isterim. Sonra beraber çıkarız.

Zübeyde birden dikildi, etrafında yükselen homurtulara aldırmadan danslarının en delicesini, en sönük ruhları bile bir karayel fırtınası gibi kasıp kavurucusunu, aşk raksını oynamaya başladı.

Zübeyde'nin parmaklarındaki ziller de coşmuştu. Omuzundaki şal aşkın rengiyle daha da kızıllaşmıştı sanki. Simsiyah saçlarında, kömür gibi gözlerinde, kalın dudaklarında, gözlerin okşadığı bacaklarında, kulak memelerinde, çıplak ayaklarında, kıvrılan belinde, hele göğsünde durmadan aşk dolaşıyor, durmadan aşk oralara rengini döküyordu.

Ağızlar sulanmış, şarap testileri yerlere yuvarlanmıştı. İskenderiye İskenderiye olalı böyle bir raks görmemişti. Sarhoşlar ayılmış, ayıklar sarhoş olmuştu çoktan. Denizlerde ölümle pençeleşip geleceğin bir dakikasından bile emin olmayan korsanlar, çöl fırtınalarının savurduğu kumlar altında bir vaha arayan bedeviler, Hint diyarının en değerli mallarını, Hint denizinden Akdeniz'e taşıyan, Mısır'ı bir baştan bir başa geçen, eşkıya korkusundan gözlerine uyku girmeyen kervancılar, en güzel kızları ucuza kapatıp esir pazarlarında yağlı müşteri aramak uğruna hasmının kinine uğrayan esirciler, Mısır Kölemen Sultanı Kayıtbay'ın bu ülkesinde, İskenderiye şehrinde geçmişi ve hali böylesine unutmuşlardı.

Zübeyde kıvrıldı, uzandı, şalını fırlattı, şalını ayaklarının altına serdi, küpelerini dudaklarının arasında emdi ve sonunda bir rüya gibi kayboldu gitti.

Geri dönüp Muslihittin'in yanına oturduğu zaman meyhanedeki bütün müşteriler sarhoş, şarap testileri bomboştu.

Mustafa:

- Bir daha böyle raks edersen ayaklarını kırarım, dedi. Hele bizim yanımızda...

O zaman Muslihittin, Zübeyde'nin pırıl pırıl yanan siyah saçlarını okşadı:

- Anlat, dedi, biz yokken neler olup bitti? Ne haberler topladın?

Zübeyde gözlerini Muslihittin'den ayırmıyordu. O anda yegâne arzusu, denizlerin kavurduğu, rüzgârların dağladığı, bütün erkeklik

kuvvet ve kudretini üzerinde taşıyan bu yirmi üç yaşındaki korsanla birkaç saatçik dahi olsa sevişmekten, onun kolları arasında erimekten ibaretti.

- Haydi Zübeyde anlatsana; neden susarsın?

Zübeyde kıpırdadı. Zübeyde yanan gönlünü serinletmek için önündeki şarap tasını dudaklarına götürdü, içindekini bir solukta içti. Sonra:

- Senden çekiniyorlar, dedi.

- Kim?

- Herkes, korsanlar, Venedikliler, Rodoslular, tacirler, esirciler, hepsi!

- Niçin?

- Diyorlar ki, Kurt Ahmet Reis'in oğlu imiş; babasına benzeyecek; yakında bu sularda bize av bırakmayacak.

- Babam, Kurt Ahmet Reis! Demek, babamın nâmı hâlâ unutulmamış.

- Öldü mü yoksa baban sevgilim? Niye öyle birdenbire sarardın?

- Hayır! Sağ benim babam; yaşıyor, daha da çok yaşayacak! Ama...

Muslihittin hemen bir tas şarap içti. Sırtında asla taşıyamayacağı bir yük varmış gibi bir ağırlık hissediyordu; hattâ bu yükün altında ezileceğinden korkuyordu. O anda Kurt Ahmet Reis karşısına dikilmişti, tahta bacağını kumlara gömüyor, sağ eliyle kolsuz sol omuzunu tutuyor, kırış kırış olmuş yüzüne, kamburlaşmış sırtına aldırmadan "Öl! Fakat Rodos'u almadan asla geri gelme!" diye bağırıyordu.

Zübeyde farkında olmadan anlatıyordu:

- Ayrıca, Kurt Ahmet Reis'in aranırsa yine de Rodos sularında bulunacağını, belki de oğlunu mahsustan İskenderiye'ye saldığını söylüyorlar. Bundan başka, geçen gün buraya gelen bir Rodoslu'dan duydum. Santurluoğlu granmetrilerinin bir namesiyle yakında İskenderiye'ye gelecekmiş; Kahire'de Mısır Sultanı Kayıtbay'la görüşüp Türk korsanlarının, bu limanda barındırılmamalarını isteyecekmiş. Eğer Rodoslularla Mısırlılar anlaşırsa Türk padişahı İkinci Bayezıt büsbütün siner, denizleri Rodoslulara, karaları da Mısır Kölemen devletine bırakırmış.

Muslihittin, Zübeyde'nin bileğini kavradı; onun duyduğu şehvanî acıya aldırmadan âdeta bağırdı:

- Zübeyde! Sen bilir misin ki, Mısırlılar da, Rodoslular da bize

bir şey yapamaz? Onların sonunu şimdiden görür gibiyim! Er geç karada da, denizde de gücümüzü tanıtacağız. Bir de şunu aklından çıkarma ki, ben Kurt Ahmet Reis gibi bir adamın oğlu olmakla daima öğünürsem de, asla babamın şöhretine sığınıp onun namından yararlanmaya kalkışmam. Beni çılgına döndürdün Zübeyde; haydi git artık buradan, git ve bizi yalnız bırak!

- Sen sordun Reisim, sen istedin Reisim; ben de işittiklerimi iletiyorum sana. Ne suçum var?

Kurdoğlu'nun boyun damarları fırlamış. İki kaşının arasındaki çizgi gittikçe derinleşmeye başlamıştı:

- Zübeyde; biz hâlâ, altı yıl süren ve iki yıl evvel biten Osmanlı - Kölemen savaşlarının acısını unutmadık. Mısır Sultanı Kayıtbay, Sultan Bayezıt ile barış yaptı ise sonunun kötü olacağını anladığı içindir. Anadolu'nun ortasına kadar gönderdiği ordusunu geri çekti ise bu onun merhametinden değildir. Kayıtbay kuvvetlendiği zaman yine Osmanlıya saldıracaktır. Çünkü kendisini dünyanın en büyük müslüman devleti sanmaktadır. Cem Sultan'a o yardım etti. Cem Sultan'ı Karamanoğlu Kasım Bey'le birlikte asker ve para verip, ağabeysi Sultan Bayezıd'ın üzerine o saldı. Rodoslular da Cem'i kaçırıp Osmanlı devletini çok güç duruma soktular. Hepsinin acısını çıkaracağız onlardan. Büyük bir donanmamız olacak; denizleri avucumuzun içine alacağız.

Hiç böyle olmamıştı o, böylesine kendisini kaybedip bütün duygularını bağıra bağıra etrafına duyurmamıştı. Yaralıydı, hele bu yarasına mağlûbu ve galibi belli olmayan Rodos önlerindeki son çarpışma da eklenince nefsine karşı yaptığı baskı kayboluvermişti.

* * *

Tatlı ve baş döndürücü bir aşk gecesinden sonra sabaha karşı Muslihittin, Zübeyde'nin evinden çıktı.

İskenderiye henüz uyanmamıştı. Issız sokaklarda başıboş dolaşan uyuz köpekler durmadan havlıyor, biraz daha yaşayabilmek için etrafa savrulan çöpleri, artıkları eşeliyordu.

Meyhaneden yarı sarhoş ayrılınca üç kardeş kendilerini bekleyen yavuklularına gitmek için ağabeylerinden izin almış. Muslihittin de harmaniyesi içinde ihtirasla titreyen Zübeyde'yle uzaklaşmıştı.

Zübeyde'de başka bir tat, başka bir koku vardı. Muslihittin ondan uzak olduğu zamanlar hatırına getirmese bile, yanındayken bazen bu kadını arardı...

Zübeyde sadık mıydı, Zübeyde gerçekten söylediği gibi seviyor muydu, yoksa Zübeyde sadece erkeğin amansız kudreti karşısında hayvanî hislerini mi zaptedemiyordu? Muslihittin bunları hiç düşünmüyordu bile. Zübeyde ona başka bir fayda sağlıyordu. Zübeyde, Akdeniz'e açılacak tüccar gemilerinden, İskenderiye'ye gelecek korsanlardan, Rodoslulardan, denizler ötesi ülkelerden, bazen doğru çıkmasa bile, bilgi veriyordu...

- Reisim! Sabahın aydın olsun!

Kurdoğlu birden duraladı, hattâ, farkında olmadan sırtını bir duvara dayayıp elini kılıcına attı. Sonra karşısında Kara Mahmut'u görünce yumruğunu sıktı:

- Ne işin var senin burada Mahmut? Yoksa peşimi mi kollarsın?

- Hem kollarım, hem de haber getiririm Reisim!

- Ne haberi? Sen hâlâ akıllanmadın mı? Yoksa odabaşının attığı kırbaçlar az mı geldi?

Kara Mahmut, kara başını salladı. Fakat Kurdoğlu'na dikilen gözleri sevgiyle gülümsedi:

- Reisim, dedi, Levent Recep kızı kaçırdı!

- Hangi kızı?

- Anastasya'yı! Rodos'ta yakaladığımız dilberi!

- Ne? Nasıl cür'et eder buna Recep?

- Reisim! Levent Recep'in gözü dönmüş; kadın esirlerimizin oturduğu evi dün gece basmış, iki muhafızınızı yaralamış, Anastasya'yı da kolundan tutup sürükleyerek götürmüş.

Muslihittin hırsından yerinde duramıyordu:

- Konuşma daha fazla Kara Mahmut, diye bağırdı, bütün İskenderiye'yi alt üst edeceğim, çöle bile kaçsa Recep'i yine yakalayacağım. Gel peşim sıra.

- Ben onların yerini biliyorum Reisim. Buradan biraz uzakta bir Arap evindeler. Kız elleri ayakları bağlı bir odada yatıyor. Levent Recep ise İskenderiye'den kaçmak için Araplarla pazarlık ediyor. Şayet çok parası olsaydı hemen yola koyulurdu.

- Düş önüme! Neden bu vakte kadar bekledin, neden bana daha evvel haber vermedin?

- Reisim! Ben dün akşam peşinizden gelip meyhanenin kapısında nöbet beklerken Bizim Ali Reis'in gönderdiği bir leventle karşılaştım, sizi aradı. Havadisi öğrenince, "İçerdedir, ben söylerim." deyip levendi savdım. Sonra baktım ki, hemen bildirsem keyfinizi bozacağım, tatlı tatlı kavga edemeyeceksiniz, Zübeyde'nin raksını seyredemeyeceksiniz, vazgeçtim. Zaten Bizim Ali Reis'in emriyle birtakım leventler Recep'in peşine düşmüşler! Sabahı beklemeyi uygun buldum. Meyhaneden ayrılınca yine peşinizden geldim; Mustafa Reis'in beynini patlattığı Arap korsanının bir adamı arkanızdan kama sallıyordu, hemen kabasına dokundum, dünya başına yıkılıp kaçmağa başladı.

Muslihittin'in hiç tahammülü kalmamıştı. Hele Recep'in şaşı bakışlarını Anastasya'ya devirip, gaga burnunu uzatarak onu öpmeye, hattâ sevmeye kalkışmasını bir an hayal edince İskenderiye şehrinin bu ılık sabahına rağmen titrediğini hissetti:

- Gerisini sonra anlatırsın Mahmut, hadi yürü!

Kara Mahmud'un esmer bir teni, onbeş yaşına rağmen kıllı bir vücudu, biraz da güneşin etkisinden olacak, yanık bir yüzü vardı. Anadolu'nun bağrından kopup gelen, belki de küçücük yaşından beri ana ve baba yüzü görmeyen bu levent yavrusunun o anda gevezeliği tutmuştu:

- Zübeyde'nin evinin köşesinde gece sizi kollarken karanlıkta iki kişinin önünden geçtiğini gördüm. Levent Recep'i sesinden tanıdım; yanındaki Arab'ı kandırmaya çalışıyor, hemen bir deve ile bir kılavuz bulmasını istiyordu. Peşlerine takıldım, girdikleri evi gördüm. Sonra bahçe tarafına dolanıp duvara çıktım, dama sıçradım, aşağıya sarktım. Anastasya'yı gördüm. Kızı oraya daha evvel bırakmış olmalıydı. Etraf biraz aydınlanıncaya kadar da orada kaldım. Sonra da buraya geldim.

Muslihittin artık dinlemiyordu; Mahmut'u kolundan tutmuş, adetâ sürüklüyordu.

Bir köşeyi döndüler, dar bir yola saptılar, evlerin küsmüş gibi ayrı ayrı durduğu bir sokaktan geçtiler. Pisliklerin üzerine yatmış Araplara basarak, onların homurtu ve küfürlerine aldırmayarak ilerlediler. Sonunda Kara Mahmut:

- Burası! dedi.

Muslihittin düşünmedi bile; bir tekmede bahçe kapısını ardına kadar devirdi. İçeriye daldı. Elinde kaması vardı, mintanının yakası tamamen çözülmüştü. Bahçeye açılan evin kapısından ayak sesleri geliyordu. İçerden de bir kadının feryadı işitiliyordu.

Kurdoğlu soluyarak koştu; karşısına çıkan bir Arabı kılıcını çekmeye vakit bırakmadan bir yumrukta devirdi. Sonra hemen merdivenleri tırmanmaya başladı. Ayaklarının altında tahtalar çatırdıyor, nemli bir koku yüzüne çarpıyordu.

- Reis dikkat!

Muslihittin yana sıçradı, dev gibi iri bir zenci elindeki palayı savurdu. Havada bir ıslık sesi işitildi. Kurdoğlu' nun bile yanında küçücük kaldığı zenci soludu, bir hamle daha yaptı. O zaman, tok bir demir sesi duyuldu. Zenci yere yıkıldı.

Şimdi Muslihittin'in sağ elinde kılıcı, sol elinde kaması vardı.

- Reisim; işte Levent Recep! Kızı götürmeye çalışır. Ben onun yanına varırım.

Anastasya'nın gamzeli yanakları yediği tokatlardan pençe pençe olmuş, elbisesi parçalanmıştı. Dudaklarının arasından pembe bir kan şeridi süzülüyordu. Yalnız menevişli gözlerinde, o anda korkunun yerine bambaşka duyguların izleri dolaşıyordu. O, bu haliyle bile güzeldi.

- Recep! Leventliğin şerefini ayaklar altına aldın. Kızı derhal Kara Mahmut'a teslim et.

Levent Recep'in şaşı bakışlarında öylesine korkunç bir görünüş vardı ki, Muslihittin'den başkası bu hâl karşısında ürker, hattâ gerilerdi. Recep'in yanaklarından ter damlıyordu. Uzun boyu kamburlaşmıştı. Durmadan soluyor, dudaklarından köpükler süzülüyordu.

Birden Anastasya'yı fırlatırcasına yere bıraktı, kudurmuş bir hayvan gibi Muslihittin'in üzerine çullandı. Fakat çenesinin ortasına inen bir kafa darbesi onu yere çökertti, ağzını çarpıttı. Sonra beyninin ortasına bir tekme indi. O zaman ulur gibi bağırdı, yerleri tırmaladı ve sonunda kendinden geçti.

- Çöz şu kadının elini, ayağını Mahmut! Şuradaki harmaniyeyi de üzerine geçir!

Kurdoğlu, kama ve kılıcını kınlarına soktu. Sonra evin rutubetli kokusuna dayanamamış gibi öksürürken bakışlarını Kara Mahmut'un çözdüğü Anastasya'ya daldırdı.

Şimdi kız ayaktaydı, hiçbir şey olmamış gibi duruyor, menevişli gözlerini Muslihittin'in lâcivert gözlerinden asla çekmiyordu.

- Kimsin sen Kurdoğlu? Bu gücü, bu cesareti nereden bulursun? Söyle, kimsin sen Muslihittin Reis?

Muslihittin cevap vermedi kıza. Hattâ şu harap evin, şu korkunç dekoru içinde, çürük tahtaların emdiği kanların arasında bile başka bir arzunun, kendisini sarmakta olduğunu anladı. Anastasya'ya bakmaktan vazgeçemedi.

Birden, Anastasya yerinden kıpırdadı, bakışlarını ayırmadan Kurdoğlu'na yaklaştı, pembe bir kan şeridinin donup kaldığı dudaklarını uzattı, öpücüklerin en buruğunu, öpücüklerin en mayhoşunu, fakat en baş döndürenini, erkeğin ihtiraslı dudaklarına kondurdu.

Kurdoğlu silkindi, Kurdoğlu kızı itti, âdeta bağırdı:

- Ne oyalanırsın Kara Mahmut? Şu köşedeki harmaniyeyi geçir şu kızın üzerine. Karşımda böyle çıplak durmasın. Sonra Recep'i bağla; hemen gidelim buradan.

Anastasya hiç şaşırmamıştı. Anastasya hiç kızmamıştı. Hattâ Rodos sahillerindeki hırçınlığı bile yoktu. Mahmud'un verdiği harmaniyeye bürünürken:

- Kurdoğlu Reis, dedi, sana teşekkür öpücüğü verdim; senin gibi bir erkeğe az bu, hem de çok az. İstersen daha fazlasını da veririm. Dinle beni biraz; ne olur satma beni pazarda. Bilirim esirinim. Özgürlüğüm hiç yok. Yalnız izin ver, babama mektup yazıp Rodos'a giden bir gemiyle haber salayım. İstediğin kadar duka göndersin sana, azat olayım. Beşbin duka iyi mi?

- Beşbin duka mı?

- Az bulursan daha fazlası da olur! Babam çok zengindir. Bir Cermen asilzadesidir. Rodos'ta itibarı çok fazladır. Ben onun en sevgili evlâdıyım; hele Rum asıllı annem öldükten sonra büsbütün üstüme titremeye başladı. Ne istersen verir. Herhalde beni babama teslim edersen esir pazarında satacağından çok daha fazla eline para geçer.

Kurdoğlu dudak büktü, gözlerinde bir ışık yandı ve söndü:

- Sen Rodos'a yalnız mı gideceksin, dedi, bir hayli kırbaçla okşandıktan sonra forsaya çaktığımız kahraman sevgilin Stirato ne olacak?

- Stirato mu?

- Evet! Donanma düzüp arkamdan koşacak, Akdeniz'i bana dar getirecek cesur Stirato, yiğitlerin yiğidi Stirato, hep kürek mi çekecek?

Kız yorgunluğunu yeni hissetmiş gibi sallandı; bir an yüzünü elleriyle kapadı, sonra gözlerinde bir kin dalgası dolaşırken yine dimdik durdu:

- Onun da ailesine haber gönderirim, dedi. İstediğin parayı verirler. Benimle birlikte azat olur!

- Rodos'a gidince evlenecek misin onunla?

- Bilmiyorum!

- Etrafınıza kana susamış, haydutların haydudu Rodos denizcilerini toplayıp peşime mi düşeceksiniz?

- Bilmiyorum!

- Alın, saldırın üzerime. Ben hepinizi, bütün Rodosluları peşimde gördükçe rahat ederim. Santurluoğlu'ndan Stirato'suna kadar hepsi koşsun arkamdan.

Kız yine sarsıldı, bu sefer harmaniyesi omuzlarından düştü, sarı saçları dalgalandı, dudakları büzüldü. Yer yer gözüken bembeyaz teni, pembe başları gittikçe sivrilen göğsü Mahmud'u bile şaşırttı.

- Senden nefret ediyorum Kurdoğlu! İğrençsin, küstahsın! Şayet göründüğün gibi cesursan Stirato ile beni bedeli karşılığı azat et. Biz de istediğini yerine getirelim.

O zaman Muslihittin acı bir kahkaha attı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşip gözlerinde vahşi bir hayvanın kan özleyen bakışı dolaşırken:

- Örtün, dedi, bir daha tekrarlatma bu lâfı bana. İstediğini yapacağım; git, Rodos'ta, şimdilik sizin olan Rodos'ta yiğit Stirato'nla evlen ve beni avlamak için çareler ara. Yalnız benimle beraber galime kadar gel; yerde yatan şu namerdi kendi elimle kırbaçlayıp cezasını verirken gör ve anla ki, bir kadına esir dahi olsa, el uzatılmasını asla hoş karşılamadığımızı şövalyelerine söyleyesin.

Sonra Muslihittin, Anastasya'nın cevap vermesine vakit bırakmadan geri döndü:

- Kara Mahmut, diye bağırdı, işini bitirdin mi?

- Evet Reis!

- At o alçağı omuzuna, kat kızı önüne. Hemen limana gidiyoruz.

- Başüstüne Reis!

Gün iyice aydınlanmıştı... Onlar sokağa çıktıkları zaman şehirde yine, çil çil altınların peşinde koşanlar uykudan uyanmıştı.

Kervanlar vardı, değirmenden yüklediği un çuvallarını fırınlara taşıyan merkepler vardı, yüzlerini beyaz bir bezle örttükleri cariyeleri, hattâ öz karılarını esir pazarında satmaya götüren erkekler vardı. Neler yoktu ki yollarda. İskenderiye kaynamaya başlamıştı...

* * *

Çektirinin pruvasında yarı bellerine kadar çıplak, sırtları kamçı izleriyle dolu üç kişi baygın yatıyordu. Bunlar esirlerin muhafızbaşı ak bir hadımla Recep'in saldırısına uğrayıp yenilen iki leventti...

Şimdi sıra Recep'e gelmişti; onu beline bir ip bağlayıp denize soktuktan sonra direğe bağlamışlardı.

Muslihittin, elindeki kırbacı bileğine dolamış, çakşırından başka üzerinde bir şey bulunmayan Recep'in karşısında duruyordu.

Sâkin görünüyordu; o kadar ki, biraz hava almak, etrafı seyretmek için güverteye çıkmış gibi bir hali vardı.

Bütün leventler, odabaşılar, kolbaşıları, aşçı, imam, topçular, dümenciler etrafa sıralanmışlar, üst üste yığılmışlardı.

Bizim Ali Reis, Kara Mahmut, Mustafa, Muzaffer, Murat, hattâ harmaniyesine sarılı Anastasya bile orada idi.

Liman durgun ve hareketsizdi o anda. Sadece birkaç sandal kıyıya yanaşıyor, bir yelkenli de mendireği geçmiş, engine açılıyordu.

Bir martı kanat çırparak teknenin üzerinden geçti; suda yüzen bir ekmek parçasını gagalamak için alçaldı.

Muslihittin bakışlarını leventlerin üzerinde gezdirdikten sonra:

- Dinleyin, dedi, bu namerdin birazdan cezasını vereceğim. Lâkin daha evvel size birkaç kelime söylemek isterim. Beni iyice duyuyor musunuz?

- Evet Reis!

- Şunu bilin ki, kim emirlerimi dinlemez, kim korsanlık yasasını yerine getirmezse aslâ acımam. Cezaların en korkuncunu, kırbaç, açlık, hapis, ölüm, hattâ çok daha başkalarını onun üzerinde denerim! Biz yaşamak ve savaşmak zorundayız. Dalgaların amansız saldırısına, düşmanlarımızın kahpece darbelerine dayanabilmemiz ancak bu yasalara uymakla kabildir. Eğer içinizde bu söylediklerime yanaşma-

yacak varsa, hemen gönül hoşluğuyla bizi bıraksın. Asla gücenmeyiz, asla onunla kötü kişi olmayız. Hadi cevap verin!

Yerinden kıpırdayan bulunmadı, ağzını açıp fikrini söyleyen bir tek kişi çıkmadı. Kurdoğlu birkaç dakika onları seyretti. Memnun olup olmadıklarını, isyan edip etmeyeceklerini öğrenmeye çalıştı. Sonra yorulmuş gibi başını çevirirken:

- Ayrılmak istemiyor musunuz? diye sordu. Benimle beraber kalacak mısınız?

Bir odabaşı öne geçti, ellerini uzatıp dudaklarının üzerine dökülen bıyıklarını oynatarak:

- Evet Reis, dedi, daima, senin emrindeyiz! Denizlerin yasasına uyacağız!

- Bilmem kaç yıl sürer, hep ölümle pençeleşeceğiz, buna dayanabilecek misiniz?

- Sonuna kadar Reis!

- Gaddar olmasını, kan dökmesini, gerektiğinde acımamayı becerebilecek misiniz?

- En korkuncunu yaparız; bizi yolumuzdan çevirmeye kalkışanları çiğner geçeriz!

- Aman diyene dokunmayacaksınız, yardım isteyene elinizi uzatacaksınız. Deryada iken şarap içmenin, kadınla oynaşmanın yasak olduğunu hiç unutmayacaksınız! O kadar ki, karada bile sizi istemeyen avrada aslâ yanaşmayacaksınız! Kurdoğlu leventlerisiniz, Kurdoğlu leventleri...

Muslihittin gülümsedi, bu onun başka türlü bir zaferiydi. Bir an, harmaniyesinin içinde gittikçe ufalan Anastasya'ya baktı.

- Levent Recep, dedi, öyle görürüm ki, Rodos'tan ayrıldıktan sonra yediğin kırbaçlar, yirmidört saat aç kalışın sana kâr etmemiş! Şimdi cezanı daha fazla çekeceksin! Seni öldürmeyeceğim, yalnız şu kırbaçla biraz okşayacağım. Sonra da karaya salıvereceğim, dilediğin yere gitmekte serbestsin, bize yaramazsın artık!

Recep sadece homurdandı, zaten konuşmak istese bile buna ne gücü, ne de sarkmış ağzı, delinmiş dili uygundu.

Kurdoğlu'nun bileğine doladığı kırbaç çözüldü. Bakışları heyecandan, belki de zevkten şekil değiştirirken, eli havaya kalktı, bir ıslık sesi işitildi; ilk darbe, ilk kırbaç olanca şiddetiyle Levent Re-

cep'in çıplak sırtına indi. Recep inledi, çizgi halinde bir kan fışkırdı sırtından, sonra yayıldı, genişledi.

Muslihittin'in kolu inip kalktı, havadaki ıslık sesi durmadan devam etti, darbeler birbirinin üzerine yığıldı.

Recep bayılmıştı; artık hiçbir acı duymuyordu. Kurdoğlu yine de vuruyor, indiriyordu. Hıncı bir türlü dinmiyordu. Acaba korsan yasasına aykırı davranışın ötesinde, Muslihittin'in nazarında, başka bir suçu daha mı vardı Recep'in? Kim bilir? Bunu Kurdoğlu bile henüz anlamış değildi.

- Tekrar denize sokun şu leşi, sonra da karaya bırakın. Görevlilerin dışında bütün leventlerim serbesttir!

Şimdi deniz oynaşıyordu... Martılar çoğalmıştı...

Denizdeki Yolcu

1496 YILININ haziran ayı idi. Yıllar geçmişti aradan. Kurdoğlu'nun altı parçalık filosu Akdeniz'de ağır ağır seyrediyordu.

Sular o kadar sâkindi ki, yelkenlere dolan rüzgâr öyle isteksizdi ki, insan kendisini denizde değil, bir havuzda sanırdı.

Leventlerin bir kısmı pruvaya, bir kısmı da güverteye uzanmıştı. Sabahın ılık serinliği herkesi okşuyor, dinlendiriyordu.

Kurdoğlu bu süre içinde Akdeniz'de bir fırtına gibi esmişti. Rodos'a iki kere baskın yapmıştı. Bir defasında kuzeyi dolanmış, Santurluoğlu'nun doğduğu kasabaya, Santur'a uğramış, içerlere kadar dalmış, kasıp kavurmuştu. Bir kere de sekiz tekne ile, bir gece yarısı etraf zifir gibi karanlıkken Öküz limanını topa tutmuş, kaleyi delip geçmek istemişti. Korkunç, delice bir çabaydı bu; nitekim bu çarpışmada iki teknesini, birçok levendini kaybetmişti. Neticede hiddetinden büsbütün köpürerek, çılgınlar gibi bağırarak, ancak Murad'ın yalvarması karşısında çekilmek zorunda kalmıştı.

Buna rağmen Santurluoğlu'yla bir türlü çarpışamamıştı. O, Santurluoğlu'nu, Santurluoğlu ise onu durmadan aramıştı. Muslihittin'in peşinde, ayrıca Rodos'un diğer harp gemileri de vardı. Kurdoğlu adı Rodosluların rüyalarına bile girmeye başlamıştı.

Şimdi artık Kurdoğlu'nun namı Akdeniz'in başka yerlerinde de geziniyordu. Muslihittin'i bütün gemiciler tanıyor, kurt başlı forsu etrafa dehşet saçıyordu.

Zaman zaman batıya da dümen tutmuştu. Roma sahillerine uzanmış, Cerbe'de Tunus'ta bulunmuş, Balear adalarında dolaşmış, Bizarta'da bir süre kalmış. Oran önlerinde İspanyollarla çarpışmış, genç kızların, bakışlarında buram buram şehvet tüten dilberlerin gönüllerine aşk ateşinin en yakıcısını koyup yine Rodos sahillerine dönmüştü.

Rodos onu hep çekmişti. Kim bilir daha ne kadar zaman çekecekti? Ve belki de günün birinde bir gülle, bir hançer darbesi yahut sırtına inen bir kılıç onu Rodos'tan büsbütün uzaklaştıracak, suların gölgesindeki sonsuz uykusuna gönderecekti.

Kurt Ahmet Reis hep söylerdi: "Suların gölgesi serin olur, orada rahat uyunur." diye.

Kurt Ahmet Reis! Acaba babası ne yapıyordu? Onu bu güne kadar aramamış, arayamamıştı. Haber bile alamamıştı! Yüzüne ne cesaretle bakardı? Niye geldin, neden benimle uğraşırsın derse ne cevap verirdi? Halbuki anası Dur Kadını da ne kadar göreceği gelmişti!

Leventler, Kurdoğlu'ların türküsünü söylüyordu. Sa-bah yemeklerini yemişler, teknelerini temizlemişler, tenteleri çekmişlerdi. Şimdi ise memleketlerini anarak Akdeniz'i kokluyorlardı.

Muslihittin küçük kamarasından çıktı, bir an nöbetteki dümenciye baktı.

Sonra dümen suyundaki beş gemiyi seyre başladı. En öndeki Mustafa'nındı, arkasından Muzaffer geliyordu, onu Murad'ın teknesi izliyordu. Diğer iki çektiri ise henüz adları yayılmamış, fakat cesaret ve bilgileriyle Muslihittin'in takdirini kazanmış iki levendin kumandasına bırakılmıştı. En geride de Sicilya ve Adriyatik sahillerinde avladıkları mal yüklü üç tekne vardı; biri İspanyollara, biri İtalyanlara, biri de Papa'ya aitti.

Muslihittin'in kulağına birden rüzgâr, fısıltı halinde de olsa, iki kişinin konuşmasını getirdi. Biraz ilerledi, eğildi; merdivenin alt başında Bizim Ali Reisle Kara Mahmut'u gördü.

- Reis ne yapıyor, Kara Mahmut?

- Dinleniyor!

- Bugün canı sıkkın mıydı?

- Hiç anlamadım.

- Koca adam oldun, leventler safına karıştın; aklını başına toplayıp Muslihittin Reis'in her hareketinden mânâ çıkarmasını bilsene artık.

- Kolay olmuyor bu işler baba!

- Seni ben bunun için mi gemici yazdırdım? Peşini bırakma, onu koru, kederini, sevincini de öğren demedim mi? Yoksa bu teknede küçücük çocukken ne işin vardı senin? Anladın mı söylediklerimi.

- Anladım baba!

- Bana baba, diyorsun; nereden çıkardın bunu?
- İçimden geldi; istersen vazgeçerim.
- Hoşuma gitti; hep söyle!

Sustular... Bizim Ali Reis sol gözündeki siyah bağı sıktı, mintanının yakasını açıp göğsünü üfledi. Sonra içini çekti, tek gözüyle derin derin Kara Mahmut'u süzdü. Yaşlanmıştı, yorgundu, yine de yılların altından kalkmasını biliyor, yirmi yıl kadar evvel Menteşe sahillerinde gezinen bir başka insanın, bir kadının hayalini içinde yaşatıyordu... Aşk tatlı şeydi. Nerede kalmıştı o günler? Geçmiş gitmişti artık.

- Ufukta tekneler görürüm! Kıbleye doğru giderler!

Serendeki gözcü bağırıyordu. Dikilmiş sağ elini kaşlarının üzerine götürmüş, güneşin pırıl pırıl yapıp cilveleştiği suların çok ötesine bakışlarını çevirmiş, ufku heyecanla tarıyordu.

Muslihittin hemen silkindi, bir anda Bizim Ali Reis'le Kara Mahmut'un konuşmalarını unuttu. İleriye doğru birkaç adım attı, kaşları hafif çatılırken gözcüye seslendi:

- Bandırası belli mi?
- Seçilmiyor Reisim!
- Savaşa hazır olun! Herkes iş başına!
- Başüstüne Reisim!

Diğer teknelere işaret verilsin; borda hattına dizilsinler! Zinhar tedbirde kusur edilmesin.

- Emredersin Reis!
- Bizim Ali Reis vardiyaya! Levent Kara Mahmut pruvaya; ben söylemedikçe kıç kasaraya asla gelmesin Kara Mahmut!
- Etme Reisim!
- Kara Mahmut sana derim; derhal pruvaya.

Kara Mahmut başını önüne eğdi, kürekçilerin üzerindeki dar güverteden pruvaya doğru ilerledi. Bizim Ali Reis ise merdiveni çıkıp dümencinin yanına gitti. Bizim Ali Reis endişeliydi; galiba tedbirsizlik yapmıştı. Acaba konuştuklarını Muslihittin duymuş muydu?

Kurdoğlu'nun yirmidört oturaklı çektirisinde koşuşmalar başlamıştı. Leventler yerlerinden fırlamışlar, okçular yaylarını germişler, topçular fitillerini hazırlamışlardı.

Diğer tekneler de açılıyor, yayılıyordu. Yalnız en gerideki altıncı çektiri yedeğindeki üç esir gemiyi korumak için hızını yavaşlatmıştı.

- Gözcü! Kaç tekne sayıyorsun?
- Sekiz kadar!
- İçlerinde kalyon var mı?
- Yok Reisim!
- Etrafta başka gemi görüyor musun?
- Ufuk tertemiz!
- Çatarız öyleyse! Forsumuzu çekin!

Tekneler bir kere suya batıp çıktı. Kürekler büyük bir hızla uzaklaşıp geriledi ve yarış başladı...

- Bandırayı hâlâ seçemedin mi?
- Hayır Reisim!
- Kör müsün? İn oradan aşağıya!

Muslihittin koştu; bir solukta direğe tırmandı, baktı... Derin derin baktı. Gözcü haklıydı; değil bandırasının belli olması, bu sekiz parçalık filonun forsu bile yoktu.

- Ne millet bu, diye söylendi, ne millet? Acaba bir oyuna mı düşeriz? Üzerimize de gelmezler, kaçmazlar da!

Muslihittin bir şeye daha dikkat etti; o zaman hayreti büsbütün arttı. Ufuktaki tekneler kımıldamıyorlardı da artık. Hattâ yelkenlerini gevşetmişler, küreklerini kaldırmışlardı.

Kurdoğlu'nun filosu ise gittikçe onlara yaklaşıyordu. Bunların ikisi yük, ikisi muhafız, dördü de gayet büyük savaş gemisiydi.

- Alma kürek! Bizim Ali Reis; gel iskele!

Olacak iş değildi bu; deniz ortasında İskenderiye yakınlarında iki yük gemisini de beraberinde götüren böyle küçük bir filo, bu kadar telâşsız, bu kadar sâkin, bu kadar hazırlıksız duramazdı! Gafil miydi acaba bunlar? Kıyılarda dolaşan çapulcu yerli korsanların bile böyle durdukça, saldırısına uğrayabilirlerdi. Arap korsanları, Cerbe'den, Halkulvat'tan, hattâ Beceyan'dan kovulmuş Berberi korsanlarla birleşip kıyılara yakın yerlerde hep kolay av peşindeydiler.

- Top menziline asla girilmesin, her levent bir gözcü gibi etrafını tarasın!

Olamazdı. Gerçekten bunda başka bir iş vardı! Hiçbir gemi böylesine hedef gösterip düşmanına gel, vur beni dercesine oyalanamazdı!

Muslihittin birden gözlerine inanamadı; karşısındaki gemilerde kavuklu başlar görmeye başlamıştı. Türk levendi kılığında birtakım

insanlar selâm duruyormuş gibi gemilerinin sancak tarafına dizilmişti.

Birden bir top patladı. Kuru sıkı bir atıştı bu! Ve bir forsun, uçtaki teknenin direğinde dalgalandığı görüldüğü!

O zaman Muslihittin çılgınca bağırdı:

- Kemal Reis! İskenderiye sularında Kemal Reis! Siz de selâmlayın! Bütün toplar selâm için hazır olsun! Salvo!

Kurdoğlu aşağıya bir solukta indi. Heyecanlanmıştı. Hiç kendisini böylesine hislerine kaptırdığını hatırlamıyordu. Babasını görmüş, anasını kucaklamış gibi seviniyordu Kemal Reis. Kurt Ahmet Reis'in çok eski arkadaşıydı. Muslihittin küçüklüğünde Kemal Reis'i birkaç kere görmüştü; onun forsunu gayet iyi tanırdı. Hattâ Kurt Ahmet oğluna; "Kemal Reis'i bul!" dememiş miydi?

Kemal Reis! Ne yaman, ne kurt, ne cesur adamdı o!

Toplar bayram günüymüş gibi durmadan kuru sıkı atıyor ve Muslihittin, Kemal Reis'in teknesine gittikçe yaklaşıyordu.

Sonunda kancalar takıldı. İki gemi âdeta birbirini kucakladı... Muslihittin bir solukta karşıya geçiverdi...

- Sefa geldin Kurt Ahmed'in oğlu Muslihittin Reis!

- Ver, elini öpeyim Reis Baba!

Öpüştüler, hararetle, sevgiyle öpüştüler.

Şimdi Kemal Reis gülümsüyordu. Kahverengi gözleri, beyaz ince sakalı vardı. Gelibolu sahillerinde doğup sonra Akdeniz'e açılan bu namlı korsan, o sıralarda kırk altı yaşlarında olmalıydı. İnce yapısı, ortanın biraz üzerinde boyu vardı. Fakat bakışları öylesine keskindi ki, onun gözlerini insan derinlemesine seyredemezdi.

- Baban, bizim de hocamızdı; onun elini öpüp, duasını almak isterdik. Ne yapıyor şimdi?

- Bilmiyorum Reis Baba!

- İşittim ki, yıllar evvel bir bacağını da kaybetmiş. Aramıyor musun?

- İstemiyor! Yanına varamam.

- Anlıyorum. Görürsün günün birinde elbet! İşin bitince, Kurt Ahmed'in katına göğsünü gere gere çıkarsın. Sen de Rodosluların peşindesin değil mi Muslihittin Reis?

- Evet Reis Baba! Hep onların peşindeyim. Ne yazık ki, bugüne kadar elimden hiçbir iş gelmedi.

- Sabredeceksin! Sen bileği bükülmez, namı silinmez bir yiğit olacaksın. Beni ve Burak'ı fesah fersah geçeceksin. Biz gerektiği kadar başaramadık. Rodos'la beraber Türk korsanlarına Afrika sahillerini sen açacaksın, oralara İspanyolları, Fransızları, Cenevizlileri komayın! Sürülmemiş bir toprak gibidir Afrika sahilleri; altından ne çıkacağı bilinmese de ektiğinden fazlasını biçersin. İsmin etrafa yayıldı Muslihittin Reis, daha da artacak.

Bu sırada yanlarına, kendilerini seyreden leventlerin arasından sıyrılan iki genç sokuldu. Kemal Reis onları görünce:

- Pîri Reis ile Muhittin Reis, dedi. Pîrî benim erkek kardeşimin oğludur. Onları yetiştiriyorum; belki günün birinde senin yanında da çalışırlar. Pîrî coğrafya ilmine çok önem verir. Muhittin de âdap, erkân bilir. Sen de kardeşlerini buraya çağır, İskenderiye'ye doğru yollanırken bizim teknede karşılıklı oturup hem sohbet edelim, hem de neler yapmamız gerektiğini bir gözden geçirelim.

Muslihittin, Pîrî Reis ile Muhittin Reis'i kucakladıktan sonra geri döndü. Fakat hayretle duraladı. Kara Mahmut arkasında duruyordu.

- Seni kim çağırdı buraya Mahmut?

- Hiç kimse çağırmadı!

- Niye geldin?

- Seni dosta, düşmana karşı da yalnız koyamam ki Reisim!

Kemal Reis'in bu konuşma pek hoşuna gitmiş olmalı ki, yanlarına sokuldu:

- Doğru söyler, dedi; bakarsın direkte Kemal'in forsu dalgalanırken, teknesinden başkası çıkar! Bu levent de reislerden mi Muslihittin!

- Hayır Reis Baba; o reis olamaz, çünkü emir dinlemiyor. Derhal geri dön Mahmut, karındaşlarımın buraya gelmesi için haber saldıktan sonra odabaşına söyle, sana beş kırbaç atsın. Bizim Ali Reis de bir gün hapis yatsın.

- Emredersin Reisim!

- Konuşmalarınızı duydum; bir gün aklınızı başınıza getireceğim!

Kara Mahmut gülerek, kara kara değil, ak ak gülerek bir sıçrayışta Muslihittin'in teknesine geçti. Leventlerin hepsi mutluydu.

* * *

Akdeniz'de on yedi tekne ağır ağır İskenderiye'ye doğru ilerliyordu.

Dört Kurdoğlu kardeşler, üç de Kemal Reisliler, yedi kişi karşılıklı oturmuşlar, birbirlerini sevgiyle seyrediyorlardı. Kemal Reis:

- Biz Bayezıt Han'ın emrine girdik, dedi, bir yıldan beri Osmanlı donanmasında çalışıyoruz. Burak Reis de bizimle biledir. Bayezıt Han Türk korsanlarını hizmete çağırdığı zaman sen niye gelmedin Muslihittin Reis, yoksa haberin mi olmadı?

- İşittim, lâkin Rodos'u bırakamadım. Rodos'tan büsbütün uzak kalmaya hiç gönlüm razı değil Reis Baba.

- Osmanlı donanması zayıf kalmıştır; ehil kapudanları yoktur. Sularda pişmiş, Akdeniz'de kavrulmuş Türk korsanları hizmete girerse donanma-i hümâyun ancak kalkınır. İnşallah günün birinde sen de katılırsın bize.

- İnşallah Reis Baba! Lâkin Türk korsanları donanma hizmetinde çalıştıkça bu sular büsbütün sahipsiz kalır. Santurluoğlu ise çok şımarır. Şimdi Ege'de hiçbir Türk gemisi seyredemez oldu. Venediklisi de Rodoslusuyla birleşti. Buna bir çare düşünmediniz mi?

Kemal Reis derin derin soludu. Âdeta dudakları kurumuştu. İnce, beyaz sakallarına elini götürürken:

- Santurluoğlu, diye fısıldadı, onu unutmamıza imkân mı var Muslihittin Reis?

Derin bir sessizlik oldu; yedi kişi hep birden Santurluoğlu'nun yüzünü, şeklini, giyinişini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştılar. Sonra da yorulmuş gibi kirpiklerini oynattılar. İğreniyorlardı; daha doğrusu ona karşı duydukları kin, nefret hislerini kamçılamıştı.

Tekrar Kemal Reis'in sesi duyuldu:

- Muslihittin Reis, bizim bu sularda ne aradığımızı hiç sormazsın; merak mı etmezsin yoksa?

- Bir saygısızlık yapmamak için ses çıkarmam; senin anlatmanı beklerim Reis Baba.

- Çok büyük bir emaneti, daha doğrusu bir hazineyi İskenderiye'ye götürüyorum. Muhafazasına çalıştığımız şu iki yük gemisinde devletlerin bile iştahını kabartacak kadar fazla servet saklı...

Muslihittin farkında olmadan başını, iki muhafiz tekne arasında ilerleyen yük gemilerini görmek için çevirdi. Sonra utanmış gibi gözlerini hafif kapatırken:

- Kusurumuz affola Reis Baba, dedi, bu hazine kimin, sen onu neden muhafaza edersin?

Kemal Reis gülümsedi; derin zekâsı, cesareti ve bilgisiyle bu çocuğumsu gülümsemesi arasında ne kadar çok fark vardı:

- Belki de kulağına gelmiştir. Mekke ve Medine'nin Taht şehrinde, hattâ Osmanlı ülkesinin başka yerlerinde çok zengin vakıfları vardır. Birkaç seneden beri bu vakıfların geliri Hicaz'a gönderilmez. Çünkü Mısır Kölemenlerine karşı Suriye'de sürüp giden isyanlar kara yolunu kapatmıştır. Deniz yolu ise daha da tehlikeli sayılmıştır. Hem Venediklilerin Ağrıboz isimli korsanı, hem de Santurluoğlu, Ege Denizini, bildiğin gibi, kasıp kavurur. Türk gemilerine aman vermez. Bu yüzden hiçbir Türk kapudanı bugüne kadar, hazinenin deryadan nakline yanaşmamış! Sultan da vezir-i âzam da, hattâ kapudan paşa bile kimseye ısrar edememiş.

Kemal Reis sustu, şimdi hırslanmıştı; o kadar ki, dudaklarındaki çocuğumsu gülümseme kaybolmuştu. Gözlerini yer yer gölgeler kaplamıştı:

- Kanıma dokundu, dedi, kanıma! Biz neredeydik, bunca yıl kiminle, ne için deryada çarpıştık? Direttim; yine de güçlükle hazineyi bana teslim ettiler. Şimdi onu Mısır'a götürüp Kayıtbay'ın ölümünden sonra Sultan olan oğlu Melik Nâsır Mehmed'e vereceğim. O da bu emaneti elbet Hicaz'a gönderir.

Kemal Reis hançerinin kabzasıyla oynamaya başlamıştı. Canının sıkıldığı, içinin karardığı, bir şeye karar vermek üzere olduğu anlaşılıyordu:

- Dönüşte yine benimle olur musun Muslihittin Reis, diye sordu, ister misin Ege'de biraz beraber seyredelim?

- Bir emrin mi vardı Reis Baba?

- Sana söylemeyi unuttum; Santurluoğlu Taht şehrindeki casusları vasıtasıyla hareketimi haber almış olmalı ki, Ege'de yolumu çevirmeye kalktı. Sen Jan filosuyla Girid'in gün doğusu geçitlerinde pusu kurdu!

- Çarpıştın mı onunla Reis Baba?

- Hayır!

- Niçin? Niçin? Anlıyorum. Varamazdın üzerine! Yazık! Evet, yanında böyle bir emanet varken çarpışamazdın!

Muslihittin kesik kesik soluyarak konuşuyordu. Bütün bir geçmiş tekrar canlanmıştı, önüne serilmişti o anda.

Nedendir rüzgâr da dinmişti. Akdeniz'e çöken güneşin, suları pırıl pırıl yapan güneşin bütün sıcaklığı onu tamamen sarmıştı sanki. Ter döküyordu... Etrafına bakındı; gördü ki, yalnız kendisi değil, kardeşleri, Pîrî Reis, Muhittin Reis, hattâ Kemal Reis bile terliyordu.

- Santurluoğlu'ndan kaçtım; engine dümen tuttum, rotamızı umulmayan yerlere çevirdim... Rodoslu ne kadar peşime düştü, ne kadar her yeri taradı ise de beni bulamadı. O zaman anladım ki, bu korsan, usta ve korkunç geçinirse de henüz deniz ilmini gereğince öğrenememiştir. Şimdi onu ben...

- Şimdi onu sen?

- Dönüşte kovalayacağım. Görüyor ve adım gibi biliyorum ki, Santurluoğlu hiddetinden Ege sularını bırakmamıştır. Muhakkak yolumu gözler. Karşılaşacağım onunla. Yanımda emanet de yok; çarpışırız elbette... Onun için seni...

Kurdoğlu birden ayağa kalktı; ince bıyıkları diken diken olmuş, boğazı kurumuştu.

- Reis Baba, diye bağırdı, daha fazla konuşma. Sen Jan donanmasının tümüne de sen tek başına yetersin, bilirim; her ne kadar biz bu mertebeye erişemeyeceksek de çorbada tuzumuzun bulunması için elbette İskenderiye'den ayrılırken beraberinde olacağız!

Kurdoğlu daha fazla konuşamadı; boğulacaktı. O kadar ki, Kemal Reis'in yanında olduğunu bile unutup uzaklaştı, parmaklıklara dayandı, sulara gözlerini dikti, denizi yeni görüyormuş gibi baktı, içi titreyerek baktı...

* * *

Öğle yemeğinden sonra yine yanyana oturmuşlardı. Diğer Kurdoğlu kardeşlerle Pîrî ve Muhittin Reisler görevlerinin başına gitmişlerdi; onları yalnız bırakmışlardı.

Kemal Reis:

- Biraz da sen anlat, dedi, nereden gelirsin, ne işler yaptınız?

Kurdoğlu isteksizdi; hep İskenderiye'den dönüşü düşünüyordu. Yine de cevap verdi:

- İki yıl evvel işitmiştik ki, Papa Altıncı Aleksandr yanında hapis hayatı yaşayan Cem Sultan için Sultan Bayezıt'a da haber salmış, üçyüz bin altın karşılığı şehzadeyi teslim edecekmiş. Ayrıca Rodoslulara da

Cem Sultan yolda iken çevirmelerini söylemiş. Hemen altı teknemizle bu suları bırakıp batıya yelken açtık. Gayemiz deryada iken Cem'i kaçırıp devletimizi kâfirlerin elinde oyuncak olmaktan kurtarmaktı. Bu arada Fransa Kralı Sekizinci Şarl da şehzadeyi istemiş. Bildiğiniz üzere Papa, Cem'i zehirledi; Fatih'in bedbaht oğlu da Fransa'ya gidemeden Napoli'de öldü. Biz bu sularda bu yüzden aylarca oyalandık, yine de boş durmadık; hatırnak yerlere girdik çıktık; sahilleri vurduk, namımızı yaymaya çalıştık. Daima Rodosluları koruyan Papa'nın teknelerini batırdık, yine de Rodos'u, Santurluoğlu'nu unutmadık. Geçen kışı Cerbe'de geçirdik; orada Sinan Reis ve diğer bazı Türk korsanlarıyla tanıştık. Hep beraber Afrika sahillerini tarayarak Septe'ye kadar uzandık. Size bir türlü rastlayamadık. Her gittiğimiz yerde sizden bir izle karşılaştık. Hele Cerbe'de bizi görenler, "Kemal Reis'ten ne haber?" diye soruyorlardı. Adanın hâkimi Şeyh Yahya, Şeyh Kanunu kabilesiyle beraber denize döktükten sonra sadece sizden korkar olmuştu. Hattâ Tunus kralı Mehmet'le anlaşıp Cerbe'yi ele geçireceğinizden çekinir. Ben Cerbe'yi İskenderiye'ye benzetirim. Fakat günün birinde İskenderiye'den uzaklaşırsam, Cerbe yerine Bizarta'da yataklanmak isterim. Cerbe'yi Türk korsanlarına bırakıp onların orada rahatça yaşamalarını düşünürüm.

Muslihittin sustu; Kemal Reis'e baktı. O, sakin görünüyordu; geçmişi gözlerinin önüne seren Kurdoğlu'nu dinlemiyor gibiydi.

- Reis Baba! Sen hep Afrika ve Avrupa sularını emrinde bulunan iki ünlü korsanla, Burak Reis ve Kara Hasan Reis'le dolaşmışsın. Benim böylesine güçlü yardımcılarım yok. Kardeşlerim elim, ayağım ama yine de yeterli değiller.

Kırk altı yaşında dahi, denizcilerin babası diye anılan Kemal Reis bu sefer bakışlarını Muslihittin'in bakışlarına daldırdı. Kurdoğlu bu ağırlıktan kurtulabilmek için başını önüne eğerken, Kemal Reis:

- Kardeşlerini serbest bırak, dedi. Akdeniz'de bir süre yalnız gezsinler ki emir almadan, emir vermeyi öğrensinler. İş başarmanın zevkini tatsınlar.

- Murad'ı da mı?

- Hepsini!

- Onu anam emanet etti bana; Murad'ı ben hâlâ onaltı yaşında görürüm. Denize ilk açıldığımız sıralardaki yaşında.

- Muslihiddin Reis, şunu düşün ki, eğer baban seni deryaya yalnız salmasaydı, emrinde bıraksaydı bugün böyle bir reis olarak karşıma çıkamazdın! Onun için bırak kardeşlerin de diledikleri gibi bir süre dolaşsınlar. Daha çok zamanınız var. Gençsiniz, elbet gayenize erişirsiniz. Ayrıca bu söylediklerimin başka bir faydası daha var; bunu zamanı gelince anlarsınız. Nitekim ben de bir süre sonra Pîrî ile Muhittin'i tamamen yalnız koyacağım; kabiliyetleri varsa, yürekleri er gibi atıyorsa, beyinleri çalışıyorsa benden aldıklarıyla adam olurlar, namları yayılır. Kardeşlerin de böyle... Ben, Eğriboz sancak beyinin küçük filosunda azaplar reisi iken bu düşünceyle korsanlığa atıldım.

Muslihittin dikleşti; Kemal Reis'e bakmamakla beraber başını önüne eğmekten vazgeçti:

- Peki, dedi, arzun yerine gelecek Reis Baba! Yalnız Murad'ı gözden uzak tutamam; çünkü anama söz verdim.

- Onu da bırak derim sana; ana kalbi başka söyler, ana dileği başka olur. Ekseriya anaların dudağından kalblerinin sesi çıkar; çıkar ama dilekleri hiç de böyle değildir. Ben anamı... Neyse...

- Reis Baba; Kurt Ahmet Reis senden çok bahsetmişti bana, yine de seni hiç böylesine anlatmamıştı... Kısmetse, yine karşılaşırsak, elbet bana daha çok dersler vereceksin. Yalnız benim de başka bir fikrim var; acaba dinler misin?

- Söyle Muslihittin Reis!

- Düşünürüm de, barut ne kadar perdahlı olursa olsun bizim kalombornalarla gülleler istediğimiz kadar ileri gidemez. Hâlbuki toplarımız daha ileri atarsa kâfir teknelerini teknelerimize hiç zarar gelmeden iyice döver, kolunu kanadını kırar, zebun düşürürüz. Bu yüzden kalomborna yerine galilerimize çok daha uzun atan toplardan, şaykalardan koysak... Ne dersin Reis Baba?

- Devam et Muslihittin, devam et; yoksa düşündüklerin bu kadar mıydı?

- Bir de kıç tarafa, pupaya bir top yerleştirmeyi uygun görürüm; giderken dahi düşmanı geriden dövmek mümkün olur!

Bu sefer, Kemal Reis başını önüne eğdi; utanmış gibiydi. Ayrıca o sâkin halini kaybetmiş, heyecanlanmıştı. Neden sonra başını kaldırdı; bu sefer gözlerinde bir sevincin, bir mutluluğun izleri vardı:

- Oğul, dedi, ben sana bir parçacık öğüt vermeye kalkıştım, sen ise bana deryalar getirdin. Bu buluşunu Türk denizcileri asla unutmaya-

cak. Eğer ben Melila ile Septe arasında korsanlık yaptığım sıralarda, bilhassa Endülüs'te İspanya hükümdarları Ferdinand ile İzabella'nın zulmünden inleyen müslümanlara yardım etmeye çalıştığım zamanlarda şayka kullanmayı düşünebilseydim çok daha fazla başarılı işler görürdüm. İzin ver de şaykaları, isteyen her Türk denizcisi kullansın, bunu bütün yoldaşlarıma bildireyim.

- İzin senin Reis Baba! Yalnız bu düşüncemin yerinde olup olmadığını söylemedin bana.

- Çok yerinde oğul! Öyle ki, aklımı karıştırdın. Acaba...

Kemal Reis dolaşmaya başladı; canı sıkılmış gibiydi. Muslihittin onu bir süre hayretle izledi, hiç konuşmadı.

Kemal Reis bir türlü oturmadı; ince beyaz sakallarında ellerini dolaştırdı, gözlerini açıp kapadı, hançerini kavradı; sonunda Muslihittin'in karşısında durdu:

- Kurdoğlu, dedi, istersen seninle iki şeyi beraber yapalım. Evvelâ Santurluoğlu'nun karşısına birlikte çıkalım. Bunun için de İskenderiye'den teknelerimize birer şayka yerleştiririz. Zamanı gelince de Rodos'a beraber yükleniriz.

- Ne vakit Reis Baba, ne vakit?

- Öyle sanırım ki Cem Sultan'ın derdinden kurtulduktan sonra Sultan Bayezıt daha fazla gemilerini Gelibolu tersanesinde çürütmez. Önce Venediklilere hem Ege'de, hem de Adriyatik'te ders vermek gerek. Venedik işi halledilirse sıra Rodos'a gelir; o zaman beraber oluruz, kabul mü Muslihittin?

- Bekleyemem Kemal Reis!

- Başka çareler düşün; baskından evvel başka çareler bul Rodos'u almak için. Lâkin delice bir cesaretle kana, baruda atılma. Bu suları Kurdoğlu'ndan yoksun bırakmaya kalkışma. Elbet seninle haberleşeceğiz; eğer beni beklersen Rodos'a beraber yürüyeceğiz. Unutma ki ben, devlet hizmetindeyim, eskisi gibi serbest değilim...

Muslihittin hiç cevap vermedi. Sadece derin bir düşünceye daldı. İçine kapandı, karanlık bir âleme gömüldü. Acaba Kemal Reis ona "Rodos'tan vazgeç" mi demek istiyordu? Olamazdı, yılmayacaktı.

- Sahil gözüktü!

Nöbetçiler bağırıyordu; gemide koşuşmalar, gidip gelmeler başlamıştı.

Muslihittin, Kemal Reis'e sokuldu, hiç konuşmadan onun elini öptü, sonra kendi teknesine geçmek üzere yavaş yavaş uzaklaştı.

* * *

İskenderiye limanı her zamankinden fazla kalabalıktı.

Herkes Hicaz'a gidecek hazineyi getiren Kemal Reis'i görmek için sahile yığılmıştı. Bu arada Kurdoğlu'nun da bulunması, mal yüklü üç tekneyi yedeğinde taşıması, ayrıca bir heyecan yaratmıştı. Hele kadınlar, kimisinin yüzü iyice örtülü, kimisininki ince bir tülle kapanmış yerli, yabancı kadınlar, hattâ fahişeler, Kemal Reis'e mi, yoksa Muslihittin'e mi bakacaklarını şaşırmışlar, yerlerinde rahat duramaz olmuşlardı.

Muslihittin, tekrar buluşmak üzere üç kardeşiyle birlikte Kemal Reis'ten ayrılıp ağır ağır limandan uzaklaşırken karşıdan bir kadının çılgın gibi kendilerine doğru koşmakta olduğunu gördü.

Bu, Zübeyde idi! Endülüs alının en fazla kan taşıyan rengini, Endülüs rakslarının en fazla baş döndürenini İskenderiye meyhanelerinde canlandıran, yüzünün görünmesine, omuzlarındaki şalın kayıp göğsünün meydana çıkmasına aldırmadan hep koşuyordu Zübeyde! Öyle ki, nefes nefese kalmıştı; neredeyse havasızlıktan boğulacaktı; yine de durmuyor, dinlenmiyordu bu kömür gözlü kadın.

- Reisim! Nihayet geldin mi? Bir yıldan beri nerelerdeydin? Deryalar bu kadar gaddar olmaz, seni bensiz kollarına alamaz biliyordum ama, yine de korkuyordum Reisim!

Muslihittin durdu, önünde diz çöken Zübeyde'yi ayağa kaldırdı:

- Zübeyde, dedi, hemen uzaklaş buradan. Akşama meyhanede buluşur, konuşuruz!

- Hiç mi beni göreceğin gelmedi Reisim?

- Geldi tabii...

- İnanayım mı?

- İnan Zübeyde! Hadi durma; görülecek bir yığın işim var benim!

- Öyleyse ben hemen eve gidiyorum; sen de oraya gel. Meyhanede ne yapacağız? Bu gece bizim; bizim olacak! Çabuk gel ama Reisim!

- Olur!

Muslihittin, kardeşleriyle birlikte uzaklaştı. Zübeyde ise zaptedemediği gözyaşlarıyla onu arkasından seyrediyordu.

Cüzzamlı bir dilenci elindeki çanağı uzattı. Martılar gibi gemici artıklarıyla geçinen bir serseri ağzını şapırdattı. Muslihittin'in korkusundan iyice sokulamayan bir korsan taslağı ise Zübeyde'ye fısıldadı:

- Ah yavrum! Bir gece de bana gel! Teknelerim sana feda olsun.

Yüzü örtülü bir Arap kadını ise hasedinden bir çimdik atıp hırsla bağırdı:

- Kancık; hep sana mı gelecek o, bize de gelecek, bize de!

Zübeyde bunları ne duyuyor, ne işitiyor, ne de görüyordu. Zübeyde böylesine tutkundu işte. Kim bilir, olduğu yerde ne kadar kaldı? Sonra birden ayıldı; sandı ki, sevdiği erkek hemen eve gitmiştir. Kapıyı çalmış, kendisini bulamayınca geri dönmüştür.

Tekrar koşmaya başladı, eskisinden daha hızlı, eskisinden daha nefes tıkayıcı bir koşuştu bu. Oh! Zübeyde bu gece Muslihittin'in kolları arasında sabaha kadar eriyecekti...

Gerçekten, Muslihittin'in o gün hemen görülmesi gerekli çok işi vardı. Bir yıldan beri İskenderiye'de değildi. İskenderiye'deki malları, yedek silah ve barutları, fidye bekleyen erkek esirleri, pazarda satılacak bir yığın eşyası olduğu gibi duruyordu. Her ne kadar bunlar emin ellerde bulunuyorsa da, her ne kadar Mısır hazinesinin önemli bir kısmı korsanlardan alınan hisselerle beslendiği için Mısır yasaları emanet mallara saldırmaya asla cevaz vermiyorsa da, yine de endişe duyuyordu. Ayrıca getirdiği yeni ganimet eşyası için ilgililere emir de vermesi gerekiyordu... Sonra İskenderiye'ye sığınmış, öksüz düşmüş leventler varsa kendi gemilerine gelmesi için haber salacaktı.

Hep beraber şehirden içeri girdiler. Muslihittin kardeşlerine:

- Siz gidin, dedi, keyfinize bakın; yarın sabah buluşuruz.

Gemiciler, sahile ayak basar basmaz, susamış gibi şarap ve kadına koşarlardı. Deniz, insanı kudurtur, coştururdu. Onlar da birbirlerinin sırtlarına vurdular; denizin tuzunu, denizin yosununu, denizin köpüğünü karada da tatmak için birbirlerinden ayrıldılar.

- Reisim. Destur varsa yanına sokulayım!

Muslihittin başını bile çevirmedi; yoluna devam ederken;

- Yine mi sen Kara Mahmut, diye homurdandı; ne istiyorsun benden, usanıp bıkmadın mı peşimden gelmekten?

- Reisim; mallarının gözcü başısı seni arar, söyleyecek sözleri varmış.

- Ne diyecekmiş?

- Kısmet ayağınıza gelmiş tam beşbin duka göndermiş kızın babası!

- Hangi kızın?

- Anastasya'nın!

Muslihittin durdu; birden Anastasya'nın büyüleyici güzelliği gözlerinin önüne geldi. Demek üç yıl sonra, babası kızını kendisinden satın alıyordu.

- Yavuklusu Stirato için de üç bin duka göndermişler. Leventlerin hissesi ayrıldıktan sonra bile bu parayla yine de birkaç tekne donatırsın.

- Komitre nerede?

- Savdım, ben Reisi bulur, getiririm, dedim.

Kurdoğlu, Mahmut'u daha fazla dinlemedi; koşarcasına yürümeye başladı. Nedense soluyordu, hattâ kızgındı. Esir kadınların barındığı evin önüne gelince farkında olmadan etrafına bakındı. Kara Mahmut'u göremedi; hemen kapıyı çaldı. Fakat yine de biliyordu ki, Kara Mahmut bir köşeye sinmiştir, hep onu gözleyecektir!

Evde sadece Anastasya oturuyordu. Diğer esir kadınları sefere çıkmadan satmıştı. Anastasya'yı üç yıldan beri görmemişti.

Üç ak hadım, bellerinde kılıçlarıyla onu karşıladılar; en irisi, başları olan, yerlere kadar eğilerek selâmladı:

- Sefa geldin Reis; bugüne kadar kızı bir kılına bile halel gelmeden koruduk. İskenderiye'deki emîniniz de buna şahittir. Lâkin buradan öte Anastasya'yı zaptetmek mümkün değildir. Parayı getiren gemici de bizi sıkıştırıp durur; daha fazla oyalanamayacağını, İskenderiye'de kalamayacağını söyler.

- Kimde kabahat? Üç yıldan beri akılları neredeymiş?

- İlk nâmeyi götüren gemi batmış olacak ki, bir yıl önce siz sefere çıkmadan evvel yazdığınızı götüren tekne yerine ulaştırmış.

- Kız ne yapıyor şimdi?

- Yukarıda, odasında emirlerinizi bekler; parayı alıp Anastasya'yı salıverelim mi?

Muslihittin geri döndü; hırçın ve boğuk bir sesle:

- Salıverin, dedi, beratını da yazın; nereye isterse gitsin. Bizim Ali Reis'e de haber verin; forsadaki Stirato isimli yavuklusunu da bıraksın. Bunlarla mı uğraşacağım ben, bunun için mi gelir gelmez beni aradın; başka işim yok mu sanıyorsun?

Kurdoğlu kapıya doğru yürüdü. O zaman ak hadım arkasından yalvaran bir sesle seslendi:

- Reis! Uygun bulursanız kızla bir kere görüşün. Çünkü o da sizinle konuşmak ister.

Muslihittin hiç ses çıkarmadı; isteksiz görünerek yavaş yavaş merdivenleri çıktı, aralık duran bir oda kapısından başını uzattı:

- Beni istemişsin Rodos'un kızı! Derdin ne idi?

Anastasya ürkmüş bir kedi gibi bir köşeye sinmişti. Sarı saçları örtülüydü, menevişli gözleri bir hayal görüyormuş gibi hayretle açılmıştı, ağzı aralıktı, yanaklarındaki gamzeleri iyice çukurlaşmıştı, galiba titriyordu.

Muslihittin içeri girdi, ayağıyla kapıyı kapattı:

- Konuşsana kız; ne susuyorsun?

O zaman Anastasya'nın titrediği iyice belli oldu. Gözleri buğulandı:

- Dokunma bana, diye fısıldadı, dokunma bana!

- Dokunmak mı? Bunu da nereden çıkardın? Elimi bile sürmem! Serbestsin; hemen git Rodos'una! Baban seni beş Arap kısrağına satın aldı.

- Beş Arap kısrağına mı? Yalan; babam benim için beş bin duka göndermiş.

- Hepsi bir; Arap ülkelerinde iyi bir kısrak bin altına alınır!

Anastasya sendeledi. Sonra hemen ayıldı; yüzüne pençe pençe kan hücum etti, dudakları büzüldü:

- Kurdoğlu, diye bağırdı, sen çok küstahsın. Zalim olduğun kadar kaba ve basitsin de. Bırak beni; gidiyorum işte!

- Güle güle Rodos'un kızı; dikkat et. İkinci defa elime düşmeyesin. O zaman seni esir pazarında bir pula satarım.

- Stirato da serbest mi?

- Forsada canı çıkmadı ise seninle beraber gelecek! Düğününüze beni de çağırın.

Anastasya yine sarsıldı; hattâ düşmemek için elini duvara dayadı. Belki de bayılacaktı; gittikçe sararıyordu. Nefsiyle büyük bir savaş halinde olduğu, bir şeye bir türlü karar verememenin acziyle kıvrandığı anlaşılıyordu.

- Serbest miyim, hür müyüm?

- Söyledik ya; serbestsin!

- Bundan sonra istediğimi yapabilir miyim?

- Yaparsın, kimse sana karışamaz. İstersen yiğitlerin yiğidi Stirato ile Rodos'a kadar sabretmeyip burada da ayak üstü bir nikâh kıydırabilirsin. İskenderiye'de papaz bulunur.

O zaman kız gülümsedi. Baygınlığı geçmiş, kararsızlığı bir anda kaybolmuştu sanki. Göğüsleri dikleşirken, dudakları kızarırken, boynuna kadar yakıcı bir kızıllık yayılırken:

- Seviyorsun, dedi, bunu ancak şimdi anlayabildim!

- Kimi?

- Beni!

- Seni mi? Niçin?

- Kıskanıyorsun çünkü, ağzından Stirato'dan başka lâf çıkmıyor. Bütün zulmün, bütün kabalığın kıskançlığından ileri geliyor. Ben de seni seviyorum Muslihittin Reis. Seni üç yıl bu evde bekledim Kurdoğlu Muslihittin Reis! Artık kararımı verdim, gitmiyorum; mademki hürüm, dilediğim gibi hareket ederim. Esir olmadığım için sen de beni sevmekle korsanlar yasasını çiğnemeyeceksin. Sonumun ne olacağı da umurumda değil; bakalım beni nasıl çiğneyeceksin? Asıl savaş Rodos'ta değil; burada başlıyor! Senin olacağım!

Bu sefer Kurdoğlu titredi; amansız bir düşmanın karşısında kalmış gibi, Santurluoğlu'ndan daha insafsızıyla çarpışıyormuş gibi, çare arıyormuşçasına etrafına bakındı. Yine de kanının tutuştuğunu, bütün adalelerinin dağlanmakta olduğunu, beynine dayanılmaz bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu.

- Soy beni Muslihittin Reis!

- Sonra pişman olmayasın Rodos'un kızı?

- Hayır! Bütün kötü geleceklere şimdiden razıyım.

- Stirato duyarsa ne der buna?

- Stirato mu, o da kim oluyormuş?

Kurdoğlu ilerledi, kavuğunu ve cepkenini bir solukta çıkardı. Sonra uzandı, dalından taptaze bir gül koparıyormuş gibi Anastasya'yı kendine doğru çekti, göğsüne bastırdı, kızın saçlarını örten örtüyü fırlatıp attı.

- Anastasya! Akdeniz'in incisi! Sende Rodos'u görüyorum; bunun için sana büsbütün kızıyorum, kızdığım kadar da seni seviyorum! Artık hiç kurtulamazsın elimden; yaseminler ülkesine rengini, kokusunu veren kız!

Muslihittin'in gözleri alev alevdi. Orada öyle bir ateş yanıyordu ki, Anastasya'nın menevişli gözleri eriyor, buğulanıyordu. Anastasya çırpınıyor, inliyordu:

- Öp, öp beni Muslihittin!

Muslihittin'in dudakları, sabahın rüzgârıyla büsbütün dirilmiş Rodos bağlarının taptaze üzümleri gibi nemli dudakları kavradı. Kız sadece bir feryat kopardı, o kadar. Sonra bir el Anastasya'nın üzerindeki elbiseleri baştan aşağı yırttı ve Muslihittin onu dudakları dudaklarındayken kucakladı, sedire götürdü, yatırdı...

Zaman hep geçti, zaman hep aktı; sabah bile onları sevişmekten uzaklaştıramadı. Yosun yosun, tuz tuz, deniz deniz kokmuştu Anastasya... Ayrıca köpük köpüktü de o!

İskenderiye şehrinin başka bir mahallesinde ise kömür gibi simsiyah saçlı, kömür gibi simsiyah gözlü bir kadın, aşk danslarıyla, durmadan inip kalkan göğüsleriyle, oynayan kalçalarıyla gönülleri bir ok gibi delip geçen başka bir kadın, bütün bir gece boş yere sevgilisini bekledi...

* * *

İskenderiye limanından oniki tekne ağır ağır uzaklaşıyordu. Aynı yılın, 1496 yılının Eylül ayı başlarıydı.

Sahile yine insanlar yığılmıştı; kadınlar, çocuklar, dilenciler, madrabazlar, korsanlar, askerler... Kimisi ağlıyor, kimisi beddua ediyor, kimisi bağırıyor, kimisi küfrediyor, kimisi haset, bazıları da merakla seyrediyordu uzaklaşan on iki tekneyi. İçlerinde sağ salim geri dönmelerini isteyenler de vardı. Fakat hiç kimse ne için, ne maksatla bu oniki teknenin beraber açıldıklarını bilmiyordu.

Yalnız birkaç gün evvel, Rodosluların fazlaca bulunduğu bir meyhanede, Bizim Ali Reis ağzından bir lâf kaçırmıştı:

"Kemal Reis işini bitirdi, yakında dönecek. Girit açıklarından süzülüp Ege'ye girecek, sonra sahile vurup yoluna devam edecek. Biz de onunla beraber çıkıp gün batısına dümen kıracağız. Cerbe adasına kadar uzanacağız..."

Nitekim, Bizim Ali Reis'in pişman olmuş gibi etrafına bakındığı sıralarda bir Rodoslu kaptan hemen meyhaneden çıkmış, limana koşmuş, palamarları çözmüş, ufukta kaybolmuştu.

Şimdi bunu düşündükçe Bizim Ali Reis göğsünü üfleyip gülüyor, Kara Mahmut da neşelenip dizlerine ellerini vuruyordu. Leventler ise yumruklarını engine sallayarak:

- Santurluoğlu! diye bağırıyorlardı, Santurluoğlu!

Muslihittin yine Kemal Reis'in yanındaydı. İkisi de kıç kasarada duruyorlar, leventlerin pupaya yerleştirmekte oldukları bir topa bakıyorlardı. Diğer teknelerin gerisinde de aynı çalışma göze çarpıyordu.

Muslihittin:

- Reis Baba, dedi, koskoca İskenderiye'de ancak bir tane şayka bulabildik. Bu da senin gemine kısmet oldu; pruvaya yerleştirdik. Mısırlılar topa hiç önem vermezler.

Kemal Reis, beyaz ince sakalını eliyle düzeltti. Muslihittin'e baktı, enginleri seyretti, sonra hasret çekiyormuş gibi:

- Santurluoğlu, diye fısıldadı, karşında bir yerine iki hasım bulacaksın! Bakalım kim kimi alt edecek? Yalnız senden bir şey istiyorum Kurdoğlu Reis; ben bu çarpışmada ölebilirim. Eğer sıkışık bir duruma düşersem sakın yardımıma gelme, çekilmesini bil. Çünkü sen çok gençsin. Çünkü senin yapacağın benden fazla iş var.

Muslihittin, Kemal Reis ne emrederse yerine getirirdi. Fakat bu arzusuna asla uyamazdı, öyle bir an gelse bile, değil çekilmek, bütün gücüyle kırkaltı yaşındaki reis babanın önüne geçerdi.

Bilinmezdi ki, gelecek günler, hattâ saatler karşılarına neler serecekti? Duygular nasıl olursa olsun, hisler insanları nereye götürürse götürsün, onlarda en ufak bir korku izi bile yoktu. Yalnız biraz heyecanlıydılar, daha çok hırslı ve arzulu.

Son çarpışmaydı bu; şayet bulurlarsa, şayet Kemal Reis'in dediği çıkar da Santurluoğlu karşılarına dikilirse, ya oniki tekne yüzlerce levendiyle sulara gömülecek, yahut da Santurluoğlu denen heyûla bir daha canlanmamak şartıyla silinip gidecekti.

Muslihittin'in galiba başı ağrıyordu; elini alnına götürdü, sonra kaşlarını çatıp, sanki bir daha göremeyecekmiş gibi derin derin Kemal Reis'i süzdü:

- Müsaade buyur baba, dedi. Ben tekneme döneyim. Yalnız son defa sormak isterim; Santurluoğlu'yla karşılaşırsak şayet, İskenderiye'de kararlaştırdığımız gibi mi hareket edeceğiz?

- Evet!

- Başka bir husus aklına gelmiyor mu?

- Şartlar değişmedikçe hayır.

- Ver elini öpeyim Reis Baba; belli olmaz, belki de sen beni görmezsin! Hakkını helâl et.

- Git çocuk, git; böyle konuşmak senin gibi bir korsana yakışmaz.

Kemal Reis, elini vermedi ona; hattâ kızmış gibi kaşlarını çattı. Muslihittin uzaklaştı; birkaç adım attıktan sonra durakladı, biraz düşündü, geri döndü:

- Reis Baba, dedi. Taht şehrine gidince hünkârla konuşur musun?

- Çok güç!

- Sadr-ı âzâmı görebilir misin?

- Belki! Niçin sorarsın oğul?

- Hep biliriz. Rodos kalesi güç delinir. İskenderiye'ye giderken sen hatırıma getirdin; neden padişah bunca asker ve donanmasını toplayıp Rodos'u sarmaz? Ben de onlara etimle, kanımla, canımla yardım ederim. Başka türlü alınmayacak bu Rodos, başka türlüsünü artık düşünemez oluyorum! Ama yine de ümidim kırılmadı; her çareye başvuracağım, her çareye!

- Evlât, bir daha tekrarlatma bana, sabret ve bekle... Elbet Kapudan-ı Derya Küçük Davut Paşa ve Vezir-i Âzam Davut Paşa'yla konuşacağım. Daha evvel de söyledim; Cem Sultan'ın ölümünden sonra Sultan biraz rahatladı; muhakkak sıkıntılı yılların acısını çıkartacaktır. Yine de sanırım ki, evvelâ Venedik'e sefer vardır. Sonrası bilinmez; fakat ben, Rodos için bir gün yanında olacağım. Ya bizimle birlikte Osmanlı askeri, Osmanlı donanması bulunacak yahut yalnız kalacağız. Sana söz verdim Muslihittin!

Kurdoğlu başını önüne eğdi. Kurdoğlu hırsından yumruklarını sıktı. Kurdoğlu içindeki kudurgan duyguları yenebilmek için dudaklarını ısırdı...

* * *

On iki tekne hep ilerliyordu. Akdeniz sallanıyordu. Bu sularda, Girit açıklarında Santurluoğlu bulunabilirdi.

Mustafa'nın gemisi öne geçmişti; karakol görevi yapıyordu. Kemal Reis'in teknesi ile Muslihittin'inki aynı hizada gidiyordu. Gerideki dokuz tekne onları peşpeşe takip ediyordu. Muzaffer en arkadaydı;

ani fırtına ve baskında yaralanan galiler olursa onları koruyacak ve geceleri yalnız o fener yakacaktı.

Hafif bir günbatısı esiyordu. Bizim Ali Reis yine dümende idi. Belki ona rüzgâr hiç uğramamış olacak ki, ara sıra mintanının yakasını kaldırıyor, göğsünü üflüyordu. Sol gözünü örten siyah bez solmuş, rengini değiştirmişti. Fakat Bizim Ali Reis'in sağ gözünde öyle bir sevincin izleri vardı ki, onu gören, Menteşe sahillerinden kalkıp Kuşadası'na gelin almaya gidiyor sanırdı.

Teknelerden, küreklerin gıcırtısından başka, en ufak bir ses bile gelmiyordu. Yelkenler indirilmişti; sadece kürekler sulara gömülüyor, sulardan çıkıyordu.

Leventler pruvaya, çıkmalara bağdaş kurarcasına oturmuşlardı; pala veya kılıçları kucaklarındaydı. Gönüllerden, dudakların ucuna kadar gelip takılan sadece bir isim vardı:

- Santurluoğlu!

Rodoslu korsan çıkacak mıydı acaba karşılarına? Yoksa Girit sularını çoktan bırakıp Rodos'a dümen mi kırmıştı?

Hâlbuki Santurluoğlu'nun hatırını sormak için Kemal Reis, onun bulunduğu sulara dalmıştı.

Kemal Reis yanılmazdı; er geç Santurluoğlu'yla buluşacaklardı, hesaplaşma saati yaklaşıyordu.

Mustafa Reis'in teknesinden bir bayrak sallandı. Hemen göğüsler inip kalktı, dişler birbirine kenetlendi. Özlenilen geliyordu galiba!

- Sancak iskele vardiyaları hazır olsun!

- Başüstüne Reis!

Kurdoğlu dikilmiş, yanında aynı hızla seyreden Kemal Reis'e bakıyordu. Kumandan oydu; keşke teknesini başka bir reise bırakabilseydi de, denizcilerin babasının yanında levent olarak kalsaydı...

İskele tarafında Girit adası vardı. Belki de Santurluoğlu, Girit'in kuytu bir burnunda pusu kurmuştu. Bir nokta gibi ufukta gözüken şu tekne Rodoslu korsanın haberci gemilerinden biri olabilirdi. Başka hiçbir şey görünmüyordu; hava o kadar berraktı ki, güneş öyle sâkin elini uzatmıştı ki, ufuklar alabildiğine seçilebiliyordu.

Kemal Reis'ten hiçbir emir gelmiyordu; Kemal Reis heyecansız, Kemal Reis sâkindi...

Galinin aşçısı ile imamı da bulundukları yerden çıkmışlar, birinin elinde ganimet malı bir para kesesi, diğerinin elinde tahta bir kaşık, etrafı dinliyorlardı.

İmam, muhakkak, zafer kazanılırsa, leventlere karınca kararınca kendi hissesinden para dağıtacağını, aşçı ise en iyi yemeklerinden birini yapacağını anlatmak istiyordu.

Nihayet Mustafa Reis'ten işaret geldi, ufuktaki tekne, milliyeti bilinmeyen bir ticaret gemisiydi, kaçıyordu...

- Herkes yerine; ava gidilmeyecek! Devam!

- Herkes yerine! Herkes yerine!

Bu küçük filoda sadece Kemal Reis'in forsu vardı. Bu savaş, Kemal Reis'in savaşıydı. Dahası da vardı; bütün reisler, hattâ Muslihittin bile, Kemal Reis gibi sâkin görünüyordu.

Muzaffer, Murat, Pîrî, Muhittin hepsi kumanda yerinde hareketsiz duruyorlardı.

Acaba Kara Mahmut ne yapıyordu? Onu yine Muslihittin yanından uzaklaştırmıştı. Belki de şu anda reisini bir köşeden gözlüyor, içinden de, ileride reis olursa, adını "Yeşil Melek" koyacağı teknesini nasıl donatacağını düşünüyordu.

Yeşil Melek! Kara Mahmut'un bir türlü gönlünden söküp atamadığı bu isim, acaba nereden geliyordu? Bilinemezdi ki! Neredeyse Girit'i geçip Ege Denizi'ne serpilmiş diğer adaların açığından yollarına devam edeceklerdi.

Rodos sancak tarafında; ufukların ardındaydı. Şu anda oraya dümen kırmak, Santurluoğlu'nu o sularda aramak, olmazsa Rodos kıyılarını topa tutmak, belki de en isabetli hareket olacaktı.

Muslihittin'in aklına birden, nedense, Anastasya geldi! Anastasya; Rodos'un gülü Anastasya! İskenderiye'de bitip tükenmeyen aşk geceleri... Menevişli bakışlarına zaman zaman hüzün çöküp, sonra kin dolan, fakat kendini yine de sevdanın, ihtirasın coşkun seline bırakan, dişilik arzularının eşsiz tomurcuklarını etinin her zerresinde taşıyan Anastasya!

Kurdoğlu, İskenderiye'de ona bir ev tutmuştu; dayayıp döşemiş, emrine iki hizmetçi bırakmıştı. Stirato ise Anastasya için getirilen beşbin duka ile birlikte Rodoslu kaptanın gemisine bindirilmiş, geri gönderilmişti.

Muslihittin elini bile sürmediği beşbin dukadan leventlerin hissesini kendi kesesinden ödemişti.

Ya Zübeyde? Onu Muslihittin bir daha görmemişti. Haber gönderdiği halde, Muslihittin, Zübeyde'ye bir gecesini bile ayıramamıştı. Nasıl olmuşsa olmuş, Anastasya bir fırtına gibi Kurdoğlu'nu sarmış, sanki ufukların ötesine, yeni keşfedilen ıssız ve vahşi bir adaya sürüklemişti.

İskenderiye'de kadınlar, Kurdoğlu'yla birlikte Anastasya'ya da beddua edeceklerdi. Ona rastlarlarsa şayet çimdik atıp yüzüne tüküreceklerdi. Reislerini çalmıştı Anastasya! Balear adasındaki dilberler, Cerbe'deki melezler, Valencia'daki fettanlar, Mesina Boğazı'ndaki yosmalar bunu duyarsa eğer, heyecandan inlerler, içlerini çekerler, şeyhlerin, şövalyelerin, kontların, düklerin karısı, kızı, kardeşi dahi olsalar, Anastasya'nın yerine kendilerini korlar, yataklarında sabahlara kadar uyuyamazlardı.

Muslihittin onlara, o sahillerde dolaştığı, o sahilleri yağmaladığı, o sahilleri taradığı sıralarda birer kere aşk ateşini, aşk denen zehirin en insafsız oklarını yağdırmıştı. Kırmızı zemin üzerine lâcivert kurt başlı forsta yosmalar sadece Muslihittin'in mağrur başını görür olmuşlardı.

"Ah Muslihittin Reis, bize gel! Seni şatolarımızın en iyi, en gözden uzak yerlerinde besleyelim. Atlas döşeli, kuş tüylü yataklarda yatıralım. Hiç ayrılma, yanımızdan, Kurdoğlu!"

Bu sözleri ona Sardunya adasının bir sahilinde, leventlerinin zafer naraları arasında, teknesine binerken arkasından koşan, beline kadar suya girip elleriyle göğsünü paralayan bir kontun genç ve çok güzel kızı haykırarak söylemişti... Florinda!..

Akdeniz sahillerinde; kuzeyinde de, güneyinde de güneş başka türlü doğar, rüzgâr başka türlü eserdi. Hem güneş, hem rüzgâr, hem deniz, hem mehtap oralardaki kadınların kanını, hele karşılarına Muslihittin gibi bir erkek de çıkarsa dinmek bilmemecesine coşturur, kaynatırdı. Florinda da ne hoş, ne tatlı, ne çapkın, ne arzuluydu! Florinda koklamakla tükenmezdi ama, ufukların ötesinde, yüzlerce mil uzakta Rodos vardı; ne olursa olsun Muslihittin, Florinda'lardan çok daha fazla Rodos'u severdi.

Birden bir top patladı. Muslihittin daldığı uykudan uyandı. Karakol gezen Kurdoğlu Mustafa Reis teknesini geri döndürmüş,

pupasındaki topunu ateşleyerek geliyordu. Coşan, hırslarından kuduran leventler de durmadan cenk türküleri söylüyordu.

Rodos'un Granmert Pier dö Buson'un kaptanı Santurluoğlu karşılarındaydı işte. Kendisinden emin, emrindeki teknelerin yelkenlerini indiriyor, direklerini toplatıyor, Kemal Reis gibi sadece kürekleri çalıştırarak yavaş yavaş iki sıra halinde açılıyordu.

Santurluoğlu belki Rodos sularında gezinmiş, Girit'in arka sahillerinde dolaşmış, birkaç saat evvel ufukta kaybolan teknenin saldığı haber üzerine de karşılarına çıkmış olmalıydı. Muslihittin dikkatle, acı acı baktı. Gördü ki, Santurluoğlu'nun filosu kendilerininkinden en aşağı üç misli fazla. Ayrıca Rodos bayrakları yanında Venedik bayrakları da seçiliyor!

Kemal Reis'ten bir işaret geldi. Muslihittin gülümsedi, demek savaşı bu kadar üstün kuvvete karşı kabul edeceklerdi:

- Yelkenler iyice bağlansın, fenerler indirilsin! Mustafa Reis bize yaklaşırken tek sıra, borda hattına dizileceğiz! Orada Kemal Reis'le ben, sancak tarafında Kemal Reis'in tekneleri, iskelede bizim tekneler. Bizim Ali Reis dikkat!

Şimdi Sen Jan filosu şerit şeklinde, iki sıra halinde iyice dizilmiş, durmadan yaklaşıyordu.

Kurdoğlu Mustafa, top atışını kesmişti. Bütün kürekçilerinin insan-üstü bir güçle küreklere sarıldıkları, teknelerinin bir an evvel kendi filolarındaki yerini almak için soluyarak kürek çektikleri anlaşılıyordu.

Kemal Reis'in teknesinden ikinci bir işaret verildi; pruva hattındaki galiler hızlandılar. Muslihittin'in narası duyuldu:

- Bizim Ali Reis; gel sancak; yanına sokulan Murat Reis'in teknesini kesme! Kemal Reis'in şaykasından sonra baş toplar salvo edecek.

- Emrin başüstüne Reis!

- Gözcüler insin! Evvelâ çatmak yok. Savaşa hazır olun.

Leventler pusuya yatmış yırtıcı bir hayvan gibiydi. Gözleri bir noktaya dikilmişti. Ağızlar hafif çarpılmıştı. Uzayan sakallar sanki bir anda daha fazla büyümüştü. Kimisinin göğsü kıllı, kimisinin pazıları gergindi. İçlerinde tek gözlü, tek kollu olanları da vardı. Kimisi başına barata yerine bir bez bağlamış, kimisi alnını rüzgâra tamamen açmıştı.

Şimdi Santurluoğlu'nun teknesini de seçebiliyorlardı. Ön sıranın ortasındaydı; Kemal Reis'le, Muslihittin Reis'in karşısında. Simsiyah sakalı, kara cübbesi, tüylü başlığıyla Santurluoğlu da onları gözlüyor, tasarladığı planı bir an evvel nasıl yerine getireceğini düşünüyor olmalıydı. Belki de, sadece çapulla elde edilen mallarla geçinen Rodos devletine getireceği esirlerin kaç pula satılabileceğini, leventleri forsaya çakıp nasıl kırbaçlatacağını hayal ediyordu.

Yalnız Santurluoğlu bir şeye hayret etmiş olmalıydı; Kemal Reis, filosunu nasıl oniki parçaya çıkarmıştı? Acaba bu filoda Kurdoğlu da mı vardı? O zaman işler istediğinden de âlâ olacak, bir taşla iki kuş vuracaktı! Çünkü bunca yıl Rodos'a aman vermeyen, sahillerini basan, gemilerini çeviren Muslihittin Reis'i artık yakalayamazsa, şövalyeler nezdinde itibarı çok sarsılacaktı.

Muslihittin, borda hattındaki yerini alan kardeşi Mustafa'ya bir an baktıktan sonra kulaklarını tıkadı. Santurluoğlu'nun kahkahalarını duyar gibi olmuştu. Kabil olsa elini uzatacak, onu gırtlağından yakalayacak, boğacak, ayağının altında ezecekti.

Birden Kemal Reis'in pruvadaki şaykası patladı; leventler âdeta güllenin gittiği yeri gözleriyle izlediler.

Tekneler sanki duraladılar; sonra hızlarını büsbütün çoğaltırken Kemal Reis'in şaykasının tekrar gürlediği işitildi. O zaman Muslihittin bağırdı:

- Hedef seçerek baş toplar salvo!

- Hedefe! Baş toplar salvo!

Şimdi Türk filosundaki bütün teknelerin topları durmadan gürlüyordu. Sen Jan filosunun gülleleri ise henüz onlara erişmiyordu; çok ilerlerine düşüyordu.

Leventler sadece bekliyordu; o anda yapacakları hiçbir iş yoktu! Mademki evvelâ Rodoslular topla dövülecekti; böylesine çala kürek onların menziline sokulmak için sebep ne idi?

Kemal Reis'in şaykası bir daha patladı; o zaman gözler hayretle, şaşkınlıkla açıldı. Santurluoğlu'nun teknesinden siyah bir duman çıkmıştı...

- Pruva hattına geçilecek! Kemal Reis'e yol vermek için kürekler siya!

- Kürekler siya!

Leventler bıyıklarını bile kemiriyorlardı! Bu nasıl işti? Borda hattını bırakıp birbirlerinin arkasına dizildikten sonra acaba savaş dışı mı kalacaklardı? Yine de reislerine inanmak gerekti, Kemal Reis'e ve Muslihittin Reis'e! Nitekim bütün Türk tekneleri borda hattını bırakıp pruva hattına giriyorlardı.

- Kürekler; al üstüne! Çok sür'atli! Borda ve pupa topları hazır olsun!

Muslihittin'in gür sesi durmadan kulaklarda aksini buluyordu. Kemal Reis de işitiyordu bunu; âdeta el sallıyorlardı birbirlerine.

- Düşman safları yarılacak; nerede karar kılınacağını sonra bildireceğim. Bizim Ali Reis, dümen tamamen sende!

Bizim Ali Reis cevap yerine sadece göğsünü üfledi; tek gözüyle iki gözlüymüş gibi güldü. Bizim Ali Reis rahattı, çok rahattı.

Hiç böylesine neşelenmemişti; nasıl neşelenmesindi ki, Santurluoğlu'nun teknesi şimdi alevlerle kaplanmıştı! Kemal Reis ne etmişse etmiş, şaykasıyla, hiç menziline sokmadan Rodoslu korsana bu oyunu oynamıştı! Fakat Santurluoğlu böyle yana yana serbest mi bırakılacaktı, yazık değil miydi ona?

- Kara Mahmut! Saklandığın yerden çık; leventlerin yanına git! Seninle uğraşacak vaktim yok benim!

- Emredersin Reisim!

Kara Mahmut, kıç kasaraya çıkan küçük merdivenin dibine sinmişti; şimdi başını önüne eğmiş, kabahat yapmış bir çocuk gibi uzaklaşıyordu.

- Kürekler kırılsa da, son sür'at! Bizim Ali Reis; Kemal Reis'i kolla! Haydin dalıyoruz!

Çok acayip, çok delice bir şey oldu; leventler şimdiye kadar bunu görmemişlerdi. Bu, Türk denizcilerinin babası Kemal Reis'in bir planıydı; İskenderiye'de Muslihittin'le beraber kararlaştırmışlar, sonra diğer reislere anlatmışlardı. Düşündükleri gibi olmuş, Santurluoğlu da tuzağa düşmüştü.

Akdeniz'in tuzlu sularıyla güverteler yıkanırken, forsalar sırılsıklam olurken, direkler çatırdar, her açılan yarayı leventler kapatmak için birbirine yardım ederken. Sen Jan filosunun birinci hattını, karşılarına çıkan tekneleri budayarak yardılar.

- Siya! Tiremola! Al iskele, siya sancak! Bizim Ali Reis alabanda! Baş, pupa, borda topları hep birden salvo!

- Emret Reis!
- Sancak, iskele kürekleri; hep beraber al, siya bitti!
- Siya bitti!
- Bütün toplar salvo!
- Bütün toplar salvo!

Buna da inanmaya imkân yoktu! Bu korkunç bir manevraydı, bu bir cinnetti!

Türk filosu, Sen Jan filosunun ortasına girince sür'atle geri dönmüş, yeniden borda hattına dizilmiş, onlarla beraber aynı yönde gidiyor, pupadaki toplarla arka sırayı dövüyordu. Borda topları da ara yere sokulanları hırpalıyordu!

Santurluoğlu, bu korkunç manevrayı, yanmakta olan, fakat bir türlü sönmeyen gemisinden farketmişti; artık gülmüyor, zafer kahkahaları atamıyordu. Yüzünü alevler dağlıyor, üzerine kıvılcımlar düşüyordu. Yine de Türk filosunu kuşatıp yok etmek için emir vermeye çalışıyordu. Fakat buna da vakit bulamadı; Kemal Reis'in şaykası son defa gürledi. Bir gülle Santurluoğlu'nun teknesinin tam orta yerine düştü; tekne bir kere esnedi, sonra sular açıldı, sular kapandı.

Buna hepsi yandılar, buna hepsi üzüldüler; Santurluoğlu, bir daha ele geçmemecesine gitmişti!

Bizim Ali, üç dört kere göğsünü üfledi. Sol gözü yeni delinmiş gibi sızladı. Sanki sulara gömülen Rodoslu korsan değil, çeyiziyle, sepetiyle gelin gelen taptaze bir kızdı!

- Kaçıyorlar! Başabaş çatılacak! Yalnız Pîrî Reis ile Murat Reis uzak kalıp bizden kim sıkışırsa onun yardımına koşacak! Bizim Ali Reis; karşıdaki şu kadırgaya rampa!

Yüklendiler! Öyle bir yüklenişti ki bu, kadırganın bir hamlede kürekleri budandı, sonra âdeta birbirlerine kenetlendiler.

Kancalar atılmıştı. Okçular ok yağdırmaya başlamışlardı, humbaralar fırlatılmıştı.

- Haydin leventlerim! İşte avınız! Yalnız aman diyeni vurmak yok, ganimet malına yağma yok!

Muslihittin'in, ağzında kaması, elinde kılıcı vardı. Cep-kenini bile atmış, göğsünü açmıştı. En önden fırladı Sen Janlıların kadırgasına:

- Koman ha! Karşı koyanı delin ha!

Kurdoğlu'nun kılıcı inip kalkıyordu. Dönüyordu topuklarının üzerinde, sol eline kamayı da almıştı; zırhlar paralıyor, boyunlar ko-

parıyordu. Bu haliyle o korkunç, çok korkunçtu. Bir cellâda benziyordu; kesiyor ve biçiyordu. İçindeki adam, vahşi, ilkel adam ona tamamen hâkimdi:

- Bre ne dururşun yanımda Kara Mahmut? Var, git işine!

- Reisim, arkandan sokulurdu bir kâfir; biz de bir şeyler yapıverdik.

- Uzaklaş buradan; Bizim Ali Reis'in yanına git!

- Gitmem Reisim!

- Beş kırbaç yiyeceksin.

- Yerim Reisim!

Muslihittin bir hamle daha yaptı; onu gören Rodoslular, boğulma pahasına dahi olsa denize atlıyorlardı.

O zaman Muslihittin kılıcını indirdi; tiksinerek etrafına baktı. Rodoslular ellerini havaya kaldırmışlardı, geminin kaptanı yere kapanmıştı.

- Durun! Toplayın bu korkakları, ambarlarda da ne varsa çıkartın dışarıya. Çabuk olun, oyalanmaya vaktimiz yok!

Leventler koşuştu; başları önlerine eğik, silâhlarını atmış Rodosluları, şövalyeleri, silâhşör keşişleri önlerine katıp kendi çektirilerine götürmeye başladılar. Bir kısmı da ambarlara dalmıştı; aşağıdan feryatlar, çocuk ağlamaları, kadın haykırışları geliyordu.

- Kurdoğlu! Seninle çarpışmak isterim ben! Böylesine zavallı olmak, forsaya çakılmak ağrıma gidiyor. Eğer sen beni yenersen hemen öldür. Şayet ben seni yenersem adamlarına söyle; serbest bıraksınlar!

Muslihittin süratle döndü, leventler arasında giden genç bir Rodoslu durmuş, sararmış benziyle kendisine sesleniyordu.

- Getirin şunu bana!

Genç Rodoslu sıyrıldı. Kurdoğlu'nun karşısına dikildi. Dudakları titriyordu. Üzüntüsünden gözleri hafif nemlenmişti.

- Bana mı söylüyorsun bu sözleri? Cesaretin var mı bu kadar?

- Evet Kurdoğlu Reis! Ya ölmek, ya özgür olmak istiyorum!

- Belki günün birinde kurtulursun; kaçarsın, yahut ahbapların bedelini ödeyip seni benden satın alırlar.

- Hiç birisini istemem; forsaya çakıldıktan sonra neye yarar?

- Kendine güveniyor musun?

Rodoslu koynundan bir hançer çıkardı, hemen denize fırlattı:

- Kurdoğlu Muslihittin Reis, dedi, yanından geçerken bu hançeri sırtına saplayabilirdim! Fakat yapmadım, yapmam da; kimseyi kahpece öldürmem. Onun için çarpış benimle; kaderime razıyım!

Muslihittin dudaklarını büzdü, bir an gözlerini kapadı. Sonra kendini endişe ve merakla seyreden leventlerine baktı.

- Kara Mahmut; şu adama kılıcını ver!

- Veremem Reisim!

- Kara Mahmut; seni bacağına ip bağlayıp denize sarkıtırım. Derhal dediğimi yap!

- Kılıcım bana lâzım Reisim!

- Beş kırbaç daha yiyeceksin Kara Mahmut! Kolbaşı; kılıcını şu Rodoslunun önüne at!

Kolbaşı ilerledi; sıkı sıkıya kavradığı kılıcını yere bıraktı!

Genç Rodoslu, onu yerden aldı; evvelâ göğsüne bastırdı, sonra haç çıkardı, birkaç dua mırıldandı, nihayet elini uzattı. Galiba hafifçe dizleri titriyordu.

- Saldır Rodoslu genç; sıra senin!

Rodoslu, gençliğin bütün hızıyla ileri fırladı, kılıcını indirdi. Muslihittin sıçradı; iki çelik birbirine çarptı, âdeta kıvılcımlar çaktı oradan.

- İyi! Bileğin kuvvetli! Şimdi sıra bende delikanlı!

Kurdoğlu daha fazla konuşmadı, zaten konuşmasına da lüzum kalmadı; bir hamle yaptı, yer yer delinmiş, ölülerle dolmuş şu kadırganın üzerindeki bu düello hemen bitiverdi. Rodoslu gencin kılıcı ikiye bölünmüş ve Kurdoğlu'nun kılıcı onun göğsüne dayanmıştı.

- Öldür, öldür beni Muslihittin Reis!

- Hayır! Cesursun, kuvvetlisin, hepsinden fazla da mertsin. Seni serbest bırakıyorum. Birazdan dilediğin yere gidersin! İsmini de, aileni de, öğrenmek istemiyorum, anladın mı Rodos'un çocuğu? İstersen yine karşıma çık, istersen o zaman benimle yine böyle çarpış!

Genç adamın gözleri dolu dolu olmuştu. Bir şeyler söylemek istiyordu. Fakat Muslihittin onu dinlemeye hiç niyetli değildi:

Genç bir kız görmüştü; leventlerin aşağıdan çıkarıp sürükledikleri genç bir kız! Ağlıyordu; hüngür hüngür ağlıyordu, çok perişandı. Yine de direnmiyordu. Kızın gözyaşları öyle temizdi ki, kız öylesine içten ağlıyordu ki, diğer kadınlara asla benzemiyordu.

- Reis! Reis! Ne olur beni bırak! Daha çok gencim, hayata hiç doyamadım.

Bir levent onu şiddetle itti; kız sarsıldı, dizlerinin üzerine çöktü:

- Bekleyenim var, nişanlım var; yolumu gözler. Bu son şansımızdı; çeyizlerim de gitti!

Kurdoğlu dikildi; içine bir sızının yayıldığını hissetti. Öyle bir sızı ki, kalbinin üzerini dağladı sanki. Şeytanın hiç mi işi yoktu; bunlarla uğraşmanın sırası mıydı şimdi? Yine de içindeki sızının emrine uydu:

- Durun, dedi, siz başka işe bakın; bu kızı bana getirin. Kız, dizlerinin üzerinde yürüdü. Kurdoğlu'nun ellerine sarıldı. Islak yanaklarını onun dizine yapıştırdı:

- Karpatos adasına gidecektim, diye inledi. Nişanlım orada güçlükle bir iş bulmuştu. Yıllar yılı beklemiştik birbirimizi. Ben âmâ annemle beraber Girit'te oturuyordum; başka kimsemiz yoktur bizim. Kendi ellerimle yatak çarşafları işledim; annem de görmeyen gözleriyle bana yardım etti. Bir duka kadar da para biriktirmiştim. Hepsi gitti, küçücük bir sandık içindeydi çeyizim; biraz evvel denize düştü.

- Küçücük bir sandık içinde mi?

- Nişanlım artık Karpatos'ta beni boş yere bekleyecek. Hâlbuki onunla ne kadar sevişiyorduk; bilemezsin Reis!

- Nişanlın boş yere mi bekleyecek seni?

- Bu kadırganın kaptanına Girit'te yalvardım; sonunda razı ettim. İşleri bitince beni Karpatos'a, nişanlımın yanına bırakacaktı.

Muslihittin soludu; Muslihittin kızı ellerinden tutup ayağa kaldırdı. Bir an onun gözlerindeki yaşları kurulamak istedi, sonra vazgeçip elini kuşağına attı, bir kese çıkardı:

- Elli altın, dedi, senin olsun, nişanlın bununla iyi bir iş tutar, sen de yeniden çeyiz düzersin? Olmaz! Yetişmez! Hey, Kara Mahmut; kaç para var kuşağında?

- Yirmi altın Reis'im.

- Ver onları bu kıza.

- Hemen Reis'im!

- Sonra da, batmak üzere olan, bu kadırganın en büyük kayığına bu kızla, yanındaki Rodoslu genci koy, hemen uzaklaşsınlar buradan. Deniz sâkindir; sabaha karşı elbet bir sahile varırlar.

- Emredersin Reis'im; sen ne dersin de ben onu yapmam Reis'im?

- Kara Mahmut! On kırbaç yerine beş kırbaç yiyeceksin!

- Olur Reis'im.

Kara Mahmut bir elinden kızı tutmuş, bir elinden Rodoslu genci kavramış yürümeye hazırlanmıştı.

Kız, Muslihittin'e derin derin baktı; sağ eliyle bir öpücük gönderdi. Delikanlı ise bir an durdu:

- Ben Anastasya'nın kardeşiyim, diye fısıldadı, ablam nerede?

- Anastasya mı?

- Onu daha fazla yanında esir tutma Muslihittin Reis; paralarını da aldın. Sana hiç yakışmıyor! Ben seni yakalayabilmek için Santurluoğlu'nun hizmetine girmiştim!

Galiba o gün kader Kurdoğlu'nun önüne bambaşka yollar çizmek niyetindeydi. Muslihittin, Rodoslu gencin sözlerinde gerçek payı olup olmadığını düşünürken, leventler yan yatmış kadırganın ambar ve kamarasındaki son eşya ve insanları çıkarmışlar yavaş yavaş gemiyi terkediyorlardı.

- Reis! İki Türk kadını Rodosluların eline esir düşmüş; kurtardık. Emriniz nedir, onları nereye koyalım?

Kurdoğlu birden ayıldı: Anastasya'nın ılık baş döndürücü sıcaklığını, kardeşinin mert davranışlarını hemen unuttu:

- Esir Türk kadınları mı, diye sordu, getirin göreyim!

Kolbaşı işaret yaptı; iki levent önlerine kattıkları iki kadını Muslihittin'in yanına getirdiler.

Kadınların yüzleri örtülüydü. Üzerlerinde kalınca bir üslük vardı. Geçirdikleri korkunç maceranın etkisinden olacak durmadan titriyorlardı. Ve galiba bir tanesi, çok genç olanı, derin derin, sessiz sessiz ağlıyordu. Ötekisi onu omuzlarından tutmuş, okşuyor, avutmaya çalışıyordu.

- Açın yüzünüzü, sahiden siz Türk kadını mısınız?

İnce bir ses duyuldu:

- Reis! Sana teşekkür ederiz; bizi kurtardın. Fakat hırpalama!

- Adın ne senin?

- Ahu.

- Nerelisin?

- Taht şehrinden...

- Aç yüzünü.

- Dilimizden anlamıyor musun bizim Türk olduğumuzu Reis?

Kurdoğlu diretti; ne kadar düzgün Türkçe konuşursa konuşsun ona inanamıyordu:

- Vaktimiz yok, deryaya gömülmek istemiyorsanız, göster yüzünü, soracaklarıma hemen cevap ver. Yoksa sizi İskenderiye pazarlarında satılacak esir kadınların yanına gönderirim.

O zaman genç kadın, elini kaldırdı; bir hamlede yüzündeki örtüyü çekip kopardı:

Muslihittin irkildi; bu kız henüz tam mânâsıyla gelişmemişti bile. Yine de şu bal renkli gözler, şu duru pembe yanaklar, şu ince burun, şu hafif kıvrık dudaklar hiç de onun yabancısı olduğu bir yüz değildi. Adeta nişanlısı Fatma'ya benziyordu.

- Kimsin? Kimsin sen?

- Reis yaralıyım. Rodoslulardan daha zalim olma! Mısır'a gidiyorduk, gemimizi çevirdiler, biricik babamı öldürdüler, dadımla beni esir ettiler... Hepsi bu kadar, inan bana!

Kız onbeş yaşından fazla yoktu. Fakat hiç de çocuğumsu görünmüyordu. Hattâ biraz mağrurdu da. Muslihittin'e çekinmeden bakıyordu; belki de ömründe ilk defa bir Türk korsanı görüyordu. Şaşkınlığı bundan olacaktı. Bal renkli gözlerindeki yaşlar donmuştu. Karşısındaki adamın heybetli vücudu mintanının kıvrık kollarından taşan pazıları, yanağından sızan hafif bir kan şeridi, hepsinden üstün lâcivert gözleri, ayrıca onu, büyülemiş olacaktı.

- Kara Mahmut, hatunları benim kamarama götür. Kemal Reis'e söyleriz, dönüşte kendilerini taht şehrine bırakır.

Kız adeta üzüldü; kız başını salladı, gözlerini Kurdoğlu'nun gözlerinden kaçırırken:

- Biz taht şehrine gidemeyiz, dedi. Babam Bali Paşa Sultan Bayezıt Han'ın bir iftira yüzünden gazabına uğradı. Bizi başka yere bırak Reis!

- Mısır'a gider misiniz?

- Zaten oraya gidiyorduk.

- Paranız var mı?

- Bütün servetimizi Rodoslular aldı.

- Geri veririz! Haydi Kara Mahmut, ne oyalanıyorsun? Götür hatunları!

Kurdoğlu bir daha konuşmadı, sür'atle geri döndü, bir hamlede karşıya sıçradı.

* * *

Kısa zamanda Sen Jan donanmasından eser kalmamıştı. Ancak birkaç tanesi kurtulabilmiş, çoğu batmış, on kadarı da yedeğe alınmıştı. Bunların beş tanesi Kemal Reis'in hissesine düşmüştü.

Muslihittin, Türk korsanlarının babasından ayrılırken:

- Ne vakit göreceğim seni Reis Baba? diye sordu. Bana en kısa zamanda haber sal; deryada buluşalım.

- Taht şehrine gel evlât. Yahut Gelibolu'ya.

- Fayda görmem; bizi henüz devlet hizmeti paklamaz. Hep sözlerim sana; Rodos var karşımda, Santurluoğlu bir daha dönmemecesine gitti ise de Rodos duruyor Reis Baba!..

Kemal Reis içini çekti; muhakkak ki o da Kurdoğlu kadar Rodos'u istiyordu. Fakat o sıralarda elinden bir şey gelmiyordu. O, daha geniş düşünüyor, daha uzağı görebiliyordu:

- Dinle Muslihittin Reis, dedi, belki de üçüncü defa söylüyorum; Osmanlıların karşısında San Marko duvarı var, yani Venedikliler! Bu duvar aşılmadıkça, gün batısına rahatça uzanılmaz; hattâ kuvvetli bir donanmayla dahi Rodos kolay kolay alınmaz. Osmanlı Rodos'u kuşatsa bile Papa'sı, İspanyol'u, Venediklisi, Cenevizlisi donanmamızı arkadan çevirir. Venedik'in iki gözü vardır; biri Muton kal'asıdır, diğeri ise Korfu nam ceziredir. İşte nasıl, ne vakit olur bilmem; evvelâ bu iki gözü çıkartmak gerekecektir. Ondan sonra Osmanlı için sıra Rodos'a gelir sanırım... Ama sana tekrar tekrar söz veriyorum; Rodos'a giderken ben yanında bulunacağım. Bulunacağım Muslihittin!

Kurdoğlu konuşmadı; derin derin bir daha görmeyecekmiş gibi Kemal Reis'i süzdü. Sonra onun ellerini öptü, geri döndü, koştu, borda bordaya yapışık giden galisine atladı!

Açıldılar. Kemal Reis'in rotası evvelâ Çanakkale idi. Muslihittin'inki ise İskenderiye!..

Akdeniz çalkalanıyordu; onlar birbirlerine artık bakamıyorlardı.

Yılların İçinde

ŞAŞKIN VE PERİŞANDI. Ancak iki teknesini kurtarabilmişti; geri kalan dört teknesi batırılmış, yağmalanmıştı. Büyük bir ticaret filosunun hem kaptanı, hem sahibiydi; ne mallar yüklememiş, ne ümitlerle denize açılmamıştı ki?

Ama şimdi hepsi mahvolup gitmişti. Venedik limanına girip, San Marko meydanına ayak bastığı zaman ellerini kaldırmış.

- Kurdoğlu, diye bağırmıştı. Kurdoğlu yaktı beni. Korfu açıklarında yakaladı! Yok mu, ondan intikam alacak kimse yok mu? Kurdoğlu!

Meydandaki halk, kaptanın yanına yavaş yavaş sokuluyordu. Etrafta bir homurtu vardı. İlerideki çan kulesinin, kampanilenin çanları ağır ağır çalıyordu.

- Kurdoğlu ha? Bu da nereden çıktı? Yeter artık!

Venedik kendisini denizlere hâkim sanırdı. Venedik'i zaten denizciler kum adaları üzerine kurmuştu. Dukalarını seçerek başlarına geçirirler; işgal ettikleri Akdeniz'in diğer adalarını sömürürler, deniz ticaretini avuçlarının içinde tutarlar, kuvvetli donanmalarıyla etrafı kasıp kavururlardı. Ayrıca Osmanlı İmparatorluğu'na aman vermemek için onun düşmanlarına sayısız yardımlarda bulunurlar, ikiyüzlü siyaset izlerler. Türk gemilerini, korsanlığın bütün hilelerine başvurarak batırırlar, soyarlardı. Türk erkeklerini küreğe çakıp kırbaçlamak en büyük zevkleriydi.

San Marko'nun kemiklerini Venedikliler Mısır'dan gizlice getirmişler, onun için yaptıkları bir kiliseye gömmüşler, bu suretle denizlerin yıkadığı ülkelerini kutsallaştırmışlardı. Türk denizcileri San Marko efsanesini böyle bilirdi.

Küçük küçük adaları, sığ sahilleri, girintili çıkıntılı liman ve kanallarıyla Venedik ayrıca saldırıdan uzak bir diyar olarak da yaşamıştı.

Kaptan hâlâ dövünüyordu; hem çok korkmuştu, hem de çalıp biriktirdiği servetinin bir anda yok oluşunun acısını unutamamıştı:

- Üç parça tekne idi; birden karşıma dikildiler. Al zemin üzerine lâcivert kurt başı forslarını çektiler, evvelâ uzaktan dövdüler. Benim toplarım yetişmedi onun galilerine. Hepsi gitti, hepsi gitti; ancak iki gemimle geri dönüp sığınabildim buraya...

Çan darbeleri şimdi biraz daha sıklaşmıştı. Dukanın şatosunun denize bakan balkonunda ise birkaç kişi sinirli adımlarla geziniyordu.

Uzaktan bir sandal göründü; yelkenini açmış, karşıdaki yayvan adayı dönmüş, San Marko'ya yaklaşıyordu. Sandalın içinde iki kişi vardı; ellerini havaya kaldırmışlar:

- Kurdoğlu, diye bağırıyorlardı. Kurdoğlu teknelerimizi batırdı!

Homurtular fazlalaştı; silâhlarını kuşanıp bir an evvel denize açılmak için dukanın huzuruna çıkmaya hazırlanan silâhşörler duraladılar. Bir sağa, bir sola sallanan çan ise hızını büsbütün artırdı.

Sandaldakiler karaya çıkınca âdeta yere kapandılar; bir taraftan da haykırıyorlardı:

- Ülkemizin bir parçası olan Kıbrıs sularında gemilerimizi batırdığı yetmiyormuş gibi şimdi de buralara kadar uzanmış. Muton'da bizi çevirdi. İki parça gemi idik, zırhlı askerlerimiz de vardı. Uzaktan dövdü, sonra rampa yaptı; leventleri aç kurt gibi üzerimize çullandı. Dayattık ama ne fayda? Böyle korkunç bir avaneye rastlamadık şimdiye kadar. Ancak ikimiz kurtulabildik.

Biraz evvel gelen kaptan kendi acısını unutmuş gibi sokuldu:

- Forsu var mı idi, diye sordu, yanılmayasınız?

- Al zemin üzerine lâcivert kurt başlı forsu direkte dalgalanıyordu!

- Kendisini gördünüz mü?

- En önde idi; lâcivert gözlerinden ateş püskürüyordu.

- Kaç gemi idi?

- İki!

- Olamaz!

- Ne olamaz?

- Size saldıran Kurdoğlu değildir. Hem onun üç parça gemisi vardı, hem de o Korfu'da idi. Beni batırdı.

Sandallarla gelenler kızdı; ikisi birden sakallarını yolarken bağırdılar:

- Yalan mı söyleyeceğiz; Kurdoğlu idi.

- Değildi!

Tartışmayı kırılmış direkleri, delinmiş bordasıyla limana giren bir tekne kesti. Bu papanın bir harp gemisiydi.

Homurtular dindi, kızgınlıktan yuvalarından fırlamış gözler hayretle yaralı kalyona çevrildi. Hattâ çan bile sustu. San Marko Meydanı bir an uykuya yatmış gibi sessizliğe büründü.

Son gelen kalyonun kolu sarılı kaptanı karaya ayak basınca çan inler gibi çalmaya başladı. Bu çan kulesini, kampanileyi Venedikliler birkaç yıl evvel yapmışlardı; ayrıca onunla da çok övünürlerdi.

Kolu sarılı kaptan güçlükle konuştu:

- Messina boğazından geçerken Kurdoğlu bizi çevirdi: İki kalyon idik. Birisi battı; ben güçlükle kurtuldum. Buraya sığındım. Papa hazretleri her ne kadar Venediklilere dargınsa da kutsal dinimiz ergeç bizi birleştirecektir!

Daha evvel Kurdoğlu'nun hışmına uğrayanların gözleri büsbütün açıldı. Hep birden bağırdılar:

- Olmaz! Seni çeviren Kurdoğlu değildir.

- Niçin olmaz? Al zemin üzerine lâcivert kurt başlı forsu direkte idi. Biri yirmi dört, diğer üçü yirmi oturaklı dört tekne idi!

- Sen de yanılıyorsun; Korfu'da bizi batırdı!

- Kat'iyen, Muton'da bizi batırdı!

Galiba kavga başlayacaktı. Fakat birden bir top sesi işitildi. Kuledeki çan, darbelerinin en ağırını vurdu. Şatonun balkonu kalabalıklaştı. Kapıdaki muhafızlar borularını çaldılar.

Karşıdaki yassı adaya bir gemi daha kıvrıldı. Geçitteki sandallar durdular, balıktan dönen kayıklar hemen ağlarını topladılar.

- Kurdoğlu! Uğursuz Türk korsanı bizi mahvetti! Kurdoğlu!

Gelen gemi İspanyol, Aragon bandıralı idi; o kadar yaralıydı ki, neredeyse batacaktı. İçindekilerin son güçlerini harcadıkları, biraz daha dayanabilmek için çırpındıkları anlaşılıyordu. Ve hınçlarını alamayıp durmadan bağırıyorlardı:

- Kurdoğlu!

San Marko Meydanı artık öylesine kalabalıklaşmıştı ki, herkes omuz omuza duruyor, olan hâdiselerden bir mânâ çıkarmaya çalışıyordu.

Bir sandal batmak üzere olan tekneye yanaştı. Geminin kumandanı olan bir kont, iki şövalyenin kolları arasında güçlükle sandala bindirildi, sahile çıkarıldı.

Kumandan kontun ayakta duracak hali yoktu; başlığı düşmüş, yanakları çizilmiş, alnı yarılmış, bir ayağı çıkmıştı. Üstü başı paramparça olmuş, hattâ kılıcı kırılmıştı:

- Duka hazretlerini görmek istiyorum. Kısmet olup dönersem haşmetmeap efendimize de söyleyeceğim; bizi bu hale gaddar, amansız Türk korsanı Kurdoğlu Muslihittin Reis soktu... Rodos Granmetrine Kraliçemiz ve Kralımız efendimizin selâmlarını götürmeye gidiyorduk. Ayrıca gemimizde asil Sen Janlara verilmek üzere barut, harp malzemesi, para ve erzak vardı.

Yaralı kont soludu, dizlerinin üzerine tutunabilmek için son bir gayret daha sarfetti:

- Mora'nın Matapan burnunu dönüyorduk, birden üzerimize yüklendi. Bir tek gemi idi; öyle keskin bir manevrayla rampa etti ki, ne olduğumuzu anlayamadık. Çarpıştık, dövüştük, ama ne fayda? Hepimizi bağladı, bütün erzak, barut, harp malzemesi ve paralarımızı kendi gemisine taşıttı. Genç asilzadeleri de esir etti. Sonra bana, "Sen hem yaşlısın hem de iyi dövüştün," dedi, "Seni bırakıyorum, git kralına, dindaşlarına haber ver; zinhar bir daha Rodos'a yardım etmeye kalkışmasınlar!" Kendisi iri lâcivert gözlüydü, korkunç bakışları vardı. İntikam! Ne duruyorsunuz, dukaya götürün beni!

Bu sefer, Korfu'da; Muton'da, Messina'da Kurdoğlu' nun saldırısına uğrayanlar hep birden bağırdılar:

- Olmaz!
- Ne olmaz?
- Siz yanılıyorsunuz! Sizi, çeviren Kurdoğlu değildir.
- O idi, hem de ta kendisi! Direğinde al zemin üzerine lâcivert kurt başlı forsu dalgalanıyordu.
- Hayır; Kurdoğlu Korfu'da idi!
- İmkânsız; Kurdoğlu Muton'da idi!
- Hiç birisi değil; Kurdoğlu Messina'da idi!
- Siz hayal görmüşsünüz; Kurdoğlu Matapan'da idi.
- Üç parça teknesi vardı!
- Değil, iki parça teknesi vardı!
- Olamaz, dört gali ile yolumuzu çevirdi.
- Yalan! Bir gemisi vardı!

Herkes şaşkına dönmüştü, herkes kime hak vereceğini bir türlü kestiremez olmuştu. Fakat birisinin aklına geldi, tartışmayı keserek hemen sordu:

- Kaptan, sen nereye gidiyorsun?
- Rodos'a!
- Siz?
- Rodos'a!
- Ya siz?
- Ben de Rodos'a!

Bu sefer kuledeki çan, kulakları delercesine vuruyordu; çan sesleri büyük kilisenin duvarlarından kayarak şatoya, kanala, oradan da limanın ötesine doğru uzanıyordu.

- Şeytan!
- Evet, bu adam şeytanın ta kendisi!
- Kurdoğlu bir iblistir!
- Evet iblis!
- Lânet olsun!
- Türklerden intikam!
- Kurdoğlu ve Kemal Reis'ten intikam!

Etraf karışmıştı; öyle ki, aralarında Kurdoğlu varmış da yakalamışlar, ayaklarının altında ezeceklermiş gibi birbirlerine saldırıyorlardı.

Bu sırada şatonun boruları çan seslerini bastırırcasına öttü. Duka'nın muhafız kumandanı yanındaki askerleriyle büyük kapıdan çıkıp sert adımlarla ilerlemeye başladı. Kalabalığa yaklaşınca durdu. Ciğerlerini şişirdi, boyun damarlarını gerdi, olanca şiddetiyle bağırdı:

- Ey asil Venedikliler! Ey kahraman denizciler! Durun ve beni dinleyin! Sizlere Dukamız haşmetli Agostino Barbarigo'nun selâmlarını getirdim.

Halk, denizciler, silâhşörler, hattâ balıkçılar birbirinden ayrıldı. Muhafız kumandanına yüzlerini çevirdiler, hiddet ve korkuları geçmediği halde onu dinlemeye başladılar:

- Efendimiz Agostino Barbarigo buyurdular ki, Venedikliler asla kederlenmesinler; Kurdoğlu'ndan, Kemal Reis'ten, hatta bütün Türklerden intikam alınacaktır. Çünkü Osmanlılarla savaş kaçınılmaz bir hale gelmiştir. Her ne kadar İtalya'daki kral, dük ve prensler bizimle birlik değillerse de Fransa ve Rodos yanımızdadır; büyük donanmalarıyla yardımımıza geleceklerdir. Biz de Türkleri asla Akdeniz'in hiçbir yerinde gezdirmeyeceğiz. Venedik denizlerin hâkimidir. Türk-

ler de kim olurmuş? Türk donanması acizdir, teşkilâtsızdır! Buna rağmen anlaşılmaz bir sür'atle Adriyatik denizini, Mora'yı tamamen ellerinde tutabilmek için büyük bir filoyla denize açıldıklarını haber aldık. Onları, Antonyo Grimani kumandasındaki Kandiya, Korfu ve Dalmaçya'dan gelen elli galiyle karşılayacağız. Arkadan altmışaltı kıtalık donanmamızı süreceğiz. Dostumuz Fransa'nın da, Gran Priyör Dovezeini kumandasındaki bir filosunun Marsilya'dan yola çıkarmak üzere olduğunu öğrendik. Ey asil Venedikliler, ey asil denizciler biliniz ki, yakında bütün Akdeniz Türklere mezar olacaktır.

- Mezar olacaktır!
- Kurdoğlu'na lânet!
- Şeytana lânet!
- Hemen Kurdoğlu'nun arkasından gitmeli, Türk donanması gelmeden evvelâ onun işini bitirmeli!
- Nerede?
- Evet, nerede?
- Kurdoğlu'nu nerede bulmalı?
- Korfu'da!
- Hayır, Muton'da!
- Değil Messina'da!
- Olmaz, Matapan'da!

San Marko kaynıyordu! Artık ne çan sesi, ne boru sesi, ne de muhafız kumandanının bağırması bu kaynaşmayı önleyebiliyordu.

Zaman, 1499 yılını yaşıyordu. Akdeniz'de, hele Mora sahillerinde ise rüzgârlar ters yönden esiyordu, belki de büyük bir fırtına çıkacaktı.

* * *

Uzaktan Cerbe adasının hurmaları göründü. Muslihittin adanın kıyılarını gözleriyle taradı. Sonra elini küpeşteye dayayıp seslendi:

- İskandile başlansın!
- Başüstüne Reis!

Cerbe kıyıları sığdı. Cerbe'ye gelirken tecrübeli denizciler bile haritalarını açarlar, pusulalarına bakarlardı. İlkbaharda, Cerbe açıklarında fırtına olurdu. O gün de deniz sallanıyor, rüzgâr direklerde ıslık çalıyordu.

- Derinlik yirmi kulaç!
- Devam edilsin!

Muslihittin şimdi açıklara bakıyordu; başka tekneler, başka yolcular aradığı belli idi. Yanında hiçbir çektiri yoktu. Matapan'da İspanyolları çevirdikten sonra oyalanmamış, Cerbe'nin yolunu tutmuştu. Kardeşleriyle burada buluşacaktı.

Anbarları doluydu; barudu, çeşitli silâhları, erzakı, esirleri vardı. Gemisi sulara gömülmüş gibiydi.

Matapan'dan sonra üçyüz seksen mil yol almış, Malta'dan geçmiş, iki yüz on mil daha ilerleyip Gaza adası civarlarına gelerek rüzgâr altına girmişti. Biraz evvel de yelkenlerini indirmişti, sadece küreklerle ilerlemeye başlamıştı.

- Derinlik on beş kulaç!
- Devam edilsin!

Cerbe, Tunus'un Gabes körfezinde, bazı kıyıları Tunus sahillerine iki kilometre yakınlıkta, Rodos'un üçte biri kadar bir ada idi. Adada Berberiler otururdu, bunların çoğu Arapça konuşurdu. Ekserisinin mezhebi, diğer Kuzey Afrika halkınınki gibi, Sünnî Malikî idi: Bazıları da Hâricî – İbâdîliği kabul etmişti.

- Derinlik onüç kulaç.
- Dikkat!
- Dikkat ediyoruz Reisim!
- Kürekler yavaşlasın!
- Kürekler yavaşladı Reisim!
- İskandile durmadan devam edilsin!
- Emredersin Reisim!

Adanın arka tarafı öylesine sığlıktı ki, taşlar konarak ana sahille ada arasına bir köprü bile yapılmıştı. Yabancı gemiler, yerli kılavuz almadıkça Cerbe'nin her yerine yanaşamazlardı. Adanın toprağı çok zengindi. Bağlık, bahçelik, zeytinlik ve hurmalıktı. Sahillerini yer yer dalyanlar kaplamıştı. Hepsinden önemlisi de burada korsanlar yaşar, burada servetler erirdi.

- Derinlik on kulaç!
- Kürekler siya! Bizim Ali Reis sancak alabanda.

Bizim Ali Reis'ten hiç cevap gelmezdi. Hem bu sahiller sıcak da olurdu; o, mintanını kaldırıp göğsünü üflerdi hep!

- Alma kürek! Funda demir.

İki mil açıklarında küçük Cerbe kalesi duruyordu. Kıyıda sandallar vardı. Etrafta çeşitli milletlerin, çeşitli korsanların tekneleri yatıyordu. Hepsinin kendine has forsları direklere çekilmişti. Cerbe'de met ve cezir çok olurdu. Suların çekilip yükselmesini Muslihittin gibi usta denizciler bile güçlükle izlerlerdi.

Cerbe, İskenderiye'nin zaman zaman, yer yer hayatını yaşardı. Denizde birbirlerine saldıran korsanlar, Cerbe'nin kara sularına girince düşmanlıktan vazgeçerlerdi. Korsanlar bu adada dinlenirler, gemi satın alırlar, gemi tezgâhlatırlar, gemi donatırlar, gemi tamir ettirirlerdi. Ayrıca orada ganimetlerini satacak Pazar, borç para alacak sarraf, olup bitenlerden haber verecek casus, eşleri ve çocukları için barınacak yer, yaralarını tımar ettirecek cerrah bulurlardı.

Cerbe'nin meyhaneleri, kadınları, şarapları da meşhurdu.

- Bizim Ali Reis! Ben karaya çıkarım; ne Mustafa, ne Muzaffer, ne de Murat gelmiş! Eğer iki güne kadar gözükmezlerse geri döner, onları aramaya gideriz! Sen hemen galiyi boşaltmaya bak. Leventlere de son emrini ver; bu gün istedikleri şekilde dinlenecekler!

Muslihittin, teknenin sandalına atladı. Kürekçilere bile bakmadan yine düşünceye daldı. Kemal Reis'ten ayrılalı üç yıla yaklaşıyordu. Onu bir daha görememişti. Yine Rodos, yine İskenderiye, yine Kuzey Afrika sahilleri, yine Güney Avrupa kıyı ve adalarını dolaşmıştı.

Zaman zaman kardeşlerinden ayrı geziyordu; Kemal Reis'in arzusunu yerine getirip, onları serbest bırakıyordu. On teknesi olmuştu. Bu sefer, çeşitli yerlerdeki casusları vasıtasıyla aldığı habere dayanarak, kendisi bir tekneyle açılmış, Murad'a dört, Muzaffer'e üç, Mustafa'ya iki tekne vermişti.

Büyülü aşk gecelerinin bazen hırslı, bazen kinli, bazen hüzünlü, fakat daima arzulu Anastasya'sı şimdi yine İskenderiye'de kalmıştı.

Anastasya onu sarıyordu; tıpkı Rodos gibi! Anastasya'yla geçecek günlerin sonunu kestiremiyordu; aynen Rodos gibi. Anastasya hep onu bekliyordu; ele geçirilmemiş bir Rodos gibi.

Sahile atladı; eliyle sandalın geri dönmesi için işaret etti, ağır ağır yürümeye başladı.

- Kurdoğlu Reis; çok açım, merhamet!

Dilenciye bir altın fırlattı; yine yürüdü.

- Kurdoğlu Reis; sefa geldin! Yolunu gözlerdim; verilecek havadisim var. Osmanlı, Venedik'e savaş açmış. Donanmada Kemal Reis, Burak Reis, Kara Hasan Reis de varmış!

- Biliyorum.

- Kurdoğlu Reis; başka bir haberim daha var...

Muslihittin casusunu dinlemedi; beş altın verip uzaklaştı:

- Kurdoğlu Reis; biz çok fakiriz. Kocam hasta döşeğinde inler, kızımı Cerbe şeyhinin bir adamı kaçırdı, üç küçük çocuğum açlıktan kıvranır. Sana sığındım.

Muslihittin durdu; elleri, yüzü yaralı, yaşlıca bir kadına dik dik baktı. Sonra onun, önüne diz çökmesine vakit bırakmadan avucuna on altın koydu:

- Kara Mahmut, diye seslendi. Kara Mahmut! Neredesin? Çık ortaya; peşimden geldiğini biliyorum!

Bir taş yığınının arkasından Kara Mahmut başını uzattı:

- Buradayım Reis'im! Emret!

- Bu kadınla git; kızını kaçıran şeyhin adamını bul, namusuna dokunmadıysa kızı iade etsin, dokunduysa ceremesini verip hemen nikâhlasın. Dediğimi yapmazsa elimden kurtulamaz.

- Kolay, kolay Reis'im ama, seni kimlere bırakayım?

- Kara Mahmut, koca levent oldun, hâlâ canın kırbaçlanmak mı ister?

- Sen emredersen, ister Reis'im!

- Kara Mahmut; kalbin nasır mı bağladı? Deryada değilsin; el açana yardım etmemek ne haddine? Hadi durma!

Kara Mahmut şaşkınlıktan ağlamasını bile unutan kadının kolunu isteksiz tuttu. Sonra hiç sesini çıkarmadan onunla birlikte uzaklaştı.

Kurdoğlu artık oyalanmadı; sağına soluna hiç bakınmadı. Ne yapacağını dahi kestirememişti; canı şarap içmek istiyordu, bir de gönlünü eğlendirecek bir dilber arıyordu.

- Merhaba Reis!

- Merhaba!

- Safa gelmişsin Reis!

- Sefa bulduk!

- Selâmünaleyküm Reis!

- Aleykümselâm!

Hem yürüyor, hem kendine yerlere kadar eğilerek seslenenlere cevap veriyordu. İleride basık bir meyhane vardı; oraya gidecekti. Doya doya içer, akşamı ederdi. Hâlbuki kardeşleri yanında olsaydı, vakit daha çabuk geçerdi. Mustafa etrafına bakıp dikleşir. Muzaffer ağabeysine takılır. Murat da gülümser, anası Dur Kadın'ı hatırlatırdı.

Sokaklarda dolaşan köpekler semizdi; kolay kolay uyuzuna rastlamak mümkün değildi. Cerbe'de, Berberiler, bütün Kuzey Afrika sahillerinde olduğu gibi, mezheplerinden dolayı, burada da kedileri yemezler, evvelâ köpeklere yedirirlerdi.

- Maşallah aslan gibi! Kim bu korsan?
- Kurdoğlu Reis!
- Hiç böyle bir erkek görmemiştim! Türk değil mi?
- Sus kız; duyacak!

Örtülerin altından bile, vücutlarının dişiliği belli olan, kalçaları istemeseler de, cins bir Arap kısrağı gibi oynayan iki kadın, bir evin saçağı altında durmuşlar, Muslihittin'i seyrediyorlardı.

Esasında Cerbe'de şeyhler hüküm sürerdi. Tunus Sultanı Beni Hafas sülâlesinden gelme Ebu Abdullah Mehmet Hâmis ise Cerbe'nin görünüşte hükümdarı idi. Kemal Reis'ten sonra adı buralara yayılan, isterse Cerbe'yi bir anda alt üst edebilecek bir avaneye sahip olan Kurdoğlu'nu kendisine bağlamak için Ebu Abdullah Mehmet onunla dost olmaya çalışırdı. Zaten Kuzey Afrika devletlerinin bütün sultanları, sahildeki şehirlerine hiçbir zaman hâkim olamamışlardı. Buralarda başka devletler, başka krallar, bilhassa İspanyollar ve korsanlar kendi yasalarını yürütürler, kendi arzularını yerine getirirlerdi.

Kadının bir tanesi:

- Biz, Beni Hafaslıyız, dedi, bakma bize öyle Türk korsanı haramdır!

Diğeri ise arkadaşının koluna girdi:

- Kaçalım hemen, diye fısıldadı, adımız çıkacak! Sonra bizi toprağa gömerler, taşa tutarlar.

Fakat hiçbirisi yerinden bile kıpırdayamadı. Kurdoğlu bakışlarıyla onları hapsetmişti.

Anastasya çok uzaklardaydı. Florinda Sardinya'da kalmıştı. Zübeyde ise üç yıl evvel dayanılmaz kıskançlık acılarıyla kıvrana kıvrana İskenderiye'yi bırakmış, ortalıktan kaybolmuştu. Muhakkak Muslihittin'in geldiğini anlayan Cerbe'nin Berberî dişi parsları kar-

şısına çıkacak, bağlar arasında, hurma ağaçları dibinde, Akdeniz'in elle tutulacakmış gibi önlerine serilen mehtabı altında kendisine bir değil, birkaç aşk gecesi birden yaşatacaklardı. Fakat ne olursa olsun örtülerinin altından bile taşan dişiliklerini zaptedemeyen, ince ayak bileklerindeki halkalarını şakırdatan şu iki Beni Hafaslı hiç de fena değildi.

- Sizi götüreyim, dedi; evinize kadar; belki karşınıza Cerbe'nin besili itleri çıkar, yolunuzu keser, çok korkarsınız!

Kadınlar kıkırdadılar; kadınlar göz süzüp, iç çektiler. Bir tanesi:

- Biz yalnız gideriz Türk korsanı, dedi, erkeklerle dolaşamayız. Sonra babalarımız bizi kırbaçla döver. Ama sen istersen bu gece, el ayak çekilince gel; sana buz gibi hurma şerbeti içiririz; yüreğin serinler! Yalnız senin gibi bir yiğit için sakladığımız hurma şerbetleri sakın başını döndürmesin?

Kurdoğlu gülümsedi. Cerbe'ye çok az yağmur yağardı; havalar da ekseriya sıcak geçerdi burada. Denizlerde kavrulduktan sonra, insan, hele böyle bir yerde, büsbütün serinlemek isterdi. Bir seferinde Valensiya körfezine bakan küçük bir adadan ayrılırken bir sandalla kendisini uğurlayan İspanyol dilberi Donna Rosarda arkasından şöyle seslenmişti:

- Seni dünyada hiç kimse benim kadar serinletemez!

Muhakkak ki belediye reisinin kızı Rosarda, İbiza adasına, belki de Mayorka'ya kadar uzanmış, dudaklarındaki tuzları eme eme oradaki arkadaşlarına Kurdoğlu' nun aşk türküsünü söylemişti.

Şimdi Donna Rosarda'da da yoktu; burası Cerbe idi, elbette bu gece hurma şerbeti değil ama hurma şarabı içmek gerekecekti.

Birden bir kadın çığlığı duyuldu. Dalga dalga yükseldi bu çığlık. Bir kama havada vınladı. Muslihittin yana sıçradı; yine de kurtulamadı, havada vınlayan kama omuzuna çarptı.

Beni Hafaslı kızlar bir an ne yapacaklarını şaşırdılar, sonra birtakım ayak sesleri duyunca, babalarının deve derisinden yapılmış kırbaçlarını taptaze, kütür kütür esmer tenlerinde hissettiler, ayak bileklerindeki halkaları büsbütün şakırdatarak, kalçalarının âhengini göğüslerine vererek, içleri titreyip kanları kaynayarak koşmaya başladılar.

Muslihittin düşünmedi bile; kanayan omuzuna aldırmadan hemen ileri atıldı. Karşısında çok uzun boyu, gaga burnu, şaşı bakış-

larıyla Levent Recep duruyordu. Anastasya'yı kaçıran, bayılıncaya kadar kırbaçla dayak yiyen Recep!

Muslihittin onu, kılıç çekmesine vakit bırakmadan bir solukta yakaladı; bileğini kavradı. Konuşmadılar, söyleyecek bir sözleri de yoktu zaten.

Recep'in gözleri alabildiğine açılmıştı. Yine de diretiyordu. Fakat ne yaparsa yapsın, boşuna idi. Yere çökmüştü, sağ kolu Kurdoğlu'nun dizi üzerindeydi. Bir çatırdı işitildi; Recep'in kolu bileğinden ayrılmıştı, orasını şimdi sadece lifleri ve sinirleri kopmuş et parçaları tutuyordu.

Muslihittin doğrulup elini kan fışkıran omuzuna götürdüğü zaman Levent Recep çoktan bayılmış, taşların üzerine kıvrılmıştı.

Bir kadın hemen Kurdoğlu'nun önünde diz çöktü. Simsiyah saçları dağılmış, kömür gibi gözleri yaşlarla dolmuştu kadının. Aşk rakslarına kendi aşkını da katıp erkekleri çılgına çeviren Zübeyde idi bu! Şimdi de ayağa fırlamış, ne yaptığını bilmeden erkeğinin ellerini, göğsünü, kanayan yarasını öpüyordu.

- Reisim! Kurdoğlum! O iki şırfıntıya o kadar dalmıştın ki, etrafını bir türlü göremedin. Kızların kabahati yoktu; tuzak kurmamışlardı sana, kabahat senindi. Bir malmış gibi niye onlara bu kadar yüz verdin? Çığlığım bile seni güç ayılttı!

Muslihittin memnun olmuştu; omuzu sızlıyor, parmakları kanla doluyordu ama yine de hoşlanmıştı. Zübeyde solsa da, sararsa da güzeldi doğrusu.

- Kaçılın, savulun! Kim sözümü dinlemezse çiğnerim onu! Ağam ben geldim; söyle, yerde yatan şu leşe ne yapayım?

- Mustafa, sefa geldin. Bırak, Levent Recep olduğu gibi kalsın. Bir gün yine karşımıza çıkarsa, öteki kolunu da kırıveririz! Sen yaptığın gazadan bahset!

- Ağam, iyi bir av oldu. Muton'da, kuytu bir yerde orsa alabanda edip pusuya yattık. Yakup Reisi gözcü koymuştum; seslendi. Gelen iki parçayı çevirdim; bol ganimet aldık. Çok güzel Isklavun perkendesi idi bunlar. Venedikliler bizden intikam alacaklarmış; artık sabırları kalmamış! Ama ağam sen yaralısın; bırak da orasını tımar edeyim.

Muslihittin dişlerini sıktı fakat Mustafa'ya cevap vermedi. Çünkü Muzaffer'i görmüştü.

- Sen misin Muzaffer Reis? Ne vakit geldin?

- Ağam Mustafa'nın ardından, deniz vardı, yalpa vurduk, çalkalandık durduk!

- Ne haberlerin var bize?

- İşler iyi gitti. Üç parça ile Korfu'da altı parçaya karşı çıktık. İkisi yelken açıp kaçtı, dördü elimize geçti. Yine de o denli yürük tekneler idi ki, güç yetiştik; birkaç yaylım top atışıyla mayna ettirdik. Kaptanları Napolili imiş; bütün kontları ayağa kaldırıp bundan sonra denizlerde bize asla iman verdirtmeyeceklermiş! İster misin ağam, şu namerdi denize atıp yaranı sarayım?

Muslihittin'in yerine bir ses, üzgün, biraz da şaşkın bir ses cevap verdi:

- Ben sararım! Ağam Muslihittin; geçmiş olsun. Eğer yanında bulunsaydık başına bu hâl gelmezdi; yazıklar olsun bize!

- Sen de mi geldin Murad'ım? Epeyce iş becermişe benziyorsun, anlat hele.

- Ağam; Messina'da pusu kurmuştuk. Bilirsin dört parça idik. Karşımıza dev gibi iki kalyon çıktı. Kâfirler iyi dayandılar: Birisini hakladık, diğerleri güç kurtuldu. Sen olsaydın şayet ötekini de kaçırtmaz, karın karına üç alabanda urup çatardın. Bundan sonra Papa bizim peşimizi bırakmazmış; esir ettiğimiz kalyondaki kapudan söyledi: Kuzum ağam, durma öyle; destur ver de seni bir yere yatırıp yaranı sarayım.

Muslihittin, kardeşlerine derin derin baktı, dudaklarını büzdü. Etrafta kimseler kalmamıştı; dört Kurdoğlu kardeşin yanyana dizilmesi, hele Mustafa'nın savurduğu tehdit, herkesi kaçırmış, meraklarını kursaklarında bırakmıştı.

Kurdoğlu'lar, Kemal Reis'ten sonra ikinci öncü kuvvetleriydi. Cerbe'ye sıçramışlardı; oradan da arkalarından gelecek diğer Türk denizcilerine yerlerini bırakıp daha batıda başka bir limana atlayacaklar, hep batıya gideceklerdi. Bu akının arkası ne vakit kesilir, kimse bilemezdi.

Muslihittin'in şakakları terlemişti. Parmakları kanla dolup taşmıştı. Yarasını, mintanını baştan başa yırtıp bağladıktan sonra:

- Hadi siz gidin, dedi, keyfinize bakın; bu gece, hattâ yarın denizi unutun. Omuzumdaki şu sıyrık için de endişe etmeyin! Matapan'daki İspanyol kontu da bana Kral Ferdinand'ın artık peşimi bırakmayacağını söyledi. Gelsinler. Hepsi Akdeniz'de bizi arasın. Biz de onları

yıkarız; Rodos'tan Septe'ye kadar her devleti. Zülme karşı, zalime karşı. Bakalım kim kimi alt edecek? Artık tekne budarken, kıyıları topa tutarken, şehirleri ateşe verirken, eskisi gibi neden bunu yapıyorum diye kendi kendime sormuyorum. Pişman da olmuyorum belki. Nasır bağladı içim. Anlıyor musunuz?

Muslihittin şimdi ateş püskürüyordu. Eğer etrafında yabancılar olsa hiç düşünmeden üzerlerine saldırırdı; kendisini unutmuş, kinini söndüremez olmuştu:

- Ne işleri var onların Rodos'ta, Kıbrıs'ta, Afrika sahillerinde? Kendi yerlerinde neden rahat oturamazlar? İspanyolların Gırnata'daki vahşetini kim unutur? Basacağız, hepsini basacağız! Kemal Reis'in dediği doğru; Osmanlı karşısındaki San Marko duvarını devirmeye çalışırken biz öncüler bu duvarın gerisindekileri oyalayacağız, onların ikinci bir duvar olmalarının önüne geçeceğiz. Elbet esas kuvvet buralara gelip yerleşecek. Biz vasıtayız; başkaları da. Burak Reisler de vasıta. Namın hiç önemi yok; bizi iten başka kuvvetler var gerilerde. Bir iman, bir inanış belki de o.

- Kızma ağam, üzülme ağam! Yazık değil mi sana?

- Anlamıyorsun Murat! Belki üçünüz de anlamıyorsunuz! Benim gözümü Kemal Reis açtı... Kurt Ahmed'in hakkı varmış! Hadi gidin; ben bu geceyi Zübeyde'yle geçireceğim. Omuzumdaki sıyrığa o bakar!

Yere, taşların üzerine kanlar damlıyordu. Muslihittin yürüdükçe, kızıl noktalar birbirini kovalıyordu.

Zübeyde ise sevdiği erkeğin peşindeydi, kan damlaları gibi onu izliyordu:

- Reisim! Şeyhin adamıyla kadının kızını bir imam bulup nikâhladım. Herif senin ismini işitince ağzını bile açmadı! Yazıklar olsun bana Reis'im; muhafızlık böyle mi yapılırdı hiç?

Kan damlaları, Zübeyde ve Kara Mahmut şimdi Cerbe'nin sokaklarında peşpeşe gidiyorlardı.

* * *

Muslihittin bir sedire uzanmıştı; beline kadar çıplaktı. Omuzundaki yarası sarılmış, kumral saçları taranmıştı. Cepkeni, kavuğu, kılıcı, kaması karşıdaki sedirde duruyordu.

Zübeyde ayakta idi; reisine bakıyordu. Sol kulağına yuvarlak bir altın küpe takmıştı. Sağ kulağını simsiyah saçlarıyla örtmüş, arasına al bir gül yerleştirmişti. Büründüğü mavi tüllerin altından sönük kandillerin ışığıyla bacakları yer yer gözüküyordu. Ayakları çıplaktı. Ağzı yarı aralıktı, gözleri ise baygın...

Muslihittin:

- Anlat, dedi.

Zübeyde bunu duymadı bile, sadece:

- Artık sev beni, diye inledi. Sevsene Reis'im!

- Anlat; ne işin var senin Cerbe'de?

Rakkase istemeyerek Muslihittin'in yanına diz çöktü. Ne olursa olsun, şu anda mutluydu; sevdiği erkek, rüyalarının adamı yanındaydı. Zamanı yakalamıştı; zamanın akıp gitmekte olduğunu bile düşünmek istemiyordu.

- Kaçtım, dedi. İskenderiye çölünden kaçtım; susuz kalmıştım; boğulacaktım orada.

- Niye haber vermedin bana?

- Sana mı, nasıl? Rakslarımı bile aramaz olmuştun. Cerbe'ye uğradığını biliyordum. Her gelişinde seni seyrettim uzaktan. Bu gün karşına o hain çıkmasaydı, yine de gözükmeyecektim.

- İskenderiye'ye dön!

- İskenderiye'ye mi? Büsbütün ölmek için mi? Sen Anastasya'nın kollarında uyurken, benim neler çektiğimi düşündün mü hiç?

Kurdoğlu, hafifçe doğrulmak istedi, fakat omuzundaki sızı büsbütün artınca hemen ayağa kalktı. Hiddetlenmişti; baskın sırasında, hele Rodoslularla çarpışırken duyduğu kudurgan his, bütün benliğini kaplamak üzereydi.

- Dinle beni. Ne demek istiyorsun? Ben sana ömür boyunca bağlı mı kalacaktım? Kaç kere hatırlattım bunu! Biz denizlerde, fırtınalı da olsa, durgun da olsa hep hayatımızla oynarız. Sulara kanımızı, canımızı sereriz. Elbette başka bir kadının, sonra daha başka bir kadının nefesini koklayacağız. İklim gibi, liman gibi değişik olacak onlar. Yoksa nasıl yaşarız? Bu kadarına aklın ermiyor mu senin?

Zübeyde başını önüne eğdi; Zübeyde büzüldü, âdeta küçüldü. Saçlarının arasındaki al gül yere düştü. Sahibi gibi bu gül bir anda solmuşa benziyordu.

Muslihittin karşıdaki sedire doğru yürüdü. Oradan kılıcını almak

için uzandı, sonra vazgeçti. Hemen bir sininin üzerinde duran şarap dolu bir kupayı kaptı, içindekini dibine kadar bir hamlede içti. Kupayı duvara doğru fırlatırken:

- Kalk ayağa Zübeyde, dedi, aklına koy, ne ağlamanı isterim, ne de kıskanmanı! Gözyaşlarından hiç hoşlanmam!

Yumuşuyordu; içindeki vahşi his yavaş yavaş kayboluyordu. O zaman Zübeyde başını kaldırdı. Yüzünü örten saçlarını eliyle itti, hıçkırıklarını boğarak fısıldadı:

- Sen de seveceksin Kurdoğlu! Sevecek ve inleyeceksin! Çok acı çekeceksin. Omuzundaki şu derin yaraya sıyrık diyen sen, insafsız aşkın pençesi altında kıvrandığın zaman avunabilmek için her çareye başvuracaksın. Ben ise seni hep gözleyeceğim. Seni avutabilirsem şayet, kendimi mutlu sanacağım. Unutma bu sözümü Reis'im; seveceksin. Etinle, kanınla değil ruhunla seveceksin. Çok korkunç olacak bu; senin kadar korkunç, şanına yakışan bir sevgi.

- Sevecek miyim, Anastasya'yı mı?

- Sanmıyorum! Anastasya seni sadece oyalıyor; belki bu güne kadar kimsenin veremediği bir tat da buluyorsun onda. Ama hepsi bu kadar. Daha başkasını...

- Kimi? Böyle birisini tanıyor musun?

- Sen benden iyi bilirsin. Kendine sor! Karıştır içini; oraya yığılıp kalmış birçok kadın arasından en sönük gözükenini çıkar ve bak! Göreceksin. Görüyorsun bile.

Muslihittin sedire oturdu. Zübeyde'yi omuzlarından tutup kendine çekti. Sızlayan yarasına aldırmadan onun çıplak göğüslerinde ellerini gezdirmeye başladı.

- Girnata'nın kızı, dedi, merak etme; ben kimseyi sevmem. Benim aşkım denizlerde ve Rodos'ta gezinir. İki sevgilim var; yetmez mi?

Zübeyde cevap vermedi, daha doğrusu veremedi. Öyle bir haz içindeydi ki, göğüslerinde dolaşan pençeler büyük bir ustalıkla kanını dalga dalga öylesine coşturuyordu ki, o anda kendi adını bile unutmuştu! Kimdi; nereden gelmişti, neden Cerbe'de bulunuyordu? Adanın en kenar mahallesinde tuttuğu bu küçük evde hiçbir iş yapmadan, o güne kadar biriktirdiği paralarla annesiyle birlikte nasıl yaşıyor, Kurdoğlu'ndan nasıl haber alıyordu? Hiç birisini hatırlamıyordu artık. Hele Muslihittin'in elleri bu sefer sırtından beline doğru uzanınca, dudakları dudaklarının üzerine konunca büsbütün kendinden geçti.

* * *

İskenderiye'ye on parça gemiyle gelmişlerdi. Kara Mahmut, Muslihittin'in yanında yürürken başını çevirmeden:

- Dadı haber göndermiş Reis'im, dedi, seni görmek istermiş.

- Yeni geldik; üstümüzü başımızı bile düzeltmedik. Elbet ziyaretlerine giderdik. Acelesi ne imiş?

- Bilmem; söylemediler Reis'im.

Muslihittin kavuğunu doğrulttu, kılıcını elledi, iki kaşına parmaklarıyla şekil verdi. Hızlı hızlı yürümeye başladı.

Kurdoğlu'nun Sen Jan Şövalyelerinin elinden kurtardığı Bali Paşa'nın kızı Ahu Hatun'la dadısı İskenderiye'nin en iyi semtlerinden birinde büyükçe bir evde oturuyorlardı. Muslihittin, Rodosluların zaptettikleri paralarını onlara iade etmişti; geçim sıkıntısı çekmiyorlardı. Kurdoğlu da İskenderiye'de bulunduğu zamanlar ziyaretlerine gider, bir ihtiyaçları varsa hemen yerine getirirdi. Bunu niçin yapardı, onlarla böylesine neden ilgilenirdi? Düşünmemişti, belki de düşünmek istememişti.

Kapıyı çaldı; Kara Mahmut köşedeki bir taşın üzerine otururken içeri girdi.

Küçük, fakat gayet temiz bir odada Ahu Hatun'la dadısı onu karşıladılar:

- Sefa geldiniz Muslihittin Reis!

Ahu dadısının yanında ayakta duruyor, Muslihittin'e bakıyordu. Sesi ne de içliydi! Muslihittin onları kurtaralı aradan tam dört yıl geçmişti. Kız şimdi ondokuz yaşlarında olmalıydı.

1501 yılının Mayıs ayı İskenderiye'de de pek sıcak geçiyordu. Oda ne kadar serin olursa olsun, yine de deniz gibi değildi. Belki de bu yüzden olacak, Muslihittin terliyordu.

Dadı başını beyaz bir yemeniyle örtmüştü. Ahu ise, nedendir bilinmez, saçlarını omuzlarına sermiş, bir tül bile almamıştı.

Onun kızıla kaçan koyu kumral saçları vardı. Kurdoğlu şimdiye kadar böylesine canlı, böylesine insanı saran bir saç görmemişti.

Bu kıza ne olmuştu bugün böyle; neden hep Muslihittin'e bakıyordu, neden örtünmek lüzumunu hissetmiyordu?

- Sefa bulduk; İskenderiye de pek sıcakmış! Ya! Bir şey mi istiyordunuz? İnsan karada terliyor; deniz daha iyi! Kara Mahmut da hiç lâf dinemez ki, hep peşimden gelir! Bir sıkıntınız mı vardı?

Kız gülümsedi; dişleri de ne kadar düzgündü; bembeyazdı, inci gibiydi bu dişler. Gülümsemek ona nasıl da yakışıyordu?

Muslihittin artık otuz bir yaşındaydı. Bu otuz bir yılın, son on bir yılı durmamacasına hep denizlerde geçmişti. Babasını, anasını bir kerecik bile görmeden, onlardan en ufak bir haber bile almadan akıp giden onbir yıl korkunç, yıpratıcı, çökerticiydi. Kim bilir daha ne kadar "Rodos" diye bağıracak, Rodos'un ardından koşacaktı?

Acaba Ahu'yu seyrederken Rodos'u neden hatırlıyordu? Hâlbuki Ahu'nun güzelliği ona Rodos'u unutturmalıydı.

- Bu sefer erken döndünüz, Reis. İyi ki döndünüz, size ihtiyacımız vardı.

- Hayır ola; canınızı sıkacak bir hâdise mi oldu?

- Buyurunuz, oturunuz Muslihittin Reis; gerisini dadım size anlatsın.

Oturdular. Kız biraz geriye doğru çekildi. Fakat, olduğu yerde hiç rahat değildi. Kıpırdanıyor, heyecanlanıyor, sanki etrafında bir şeyler arıyordu. Birden hatırlamış gibi elini saçlarına götürdü. Utandı, kızardı; hemen köşede duran ince dantel işlemeli ipek bir örtüyü kaptı, başına örttü.

Ne kötü idi; onbir yıl nasıl da boşu boşuna akıp gitmişti? Levent bulamıyordu Muslihittin! İstediği kadar levent toplayabilse ne yapar eder, teknelerinin adedini çoğaltır, Rodos'a son bir kere daha saldırırdı. Ya ölürdü, yahut da şövalyelerin gırtlağına hançerini saplardı. İskenderiye'ye, Cerbe'ye, Bizarta'ya gelen leventlerin birçoğu işe yaramıyordu. Yarasalar bile adetleri azdı; kimisi kocamış yahut sakat kalmıştı, kimisi de işsizlikten Anadolu'dan kaçmış, Afrika sahillerine sığınmıştı. İstediği özellikte levendi Ege sahillerine, hattâ Karadeniz'e gidip kendi eliyle toplamalıydı. Afrika halkından silâhşör çıkmıyordu. Araplar, Berberiler pek derbederdi. Dayanamıyorlardı, sıkışınca kaçıyorlardı.

Eğer Muslihittin babasının yanına varabilseydi; Menteşe kıyılarından, Aydın'dan gemilerini dolduracak, naralarıyla etrafı inletecek birçok er bulabilirdi. Acaba Bizim Ali'yi oralara gönderse nasıl olurdu? Hepsi birdi; Kurt Ahmet Reis duyarsa, şayet hiddetinden yeri göğü inletir, "Ne işiniz var buralarda, siz yalnız başınıza bir iş beceremez misiniz?" diye bağırırdı!

- Oğlum Muslihittin Reis! Pek dalgınsın; senin de mi bir derdin var? Adeta bizi unuttun? Yoksa rahatsız mı oldun? Rahmetli Paşa hazretleri sağlığında dalgın insanlardan hiç hoşlanmazdı.

Muslihittin silkindi; doğrusunu söylemek gerekirse o, bu evde pek rahat edemiyordu. Bali Paşa kimdi, ne iş yapardı; bilmezdi, bilmek de istemezdi ama, her cümlenin arasında dadının "Rahmetli paşa hazretleri sağlığında şöyle yapardı" demesi, hiç de hoşuna gitmezdi. Rahmetli Bali Paşa ne yaparsa yapsın, Muslihittin'e ne idi?

- Dadı, dedi, hele sen ikide bir Bali Paşa'yı lâfa karıştırmadan istediğinizi söyle; kabilse hemen yerine getireyim.

Sonra Muslihittin, Ahu'dan da sıkılıyordu galiba, acaba neden ona bakarken rahatsız oluyordu? Çok güzeldi de ondan mı? Demincek Rodos'u, babasını hatırlamış olması, bu yüzdendi; kızı seyretmemek için!

- Sözün kısası reis oğlum, biz İskenderiye'den gitmek isteriz.

- Nereye?

- Taht şehrine...

- Hani sizi oraya sokmuyorlardı; Ahu Hatun'un babası gazaba uğramıştı da kellesini güç kurtarmıştı?

- Orası öyle; bizim rahmetli paşa hazretlerinin Şehzade Korkut ile arası çok iyi idi. Zaten bu yüzden rahmetli paşa hazretleri iftiraya uğramıştı.

- Lâfı döndürüp dolaştırma dadı kadın; paşanın da adını karıştırıp ruhunu rahatsız etme; kısaca anlat!

- Duyduk ki, Antalya Beylerbeyisi Sultan Bayezıt Han oğlu Şehzade Korkut hazretleri Mısır'a gelmiş, onu bulsak da bize şefaat etse; evimize barkımıza kavuşsak. Hem Ahu'cuğum burada harap olur. Hiç rahatı yoktur.

Muslihittin birden ayağa kalktı, kızmıştı; sanki bir tehlike sezmiş gibi elini kılıcına atmıştı. Adeta bağırdı:

- Bir yere gidemezsiniz! Ne sıkıntınız var? Taht şehrinde ne yapacaksınız? Biz burada sizi...

Sonra hemen yerine oturdu, çatık kaşlarını parmaklarıyla tekrar tekrar düzeltti. Ayrıca gülümsemeye çalıştı.

- Yanlış anlaşılmasın Ahu Hatun, iş dadının bildiği gibi değil! Yani Şehzade Korkut'un, kendisinin dahi şefaate ihtiyacı vardır. Ayrıca Şehzade Korkut'a Vezir-i âzam Hadım Ali Paşa da gücenmiş-

tir. Memlûk hükümdarı şehzadeye izzet ve ikram gösterse de hacca salıvermez; Sultan Bayezıt ile yeniden arasının açılmaması için de yakında onu geri gönderir. Biz limanda palamar bağlarken şehzadenin gemilerini gördük; hazırlık yapıyorlardı... Artık bana izin verin; gidiyorum. Sonra yine gelirim, o zaman bol bol konuşuruz!

Muslihittin hiç cevap beklemedi; dadının şaşkın, Ahu'nun hayret dolu bakışları altında odadan çıktı, âdeta sokağa kendini dar attı.

Amma da acaip insanlara çatmıştı; sanki böyle işlerle uğraşacak vakti vardı. Bunlar Allahlarına da şükretmezlerdi; rahatları yerinde olmalıydı. Keyifleri de tamdı. Doğrusu bu kadarı da fazla idi; rahmetli paşanın uşağı mıydı Muslihittin? Hem canım; Taht şehrinde ne vardı?

Sonra onları Taht şehrine kim götürecekti? Denizler tehlikeliydi; barut kokusundan geçilmiyordu.

Venedik – Osmanlı savaşı iki yıldan beri sürüp gidiyordu. Burak Reis bile Sapianza'da büyük kahramanlıklar göstererek, şayka kullanmak istemediğinden Venedik gemilerinin rampasına engel olamamış, şehit düşmüştü. Türk denizcileri şimdi oradaki adaya "Burak Reis Adası" diyorlardı. Kemal Reis, Mora sahillerinde şaykalarını ateşleyerek gölgesiyle destanlar yaratıyordu. Cem Sultan'ın nâşı Napoli'den Bursa'ya getirilmişti. Buna karşılık Venedikliler Kefelonya adasını almışlar, Preveze'ye baskın yapmışlardı.

Yine de Türk donanması, Kemal Reis'in işaret ettiği gibi Mudon'u zaptetmiş, Navarin ve Koron'u ele getirmişti.

Papalık dargınlığı bırakıp Macaristan'la birlikte Venedik'in yardımına koşmuştu. Rodoslular her ne kadar hazırlanmışlarsa da Kurdoğlu onları parça parça avladığından, ancak birkaç gemilerini Venedik'in emrine verebilmişlerdi. Rodoslular Muslihittin'in korkusundan bütün donanmalarını gönderip sahillerini büsbütün boş bırakamıyorlardı.

Muslihittin birkaç yaralı teknesini tamir ettirmek, ganimet eşyasını boşaltmak, barut ve diğer harp malzemesiyle erzak ve su almak için İskenderiye'ye dönmüştü. İşlerini bitirir bitirmez hemen denize açılacak, Rodosluları kollayacaktı.

- Reisim; ben derim ki!..

- Hay Allah! Kara Mahmut; oturduğun taşın üzerinde seni görmeyince sevinmiştim! Biraz gidip eğlensene; hiç mi işin yok senin?

- Reisim, diyeceğim şu ki...
- Ne diyeceksin Levent Mahmut?
- Şey diyecektim! Yani seni eversek fena olmayacak!

Muslihittin olduğu yerde durdu... Şu Kara Mahmut da ne acaip insandı. Hiç saygı nedir bilmiyordu! İnsanın hiddeti burnundayken bile olmayacak lâflar ediyordu.

- Reisim, bu kadar yıldır haramî gezersin! Eh, senin de bir evlâdın olsun ki, gönlünün dilediği birisi ile evlenesin ki, bir ayağın da karada bulunsun; kışları sıcak çorba içip evlâdını sevip, biraz da keyfine bakasın!
- Kara Mahmut, çekil yolumdan! Beni büsbütün çileden çıkarma!
- Açtım ağzımı bir kere Reis'im; sonunu da tamamlayıvereyim. Ben sana Ahu Hatun'u pek uygun buluyorum! Ne dersin bu işe Reis'im?

Kurdoğlu dişlerini sıktı; lâcivert gözlerine bir kızıllık yayıldı:

- Yıkıl karşımdan Kara Mahmut! diye bağırdı. Git odabaşıya teslim ol, sana beş kırbaç atsın, hayır yirmi kırbaç vursun!
- Emredersin Reis'im!
- Dur! Kim söyledi sana Ahu'nun adını, kim aklına getirdi?
- Hiç kimse Reis'im!
- Bizim Ali Reis de üç gün hapis yatacak. Sizi gemimden aktarıp Mustafa'nın yanına vereceğim! Görürsün gününüzü!
- İşte bu olmaz Reis'im! Biz bir yere kıpırdamayız!
- Otuz kırbaç yiyeceksin Kara Mahmut!
- Yerim, ne çıkar Reis'im!
- Yersin ha; vazgeçtim. Kırbaç yerine sana öyle bir ceza vereceğim ki, herkes beğenecek!

Muslihittin artık konuşmadı; yerleri çökertircesine, âdeta koşarcasına yürümeye başladı, sokaklara daldı. Şimdi o denizde değil, karada levent geziyordu.

* * *

Anastasya, gözlerini yarı kapamıştı; ellerini Muslihittin'in kıvırcık saçlarında gezdiriyordu.

İkisi de sedire uzanmıştı; Anastasya'nın çıplak vücudunu Kurdoğlu yarı yarıya örtmüştü.

Galiba sabah oluyordu, İskenderiye sabahları, bazan kararsız doğardı. Gün erkenden ağarırdı; fakat gecenin yapışkan sıcaklığı günle beraber erir, bir süre kaybolurdu.

- Seni çok seviyorum Muslihittin! Bilemezsin; doyamıyorum sana! Kuvvetlisin, hırslısın, kudretlisin; tam bir erkeksin! Fakat ne yazık ki, düşmanımsın Muslihittin! Gayet iyi biliyorum; beni her kucaklayışında bile, bir türlü ele geçiremediğin Rodos'u nasıl alacağını düşünüyorsun. Neden Rodoslulara bu kadar kin duyuyorsun; bir türlü anlayamıyorum. Ben ise zaman zaman, Rodos sahillerine baskın yapan, evlerimizi yakan, kızlarımızı esir pazarında satan, gençlerimizi forsaya çakan bir korsan olarak görüyorum seni karşımda... O vakit gırtlağına sarılıp Santurluoğlu'nun yapamadığını, Granmert Pier Dö Busso'nun beceremediğini, şimdi Rodos baş amirali olan Vilye dö Liladam'ın yerine getiremediğini yapayım, seni öldürüvereyim diyorum. Fakat gücüm yetişmiyor sana, derhal kendimi bırakıyorum; kollarının arasında eriyorum ve her şeyi unutuyorum. Seni tanıyalıdan beri sekiz yıl geçti Kurdoğlu; gençliğim yavaş yavaş kayboluyor. Sonumuzu düşündün mü hiç?

Anastasya yorulmuş gibi sustu. Hafifçe kıpırdadı, sarı, pırıl pırıl saçlarının bir parçasını dudaklarının arasına aldı. Muslihittin onun dudaklarını saçlarıyla birlikte öptü. Sonra kadının başını arkaya doğru itti; menevişli gözlerine soluğunu bıraktı. Kadın büsbütün kıpırdadı, ayaklarını oynattı.

- Rodos'un incisi! Yakında yine denize açılacağım; yine Rodos sularında dolaşacağım. Gemilerinizi çevireceğim; yalılarınızı topa tutacağım. Bilmiş ol; Rodos'la benim aramda savaş hiç bitmeyecek. Eğer şikâyetin varsa, dayanamayacaksan, gitmekte serbestsin.

Anastasya, şehvetin buruk acısıyla çalkalanırken, hafifçe inledi:

- Kaba adam, kötü ve gaddar haramî. Rodos'tan ne istiyorsun? Beni hiç mi sevmiyorsun?

- Seni limana döndükçe özlüyorum Anastasya! Doğrudur; ben de bazen seni Sen Jan Şövalyelerinden biriymişsin gibi görüyordum.

O zaman Anastasya çarpındı; kalkmak, yerinden fırlamak istedi. Kurdoğlu ona hiç engel olmadığı halde yine de uzaklaşamadı. Büsbütün yayıldı, büsbütün serildi, kollarını yanına bıraktı, âdeta soludu:

- Ama dikkat et; senin de söylediğin gibi, savaşımız bitmedi. Rodos Şövalyeleri seni denizlerin dibine gömmeden evvel belki ben zehirleyebilirim; yahut da bir hançerle kalbini delerim. Hiç olmazsa, sevişirken, şehvetin en kızgın anında şah damarına, kabaran, irileşen şah damarına bir iğne batırabilirim. Dikkat et; bende Cermen kanı var Kurdoğlu!

Muslihittin kadını omuzlarından kavradı; onun omuz başları ne kadar da yumuşaktı. Korsanın birer pençeyi andıran nasırlı avuçları arasında hem kaybolmuştu, hem de varlığını haykırır gibi titriyordu...

- Anastasya! Çok güçsüzsün. Onun için seni vakit buldukça sevmekle yetineceğim. O kadar. Başka bir zararım dokunmayacak.

- Hiç değilse, bu sıralarda böyle zalim olma Muslihittin. Yaralıyım, çok üzgünüm. Sen seferdeyken kardeşimden mektup aldım; babam ölmüş, kardeşim onun yerine geçmiş. Stirato da kederinden hastalanmış. İkisi beraber yaşıyorlarmış; beni çağırıyorlar.

- Ne duruyorsun? Hemen git öyleyse. Eski yavuklunla da evlenir, keyfine bakarsın.

- Hayır! Yapamıyorum! Senden ayrılamıyorum! Kardeşimi gördün, mert insandır, hayatını bağışladın diye, arada ben varım diye, seninle olan savaşı bıraktı. Hâlbuki sen böyle misin; korsansın, merhamet nedir bilmiyorsun; hakkın olmadan kan döküyorsun, başkalarının toprağına saldırıyorsun!

Kurdoğlu sür'atle ayağa kalktı; kadını da bileklerinden kavrayıp kaldırdı.

Şimdi her ikisi de ayaktaydılar; Anastasya çırılçıplaktı. Muslihittin ise kama ve kılıç izleriyle dolu yanık ve heybetli göğsünü şişirmişti. İki dövüşçü gibiydiler.

- Şimdi de sen beni dinle Rodos'un kızı! Merhamet nedir bilmiyor muyum ben, hakkım mı yok başkalarının topraklarına saldırmaya? Ya Rodoslular ne yapıyorlar? İspanyolundan, Papasından, Venediklisinden, Fransızından bahsetmiyorum; onların da hiç farkı yok Rodoslulardan!

Muslihittin'in lâcivert gözlerini kan bürümüştü. İki kaşı yine birleşmişti. Korkunçlaşmış, âdeta çirkinleşmişti. Bir düşman gemisine saldırmaya hazır anlarındaki gibi sinirleri gergindi, burun delikleri kan kokusu özlüyordu sanki.

- Şövalyeler, Sen Janlılar Rodos'a nasıl geldi; hiç düşündün mü bunu? Hani hak, hani başkalarının toprağı? Sizlerin Sen Jan dediğiniz, bizim ise Hazreti Yahya diye bildiğimiz bir evliyayı kendilerine ad takan, tarikat kuran, birtakım serseri şövalyeler, Filistin'den kovulduktan sonra Kıbrıs'ta dahi barınamayıp ellerindeki büyük donanmayla bundan iki yüz yıl evvel Rodos'u işgal ettiler. Daha sonraları da Osmanlı devletinin en sıkışık anından yararlanarak o zaman padişah olan Çelebi Mehmet'ten İzmir'i istediler, o da kendilerine İzmir yerine Bodrum kalesini ve bazı Anadolu topraklarını vermek zorunda kaldı.

Kurdoğlu yumruğunu sıktı, Kurdoğlu sanki bir darbeyle Anastasya'yı ezecek, parçalayacaktı!

Kadın geri geri çekildi; Muslihittin üzerine varmadı, fakat yine bağırdı:

- Dahası da var! Vaktiyle Rodos'ta kimler yaşıyordu, biliyor musun bunu sen? Hem şu ada Cermenlerin, Fransızların, İngilizlerin, İtalyanların, İspanyolların, Aragonların, Provenslilerin, Overnlilerin ne işi var Rodos'ta? Her milletten gelen birtakım serseriler, papazlar, şövalye adı altında Rodos'ta yaşıyor! Hep biliyoruz; Şövalyeler Rodos hizmetine girerken Türklerle ölünceye kadar boğuşacaklarına dair Papa'nızın huzurunda yemin ederler. Asıl korsan onların ta kendisi; Anadolu – Mısır ya da Anadolu – Suriye deniz yolundaki Türk gemilerini vurmaktan vazgeçtiler mi? Ya! Rodos'un kızı; ben onları rahat mı bırakacağım sanıyorsun? Ciğerlerine oturacağım, kalplerini deşeceğim! Unutma, Rodos vaktiyle Menteşeoğullarınındı.

Anastasya sedire çöktü. Muslihittin tekrar onu omuzlarından yakaladı, bir kuş kadar hafifmiş gibi havaya kaldırdı. O zaman kadın, sapsarı benzine, yer yer kan hücum etmiş dudaklarına, perişan saçlarına aldırmadan Kurdoğlu'nun boynuna sarıldı.

- Seni seviyorum korsan, diye bağırdı, korkunçlaştıkça daha çok seviyorum. Ne olacak bunun sonu? Kime ne diyebilirim ki, ben istedim! Bir gün seni bırakabilirsem şayet hayatımın en mutlu anını yaşayacağım. Yine de benden kork haydut, haramî!

Muslihittin artık konuşmadı. Anastasya'yı bir solukta sedire uzattı, sonra onun, boynuna dolanan kollarını çözdü.

İskenderiye'de sabah olmuştu. Kurdoğlu'nun on parçalık filosu yağlanmaya, donanmaya, sulanmaya başlamıştı bile. Çok yakında denize açılacaklardı.

Uzanan Eller

KAYALARI dalgalar sarıyordu. Akdeniz'in ender görülen karanlık gecelerinden biriydi. Gök bulutlarla örtülmüş, yıldızlar tamamen kaybolmuştu.

Rüzgâr, karışık esiyordu. Hava önce gündoğusu yapmıştı, sonra keşişlemeye dönmüş, nihayet günbatısına çevrilmişti.

Dalgaların hışırtısı, rüzgârın ıslığına karışarak gecenin karanlığında daha da korkunçlaşıyordu.

İspanya sahillerinde, Malaga civarlarında, denizcilerin "Ölüm Kayalıkları" dedikleri bir yerdi burası.

Aradan tam iki yıl geçmişti. Bir yıl önce Fransızların Midilli adasını kuşatıp acı bir şekilde yenilmelerinden sonra 1502 yılının on dört Aralığında Osmanlılarla Venedikliler sulh yapmışlardı. Ne olursa olsun, Kemal Reis'in dileği yerine gelmemiş; San Marko duvarı iyice delinememişti.

Şimdi Endülüs kaynıyordu; daha doğrusu çökmüş, bitmiş Endülüs devletlerinin zavallı halkı, İspanya hükümdarları İzabella ile kocası Ferdinand'ın zulmü altında büsbütün inliyordu.

Malaga'nın İspanyolların eline geçişinden bu yana onaltı yıl, Gırnata'nın ise onbir yıl olmuştu. Yine de Katoliklerce yapılan Müslüman katliâmı bitmemişti.

Gırnata meydanlarında mutaassıp Katolik papazlarının eliyle en kıymetli kitaplar, el yazması eserler yakılmış böylece beş yüz bin kitap kül olup gitmişti. Katolikliği kabul etmeyen müslümanlar zorlanıyor, sonunda ateşe atılıyor ya da parçalanıyordu...

Yıllar bu kini, yıllar bu işkenceyi, yıllar insanlığın bu korkunç dramını bir türlü sindirememişti.

Müslümanlar, Araplar, Berberiler, hattâ Yahudiler, Türk ve Mor korsanları eliyle gizlice Afrika sahillerine yıllar yılı taşınmıştı.

Yine de göçün arkası gelmiyordu.

Şimdi ise Katolik İspanya Kralı Ferdinand, Endülüs'teki müslümanların asla göç etmemeleri için en şiddetli tedbirleri almıştı.

İşte, Malaga yakınlarındaki o sahilde kayalar çok sivriydi, birbirlerinin üzerine yığılmış, denize doğru uzanmış, âdeta geçit vermez olmuştu kayalar...

Denizin dalgalarına, rüzgârın uğultusuna, hattâ karanlığın korkunçluğuna galiba başka bir ses, başka bir hışırtı da karıştı.

Oldukça uzakta Malaga limanı ve kalesi bulunuyordu. Daha yakınlarda, sahilin iç tarafında bir İspanyol kasabasının karanlıkta uyuduğu seziliyordu. Mağaralarda, ağaç diplerinde, kuytu köşelerde birtakım nefesler dolaşıyordu.

- Reisim; etraf zifir gibi, kerterez yapmaya imkân yok. İskandil de olmaz; nasıl geçeceğiz?

- Kara Mahmut, çenen mi düştü? Kal olduğun yerde; denizi kaldırma, aborda yapacağımız ânı bekle.

Küçük bir tekne birden sallandı. Ufak bir çatırdı duyuldu. Tekne suların çekildiği bir harman kayanın tepesine elle bırakılmış gibi oturdu. Dalgalar büsbütün hırçınlaşıp onu sivri kayalara fırlatmak için acele ediyordu sanki.

- Siya! Kürekler hep beraber siya!

Küçücük bir kırlangıçtı bu; sekiz oturaklı, tek direkli bir kırlangıç. Göz gözü görmeyen bu gecede ne teknenin biçimi, ne de içindekiler seçiliyordu. Kürekler adeta inliyordu; kürekler harman kayayı tarıyordu.

- Bizim Ali; dümeni serbest bırak. Tekne sana emanet! Kürekçiler hariç, leventler benimle beraber denize! Kürekler asılsın!

Yirmi kişi reisleriyle birlikte hiç konuşmadan kendilerini suya salıverdi. Yosunlar, acaip kabuklu deniz hayvanları, şimdi ayaklarının altında eziliyordu. Su yapışkan, kaya kaygandı.

- Hep beraber; zinhar ses çıkarmadan geriyeee!

Tekne hafiflemişti galiba. Leventlerin ayakları yarılırken, elleri kanarken, hırçın deniz siyah dalgalarıyla bütün vücutları baştan aşağı yıkarken kırlangıç kıpırdadı.

- Bir daha; haydi!

Harman kaya yol verdi; kırlangıç geldiği yere doğru kaydı.

- Teknenizi kaçırmayın sakın; içeri!

Yine hiçbir gürültü, hatta en ufak bir ses bile olmadı. Şaşılacak bir çeviklikle yirmi levent tırmanıverdi teknesine.

- Bizim Ali; ben pruvadayım, darbelerime dikkat et. Kürekler oyalansın.

Leventlerin arasından bir karartı geçti. Muslihittin şimdi geminin başındaydı. Yüzükoyun uzanmıştı, yarı gövdesi dışardaydı. Sanki aydınlıkmış, sanki dibi görünüyormuş gibi denize bakıyordu. Hassas kulakları denizin çeşitli seslerini, dalgaların kayalardaki, düz yerlerdeki, kumluklardaki seslerini olduğu gibi ayırabiliyor, burnu ise yosun kokularını, taşların rutubetli havasını, suların iyodunu teker teker hissedebiliyordu.

- Sancak, iskele kürekleri hep beraber al! Dümen, gel iskele!

Artık başka bir ses işitilmedi. Sadece Muslihittin uzandığı yerden kısa fasılalarla yumruklarını teknenin sağına ve soluna vurmaya başladı. O zaman Bizim Ali Reis, yılların tecrübesiyle kavradığı dümeni iskeleye yahut sancağa doğru kıvırıyordu.

Kayalıkları hep geçtiler; sürtünerek, sıyırarak, yalayarak geçtiler.

Sonunda ıssız, küçük bir koya girdiler. Burada sular durulmuş, tabiat vahşi olmakla beraber hırçınlığını bırakmıştı.

- Dur! Bizim Ali Reis oyalan! On levent benimle bile gelsin!

Onbir kişi ağızlarında kamalarıyla kendilerini sessizce suya bırakıverdiler. Yüzerken bile suyun altındaydılar sanki. Kulaçları, ayak darbeleri dahi duyulmuyordu.

Kıyıya vardıkları zaman, rengini bir türlü kaybetmeyen gecenin içinde kumlar bile simsiyahtı.

Yere çöktüler ve dinlendiler. Neden sonra Muslihittin emekleyerek ilerlemeye başladı. Birkaç kayanın birleştiği yerden bir ağaç çıkmıştı; galiba orada bir kıpırdama vardı.

Birden atıldı; irice bir adamın gırtlağına yapıştı, hemen altına aldı.

- Reisim; sen keyfine bak, ben zaptederim onu.

Muslihittin yana çekildi; adam soludu, sadece:

- Allah, diyebildi, Allah!

- Allah mı? Kara Mahmut onu serbest bırak; aradığımız insan olacak!

Adam çırpındı, boğazının çökmesine rağmen gırtlağından sevinç hırıltıları çıktı. Neden sonra Arapça olarak sordu:

- Siz! Siz kimsiniz?

- Kurdoğlu Muslihittin! Beklediğiniz yardımcı!

- Muslihittin Reis! Nihayet geldin mi? Haftalardan beri burada dalgaların sesini dinleyip hep yolunu gözledik! Açız, üşüyoruz!

- Kaç kişisiniz?

- Binden fazlayız. Gerisi de yollara döküldü. Gırnata İspanyolların zulmünden yakında tamamen boşalacak. İçimizde çocuk kadın ve Yahudiler de var. Hepsi dağlara, mağaralara sığındı. İspanyol askerleri hep peşimizde! Katolik papazları askerlerden beter! Nasıl kurtaracaksın bizi Muslihittin Reis?

- Sizi Mersalkebir'e geçireceğiz! Oradan Afrika'nın istediğiniz yerine gidersiniz. Murabıtlar para topluyor, ben de vereceğim; bir süre sıkıntıya düşmezsiniz. Seninle beraber gözcü olarak kaç kişi var bu sahilde?

- Beş kişi; dağlarla sahil arasında irtibat kurduk. Birimiz de seni aramaya çıkmıştı.

Adam, içini çekti, sonra kendisini daha fazla zaptedemeyip hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kurdoğlu hemen onu okşadı; okşarken bile elleri titriyordu:

- Kurtulacaksınız. Biliyorum, çok acı çekiyorsunuz. Ama kabahat benim değil, haberciniz geç kaldı. Cerbe' den Rodos'a açılmak üzereyken yetişti; ben de hemen geldim.

- Gönderdiğimiz elçi nerede şimdi Reis?

- Karşıda, Afrika sahillerinde, Mersalkebir'de sizi bekliyor. Murabıtlarla çalışıyor, geçici de olsa sizlere yer hazırlıyor.

- Buraları nasıl buldun Kurdoğlu Reis, yalnız başına böyle bir gecede bu kayalıkları nasıl aştın?

- Bilirsiniz; daha evvel de gelmiş, birçok Endülüslü göçmeni Afrika'ya taşımıştım. Babam da küçücük çocukken göstermişti bunları bana. Haberciniz anlatınca hemen hatırladım. Mersalkebir'de sekiz oturaklı bir kırlangıç buldum; onunla geçtim kayalıkları.

Birden, bir çıtırdı duydular; etrafa yayılan, pusuya yatan dokuz levent başlarını kaldırdı. Kara Mahmut bir panter gibi dikildi. Endülüslü Arap:

- Bizimkiler, diye fısıldadı, beni merak ettiler herhalde; işaret vermek için bir dal kırdılar.

O zaman Muslihittin:

- Onlar da gelsin, dedi, hep beraber beni dinleyin; yapılması gerekli işleri söyleyeyim, sonra hemen ayrılalım.

Endülüslü, önündeki bir dalı ikiye böldü. Kurdoğlu leventlerine bir deniz kuşunu taklit ederek haber verdi, kumlar çıtırdadı.

Biraz sonra dört gölge belirdi; hafifçe eğilmişlerdi, karanlığı delip olup biteni anlamak için âdeta kıvranıyorlardı.

Endülüslü:

- Kurdoğlu Reis, dedi, nihayet geldi!

- Kurdoğlu mu? Muslihittin Reis mi? Kurtaracak değil mi bizi? Allahım, Allahım!

Yere kapandılar, süründüler. Muslihittin'e sarıldılar; ellerini öpüyorlar, ayaklarını okşuyorlar, durmadan ağlıyorlardı.

Nefesleri açlıktan kokmuştu; yosun yemişlerdi, martı yumurtası içmişlerdi. Avlayabildikleri balıkları dağlardaki kadınlara, çocuklara taşımışlardı. Ayaklarında pabuçları, sırtlarında elbiseleri yoktu. Kirden, çamurdan, terden öyle pis kokuyorlardı ki, onları ele verecek belki de bu kokularıydı.

Aydınlık olsaydı şayet, kemiklerinin dışarı fırladığı, gözlerinin birer ölü gözü gibi söndüğü, ellerinin, ayaklarının çizgi çizgi yarılmış olduğu görülürdü. Pıhtılaşmış kanlar, çamur ve tuzla karışarak, çıbanlarla birlikte bütün vücutlarına yayılmıştı.

- Bizim için ölümü dahi göze aldın Reis; yakalanırsan şayet, hiç acımadan engizisyon çarklarında kemiklerini çıtır çıtır kırarlar senin! Hiç affetmezler. Nasıl ki, Kemal Reis'i unutamadılarsa, senden evvel bu sahilleri topa tutan, bizlere elini uzatan Kemal Reis'i hatırlarından bir an dahi çıkaramadılarsa, senden de intikam almak için ellerinden gelen her kötülüğe başvururlar. Kraliçe İzabella senin için büyük bir kin duyar, İspanya donanması, Akdeniz'de seni arar. Kral Ferdinand kimdir diye, engizisyon cellâtlarına durmadan seni sorar!

Beş Endülüslünün içleri öyle hicran ve ıstırapla doluydu ki, boşalmak, rahatlamak için kıvranıyorlardı. Gırnata'nın al şalları, kırmızı gülleri, kıvrak raksları öylesine hayatlarından uzaklaşmıştı ki, konuşmak, acı da olsa geçmişi yaşamak için hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorlardı. Adeta lâfları birbirlerinin ağzından alarak, durmadan anlatıyorlardı:

- Ne suçumuz vardı bizim Reis, ne suçumuz? İspanya yarım adasının güneyinde, yüzyıllardan beri yaşamış olan Endülüs Emevîleri

devleti, buraya ilim, fen, sanat getirmişti. Kütüphanemiz yüzbinlerce kitapla doluydu. Hıristiyanlara asla ses etmezdik; kiliseleri, ayazmaları, evleri, barkları vardı. Yahudiler de yaşardı bizimle beraber. Onlar da havralarında ibadetlerini yapardı. Berberiler, Araplar da dâhil, herkese Endülüslüler denirdi. Son zamanlarda ayakta tutunabilen sadece Nasrîler kalmıştı; Beni-Ahmer hanedanı devletimizi idare ediyor, Gırnata'da oturuyordu. Malaga ve Almeria limanları da bizde idi. Osmanlılara, hattâ Mısır Memlûklerine imdatçılar gönderdik; bir faydaları dokunmadı, yardımımıza koşmadılar. Sadece Kemal Reis ile yanındaki Türk korsanları geldi. Hâlbuki o zamana kadar İspanyollar Malaga ve Almeria'yı almış, Endülüslülerin denizle ilgisi kesilmişti. Bu yüzden Afrika'ya göç daha güçleşmişti. Mor ve Türk korsanları olmasa halimiz büsbütün haraptı.

Muslihittin kıvranmaya başladı; bu hikâyeler onun hiç hoşuna gitmiyordu. Zulme tahammülü yoktu, acze ise hiç dayanamıyordu. Gözlerine kan bürümesine rağmen ağlayabilirdi de.

- Sonunda Gırnata da düştü. Nasrî hükümdarı Onbirinci Muhammet, Afrika'ya kaçtı. Biz yalnız kaldık.

Vakit durmadan ilerliyordu. Muslihittin, insanlığın bu acı kaderini büyük bir sabırla dinlemeye çalışıyordu.

Kayaların kucakladığı küçük koy, Bizim Ali Reis'in demirlemeden suyun ortasında oyaladığı kırlangıç, karanlığa gömülüp kaybolmuştu.

- Gırnata'nın düşmesiyle kavga asla bitmedi. Ferdinand Gırnata'ya girerken, krallığını tanıyan müslümanlara dokunmayacağına, mallarına, dinlerine, evlerine el sürmeyeceğine dair söz vermişti. Katolikler, bilhassa papazlar buna aldırmadılar bile; Müslümanlara verilen sözün değeri yoktur diyerek katliama başladılar. Engizisyon hükmünü yürüttü; müslümanlar ateşlerde yakıldı. Mal, mülk, namus, şeref kalmadı. Baltalar, zincirler, kılıçlar işledi. Endülüslüler servetlerini, işlerini, yurtlarını bırakıp durmadan göç ettiler. Ve hâlâ ediyoruz Kurdoğlu Reis. Eğer bizi Ferdinand'ın askerleri yakalarsa, eğer bizi Engizisyon papazları görürse, evvelâ kollarımızı, bacaklarımızı baltayla keserler, sonra da hepimizi ateşe atıp küllerimizi savururlar. Kundaktaki çocuklarımızı, her daim yaptıkları gibi, bacaklarından tutup ikiye ayırırlar.

Kurdoğlu ürperdi, Kurdoğlu ne olursa olsun artık dinlemek istemiyordu. Bir an kendi çocuğunu düşündü, günün birinde evlenir, bir evlâdı olursa gözleri önünde bacaklarından ikiye ayrılıp bir dal parçası gibi bir kenara fırlatıldığını görmeye tahammül edebilir miydi? Nedense aklına hemen Ahu Hatun geldi. Sırası mıydı şimdi? Bizim Ali Reis, bazan Ahu'nun oturduğu evin önünden beraber geçerlerken mintanının yakasını kaldırır, göğsünü üflerdi. Kara Mahmut da "Ahu Hatun çok iyi, çok saf, sana ne güzel eş olur Reisim!" diye fısıldardı. O zaman onlara bağırır, üç gün hapis yatacaklarını söyler, hiddetle uzaklaşırdı. Kardeşleri de galiba Ahu ile evlenmesini istiyorlardı; ağabeylerine yıllar yılı İskenderiye'de esir gibi yaşayan bu kıza çok acıdıklarını söylüyorlardı.

Muslihittin birden silkindi, parmaklarını avuçlarının içine gömdü:

- Yeter, dedi, daha fazla anlatmayın hepsini bilirim. Şimdi beni dinleyin; iki gün sonra hepiniz kurtulacaksınız. Yalnız iki gün dayanmanız gerek.

Kurdoğlu birden ürperdi; aklına bir lokma ekmeği bile bulunmayan, giyecek elbiseleri dahi olmayan, barınacak bir dam altından bile yoksun bu insanların iki gün daha nasıl sabredecekleri geldi.

- Kara Mahmut!

- Buyur Reisim...

- Hemen yanına iki levent al; kırlangıça git. Orada ne kadar peksimet, pirinç, zeytin, buğday, mercimek, zeytinyağı, soğan varsa topla. Üstelik çadır bezlerini de denkle; teknenin sandalıyla kaç seferde olursa olsun, sahile taşı bunları. Birkaç gün aç kalsak, yağmur altında yatsak da ne çıkar?

- Başüstüne Reisim!

Kara Mahmut, bir solukta uzaklaştı. O zaman Muslihittin rahat etmiş gibi avuçlarını açtı, yere dayandı:

- Geceleri yürüyüp, gündüzleri gizlenerek tepeleri aşacak, gün batısına doğru ilerleyeceksiniz. Cuma sabahı tanyeri ağarırken kumlukta bulunmalısınız! Alacakaranlıkta ben oradayım. O sırada Murat Reis ardımı kollayacak. Mustafa ise Malaga'yı topa tutacak; İspanyol donanması toplanıp üzerine yürümeye kalkışırsa gün doğusuna yelken açacak. Muzaffer de onları peşlerinden dövecek. Bu yüzden İspanyollar bizim bulunduğumuz yerden daha uzaklara gidecek. Ben

de sizleri rahatça teknelerime yükleyip Afrika'ya, Mersalkebir'e taşıyacağım.

Kurdoğlu, Endülüslülerin yüzlerini göremiyordu. Fakat onların için için ağladıklarını hissediyordu. Bu gözyaşları belki de sevinçtendi.

- Gırnatalılar! Söylemeye unutuyordum az kaldı; sahile çıkardığım dokuz levendim de yanınızda kalacak, sizleri koruyacak. İşte hepsi bu kadar; basit, çok basit! Allah yardımcımız olsun! Cuma sabahı alaca karanlıkta buluşacağız!

Muslihittin ayağa kalktı; fakat ilerleyemedi; Gırnatalı muhacirlerden bir tanesi hemen ellerine yapışmıştı, yalvarıyordu:

- Kurdoğlu Muslihittin Reis; doğru mu söylüyorsun, sahiden kurtulacak mıyız?

- Evet!

- Bin kişi! Dağlara sığınan bin kişiyiz şimdilik; hepsini götürebilecek misin?

- Evet! Bin kişiyi, ardından gelecek bin kişiyi daha, onların da ardından gelecek bin kişiyi daha...

Muslihittin artık oyalanmadı; gecikirse şayet, hiç ayrılamayacağını, leventlerinin yerine dağları onlarla beraber aşacağını anlıyordu. Hâlbuki gitmesi gerekti, açık denizlerde kardeşleri onu bekliyordu. Yürüdü, en ufak bir çatırdı çıkartmamaya dikkat ederek sahile vardı.

Leventler kırlangıçtaki en son erzağı getirmişlerdi sandal kumlardaydı. Binmedi. Ağzına yine kamasını aldı, suya atıldı; serinlemeye ihtiyacı vardı.

Muslihittin kırlangıca ayak basar basmaz ardından gelen Kara Mahmut'a aldırmadan koştu, pruvaya yüzükoyun yattı, yarı beline kadar kopkoyu sulara uzandı, kokladı, gecenin sesini, rüzgârı, dalgaları dinledi; tekneye darbeler vurarak Bizim Ali'ye işaret vermeye başladı...

* * *

Cuma sabahı, İspanya sahillerinde güneş henüz yüzünü göstermemişti.

Kurdoğlu forsunu çekmiş iki tekne, Malaga limanına yaklaşıyor, onu forssuz iki tekne çok açıklardan izliyordu.

Malaga sahillerinin bir hayli ötesindeki kumluğa ise sekiz gemi sokuluyordu.

Altı tanesi önde idi, iki tanesi de oyalanıyormuşçasına gerilerde volta vuruyordu. Bu teknelerin en büyüğünün, yirmi dört oturaklısının direğinde Kurdoğlu'nun forsu vardı.

Tam iki gün geçmişti. Akdeniz durmadan çalkalanmıştı. Gündüz lodos olmuş, geceleri keşişleme yapmıştı. Rüzgâr şayet yıldızdan esseydi, onların işi çok daha kolaylaşacaktı.

Muslihittin, derin derin havayı kokladı; teknesinin içine dolan, yüzüne çarpan suları âdeta emdi:

- Gök, günle beraber mavi olacak, dedi, deniz de durulacak. Artık bulut görmeyeceğiz. İspanya sahillerini yalayıp Septe'ye doğru uzanan şu akıntı durulacak. Sen ne dersin Bizim Ali Reis?

Bizim Ali Reis, ne derdi ki, hiçbir şey demedi. Tek gözüyle sadece Kurdoğlu'na baktı:

- Göğsünü de mi üflemiyorsun Bizim Ali? Yoksa bu havanın arkasından biz Türklerin "Sam yeli", Arapların "Hamsin", İspanyolların "Solano" dedikleri kum rüzgârlarının mı geleceğini sanıyorsun? Susuzluktan, açlıktan, yorgunluktan bitmiş, tükenmiş şu zavallı insanları bir de sam yeli ile kavurma Bizim Ali. Dayanamazlar daha fazlasına. Ben havada sarı bir renk görmüyorum, hem etraf boğucu da değil.

Galiba Bizim Ali inat etmişti; göğsünü üflemiyordu. Sadece arada bir başını iki yanına doğru sallıyordu. Kurdoğlu, babasının bu eski yoldaşını güçlükle seçebiliyordu. Anlıyordu ki, Bizim Ali o anda hayatının en heyecanlı, en üzüntülü anlarını yaşıyor.

Zaten Bizim Ali, bundan on üç yıl evvel, Ege sahillerine kollarını açmış bir kasabada, Kurt Ahmet Reis'e sulara gömülen bir gelinin hikâyesini anlattıktan sonra, pek az konuşmuştu. Bizim Ali, herkesin Ali'siydi; bütün denizcilerin ve leventlerin! Bizim Ali'nin derdi mi yoktu? Bizim Ali kızmaz, öfkelenmez miydi hiç? Bizim Ali kimseye bir şey duyurmazdı ki! Kendisine ait olan kendisinde kalırdı onun... İnsanlar o kadar dertli, o kadar hicranlıydı ki, bir de onları Bizim Ali'nin üzüntüleriyle bunaltmanın mânâsı mı vardı? Bir gözünü Rodoslular okla delmişlerdi; öteki gözü de günün birinde giderdi, giderdi işte... Sonu? Sonunu da Allah bilirdi!

- İlk ışık düştü göklere! Kürekler dikkat!

- Dikkat! Dikkat!
- Yelkenler insin!
- İniyor Reis!
- Yufka sulara geliyoruz, sandallar hazırlansın!
- Sandallar hazırlanıyor Reis!

Muslihittin dikildi; henüz şeklini, uzaklık veya yakınlığını belli edemeyen karşı sahilleri gözleriyle taradı.

Acaba Endülüslü göçmenler, Malaga'nın kumluk sahillerine varabilmişler miydi? Aç ve perişan, tepeler aşıp alaca karanlıkta oraya erişebilecekler miydi? İyi ki yanlarına dokuz levent katmıştı. Onlar bu gariplere destek olur, gerektiğinde çocukları, hastaları sırtlarında taşırlar, hatta korurlardı.

Gün bir ağarsa, onları gemilerine bir taşısa; gerisi kolaydı. İşte deniz de duruluyordu; şans yardım edecekti.

Çatlamış gibi gökte birkaç ölgün beyazlık belirdi, rüzgâr bulutları önüne katıp kovalamaya başladı.

- Gün doğuyor; vakit geldi. Mustafa Malaga'yı topa tutmak üzeredir. Ne dedin Bizim Ali? Bir şey mi söyledin?

Bizim Ali Reis hiçbir şey söylememişti. Ama ne olursa olsun, Muslihittin onun konuşmasını istiyordu bu sabah.

Gök sanki birdenbire yarıldı; günün kararsız, ölgün ışıkları etrafa yayılmaya başladı. Muslihittin, Malaga limanında Mustafa'nın savurduğu güllelerin sesini duyar gibi oldu. Adeta sevindi; fakat bu sevinci çok sürmedi!

Sahili seçebiliyordu. Orada birtakım insanlar vardı; koşuşuyorlar, yerlere kapanıyorlardı. Feryatlarını rüzgâr damla damla önlerine akıtıyordu. Martılar bile ürkmüş olacak ki, sahilden uzaklaşmışlar, açığa daha açığa kanat çırpmağa başlamışlardı.

- Hızlı! Karaya otursanız da hızlı!
- Sular burada acaip döner Reis! Derinliği belli olmaz!
- Küstah! Sana akıl danışan mı var? İleri derim! İleri!
- Emredersin Reis! Topları hazırlayalım mı?
- Gafil! Kime karşı? Nereye gülle savuracaksın, hiç hatırına geliyor mu? Herkes, aşçı, imam dâhil çıksın dışarı!

Kürekçiler soludu, kürekler âdeta esnedi. Kırk yedi kürek durmadan suya gömülüp kalktı.

- Funda demir! Bizim Ali Reis; dümenden ayrılma!

Gemilerde dörder leventten fazlası kalmasın; herkes benimle beraber...

Muslihittin, sandalın indirilmesini dahi beklemedi; ağzına kamasını aldı, bir solukta denize atladı.

Suda yüzerken bile, sahildeki feryatlar kulağına geliyordu. Çocukların "Anne" diye inlemeleri, anaların, "Evlâdım" diye haykırışmaları sanki dalgaların üzerinde sekiyordu.

Ayağına çakıl taşları değdi, hemen doğruldu:

- Alçaklar, diye bağırdı, alçaklar; kaçmayın!

İşte şurada bir kadın yatıyor; kesik memesi yanındaki ölü çocuğunun ağzına tıkıştırılmış. Henüz altı aylık bir yavru gövdesinden ikiye ayrılmış. Başka bir kadının karnı delinmiş; çıkartılan barsakları boynuna dolanmış.

İşte öteki tarafta, ak sakallı bir ihtiyarın sadece başı görünüyor, kopuk başı!

Kurdoğlu'nun dokuz levendi ise kumlara serilmişler. Delik deşik olmuşlar; vücutlarında, başlarında, kol ve bacaklarında sayılamayacak kadar çok yaralar var...

- Anne! Anne!

- Geliyorum evlâdım, geliyorum yavrucuğum!

Göbeği oyulmuş bir kadın yerde sürünerek gözleri görmeyen çocuğuna doğru yaklaşmaya çalışıyor. Nasıl, ne şekilde başaracak bunu, bilinemez ki? Ancak, annelik sevgisi, ancak annelik gücü son ânını yaşayan evlâdına kadar vardıracak onu...

Kumlar, kumlar ise durmadan kan emiyor. Akan kanlar, vücutlardan boşalan kanlar sızıyor, kumları besliyor.

Denizden uzaklaşıldıkça, çakıl taşlarının örttüğü kumlar geçildikçe birkaç çukur göze çarpıyor. Oraya dal parçaları yığılmış, ateş yakılmış; Endülüslüler gencine, ihtiyarına bakılmadan bu ateşlerin üzerine atılmış!

- Su! Bir yudum su!

Denizin tuzlu suyu var biraz ileride; işe yaramaz ki, faydası yok ki! Fakat güçleri yetse, fakat uzanabilseler onu da içecekler.

Daha korkuncu da göze çarpıyor! Genç kızların, genç erkeklerin doğranan cinsiyet uzuvları yanında, yine gencine, ihtiyarına bakılmadan bazı Gırnatalıların burunları kesilmiş! Kökünden, gayet büyük bir ustalıkla biçilmiş burunlardan köpüklü bir kan fışkırıyor şimdi!

- Kurdoğlu! Yetiş Muslihittin Reis! Yetiş!

- Neredesin Kurdoğlu?

- Kurdoğlu, Kurdoğlu!

Muslihittin sendeledi. Muslihittin evvelâ ne yapacağını şaşırdı. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu.

Kavuksuz, mintansız, pabuçsuzdu. Akdeniz'in tuzlu suları saçlarından, yüzünden, vücudundan süzülüyor, kanla bulanmış kumlara akıyordu.

Sabahın serinliği, rüzgârın dönekliği, alacakaranlığın renksizliğine rağmen, yine de terliyordu.

Birden terleri dondu, birden göğüs kılları, hattâ bileklerindeki kıllar bile dikleşti, sertleşti. Artık onun iki kaşını birbirinden ayırmaya imkân yoktu. Gözleri tamamen renk değiştirmişti; orayı kızıl, kıpkızıl bir duman kaplamıştı.

Evvelâ hırıltıya yakın bir ses çıktı ağzından; sonra sağ eline kılıcını alıp, sol eliyle kamasını dudaklarından güçlükle çekerken haykırdı. Bu sesi, bu sesteki korkunçluğu, canlarını kurtarabilenler, hattâ yaralı olup yerlerde kıvrananlar bile unutamayacaktı:

- İspanyolların, şu kahpelerin bir teki kurtulursa, ey Türk leventleri bilin ki, sizi sağ komam...

Hâlâ denizden yüzerek gelenler vardı. Bir kısım leventler de indirilen sandallara binmişler, küreklerini kırarcasına sulara gömerek sahile yaklaşıyorlardı.

İlk önce kendisi atıldı; çıplak ayaklarıyla öyle bir koşuşu vardı ki, onu gözle takip etmek çok güçtü.

Şimdi Engizisyon papazları, İspanya sahil koruyucuları ve kasaba askerleri durmamacasına kaçıyordu. İki yüz kadar vardılar; bazıları yaralı idi. Ölülerini ve ağır yaralılarını oldukları yerde bırakmışlar, canlarının derdine düşmüşlerdi.

- Kurdoğlu, Kurdoğlu geldi.

- Ey İspanyollar! Ey Aragon krallığının kahraman yiğitleri! Ey Engizisyonun asil papazları! Yetişin! Yetişin ki, kana susamış bu korsan parçasına, bu haddini bilmeze haddini bildirin.

- Nerede? Nerede kaldı donanmamız? Afrika sahillerini yağmalayan kudretli donanmamız neden yetişip de şu pis Türk'ün küçücük sandallarını batırmaz?

Nasıl bağırırlarsa bağırsınlar, nasıl imdat isterlerse, istesinler, nasıl küfrederlerse, küfretsinler, yine de kaçıyorlardı! Papazlar cübbelerini sıvamışlar, askerler çizmelerini fırlatmışlardı.

Biraz ileride ağaçlıklar vardı. Endülüslülerin geldiği tepelere tırmanabilseler şayet kurtulacaklarına inanıyorlardı.

Fakat leventler sarmıştı etraflarını. Duraklamak zorunda kaldılar. Şimdi, geri dönüp kendilerini savunan, fırsat buldukça tabancalarını patlatan İspanyollarla leventler arasında kıyasıya bir savaş başlamıştı. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar boşunaydı, zaten iki yüz kişi, altı tekneden boşalan leventlerle hiç bir zaman baş edemezdi.

- El aman! El aman!

- Teslim! Merhametinize sığındık! Teslim!

Hepsi ellerini havaya kaldırmıştı. Bir kısmı da diz çökmüştü.

- Teslim ha? Merhamet ha? Kan kusturduğunuz bunca masum ne olacak? Dokuz levendimin, yoldaşlarımın hayatını bana nasıl geri vereceksiniz? Vurun! Vurun yiğitler! Durmayın leventler! Bir tanesini dahi sağ komayın!

Neredeyse, sahildeki korkunç manzaranın belki de aynı burada meydana gelecekti. Fakat bir ses, boğuk, hiddetli bir ses Kurdoğlu'nun kulaklarında çınlamaya başladı; bütün vücudunu yeniden ter kapladı; "Muslihittin! Türklük uğruna cenk etmekten asla yılma. Lâkin teslim olanları vurma! Anladın mı Muslihittin..."

Bu, Kurt Ahmet Reis'in sesiydi. Tahta bacağını kumlara gömmüş, sağ elini kolsuz sol omuzuna atmış, karşısına dikilmişti sanki...

- Durun! Yeter! Toplayın hepsini! Gözüm görmesin! Yalnız şu şişman keşiş ile şu asalet damgalı zırhlı herifi içlerinden ayırıp sahilde yanıma getirin.

Kurdoğlu döndü, kılıcını kınına soktu, kamasını avucuna batırdı, oradan çıkan kanı derin derin emdi, sonra yürümeye başladı.

- Reisim! Hayranım sana! Senin için ne yapsam bilmem ki!

- Kara Mahmut! Kara Mahmut! Konuşma benimle; içim kan ağlıyor! Eğer Kurt Ahmet Reis olmasaydı, şunlardan bir tanesi sağ kalmazdı.

- Kurt Ahmet Reis mi?

- Evet o, babam!

- Baban senin büyük adammış Reis'im; namı senden evvel buralara kadar gelmiş; Bizim Ali Reis; canı konuşmak istediği zaman anlatır bunları.

Muslihittin durdu, Kara Mahmut'a baktı. Nedense ilk defa onu bu kadar derin derin süzdü. Kara Mahmut'un gözleri ona hiç yabancı gelmiyordu. Bu kara gözleri, bu saf bakışları sanki her daim görmüş, çok eskiden beri bu gözlerin sahibiyle konuşmuştu!

- Bilmem sana söyledim mi Reis'im? Ben babamı hiç tanımam. Ben küçükken babam kaybolmuş, gitmiş. Anam denize açıldı, bir daha gelmedi derdi... Anacığımın beni büyütünceye kadar çekmediği eziyet kalmamış. Allah rahmet eylesin!

- Anan da mı öldü Mahmut?

- Öldü ya Reis'im! Yeşil Kadın, günden güne soldu, sarardı, uçuverdi. Ben de ondan sonra kaderimi denizde arar oldum.

- Ananın adı Yeşil miydi senin Mahmut?

- Beli Reis'im. Yeşil Kadın'dı o. Melek gibiydi. Çok severdim onu. Kucağına başımı dayar da sıcacık göğsünde uyuyuverirdim. Gözleri de yeşildi. Meleğimdi o benim; Yeşil Meleğim.

- Yeşil Melek mi Mahmut? Yeşil Melek ha? Anladım şimdi. Hâlbuki bunu daha evvel düşünmeliydim ben.

Kara Mahmut kabahat yapmış bir çocuk gibi utandı, başını önüne eğdi; Muslihittin'in bileğini tutup kavradı:

- Reis'im; suçumu bağışla; onu demek istemedim. Zaten anamı hiç kimseye anlatmazdım ben; nasıl oldu bilmem, böyle bir günde sırasıymış gibi ağzımdan kaçıverdi. Ben, seni şimdi herkesten ziyade severim. Dünyada bir tanesin, tek!

- Hayır Mahmut! Anamı benden çok daha fazla sev. Benim de Dur Kadın'ım vardı. Onu onüç yıldır göremez oldum. Sağ mı acaba bilmem ki?

- Sağmış Reis'im, sağmış; hep senin yolunu gözlermiş!

- Nee? Sahi mi söylüyorsun Kara Mahmut?

Sabahın şu alaca karanlığı, İspanya sahilleri, açıkta bekleyen tekneler, yerlere serilmiş ölüler, yaralıların feryatları, yardım uman Endülüslüler, etrafa yayılmış leventler, esir edilen İspanyollar, düşman gemileri, her şey, her şey bir anda Muslihittin'in kafasından silinmiş, sadece anasını yaşar olmuştu.

- Söyle Mahmut söyle; anamdan haber mi geldi, nereden duydun bunları?

- Söyleyemem Reis'im, söyleyemem; büyük yemin ettim, senin başın üzerine yemin ettim. Ayrıca Bizim Ali Reis'in yüzüne hiç bakamam! Bu kadarı yeter, daha fazla kıyma bana Reis'im!

- Peki Mahmut, peki! Anlıyorum; Kurt Ahmet Reis, Bizim Ali Reis'e adam göndermiştir. Bu kış sana "Yeşil Melek" isimli, tam yirmidört oturaklı bir tekne yaptıracağım. Direklerine varıncaya kadar onu altın yaldızlarla süsleyeceğim, gövdesini yeşile boyatacağım. Yanmaması, zedelenmemesi için de etrafını gönle kaplatacağım. Seni kendime başyardımcı seçeceğim? Kara Mahmut Reis! Kurdoğlu'nun beşinci kardeşi, Kara Mahmut Reis!

Kara Mahmut diz çöktü. Kara Mahmut, Muslihittin'in bacaklarına yapıştı; hüngür hüngür ağlıyordu. Anası gibi sararmış, solmuştu:

- Hayır Reis, etme Reis; beni yanından savma Reis! Ben ne reislik isterim, ne kapudanlık. Ben hep ardından, aynı galide, seninle bile levent gezmek isterim.

- Ya Yeşil Melek, Mahmut? Hem reis olunca benden uzaklaşmayacaksın ki!

- Sonra Reisim, çok sonra; onun da günü gelir elbet. Vakti var henüz.

Muslihittin, Kara Mahmud'un bacaklarına sarılı duran ellerini çözdü, onu ayağa kaldırdı. Bu, yirmi beş yaşındaki çocuğunu, koruyucusunu tekrar okşadı, anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı. Duygularının parça parça önüne serilmemesi, daha fazla dağılmaması için de hemen koşmaya başladı...

Feryatlar hiç kesilmemişti. Evlâtsız kalan analar, öksüz kalan çocuklar, çıbanları patlamış ihtiyarlar, yerlerde sürünen yaralılar hep orada, sahilde toplanmışlar, dövünüyorlar, inliyorlar, yeniden gelecek bir tehlikenin endişesiyle kıvranıyorlardı.

Leventler ise ölüler için bir çukur kazmışlar, içine dolduruyorlardı; geminin imamı onların toptan cenaze namazını kıldıracaktı.

- Leventlerim, ayırdınız mı dokuz şehit levendimi, ayırdınız mı?

- Evet Reis!

- Onları incitmeden galiye taşıyacaksınız! Leventlerimin dinlenecekleri yer, toprak değil, sulardır. Bunu Kurt Ahmet Reis de böyle ister!

- Emredersin Reis!

- Endülüslüler, Yahudisi, Müslümanı, Arabı, Berberisi gözetilmeden teknelere taşınmaya başlansın. Evvelâ yaralılar, sonra çocuklar ve kadınlar, daha sonra ihtiyarlar, en nihayet gençler gidecek. Çabuk olunsun!

- Hemen Reis!

- Murat Reis'ten bir tehlike işareti geldi mi?

- Hayır Reis!

- Yine de acele edin!

Kolbaşılar koşuşmaya başladılar; etrafı yeniden bir heyecan kapladı. Endülüslüler ellerini göğe kaldırmışlardı. Burunları kesilmiş olanların bile elleri havadaydı. Kanları dinmiyordu; yüzleri kızıl bir köpük içindeydi. Biraz sonra öleceklerdi, biliyorlardı. Yine de hem kendileri için hem Kurdoğlu için Tanrılarına dua ediyorlardı.

Bir Endülüslü, en yaşlısı, güçlükle yürüyeni, elindeki sopaya dayanıp, gökten alnına düşen bir yağmur tanesinde dahi suya duyduğu özlemi gidermeye çalışanı Muslihittin'in yanına sokuldu:

- Dünya durdukça dur Kurdoğlu Reis, dedi. Evsiz, barksız, yurtsuz kaldık. Ben evlâtlarımı da, torunlarımı da kaybettim. Yine de bu canı Allah benden almadı! Katlanacağız, kadere boyun eğeceğiz! Endülüs, Gırnata; elveda sana!

Muslihittin, ihtiyarı konuşturmak istemiyordu. Fakat o, öylesine coşmuştu ki, zaptetmenin, susturmanın imkânı yoktu. Hâlbuki Muslihittin'e evvelâ şu gariplerin, şu yurtsuzların neden burunlarının kesildiğini anlatmaları gerekti. Şimdiye kadar karın delindiğini, kafa koparıldığını, insanların ateşte yakıldığını görmüştü. Fakat burun kesildiğine ilk defa şahit oluyordu.

- Gırnata! Güzel Gırnata! En nadide güller orada yetişir; al güller, siyah güller! Ben El-hamra sarayının bahçıvanıydım. Saray surların yanında kurulmuştu. Kırmızı renkliydi sarayımız. Topya denen kireç, çakıllı kum, balçıktan meydana gelmiş kırmızıya çalan sert bir kerpiçten yapılmıştı. Asırlıktı; yüzyıllarca dayanmıştı. Büyük bir sanat eseriydi o! Sayısız dehlizleri ve odaları vardı. Hele aslanlı havuzu durmadan dillerden dillere dolaşırdı. Ben o havuza bakan bahçelerde hep güller yetiştirdim; misk gibi kokan güller... Hayal oldu hepsi, bir rüya gibi silindi şimdi bunlar Kurdoğlu Reis! Gırnata'da, bütün Endülüs'te, yıllardan beri yaptıkları zulüm yetmiyormuş gibi, bugün

sabaha karşı nasıl anlamışlarsa anlamışlar, peşimize düştüler; bizi kuşattılar, bu sahilde üzerimize çullandılar. Güçsüzdük, açtık; çarpışamadık, kendimizi koruyamadık. Leventlerin aslanlar gibi dövüştü. Fakat dokuz kişi ne yapsın; yara ala ala, göğüs gere gere eridiler, soldular. Ondan sonra yakaladıklarının karınlarını deldiler; ateşte kızarttılar, bacaklarından ikiye ayırdılar, burunlarını kestiler!

- Neden bunca işledikleri cinayet yetmiyormuş gibi, şu gariplerin burunlarını kestiler?

- Altın aradılar!

- Altın mı?

- Evet Reis! Malımız yoktu, yiyeceğimiz yoktu, giyeceğimiz bile yoktu; hepsini almışlardı. Gırnata'dan kaçarken, evvelce gizlediğimizi sandıkları altınları götürdüğümüzü, bunu da vücudumuzun en kapalı yerine sakladığımızı sandılar. Kadın ve erkeklerin uzuvlarını bunun için deldiler. Bulamayınca da, burunlarına sokmuşlardır, keseriz, hınkırırlar, hepsi meydana dökülür dediler!

- Kim? Kim düşündü bunu?

- Başpapaz ile askerlerin asil başkanı!

Kurdoğlu artık dinlemedi; yine kaşları birleşmiş, yine dudakları titremeye başlamıştı. Yerinde duramıyordu. Serinlemek için suya girerken bağırdı:

- Odabaşı! Sana söylüyorum odabaşı!

- Buyur Reis!

- Demincek sahilde yanıma getirmenizi söylediğim şişman keşişle, asalet damgalı zırhlı şövalyeyi çektiride ayrı bir yerde tutun. Geri kalan papazlarla askerleri gemilere dağıtıp forsaya çakın!

Kamasını ağzına aldı, suya daldı. Akdeniz ne kadar köpek balıklarıyla dolu, ne kadar dalgalı, ne kadar rüzgârın esiri olursa olsun Muslihittin insanların yanından çok daha fazla orada kendini emin hissediyordu! Hele şimdi şu tuzlu sular, şu köpüklü sular, şu birbirinin üzerine devrilen sular olmasa asla serinleyemezdi.

Gemisine çıktığı zaman giyinmeyi bile düşünmedi. Bir elini kendisi kadar ıslak, Kara Mahmut'un omuzuna attı, diğer elini hâlâ dümenden ayrılmayan Bizim Ali Reis'in omuzuna koydu, bekledi.

Endülüslü göçmenler altı gemiye dağıtılmış; yaraları sarılmış kendilerine su ve yiyecek verilmeye başlanmıştı.

Ufuklarda ise bir hayal gibi dolaşan etrafı kolaçan eden Murad'ın iki teknesini Muslihittin'in keskin gözleri seçebiliyordu. İspanyol donanmasından da hiçbir iz yoktu. Muslihittin anlamıştı; Mustafa, Malaga'yı topa tuttuktan sonra eğer bulunduğu yerden çıkabilmişse, İspanyol donanmasını peşine takmış, onları başka bir yöne götürmüş, Muzaffer ise artlarına düşmüştü. Sonunda iki kardeş gözden kaybolacaklar ve Afrika sahillerine yakın Mersalkebir önlerinde ağabeyleriyle Murad'ı bekleyeceklerdi.

- Reis; her şey hazır. Sahilde kimse kalmadı, leventler yerlerini aldılar.

Muslihittin, Bizim Ali Reis ile Kara Mahmut'tan ayrıldı; karşısında duran odabaşına bir an baktı:

- Topçubaşını çağır, dedi, sonra şişman keşiş ile asaletini üzerinde taşıyan şövalyeyi de buraya getir!

- Başüstüne Reis!

- Demir alınsın, kürekler hazır olsun!

- Derhal Reis!

Bıyıkları dudaklarının kenarından aşağıya düşmüş, baratasını çıkardığı için usturayla kazınmış başı, sabahın gölgeli ışıkları altında bile parıldayan, göğsünde üç kişinin rahat rahat dinlenebileceği kadar iri, leventlerin başı Panter Salih, seğirterek, cüssesinden umulmayan bir çeviklikle uzaklaştı.

Karşıdaki sahili sis kaplamıştı. Kurdoğlu'nun gittikçe buğulanan, gittikçe kan bürüyen gözleri oraları güçlükle sezer olmuştu. Sağa sola serpilmiş köy evlerinde, hattâ gerideki kasabada bazı hareketler seziliyordu. Kilisenin çanı durmadan çalmaya başlamıştı. Çan sesleri, sisli havada âdeta sekerek etrafa yayılıyordu.

- Reis! Emrinizi bekleriz!

Muslihittin sahilden başını çevirdi; evvelâ boynunda muskası sallanan topçubaşına baktı:

- Topçubaşı barutun perdahlı mı?

- Sayende Reis!

- Topların dolu mu?

- Her daim hazır Reis!

- Şaykan uzağa atar mı?

- Evelallah Reis!

- Kolombornaların nasıl?

- Onlara da güvenirim Reis!
- İki topun güllesini çıkarmak uzun sürer mi?
- Emredersen hemen Reis! Domuztırnakları ne güne durur?
- Bekle öyleyse; biraz da başkalarıyla konuşayım.

Topçubaşı kenara çekildi, merakla Muslihittin'i seyretmeye başladı. Kurdoğlu âdeta titriyordu. Gözlerinin lâcivert rengi tamamen kaybolmuştu. Bütün adaleleri gerilmiş, dudakları büzülmüştü.

Elini uzattı; belini kalın bir urganla sarmış, tepesi usturulanmış, başına bir takke oturtmuş şişman papaza, ince zırhının içinde dik durmaya çalışan uzun boylu, zayıf şövalyeye işaret etti:

- Gelin buraya, sokulun iyice yanıma. Neydi kastınız? Bütün varlıklarını bıraktıktan sonra yurtlarından bile vazgeçen şu zavallılara neden kıydınız? Barsak delmek, çocukları parçalamak, insanları ateşte yakmak, hele burun kesmekle elinize ne geçti? Saldırmamışlardı, üstelik teslim de olmuşlardı; burunlarını niçin kestiniz, burunlarını?

Muslihittin, İspanyolca bilmiyordu; İtalyanca soruyordu. Yine de karşısındakiler onu anlıyorlardı. Fakat cevap vermiyorlardı. Korkularını belli etmemeye çalışıyorlar; hatta kuvvetli armadalarının biraz sonra imdatlarına yetişeceğini umuyorlardı. İşte çanlar da çalıyordu; çanlar, Türk korsanlarını etrafa haber veriyordu...

- Size sorarım! Burunlarınızın kesilmesini istemezseniz, hemen konuşun!

Papaz haç çıkardı; gözlerini kırpıştırdı, birkaç lâtince dua mırıldandıktan sonra:

- Kutsal Katolik dinimizin, engizisyon mahkemelerinin emrini yerine getirdik, dedi, dinsizlere ölüm!

Şövalye ellerini göğsünde bağladı; başını iki yanına sallarken papazın sözünü tamamladı:

- Haşmetli kral ve kraliçemiz böyle istiyor; dinsizlere ölüm!

O zaman Kuroğlu artık dayanamadı:

- Topçubaşı, diye bağırdı, topçubaşı!

- Buyur Reis!

- Şu şişman keşişi, güllelerini çıkardıktan sonra bir kolombornanın içine koy. Şu sıska şövalye taslağını da zırhından sıyırdıktan sonra bir şaykayı boşaltıp namlusuna tık!

- Evet Reis! Evet Reis!

- Her iki topu da sahile çevir, barudunu ateşle! Selâmlayalım

Malaga'yı! Selâmlayalım Engizisyonu! Selâmlayalım asaletlû kral ve kraliçeyi!

- Evet Reis! Evet Reis!

- Ne oyalanıp, ne kekeliyorsun topçubaşı? Şimdi seni tıkarım o topların içine; haydi durma!

Topçubaşı bir an dahi oyalanmadı; şaşkınlığından ne yaptığını bilmeden koşmaya başladı:

- Panter Salih!

- Emret Reis!

- Sen de bu sıçanları yakalarından sürükleyerek hemen topçubaşının yanına götür! Nerede kaldı senin panterliğin?

Odabaşı da oyalanamadı; papazla şövalyeyi enselerinden yakalayıp çekti, soluğunu bile alamadan uzaklaştı.

Onlar, dizleri patlarken, Panter Salih'in kuvvetine dayanamayıp sağa sola çabalarken bile geleceklerinden habersiz:

- Dinsizlere ölüm! diye bağırıyorlardı. Dinsizlere ölüm!

Biraz sonra iki top birden patladı. Sahile doğru, baruttan yanmış, kavrulmuş, parçalanmış iki kişinin uçmakta oldukları görüldü. Kanatsız, biri iskelet gibi zayıf, diğeri çok şişman iki adam, âdeta birbirleriyle yarış ediyorlarmış gibi bir kavis çizerek, havada takla atıyordu.

Kasabanın çan kulesi ise durmadan çalıyordu...

* * *

Muslihittin, İspanya sahillerine dört sefer daha yaptı. İspanyol donanması peşindeyken, kıyılara asker yığılmışken, pusulardan atladı, pusulara düşürdü, yalıları dövdü, tekneleri batırdı. Yine de yurtlarından edilmiş, özgürlükleri alınmış, mülkleri çalınmış, inançlarına el uzatılmış Endülüslüleri, Müslüman, Musevi, Arap, Berberi, hattâ Protestan demeden karşı yakaya, Afrika'ya taşıdı.

O, her seferinde uzaklaşırken İspanyol erkekleri:

- Şeytan, diye bağırıyorlardı, şeytan; lânet olsun sana!

İspanyol kadınları ise, cesur olanları, diz kapaklarına kadar denize girerek:

- Kurdoğlu, diye bağırıyorlardı, ne vakit geleceksin? Bizi hiç mi gözün görmeyecek?

Korkakları, kocalarından, ağabeylerinden çekinenleri de:

- Gitsin, diyordu, bir daha gelmesin; rahat ederiz hiç olmazsa! Kurdoğlu! Kurdoğlu!

Günün birinde Muslihittin, Malaga'yı, Almeria'yı, hatta Septe ve Melilla'yı bırakıp on iki parça teknesiyle, doğuya dümen tuttu. Hedef yine Rodos'tu; Rodos'u çok göreceği gelmişti.

Kurt Ahmet de Böyle İstemişti

ARADAN yine üç yıl geçti. Baharı, yazı, fırtınası, kasırgasıyla tam üç yıl geride kaldı.

Zaman, 1506 yılını tamamlamıştı. İskenderiye sefere hazırlanan teknelerle dolmuştu. Bir tarafta Türk denizcilerinin kumanda ettiği Mısır Kölemen devletinin donanması duruyor, diğer tarafta ise tüccar ve korsan gemileri denizin durulmasını bekliyordu.

Kurt Ahmet Reis'in dediği gibi evvel baharda tekneleri yağlamak, yeniden donatmak gerektiğinden iş bilen, tecrübeli denizciler bu işi çoktan yapmışlar, noksanlarını tamamlamışlardı.

Şimdi hava biraz dinince, Akdeniz kollarını denizciler için uzatınca, hepsi çeşitli gayelerini yerine getirme uğruna enginlere açılacaklardı.

Onların rotaları da çeşitli olacaktı. İskenderiye'den uzaklaşanlar yerine, İskenderiye limanına demir atanlar da bulunacaktı.

Denizcilerin yasaları kadar, Akdeniz'in de kendine has kuralları vardır. Adalar arasından seyredilirken gündüz gidilir, gece bir limanda yatılırdı. Rodos'tan İskenderiye'ye, Muton'a, Trablusgarb'a dümen kıran denizciler gece gündüz durmadan seyrederler, geceleri birer fener yakarlardı. Afrika sahillerine kırk mil kadar yaklaşınca yelkenler iner, iskandil ile yoklaya yoklaya gece demirlenir, gündüz yol alınırdı.

Çok ustaları, Akdeniz'i avuçlarının içi gibi bilenleri bazen bu kurallara uymazlar, gerektiğinde fenersiz, iskandilsiz en karanlık gecelerde bile sahillere sokulurlardı. Muslihittin de böyle idi; daha ustası, daha gözü peki, daha korkuncu.

O gün, Bali Paşa'nın kızı Ahu Hatun'un evinden çıktığı zaman biraz düşünceliydi. Yine ağzından "Rahmetli Paşasını" düşürmeyen

dadıya kızmış, yine Ahu Hatun' un, ne olursa olsun İskenderiye'de oturmak istemeyişine sinirlenmişti.

Ona neydi sanki, elin yabancısıyla neden ilgileniyordu acaba? Bundan sonra ne evlerine uğrardı, ne de konuşurdu. Zaten konu komşu dedikodu yapıyordu; kulağına kadar gelmişti:

- Reisim! Seninle şöyle bir dolaşıp biraz hava alsak; ne dersin?

- Ey Kara Mahmut; sırasını mı buldun hava almanın? Benim işim var. Şimdi filomuz ondört parça oldu; hepsini teker teker görüp hazırlıklara bakmak gerek.

- Bakarsın Reisim; azıcık hava alalım da bakarsın! Ya, İskenderiye ne güzel, değil mi?

Bu Kara Mahmut bugün pek acaip konuşuyordu. Acaba bir dileği mi vardı? Yoksa vazgeçmiş de "Yeşil Melk"in donatılmasını mı isteyecekti? Ne olursa olsun yine de şu anda Kara Mahmut'la uğraşamazdı. Farkında olmadan fısıldadı:

- Kız yirmibeşine geldi herhalde!

- Geldi ya Reisim!

Dikildi, Mahmut'u kolundan tuttu, gözlerinin içine bakarken sordu:

- Kim?

- Kız!

- Hangi kız?

- Sen söyledin ya Reisim! Ahu Hatun!

- Ben ne dedim?

- Kız yirmibeşinde dedin!

- Ne çıkar bundan?

- Çok şey çıkar Reisim.

- Haydi git işine Mahmut, git işine. Elâlemin kapısı önünde beni beklediğin yetmiyormuş gibi, bir de iftira etmeye kalkışma. Sana şimdi on kırbaç...

Muslihittin sözünü tamamlayamadı. Karşıdan Bizim Ali Reis, göğsünü üfleye üfleye geliyordu.

- Bu da nereden çıktı? diye söylendi. Bizim Ali Reis'in burada işi ne?

- Belki yolunu şaşırmıştır Reisim!

- Kara Mahmut, Kara Mahmut; sen baksana benim gözlerimin içine! Yirmi sekiz yaşında oldun, bunca yıldır benimle bile derya-

dasın; çocuk değilsin ki saflığına vereyim. Hadi, Bizim Ali'yi de al, hemen uzaklaş buradan.

- Bir yere kıpırdamam Reisim; vazifem var!

Şu Kara Mahmut'a ne ceza, ne lâf kâr ediyordu. En iyisi kendisinden kaçıp gitmekti. Fakat bunu da yapamadı; karşısında Bizim Ali durmuş, göğsünü üflüyor, tek gözünü kırpıyordu:

- Bugün hava çok sıcak, ya Kurdoğlu Reis, bugün hava çok sıcak!

- Ne yapayım sıcaksa? Gidin, denize girin; serinlersiniz!

- Ben derim ki, üçümüz bir yerde oturup da serinlesek.

- Bre Bizim Ali Reis, görürüm ki, çenen açılmış; de, diyeceğini.

Bizim Ali Reis'in hızı buraya kadardı; çaresiz kalmış gibi etrafına bakındı. Fakat sıkıntısı fazla sürmedi; göğsünü üç dört kere ardarda üflerken uzaktan Mustafa, Muzaffer ve Murat göründü. Bizim Ali tek gözüyle güldü, öteki gözünün bağını gevşetti; rahatladı:

- Boy boy Kurdoğlu kardeşler gelir; gelir ya! Kim karışır?

Muslihittin bekledi, başlarını önüne eğmiş; kendisine bakmaya cesaret edemeyen Kara Mahmut'la Bizim Ali'yi dik dik süzerek kardeşlerini bekledi. Üç kardeşi karşısına dizilince sordu:

- Hayır ola?

- Hayırdır ağam, hayırdır; ne olsun?

- Nereye böyle?

- Geçerken uğradık!

- Kime?

- Kime mi? Kime olacak şeye...

Mustafa duraladı, Muzaffer'e baktı. Muzaffer'in gözlerinin içi gülüyordu; yine de konuşmuyordu. O zaman Mustafa bir adım geri çekildi. Bizim Ali'yi seyretti. Onun sadece göğsünü üflediğini görünce:

- Konuşsana, dedi, biraz da sen konuşsana! Neden beni hep öne sürersiniz?

Bizim Ali'nin artık konuşmaya hiç niyeti yoktu. Başını iki yana salladı; Muzaffer'i işaret etti:

- Muzaffer!

- Buyur ağam!

- Bunların dilleri tutulmuş, senin de mi öyle?

- Vallahi ağam, ne diyeyim, bilmem ki, iyi rastlantılar oldu bugün. Şöyle altımız bir araya gelememiştik. Senin Anastasya'dan, bilmem kimden başını kaldırdığın yoktu. Madem buluştuk; istersen bir yere

gidip oturalım, istersen ayaküstü birkaç laf atalım. Benim de diyeceğim bu kadar. Gerisini Murat tamamlasın.

Murat! Hâlâ sevimliydi o; koca adam olmuştu, tam bir levent! Otuz iki yaşındaydı.

- Ağam, canım ağam; seni ne kadar çok severim, bilirsin! Severim ağam, bundan şüphen mi var?

- Asla yok Murad'ım!

- İşte böyle ağam; ben senin hep iyiliğini isterim, üzülmene hiç dayanamam. Benim de diyeceğim bu kadar... Gerisini Bizim Ali Reis bitirsin; hem o, en yaşlımız, hem de Kurt Ahmet Reis'in emanetidir.

Muslihittin'in canı sıkılmaya başlamıştı; böyle köşe başında, Ahu Hatun'un evinin yakınında oyalanmanın hiç anlamı yoktu! Yine de hem onların gayelerini öğrenmek istiyor, hem de başka bir hissin etkisi altında, konuşmalarını arzulamıyordu. Bizim Ali Reis'e döndü, kızgınlığını belli edercesine:

- Son söz seninmiş Bizim Ali, dedi, hadi durma!

Bizim Ali hiç oralı olmadı; sanki Muslihittin'i duymadı. Kara Mahmut'a döndü:

- Şu gözümün bağını iyice sık, dedi, acıtırcasına sık; korkma sakın!

- Niçin baba?

- Ülen sık; insana iki kere lâf söyletme! Sık dedim mi, sık! Sıksana Kara Mahmut!

Kara Mahmut, göz bağının ense tarafındaki uçlarına asıldı henüz yeni olduğu anlaşılan siyah bez edata esnedi. Bizim Ali Reis ise, rahatlamış gibi derin bir nefes aldı:

- Oh, dedi, dünya varmış! Ben limana giderim; bakayım tekneler ne âlemde, nöbetçiler etrafa göz kulak olurlar mı, hava açılır mı? Yoksa yeniden patlar mı? Bir yığın iş...

O zaman Mustafa, Bizim Ali'nin önüne geçti:

- Bir yere gidemezsin, dedi, kavlimiz böyle mi idi?

Olmayacaktı; şu beş kişi, karşılıklı geçmişler, Muslihittin'i durmadan oyalıyorlardı. Sabrın da bir sonu vardı.

- Kim konuşursa konuşsun; yeter ki bitsin. Yoksa benimle alay mı edersiniz?

- Estağfurullah Ağam; Bizim Ali Reis elbet birkaç kelime daha ilave eder.

- Ben limana giderim, en iyisi Kara Mahmut söylesin.

- Doğrusu da bu; Kara Mahmut, hadi göster kendini!

Kara Mahmut, bu sefer ak ak gülemedi, yorulmuş gibi bir ayağını ileri doğru uzattı, sonra vazgeçti, geri çekti. Kavuğuna elini attı.

- Kavuğun parçalansın, Kara Mahmut! Söyleyecek misin, söylemeyecek misin?

- Söyleyeceğim Reisim; bekârlıktan bahsedeceğim! Sen bekârsın Reis'im!

- Bekârsam ne olmuş? Şikâyetim mi var?

- Düşündük de, hep beraber karar verdik de... Biliriz, sen de isterdin de, yıllar geçti de...

- Yıkıl karşımdan Kara Mahmut! Hepiniz gidin!

- Gidemeyiz Reisim!

- Kara Mahmut seni!

- Reisim ne yaparsan yap. Biz beşimiz anlaştık; seni Ahu Hatun'la evereceğiz! Lâfı uzatmadan, buracıkta söz kesiverelim.

- Ne? Beşinizde mi?

- Ya! Beşimiz de. İşte bu kadar; yarabbi çok şükür!

Kara Mahmut derin derin nefes aldı. Dizleri karıncalanıyordu galiba; Bizim Ali'nin omuzuna yaslandı. Bizim Ali de durmadan göğsünü üflemeye başladı. Mustafa, Muzaffer ve Murat ise elele tutuştular. Sonra cayıp parmaklarını saymaya çalıştılar.

- Gidin, hiç durmayın karşımda. Bizim Ali, Mustafa, Muzaffer, Murat, Kara Mahmut! Şimdi ağzımdan kötü bir lâf çıkacak. Benim evlenmeye niyetim yok, sizin canınız isterse, hemen baş göz olun. Dilerseniz bilmem ne paşanın kızını, dilerseniz sadr-ı âzamın kızkardeşini alın... Beni rahat bırakın! Duyuyor musunuz?

- Duyuyoruz Reisim!

- Öyleyse ne yapıyorsunuz?

- Gidemeyiz de onun için Reisim.

- Neden gidemezmişsiniz?

- İşte bunu söyleyemeyiz Reisim!

- Ben giderim! Sakın bir daha gözüme gözükmeyin! Yarın o kızı da, dadısını da bir gemiye koyup fırtınaya, denize bakmadan, İskenderiye'den uzaklaştıracağım.

Muslihittin, Kara Mahmut'u yiyecekmiş gibi süzdü. Belki de bu işler, şu hınzır kara herifin başının altından çıkıyordu. Öyle ya, hiç

peşini bırakmayan, ne yaptığını kendisinden daha iyi bilen, geveze, şımarık Mahmut olmasa, kardeşleri de, Bizim Ali Reis de nereden düşüneceklerdi evlenmesini?

- Yoksa onu seviyorum mu sanıyorsunuz? Hayır, ben kimseye tutkun değilim.

Muslihittin, Kara Mahmut'a bir kere daha hiddetle baktı, sonra yürümeye başladı.

- Bir yere gidemezsin Reisim!

- Çekil karşımdan!

- Çekilemem Reisim; özrüm vardır. Ahu Hatun'la evlen; bizi de perişan kılma.

- Neden perişan olacakmışsınız?

- Çünkü sen evlenmelisin, hem de sevdiceğinle evlenmelisin. Ayrıca... Gerisine dilim varmıyor ki Reisim!

- Söyle! Benden bir şey mi saklarsınız?

- Saklarız!

- Nedir o?

- Şey! Tanrı yardımcım olsun... Evet, ayrıca Kurt Ahmet Reis de böyle ister!

- Kurt Ahmet Reis mi? Babamı nerede gördünüz?

- Kurt Ahmet Reis'i görmedik Reisim; yalnız buraya gelen teknelerle Bizim Ali Reis'e gizlice haber salar; Muslihittin'i evlendirin, hem de vakit geçirmeden evlendirin der!

- Niçin?

- Tavuk beslemekten, yün eğirmekten bıkmış! Şöyle helâlinden bir torunum olsun da onunla avunayım diye yazar. Dün fırtınaya, denize aldırmadan bir kapudan göndermiş; sefere çıkmadan evvel bizi yakalamak için. Bizim Ali Reis'e iki satırla son emrini bildirmiş; ya öl, yahut da derhal Muslihittin'i namzet gösterdiğin Ahu kızla başgöz et diye yazmış! Gelen kapudan bekliyor.

Kara Mahmut daha fazla ayakta duramadı: Hemen yere çöktü, hattâ bağdaş kurup oturdu. Şakaklarından boncuk boncuk terler boşanmıştı. Belki Muslihittin'in hışmından kurtulmuştu. Fakat günün birinde Kurt Ahmet Reis'le karşılaşırsa hali nice olurdu? Sen ne hakla benim gizlice bildirdiğim emirleri açıkladın diyerek üzerine yürürse ne yapardı?

Bizim Ali Reis'in göğsünü üflemekten dudakları kurumuştu. Mustafa, avucundaki nasırları sayıyordu. Muzaffer kuşağındaki kamanın sapına, yeni görüyormuş gibi hayretle bakıyordu. Murat ise eğilmiş, ağabeysinin çatık kaşlarını büyük bir hayranlıkla seyrediyordu.

- Ne susuyorsunuz? Niyetiniz işin içinden sıyrılıp bir kenara çekilmek mi? Kurt Ahmet Reis'in emrini dinlememek kimin haddine? Ne yapacaksanız yapın; benim uğraşacak hiç vaktim yok!

O zaman Muzaffer, kamasının sapını seyretmekten vazgeçti:

- Bizim Ali Reis kızı istesin, dedi; en iyisi bu!

Murat, bakışlarını ağabeysinin çatık kaşlarından ayırdı:

- Doğru bir fikir, diye onayladı. Bizim Ali Reis, Ahu yengemizi dadısından istesin.

Mustafa, avucundaki nasırları tamamen saymış olmalı ki, ellerini indirirken:

- Ben de böyle düşünürüm, dedi. Bizim Ali Reis gitsin, bu işi becersin.

Kara Mahmut, yorgunluğu geçmiş gibi ayağa kalktı; üstünü silkelemeye başlarken:

- Baba herşeyin uhdesinden gelir, diye söylendi; ondan uygununu göremem.

- Yalnız kılığını biraz düzeltsin.

- Vakit yok.

- Benim kavuğumu başına geçirsin.

- Benim de kuşağımı dolansın.

- Cepkensiz olmaz; benim de cepkenimi giysin.

- Ya ayakkabıları?

- Benimkiler büyük gelir.

- Zararı yok, yeni olsun, büyük olsun.

Bizim Ali Reis, tek gözüyle Kurdoğlu kardeşlerle, Kara Mahmud'a bakıyordu. Onlar ise derhal harekete geçmişler, şimdi yaşı altmışın üzerinde olan bu eski korsanı, bütün leventlerin Ali'sini süratle soymaya başlamışlardı...

Bizim Ali, göğsünü bile üfleyemiyordu artık...

* * *

Muslihittin çöpçatanları yalnız bırakmıştı; karışık düşünceler altında ezilerek ne yapacağını bilmeden yürüyordu. Gelip geçenler, hemen ona yol açıyorlar, sonra hayretle dudak büküyorlardı; Kurdoğlu Reis'i bugüne kadar böyle dalgın görmemişlerdi.

Kimsenin selâmına karşılık vermiyor, kadınların iç çekişlerine aldırmıyordu.

- Gözleri ahu bakışlı, ayakları ceylân sekişli, boynu kuğu misâli, saçları ipek, gerdanı kaymak, el değmemiş gonca gül. Bu hatunu satıyorum! Var mı alıcısı?

- Bir altın!

- Bir altın, dediler. Artıran yok mu?

- Yarı fazlası.

- Satıyorum; yarı fazlasıyla satıyorum! Gidiyor!

- İki olsun!

Esir pazarı çok kalabalıktı; doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden gelmiş çeşit çeşit kadınlar, bazıları tamamen örtülü, bir kısmı yarı çıplak, eli kırbaçlı Arap muhafızların sert bakışları altında kaderlerini bekliyorlardı. Onların içleri kan ağlasa da gülümsemeye, hatta kırıtmaya mahkûmdular.

Muslihittin kalabalığı yararak geçti. Farkında olanlar korkuyla kenara çekildiler. Galiba Kurdoğlu'nu deniz çekiyordu. Birbirini ezen karışık düşüncelerin etkisinden kurtulabilmek için deniz havasına şiddetle ihtiyacı vardı.

Acaba babası neden bu kadar sert davranmıştı? Niçin Ahu'yla evlenmesini istemişti? Babası belki de on altı yıldır oğlunun hiçbir iş beceremediğine, Akdeniz'i boş yere dolaştığına kızıyordu! Fakat babası Ahu'nun ismini nereden öğrenmişti? Birden duraladı. Aklına Kara Mahmut geldi! Başka türlü olamazdı; Kara Mahmut, Ahu'yu, Bizim Ali Reis'e söylemiş, o da Kurd Ahmet Reis'e bildirmişti. Bu yüzden gelin namzedi de kendiliğinden ortaya çıkmıştı!

Niçin Ahu Hatun? Neden Kara Mahmut bu kızı seçmişti? Acaba? Olamazdı ki! Bu kıza karşı bambaşka duygular beslemiyordu ki!

Kızın hayalini canlandırmaya çalıştı; hiç de güçlük çekmedi. O bal renkli göz, o duru ten, o kızıla kaçan koyu kumral saç, karşısında olduğu gibi canlandı. Tatlı idi, onu seyretmek bile zevkli idi doğrusu. Zaten Ahu'ya başka türlü sokulamazdı. Ahu'yu okşamak, Ahu'yu sevmek hoş olacaktı herhalde. Hem yaşı otuzaltıya varmıştı;

evlenme zamanı gelip de geçmişti bile. Kardeşleri de o evlenmedikçe evlenemezdi. Doğrusu iyi düşünmüşlerdi; en uygunu Ahu idi!

Gülümsedi... Fakat gülümsemesi bir anda geçti; ya Ahu istemezse ne olurdu? Hem, İskenderiye'de ayrıca Anastasya vardı! Anastasya! Rodos'un kızı Anastasya! Onu ne yapacaktı?

Yüzünü serin bir rüzgâr okşadı, denizin çalkantısı gözlerinin önüne serildi. Tekrar gülümsedi. İleride tekneleri duruyordu; sefer için çoktan hazırlanmıştı. Bir kısım leventler güverteleri temizliyor, bir kısmı yelkenleri kontrol ediyordu.

- Selâm sana Kurdoğlu Reis!

Karşısında şimşek bakışlı, biraz yorgun, uzunca boylu, buğday tenli, geniş yapılı, kırk yaşlarında, kırmızı sakallı bir denizci vardı. Denizcinin sesi toktu, insanı etkisi altında bırakıyordu. İstemeyerek durdu, bakışlarını gemilerinden uzaklaştırdı:

- Selâm, dedi, bir derdin mi var yabancı?

Kırk yaşlarındaki kırmızı sakallı adam dudaklarını kıvırdı:

- Bir dileğim yok, dedi, salt seninle tanışmak istedim. Çünkü Rodos'a, Sen Janlılara ben de diş bilerim. Namını da çok işittim. Lâkin görürüm ki, sen beni tanımazsın Kurdoğlu Reis!

Muslihittin ayrılmak, gemisine geçmek, babasının yadigârı altın sırmalı kaftanına bürünüp geçmişi yaşamak, hali, hattâ geleceği düşünmemek istiyordu. Yine de uzaklaşmadı; hem Rodos, hem de yabancı denizcinin keskin bakışları, kırmızı sakalı, onu olduğu yerde alakoydu:

- Adını bağışla, dedi, belki işitmişliğim vardır.

- Bana Oruç Reis derler!

- Korsanlık mı yaparsın?

- Yapacağım!

- Gemin mi yok?

- Bulurum! Elbet bulurum! Muradım, günün birinde seninle Rodos sularında karşılaşmaktır. O zaman ardından yetişip, Sen Janlılara nasıl daldığını seyredeceğim. Benden küçüksün; fakat yıllar yılı denizlerde haramî gezdiğinden tecrüben fazladır. Elbet bize vereceğin dersler vardır; bizim de sana öğreteceklerimizin bulunacağı gibi...

Muslihittin, Oruç Reis'i, bir kere daha, derin derin süzdü. Bu adamı anlamak istiyordu; meraklanmıştı.

İşaret etti; sahilde bekleyen sandalı hemen yanaştı:

- Galiye gidelim, dedi, orada konuşuruz, senden hoşlandım Oruç Reis!

Sandala bindiler, gemiye çıkıncaya kadar ağızlarını açmadılar. Reislerini gören leventler, bu vakitsiz gelişe bir mânâ veremeden, selâma durdular.

Kıç kasaraya tente çekmişler, topların üzerini örtmüşlerdi. Forsalar oturaklarda, altlarına pösteki serilmiş, sırt sırta yatıyorlar, bazen zincirlerini şıkırdatıyorlardı.

Leventlerin başı Panter Salih, sarkık bıyıklarına bir an elini attıktan sonra usturayla kazınmış başındaki baratasını düzeltti:

- Her şey hazır Reis, dedi, bir yedek sandal, üç seren, bir yedek dümen, seksen kürek, beş demir, beş yelken, otuz günlük peksimet, on kantar don yağı, bir yedek iskandil, lüzumu kadar zift ve üstüpü, üç levha kurşun, selviçe ve arma değiştirmek üzere otuz roda halat ve diğer levazımın kâffesini teknelere taşıdık. Başka bir emrin var mı Reis?

- Alât ve edevat yerlerine kondu mu?

- Evet Reis; üç serenden ikisi teknelerin iskele ve sancak kanatları altına yerleştirildi. Seksen kürekten yirmi dokuzu yedeğe alındı. Beş demirimizin dokuzu, biri sekiz, biri on, diğer ikisi yedişer kantarlıktır. Yedişerlikler göz, sekiz ve dokuzlular ocaklık için yerleştirildi, onluğu ihtiyatla saklandı. Cankurtaran yelkenimiz yetmişbeş yapraklıdır. Asla sizin idarenizdeyken gemimiz kuma oturmaz ama, yine de emriniz üzere bu yelkeni yeniledik.

- Su işini ne yaptınız?

- Her nefer başına birer varil hesabıyla su taşıdık. Reisim! Sonra topçubaşı ile aşçı kendilerine ait olan...

- Var, işine git Salih, bizi yalnız bırak! Zinhar nöbetçiler gâfil davranmayalar.

- Başüstüne Reis!

Kıçtaki tentenin altına girdiler. Yere serilmiş bir mindere oturdular: Muslihittin:

- Anlat Oruç Reis, dedi, bugüne kadar denizlerde haramî gezmemişsin; nerede reis oldun, neden Rodoslulara kin beslersin?

Oruç Reis, kırmızı sakalını eliyle taradı; bir süre Muslihittin'in yirmi altı oturaklı bu kadırgasına zevkle, fakat biraz da burukumsu bir hisle baktı, sonra başını çevirdi:

- Dört kardeştik, dedi, en büyüğümüz İshak'tır, ardından ben gelirim, ondan sonrakine Hızır Hayrettin derler, en küçüğümüz ise İlyas idi.

- Bizim gibi! Kardeşlerin yanında değil mi şimdi?

Oruç Reis'in birden gözleri buğulandı. Fakat bu buğu çabuk dağıldı. Bu sefer yumruklarını sıktı.

- Midilliliyiz! Babam Yakup Ağa Vardar Yeniceli bir siyahi olup Fatih Sultan Mehmet Han bu adayı ele geçirdiği sırada orduya katılmış, davası bitince adaya yerleşip evlenmiş.

Oruç Reis birden sustu, bir süre gözlerini kapadı, yine de geçmişi yaşayıp geleceğin yolunu çizebilmek için daldığı hayal âleminden çabuk sıyrıldı:

- Babam ölünce yuvanın idaresini ağam İshak eline aldı, ben de karındaşım Hayrettin ile gemiciliğe başladım. Birer tekne edinip reis olduk. Hızır Hayrettin Selânik, Erez, Eğriboz sularına gider, mal taşırdı. Ben ise Şam Trablus'una ve İskenderiye'ye işlerdim. Bu yüzden de Rodos boğazından sık sık geçerdim. Bir gün en küçük karındaşım İlyas ile gemimize mal yükleyip İskenderiye'ye dümen kırmışken Rodoslular bir filo ile yolumuzu çevirdi. Tayfalarımızın kâffesi yiğitçe döğüştü ise de kâr etmedi: İlyas'cığım şehit düştü, gemimiz, mallarımız alındı, ben de zincire vuruldum, Rodos'ta iki kapudana satıldım. Bir süre Rodos sokaklarında ayağımda zincirle dolaştım. Karındaşım Hızır Hayrettin'in esir olduğumu haber alıp Bodrum'a geldiği, ne kadar istenirse o kadar cereme ödeyeceği öğrenilince zindana tıkıldım, sonra da forsaya çakıldım.

Oruç Reis yine sustu; bu sefer dişleri gıcırdıyordu. Göğsü, geçmişin ağırlığı altında havasız kalmış gibi inip kalkıyordu.

- En aşağı üçbin Türk'tük, diye hikâyesine devam etti. Kışları kırbaç altında hendek açar, kayalar taşır, kalalarını kuvvetlendirirdik. Yazları ise durmamacasına kürek çekip deryada gemi çevirirdik. Bir defasında sen çıktın karşımıza Kurdoğlu Reis; dört parça birden sefer ediyorduk. O zaman çok inlemiştim; neden bize çatmadı, hattâ neden bizi dövüp sulara gömmedi diye. Ölmeye razıydım; yeter ki ayaklarımdaki zincirden, sırtımda şaklayan kırbaçtan kurtulsaydım. Türklüğüme ağır geliyordu esir yaşamak. Bunun için de bin kere kahrolurdum. Fakat şehit düşen karındaşım İlyas'ı, yolumu gözleyene İshak ile karındaşım Hızır Hayrettin'i düşündükçe ölümden he-

men vazgeçer, kırbaç darbelerine gözlerimi kırpmadan katlanır, Sen Janlılardan intikam alacağım günü beklerdim!

Muslihittin daha fazla sabredememiş olacak ki, dizlerinin üzerine dikildi, hemen Oruç'un ellerini kavradı, âdeta haykırdı:

- Bana katıl Oruç Reis; sana güzel bir tekne donatayım, hep beraber Rodosluları vuralım. Diş gıcırdatarak, tokmak döverek, nara atıp, gülle savurarak Sen Janlılara çullanalım. Sen benim aradığım insansın!

- Olmaz Kurdoğlu Reis! Ben yalnız başıma iş yapmak isterim. Benim de senin gibi teknelerim olacak. Emrimdeki reisler, leventler bir işaretimle deryalar aşıp, ülkeler ele geçirecek. Madem karar verdim, yapacağım bunları Kurdoğlu Reis!

- Öyleyse borç vereyim sana; bir tekne donatacak kadar. Sonra ödersin! Levent de bulurum, kendi leventlerimden de veririm!

- Senden borç da almam Muslihittin Reis! Bir galinin dahi eksik olmasını, bir gemi noksanıyla deryaya açılıp küffar karşısında zayıf görünmeni asla istemem. Ben bir süre Mısır Sultanı Kansu-Gavri'nin yanında çalışacağım: Kahire'den haber beklerim, onun için İskenderiye'de aylak dolaşırım. Portekizlilerle Hint sularında Türkoğlu Türk Hüseyin Bey kumandasındaki Mısır donanması çarpışır. Yüzlerce Türk levendi, Mısır hükümdarının hizmetine girer! Eğer Kansu-Gavri uygun görürse ben Akdeniz filosunda bir gemi reisliği alırım. Yeter ki benimle dost ol Kurdoğlu Reis; senin gibi bir reisi Rodos sularında görmek, selâmını almak bana yeter de artar bile!

Muslihittin bu sefer elini Oruç Reis'in omuzuna attı. Göğsünde bir şeylerin eridiğini hissediyor, bir yere, çok uzak bir yere, şiddetle özlenen bir yere, bir anda varamamanın acziyle kıvranıyordu:

- Dostuz, dedi, kardeşim, ağamsın Oruç Reis! Dilediğin anda yanına gelirim, istediğin zaman yardımına koşarım. Sen gam çekme ey kızıl sakallı korsan! Ben senin gibilerin hasretini çektim yıllar yılı; mert, doğru sözlü, cesur ve kararlı insanların karşısında Kurdoğlu'luğumu dahi unutup diz çöker, sevgi beslerim! Devam et Oruç Reis, hikâyenin sonunu tamamla; Allah kısmet ederse, belki biz birkaç güne kadar sefere çıkarız, Rodos sularına dümen kırarız. Kim bilir bir daha seni ne vakit görürüm?

Oruç Reis, Muslihittin'i sadece alnından öptü, sonra oturduğu mindere, huzura kavuşmuş gibi, daha rahat yerleşti:

- Üç yıl geçti, dedi, tam üç yıl. Beni satın alan Rodoslu kapudan, günden güne azıtıp karındaşım Hızır'ın para tekliflerini reddediyor, ödenmeyecek kadar altun istiyordu. Sonunda özlediğim an geldi. Bilirsin ki, Teke sancak beyi, Şehzade Korkut her yıl sevabına, Türk tutsaklarından bir miktarını Rodoslulardan satın alıp azat eyler. Bu defa da aynı işi yapmak için bir yarar adamını Rodos'a gönderdi; ceremesini ödediği Türk tutsaklarını Anadolu'ya getirmek üzere küreğinde çakılı olduğum kaliteyi kiralattı. Gemimiz Antalya sularına dümen tuttu. Birkaç gün sonra kadırga ıssız bir kıyıya demir atıp tutsakları çıkarmaya başladı. Fakat hava azdı; şiddetli gün batısı yaptı. Tayfalar gemiyi zaptetmek için çok yorulduğundan gece uyuya kaldılar, ben de gafletlerinden yararlanıp zincirlerimi kırdım, deryaya atıldım. Sahile çıktığım zaman baygın gibiydim; anam olsun, beni yaşlıca bir hatun kulübesinde barındırdı, karnımı doyurdu. Tam on gün oradaki köyün konuğu oldum, sonra Antalya'ya geldim. Karındaşım İlyas'ı kurtaramamış, gemimi kaptırmış, ölmesini beceremeden üç yıl esir yaşamıştım; böyle zelil bir halde asla Midilli'ye dönemezdim. Çalışmam, para kazanıp bir gemi donatmam, korsanlığa başlayıp Rodoslulara aman vermemem gerekti. Antalya'da Ali Reis isimli bir ticaret gemisi kapudanıyla tanıştım, onun kalyonunda yelken reisi oldum. İskenderiye'ye sefer etmeye başladık. İşte şimdi de Mısır Sultanı Melik Eşref Kansu-Gavri'den haber beklerim. Seni Mısır hükümdarı bütün gemilerinin baş kapudanı yapmak istemiş; kabul etmemişsin Kurdoğlu Reis.

Muslihittin, düşüncelerini bir anda gerilere doğru attı; o, Endülüs sahillerinde Gırnatalıları kurtarmaya çalışırken Oruç Reis, Rodosluların eline düşmüştü.

Yıllar ne çabuk da geçmişti!

- Seninle daha evvel tanışmalıydık, diye söylendi; derya ilmindeki ustalığını görmediysem de sana inanıyorum Oruç Reis. Hem öyle ki, günün birinde biz sulara gömülürsek gözlerimiz açık gitmeyecek! Kemal Reis'i tanır mısın?

- Adını çok işittim!

- O da Rodos'un amansız düşmanıdır. Lâkin on yıldan beri kendisine rastlayamadım, bana bir haber dahi salmadı. Eşittiğimize göre ben Endülüs sahillerinden dönerken o, Rodos'un on iki mil karasındaki Göçe köyüne bir baskın yapmış. Belki de bu bir deneme

idi; Rodos'a beraber yapacağımız çıkarmanın hazırlığı olsa gerekti. Sonra Kemal Reis, batıya geçmiş, emrindeki Osmanlı gemileriyle Malaga'ya, diğer İspanyol sahillerine yüklenmiş, oradaki Mor korsanlarıyla birleşip Valans yalılarını yağmalamış. Hele Kraliçe İzabella ölünce büsbütün vahşileşen İspanya Kralı Ferdinand'a göz açtırmamaya çalışmış. Yine de yeterli değil bunlar. Beni iyi dinle Oruç Reis, İspanyollar da, Fransızlar da Afrika yalılarına yanaşmamalı; oralarda hep Türk korsanları bulunmalı. Osmanlıların Afrika'ya yerleşmesini kolaylaştırmalı! Bunu kim yapacak?

- Ben!

Oruç Reis'in ağzından çıkan bu kelimenin içinde sanki koca bir tarih saklıydı; Muslihittin titrediğini hissetti. Hayatında babası ve Kemal Reis'ten sonra bir devle daha karşılaştığına kaniydi. Öyle bir devdi ki Oruç Reis, o anda elinde hiçbir kuvvet ve kudreti yok gibi görünmesine rağmen, konuşabiliyordu. Onunla beraber çalışmak ne zevkli, ne hoş olurdu! Yine de yolundan alakoymamak gerekti. Oruç Reis dilediği gibi hareket etmeliydi.

Tekneye bir sandal yanaşıyordu. Nöbetçi leventler gülümsemeye, sevinçlerini belli etmeye başlamışlardı. Gelen, Bizim Ali Reis'ti! Yanında Mustafa, Muzaffer, Murat ve Kara Mahmut da vardı.

Bizim Ali Reis galiye güçlükle çıktı; sanki gece ve gündüz durmadan kılıç sallamış, birçok yaralar almışçasına halsizdi. Okla delinmiş gözünü örten bağ büsbütün gevşemişti.

- Kara Mahmut, ülen Kara Mahmut!

- Buyur baba!

- Kara Mahmut, ne oyalanırsın; sıksana şu bağı, iyice sıksana!.. Çift düğüm at kâfire, çift düğüm!

- Hemen baba! Sen hiç meraklanma!

Bizim Ali'nin başındaki kavuk, Kara Mahmud'undu; sallanıyordu. Belindeki Muzaffer'in kuşağı çözülmek üzereydi. Mustafa'nın cepkeni omuzlarından sarkıyordu. Ayaklarındaki Muzaffer'in pabucu ise neredeyse fırlayacaktı.

Yine de Bizim Ali Reis dik durmaya çalışarak yürüdü. Kıç kasarayа çıktı. Muslihittin'e göğsünü üfleyerek sokuldu. Kızıl sakallı korsanı görünce duraladı, başını iki kere oynattı. Sonra Kara Mahmut'un kavuğunu, düşmemesi için eliyle sıkıca bastırdı ve hemen uzaklaştı!

Muslihittin ayağa kalkmış, âdeta heyecanlanmıştı.

- Mustafa, Muzaffer, Murat, Kara Mahmut ne oluyor?

- Bir şey yok ağam!..

- Kekeleme! Açıkça anlat! Yabancı yok burada!

- Düşündüğün gibi değil Reisim; olacak, olacak da...

- Red mi ettiler? Ne cesaretle?

- Yanılırsın Reis'im; Bizim Ali Reis meramını iyice anlatamamış, kız ortalıkta gözükmemiş, dadı biraz kızıp sen git, başkası gelsin demiş... Hepsi bu kadar Reisim.

- Rahmetli paşanın lâfı da geçmiş mi?

- Galiba geçmiş Reisim; rahmetli paşa hazretleri sağ olsaymış, bu işe azıcık sinirlenirmiş.

Muslihittin artık yerinde duramadı:

- Beceriksizler, diye bağırdı, beceriksizler, beşiniz bir iş başaramadınız! Yıkılın karşımdan; şimdi ben yanlarına varır, o şımarıklara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm. Yalnız sanmayın ki, gönül rızasıyla, zevkle gidiyorum! Kurt Ahmet Reis'in emirlerini reddetmek kimin haddine!

Muslihittin kavuğunu düzeltti, kılıcını yokladı, belindeki kamasını kuşağına iyice yerleştirdi, sonra sür'atle birkaç adım attı. Fakat aklına Oruç Reis gelmiş olmalı ki, durdu, geri döndü:

- Bizi bağışla Reis, dedi; işimiz aceledir, seni yalnız koyarız. Bu gali senindir, dilediğin gibi dinlen. Karındaşlarımla konuş! Dedim ya, birkaç güne kadar deryaya açılırız, onun için işimiz aceledir!

Oruç Reis gülümsedi. Kara Mahmut gözlerini açıp kapadı, üç Kurdoğlu kardeşler, Bizim Ali Reis'e bakındılar. Muslihittin ise âdeta koşarak uzaklaştı. Sandala bindiği zaman yine yanında Kara Mahmut vardı.

Bir Sefer Mevsimiydi

1510 YILI baharı gelmiş, sefer mevsimi başlamıştı. İskenderiye'den uzaklaşan tekneler, Akdeniz'de yelken açmıştı.

Kurdoğlu bilirdi ki, kıble rüzgârıyla hiç volta vurmadan doğrudan doğruya İskenderiye'den Rodos'a varılır. Meltem zamanında ise Şildem burnu seçilir veya Öküz burnuna doğru gelinerek Anadolu sahillerinden bir süre uzaklaşılır, sonra geri dönülür ve Rodos'a demir atılırdı.

On altı tekne idi; irili ufaklı tam on altı tekne; pupadan gelen rüzgârla yelkenlerini doldurmuşlar, birbiri peşi sıra sularda sekerek ilerliyorlardı.

Kıç kasarada sadece dört kişi vardı; dümende Bizim, Ali Reis, bir kenara sinmiş Kara Mahmut, elini kuşağına sokmuş Muslihittin Reis ve bir de Anastasya!

Anastasya üşüyordu galiba; harmaniyesine iyice bürünmüştü, sarı saçlarını, hattâ yüzünü tamamen örtmüştü. Sadece menevişli gözleri gözüküyordu; onlar da buğulanmış, gölgelenmişti!

Muslihittin yanında duran kadını unutmuş gibi ardından gelen teknelerine bakıyordu. Onlar birazdan ayrılacaklardı. Her biri dörder gemiyle Rodos'u dolanacaklardı.

Muslihittin sanki veda ediyormuş gibi elini kaldırdı, hatta başıyla kardeşlerini selâmladı bile.

- Rodos'un çevresi yüz altmış mildir, dedi. Anadolu'ya bakan tarafları yufka sudur. Zinhar gafil olmaya gelmez, açık yerlerde gemi barınmaz. Ey Rodos'un kızı, işte istediğin oldu; sevgili Rodos'una kavuşuyorsun. Stirato'nu bul; belki seni görünce hastalığı geçer!

Anastasya cevap vermedi; üzgün ve yorgundu. Harmaniyesine büsbütün büründü; denizi kokladı, sadece denizi kokladı. Rüzgâr

ona bir de sevdiği erkeğin, yıllar yılı kahrını çektiği adamın, yanıbaşında duran şu korsanın havasını da getiriyordu.

Sevinmesi gerekti, kurtuluyordu, serbest kalıyordu, sevginin kahredici cesaretinden sıyrılıyordu. Kararına ve bunu yerine getirişine kendisi de şaşırmıştı.

Muslihittin, Ahu Hatun'la evlendikten sonra, tam üç yıl inlemişti Anastasya. Zaman zaman evlerine varıp o şımarık paşa kızını, hattâ dadıyı dövmek istemişti. Zübeyde'ye de şimdi tamamen hak veriyordu. Nihayet bu kış memleketine gitmek istediğini söyleyince Muslihittin hiç itiraz etmemiş, "Baharda yolcu ederim seni." demişti.

O zaman Kurdoğlu'na, "Sen götür beni; sen götür." diye âdeta yalvarmıştı. Muslihittin dudaklarını büzmüş, bir an düşünmüş "Leventlerime danışayım," demişti, "Eğer ilk defa korsanlar yasasını bozmama izin verirlerse, Rodos açıklarına, yufka sulara gelince bir sandala korum seni!"

Bilinen rotanın aksine, Anadolu kıyılarını izleyerek gidiyorlardı, girintili çıkıntılı, bir dantele gibi işlenmiş, sahiller önlerine serilmişti. Meis arkalarında kalmıştı.

Muslihittin pruvaya doğru döndü; sağ elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. O zaman baştaki top hiç vakit kaybetmeden gürledi. Bu topa hemen Mustafa'nın, Muzaffer'in, Murad'ın topları cevap verdi. Ardarda atılan dört top sesi enginlere doğru uzandı.

Belki de sahilde kıpırdamalar vardı; top seslerini duyanlar, bir hayal gibi süzülen tekneleri izleyenler vardı. Bunlar dost da, düşman da olabilirlerdi.

Muslihittin yüzünü Anadolu kıyılarına çevirdi; bakışları daldı, bakışları uzaklaştı. Sanki gözleri kayaları, burunları, ormanları aşıp, sadece küçük bir evi görmek istiyordu. Orada iki kişi vardı, yalnız iki kişi; dünyaya gelmesine sebep olan iki kişi!

- Doğduğum memleket, vatanım! Selâm sana ey Kurt Ahmet Reis! Selam sana ey Dur Kadın!

Evvelâ Mustafa'nın rotasını değiştirdiği görüldüğü; başka bir yöne, Rodos'un başka bir noktasına doğru dümen kırmıştı.

Ardından dört teknesiyle Muzaffer uzaklaştı. Sonunda Murat da engine, denizin gökle birleştiği yere açıldı.

Muslihittin, bakışlarını Anadolu sahillerinden kaçırmış, kardeşlerini seyre başlamıştı. Gideceklerdi; vuracaklar, kıracaklar, batıra-

caklar, Sen Janlıların birer damarını daha kesecekler ve yine burada, bu sularda buluşacaklardı. Kendisi kardeşleri gelinceye kadar, emrindeki dört tekneyle, Rodos boğazını tutacaktı.

Onları daha fazla seyretmek istemedi; bu sefer de bakışlarını sulara gömdü. O anda tamamen hislerinin etkisi altında kalmıştı; belki de ilk defa tedbirsizlik yapıyordu.

Deniz çırpıntılı ve akıntılıydı. Bu açıklarda sular hep böyle olurdu. Adeta durmamacasına kaynardı. Ekseri gemiciler buradan geçmek istemezdi.

Birbirlerinin peşi sıra uzanan burunları geride bırakmışlardı; şimdi denizin hırçınlığı büsbütün belli olmuştu. Sular yine de lâcivertle kaplıydı. Parlak, ışıl ışıl yanan bir lacivert, bu açıkları kendi rengiyle boyamıştı.

Balıklar da uçuşuyordu orada. Açık mavi renkli kanatlarını adeta çarpıyorlar, lacivert sırtlarını güneşin altında yakıyorlar, iki veya üç karış yüksekten kayarcasına ilerliyorlar, sonra yine sulara gömülüyorlardı.

- Kurdoğlu; doğduğun yerler mi buraları?

- Evet!

- Bu balıklar hep böyle uçar mı?

- Evet!

- Deniz de senin gözlerin gibi midir? Senin kadar hırçın mıdır hep?

- Evet!

- Kardeşlerin nereye gitti?

- Batıya, Cerbe'ye, Bizarta'ya, Septe'ye! Bunu niçin sorarsın Rodos'un kızı?

- Hiç! Sadece merak ettim.

- Hoşlanmam böyle meraklardan!

- Ya sen ne yapacaksın, beni bıraktıktan sonra?

- Venediğe kadar uzanacağım! Harmaniyene bürün, istersen kamaraya çekil; daha fazla sual sorma bana!

- Yalnız kalıp karını mı düşünmek istiyorsun yoksa?

Anastasya önünü açmış; başını örten örtünün bağını ensesinden çözmüştü Menevişli gözleri dolu doluydu, sarı saçlarının bir perçemi alnına düşmüştü.

- Seviyorsun onu korsan! Güzel kadınmış; ama sana göre değil! Çok çekeceksin ondan!

Bulutlar, gökte küçük bir parça unutmuşlardı. Diğerleri kaybolmuş, tamamen uzaklaşmıştı. Anastasya gökte şaşkın duran bu bulut parçasına bakıyordu şimdi. Onunla kendi arasında bir ilgi arıyor, belki de buluyordu. Gözlerini hiç oradan ayırmadan, sözlerini tekrarladı:

- Seviyorsun Ahu'yu Kurdoğlu, hem de pek çok. Ne kadar gizlersen gizle, beceremiyorsun; davranışlarından belli, adını ağzına almayışından belli. İskenderiye'de hiçbir kadına bakmayışından belli! Sevmek ayıp mı, neden saklıyorsun? Belki de korkuyorsun Ahu'dan, haramî?

Muslihittin'in boğaz kemiği kıpırdadı, boyun damarları şişti, kabardı:

- Çekil karşımdan Anastasya! Seni gemime aldığıma beni pişman etme!

Anastasya bulut parçasından gözlerini indirdi, terlemiş gibi harmaniyesini büsbütün açtı, dolu dolu gözlerini Muslihittin'in gözlerine daldırdı. Artık korkmuyordu, yılmıyordu, ummuyordu.

- Kavga etme benimle, dedi, sabret de içimde biriktirdiklerimi söyleyeyim, biraz rahatlayayım! Herhalde pek az zamanım kaldı. Kurtuluyorsun! Yalnız şunu aklından çıkarma ki, sen başkalarının kocası olabilirsin ama, asla erkeği olamazsın. Sadece benim erkeğimsin ve böylece kalacaksın; çünkü hiçbir kadın seni benim kadar sevemez!

Muslihittin etrafına bakındı. Güvertede leventler, direkte gözcüler vardı. Topçular toplarının başındaydı. Kıç kasarada ise Bizim Ali Reis dümenini sıkı sıkıya kavramış, tek gözüyle teknenin burnuna bakıyor, zaman zaman göğsünü üflüyordu. Kara Mahmut ise görünürlerde yoktu.

- Kara Mahmut, çık ortaya!

- Buyur Reisim!

- Git buradan!

- Rumca pek anlamam Reis'im!

- Odabaşıya söyle; galinin küçük sandalını hazırlasınlar! Anastasya'yı bırakacağız.

- Rodos buradan çok uzak Reis'im!

- Sana ne?

- Acırım kadına! Ağlamasa da gözyaşlarını içine akıtır. Bir süre daha yanında kalsa ne çıkar? Senden belki de bir isteği olacak; kırma hatuncağızı Reisim.

Anastasya, Kara Mahmut'a döndü; söylediklerini anlamıştı, biraz Türkçe öğrenmişti:

- Teşekkür ederim levent, dedi, bahtın daima ak olsun. Bu vefasıza sadık kalmanın cezasını inşallah çekmezsin! Evet, benim bir dileğim var; bunu sen söylesen Reisine; belki senin hatırını kırmaz.

- Nedir o hatun kadın?

- Bizi bir sandalla şu karşı sahile çıkart! Oradan günün batışını görmek, bir gece geçirmek istiyorum! Sabaha karşı, gün doğarken alırsın, söylediği yere bırakırsın beni.

- Olur da hatun kadın! Neden olmasın da! Ama bunu ancak Reis bilir! O sahiller Reis'in doğduğu yerler de... Sonra nasıl Rodos'a geçersin de. Ben bu işlere pek karışamam da...

Kara Mahmut kara kara düşünmeye başladı; hattâ işin içinden çıkamayacağını anlayınca kaçmak istedi. Fakat yine de yerinden kıpırdayamadı.

- Kara Mahmut! Git, sandalı hazırlat! Bizim Ali Reis iskele alabanda! İşaret verilsin; diğer tekneler yollarına devam edip, Marmaris civarlarında yatsınlar! Beni beklesinler... Zinhar forsumuz çekilmesin!

- Sağol Reisim! Yamansın Reisim!

- Bizim Ali Reis; sen de sabaha kadar istediğin yerde oyalan!

Kara Mahmut keklik gibi sekti; Bizim Ali Reis dümeni kırdı. Yelkenler sallandı, kürekler gıcırdadı. Bordadan Panter Salih bir boruyla diğer üç tekneye seslenmeye başladı.

Lâcivert deniz kaynıyor, lâcivert balıklar açık mavi kanatlarını sulara vurup hep uçuyorlardı. Gökte unutulmuş bulut parçası ise, ipi kopmuş gibi alçalıyordu...

Karşılarında, Anadolu sahillerinde şimdi küçük bir burun vardı. Oraya doğru yaklaşıyorlardı. Sonunda Muslihittin'in kadırgası durdu, küçük sandal denize indirildi ve kadırga yine kaynayan lâcivert sulara doğru dümen kırdı...

Sandalda üç kişiydiler. Kara Mahmut küreklere yapışmıştı.

Anastasya ise başını çevirmişti; yanında oturan sevdiği erkeği unutmuşçasına hep sulara bakıyordu, balıkların uçuştuğu sulara...

- Bu sulara, bundan sonra "Kurdoğlu Açıkları" densin! Kurdoğlu Açıkları! Çünkü senin gözlerin gibi lâcivert, çünkü senin gibi hırçın, çünkü senin gibi durmadan kaynıyor buraları!

Anastasya'ya cevap veren olmadı. Gittikçe kıyıya yaklaşıyorlardı. Çam ve zeytin ağaçları iyice seçiliyordu. Dalgalar kovuklara girip kovuklardan çıkıyordu. Burnun önünde kayalar vardı; ardına kumların serildiği küçük koylar gizlenmişti.

Kara Mahmut iki kayanın arasından geçti; tane tane kumların yattığı üç kayığın yanyana ancak durabileceği bir koya sandalını oturttu.

- Sağlıkla kalın, dedi, sağlıkla kalın Reisim; şu testiyle komanyaları da bırakıyorum! Ben yarın sabah Bizim Ali Reis'e işaret veririm; gelip bizi alır! Siz keyfinize bakın. Ya işte böyle; olur da, olmaz da, değil mi hatun kadın?

Sonra Kara Mahmut onları dinlemedi bile; sandalı itti, içine atladı, siya siya kayaları kıvrıldı, gözden kayboldu.

Küçük koyun ardı bir sırta dayanıyordu. Gerileri ormanla kaplıydı. Orada belki vahşi hayvanlar da vardı. Nitekim bir yaban keçisi sırtın üzerinden başını uzatmış, gelenlere bakıyordu...

Sular, bu sessizlik içinde renk değiştirmeye başlamıştı. Güneş, gittikçe çöken bulut parçasına bir alev düşürmüştü.

Anastasya harmaniyesini attı. Anastasya başörtüsünü attı, hattâ Anastasya bir hamlede üstündekilerin hepsini çıkarıp attı. Sonra kendini denizin koynuna bırakıverdi. Saçları tel tel sulara serilmişti, göğüsleri suların üzerinde titriyordu, bacakları sulara sığamamıştı sanki; köpük köpük yapmıştı etrafını, sırt üstü yatmıştı. Bağırıyordu, kahkahalar atarak bağırıyordu, çılgınlar gibi bağırıyordu:

- Haydut! Bu burna da isim buldum! "Kurdoğlu Burnu" diyecekler buraya. Şu kayalara, şu kumlara, şu koya, şu sulara bak. Senin sevgin gibi insanın başını döndürüyor. Seni sevmek gibi doymak nedir bilinmiyor buraya. Kurdoğlu Burnu! Eşkıya, korsan! Durma öyle; elbiseyle de olsa atla sulara, gel yanıma. Yoksa yüzme bilmiyor musun? Öğretirim sana, öğretirim.

Muslihittin artık düşünmedi, soyunmadan suya girdi; Anastasya'yı bacaklarından yakaladı, sahile doğru büyük bir hırsla çekti... Şimdi

kadının sırtı çakıl taşlarına sürünüyordu. Galiba kalçası ince bir taşa çarpmıştı; kanıyordu.

Kadın durmadan haykırıyordu; çığlıklar atıyordu. Hatta küfrediyordu. Deliye dönmüştü, ihtirasla kıvranıyordu.

Muslihittin onu kumlara fırlatıverdi, sonra hemen yanına uzandı. Boğarcasına elini boğazına götürdü, dişlerini gıcırdattı;

- Rodos'un kızı, diye soludu, şikâyet etme artık; ne de olsa seni unutamam. Sende başka bir tat, sende başka bir kadınlık var.

Kadın bir kere daha inledi. Sonra kendini bıraktı; eridi, kavruldu. Hiçbir kadın bir erkeğe böylesine dolu, böylesine yanarak, böylesine hırslı, böylesine vahşi, böylesine içten, böylesine geçmişi, hali, geleceği unutarak sarılmamış, teslim olmamıştı.

Gökte bırakılmış bulut parçası, güneşin savurduğu alevle hâlâ tutuşuyordu. Orman sulara çöküyor kayalar hışırdıyor, kumlar ıslandıkça ıslanıyordu.

Nemli fakat çok acı, baharlı bir koku üzerlerine sinmeye başlamıştı.

Sık yapraklı çalıya benzeyen bir bitki, ormanla sırtın birleştiği yere gömülmüş, sanki onlara selâm veriyordu. Arkası tüylü, önü parlak koyu yeşil yaprakları vardı bu çalının. Çiçeği leylağı andırıyordu; eflâtunla beyaz karışımıydı. Arılar üşüşmüştü etrafına. Fakat o çiçeklerden meydana gelen bal yenmezdi; baharlıydı, insanın ağzını buruk buruk yapardı, hatta yakardı!

Yerliler bu çalıya hayıt derlerdi. İşte, kokusu o anda etrafa baygın baygın siniyor, baygın baygın çöküyordu.

Anastasya hep inledi; acı baharlı, buruk, sarhoş kokular altında durmadan inledi.

* * *

İkisi de yanyana kumlara uzanmışlardı. Su testisi, komanya torbası olduğu gibi duruyordu. Galiba sabah oluyordu: Anastasya'nın Muslihittin'le geçirdiği son gece bitmek üzereydi. Birazdan, üzerlerine kapanan yıldızlı gök renk değiştirecek, çamlar yeşillenip, sular açılacak, Bizim Ali, Kurdoğlu Açıklarını yara yara yaklaşacaktı.

Sonra, onu, Muslihittin, Rodos'a gönderecekti! Ne de olsa vatanı sayılırdı Rodos! Orada kardeşi vardı, orada daha başka tanıdıkları da

yolunu gözlüyordu. Acaba Kurdoğlu'nu bir daha görebilecek miydi? Ölüm çemberi vardı Kurdoğlu'nun etrafında.

- On beş yıl, diye fısıldadı, tam on beş yıl! Bitti artık! Seni belki de bir daha görmeyeceğim! Belki de ölüm haberini getirecekler! Sevinir miyim dersin?

Muslihittin kıpırdadı. Anastasya'yı duymamış gibi başka bir ses, başka bir nefes aradı etrafta. İşitemeyince, bulamayınca o da fısıldadı:

- On sekiz yıldır ben de öz vatanımdan uzak yaşadım. Babamın, anamın bulunduğu şu yerlere sokulamadım bile. İlk defa ayak basıyorum buralara; yine de yanlarına varamıyorum? Sebep ne? Rodos, hep Rodos! Gelecek elbette, Kurt Ahmet Reis'le Dur Kadın'ı göreceğim günler gelecek, hem de çok yakında!

Anastasya, Muslihittin'e cevap vermek istedi, hattâ hafızasındaki karanlık düşünceleri atıp son defa sevdiği erkekle birlikte sularda, baygın kokular altında çırpınmak arzusuyla yandı. Fakat başaramadı; Kara Mahmut'un sesi kayalardan sekerek önlerine serilmişti:

- Reisim! Reisim! Derya kaynıyor, büsbütün köpürüyor! Basmışlar bizi!

Sanki gün birden ağardı; gece silinmiş, kaybolmuştu. Gökte unutulmuş bulut parçası bile ürkmüş, kaçmıştı...

Muslihittin ayağa fırladı; sahili yarıp, kayaları devirip Kara Mahmut'un yanına varmak istedi. Fakat Kara Mahmut gözüktü. Sandalın yanaşmasını bile beklemeden denize atladı; nefes nefese idi:

- Reisim! Şimdi iki balıkçı geldi, sabaha kadar yelken açıp kürek çekmişler, onlardan öğrendim; üç teknemiz Marmaris civarında yatmakta iken Rodoslular, basmış. Hepsi karaya vurmuşlar. Forsalar boşanmış, leventler şehit düşmüş! Sen Janlılarda da hayır kalmamış ama, yine de aslanlarımız gitmiş. Daha başka tekneler de batmış. Türk ve Mısır ticaret gemileri Marmaris'te sulara gömülmüş...

- Ne diyorsun Mahmut? Olamaz!

- Olmuş Reisim, olmuş!

- Bizim Ali nerede?

- Uzaktan göründüydü, kaynayan sulara doğru gelirdi, gelirdi ama...

- Konuş Kara Mahmut, anlat Kara Mahmut!

- Fakat Reis'im, dört parça Rodos kadırgası da kıble tarafındaki burunlarda pusuya yatmış olmalı ki, Bizim Ali Reis'i çevirmek için son sürat yaklaşırlar!

- Olmaz derim sana Mahmut! Kim cesaret eder buna? Kim bizim bu sularda bulunduğumuzu bilir? Kim Rodos Boğazından geçeceğimizi daha evvel öğrenip Rodoslulara haber verebilir?

Kara Mahmut, kara kara başını salladı. Artık konuşamıyordu; çok üzgündü. Muslihittin ise gayet sakin duruyordu; uykudan yeni uyanmış bir insanın uyuşukluğu vardı sanki üzerinde. Bir an gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Sonra yavaş yavaş başını çevirdi; çıplak tenine geçirdiği harmaniyeye iyice bürünmüş, kendilerini merak ve heyecanla seyreden Rodoslu kadına baktı. Kadın iki adım geri çekildi!

- Anastasya! Anastasya! Kim haber verdi bizi dersin?

Anastasya'nın gözleri irileşti; pırıl pırıl oldu o gözler.

- Anastasya sana sorarım? Rodos Kanalından geçeceğimizi hangi yabancı biliyordu?

Kadının rengi sararmamıştı; aksine pembeleşiyor, kızarıyordu.

- Rodos'un kızı; hemen cevap ver bana! Nasıl öğrendiler Rodoslular bizim burada olduğumuzu?

Kadının dudakları güçlükle kıpırdadı. İki adım daha geri çekilirken:

- Ben kimseye bir şey söylemedim, dedi, haberim yok, bilmiyorum!

- Rodos'un kızı; dikkat et; iyi düşün, öyle cevap ver. İlerdeki burunlarda pusuya yatsınlar. Marmaris civarında teknelerimizi batırsınlar! Kendi kendine olacak iş mi bu? Senin aklın eriyor mu buna? Rodoslular bizi ablukaya almışlar. Fakat Rodos Kanalına girmemi bekleyemediler. Ya geç kaldılar, ya da erken davrandılar. Belki de benim burada oluşum. Bizim Ali'yi gece ele geçiremeyişleri onları telâşa düşürdü! Ya kardeşlerim? Kahpe; söyle, hemen itiraf et! Kardeşlerim ne oldu?

- Bilmiyorum! Benim kabahatim yok! Suçsuzum!

Muslihittin bir solukta Anastasya'nın yanına vardı, bileğini kavradı:

- Söyle diyorum; maksatlarını öğrenirsem şayet, hiç olmazsa kardeşlerimi kurtarırım! O zaman sana dokunmam!

Kadının bileği çıtırdadı, acıyla kıvrandı, yine de diretti:

- Muslihittin, dokunma bana, haksızlık yapma! Suçum yok, hiçbir şeyin farkında değilim. Kendini düşün; işte karadasın, emniyettesin.

Kurdoğlu bu sefer öteki eliyle kadının saçlarını kavradı; onları aşağıya doğru çekti. Anastasya tekrar acıyla kıvrandı, dudakları aralandı.

- Kahpe, kahpe; beni kandıramazsın! Doğruyu söylemezsen şayet öldürürüm seni.

- Öldür! Hepsine razıyım! Biliyorum! Kendimi sana teslim ettiğim ilk gün de söylemiştim zaten; bütün kötü geleceklere boyun eğeceğim demiştim. Asıl savaş ikimizin arasında olacak demiştim. Senden bir kadına da asla iyilik gelmez! Kana susamış, ne yapacağını şaşırmış haydut!

Bir tokat şakladı, sadece bir tokat! Muslihittin'in beş parmağı yanağında derin bir iz bırakırken, Anastasya'nın dizleri burkuldu, sallandı, kaydı ve kumlara serildi.

Top sesleri geliyordu. Kayalardan kayalara seken, suları yalayıp küçük koya dolan top sesleri. Kurdoğlu'nun beynine sanki birer çivi çakıyordu.

- Haydi Mahmut; atla sandala!

- Nereye Reis'im?

- Nereye mi? Mahmut; aptal mısın sen? Oyalandığımız yeter; kadırgamıza gidiyoruz. Bizim Ali'nin yanına!

- Reisim! Reisim! Şey Reisim! Dört Rodos teknesiydi! Bizim Ali Reis'i çevirmişlerdir; varamayız ki! Eremeyiz ki! Ersek de yaramayız ki! O sular, kaynayan sular, balıkların uçuştuğu sular; mezar olur sonra sana.

- Kara Mahmut! Çekil karşımdan! Sen beni, yoldaşları, kardaşları, dostları, leventleri ölümle pençeleşirken onlara seyirci kalacak kadar namert ve korkak mı sanırsın? Kal burada; şu şırfıntıyla otur yanyana!

Kara Mahmut, Muslihittin'in dizlerine yapışmıştı; inliyor, yalvarıyordu. Muslihittin ise Mahmut'a aldırmadan yürüyordu.

Beraber sulara girdiler: Kurdoğlu silkindi, bir hamlede sandala bindi. Kara Mahmut da şakağından kan akarak küreklerin başına oturdu.

O zaman küçük koydaki kumlarda bir kıpırdama oldu Harmaniyesi büsbütün düşmüş, bütün vücudu çizik çizik olmuş, bir pençenin izlerini belki de ölünceye kadar yanağında taşıyacak olan Anastasya başını kaldırdı; ayağa kalkmak istedi. Başaramayınca son gücünü harcayarak kumlarda sürünmeye başladı:

- Gitme! Ölümün kucağına atılma! Faydası yok! Burada emniyette idin! Levent mi yok, gemi mi yok yeryüzünde! Sen gidersen yerini kim doldurur? Kal! Kal; Kal!

Anastasya şimdi tırnaklarıyla kumları kazıyordu, yine de ona cevap veren olmuyordu.

Sadece top sesleri duyuluyordu. Denizde, ötede, kaynayan sularda, balıkların uçuştuğu o açıklarda amansız bir savaş başlamak üzereydi.

Muslihittin'in sandalı kayaların arasından süzülüp kaybolurken, Anastasya artık hiçbir şey göremez, hiçbir şey işitemez oldu. Tırnaklarıyla kazdığı kumlara başını soktu; titredi, ürperdi ve derin bir boşluğa yuvarlandı.

Balıkçılar bir gün sonra orada, küçük koyda morarmış, sarı saçları ağarmış çıplak bir kadın bulmuşlardı.

* * *

Artık iyice görüyorlardı. Bizim Ali Reis büyük bir ustalıkla manevralar yapıyor, dört Rodos gemisi de durmadan onu topa tutuyordu.

Ali Reis ne yaparsa yapsın kurtulamazdı; kıstırılmış, sarılmıştı.

Lâcivert sular hep kaynıyordu; daha güçlü, daha hırslı kaynıyordu. Gülleler sulara gömülüyor, sanki orada derin bir yara açmış gibi acı bir inilti duyuluyordu. Balıklar ise mavi kanatlı, lâcivert renkli balıklar ise durmadan sekiyor, kaçıyor, uzaklaşıyordu.

Yeşil tepeler, mor sahiller, kan emmiş ufuklar, sararmış kumlar, baygın kokulu hayıtlar, kayaların örttüğü küçük koydan açılan bir sandala sanki acıyarak bakıyordu.

Bir gülle daha düştü; sular fışkırdı, küçük sandal sallandı.

- Bizi gördüler Reisim!
- Küreklere iyice asıl Kara Mahmut; kırılsa, parçalansa da asıl!
- Allah seni korusun Reisim!

- Bizim Ali Reis buraya doğru yaklaşmaya çalışır. O bu suları benim kadar iyi bilir! Kadırgaya ayak bastığımız anda hesapları tamamdır.

Kürekler çatırdar, sular sandala dolarken, Kara Mahmut, Reisine yanarak, kavrularak göz ucuyla son bir kere baktı.

Muslihittin şimdi kamasını eline almıştı, diz çökmüştü, soluyarak, kaşlarını çatarak etrafına bakınıyordu.

- Kara Mahmut! Atla dediğim anda sandalı devir; benimle birlikte hemen suya dal! Derinden gideceksin, başını zinhar dışarı çıkarmayacaksın.

Görüyor ve biliyordu; kadırgası son gücünü harcıyordu. Pupa, pruva ve borda topları durmamacasına gülle savururken, yanına hiçbir Rodos teknesini sokmamaya çalışırken, hattâ pruvadaki şayka çok uzaklardan hedefini ararken bile kadırgası bitkin ve perişandı; son nefesini vermemek için çırpınan bir insanın hali vardı onda.

Bir gülle daha düştü, sular karıştı. Bir Sen Jan gemisi artlarına doğru seyirtti, denizde bir hışırtı, âdeta bir ıslık sesi duyuldu.

- Atla Kara Mahmut; zinhar oyalanma!

Muslihittin ağzında kamasıyla sulara gömülürken bindikleri sandal da tepe takla oldu...

Şimdi, iki kişi, kaynayan lâcivert denizin biraz gerisinde, sahil tarafında oldukça dipten yüzüyor, üzerlerinde akseden gürültü ve feryatlara, güneşin kırılıp yanlarına sokuluşuna hiç aldırmıyordu.

Nihayet ok yağmurunun, taş parçalarının dışında önlerine bir çengelin de düştüğünü farkettiler.

Fakat Kara Mahmut oraya uzanamadı; bitmiş, tükenmiş, havasız kalmış, artık gücü yetişmez olmuştu. Sular, onu dibe doğru çekiyordu. Duasını etti, anasını, Yeşil Meleğini düşündü. Reisini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı ve kendini bıraktı. O zaman onu bir el kavradı, âdeta tartakladı, sonra uzaklaşan çengele doğru sürükledi. Çengel âdeta önlerinden kaçıyordu. Yine de Kara Mahmut'u kavrayan elin sahibi, bu çengeli kolay kolay bırakmak niyetinde değildi. Son bir gayret daha yaptı, çengeli kavradı.

Muslihittin, çengelin üzerindeki halata dolandığı zaman, Kara Mahmut'u da iyice kavramıştı. O vakit Kara Mahmut ayıldı, olan biteni anlamaya çalıştı; bu, ölüme giden bir insanın dünya ile bir kere daha ilişki kurma çabasıydı.

Halatın başında, geminin bordasında Panter Salih vardı; leventlerin başı Salih, teknede gedikler açılırken, yaralılar ve ölüler aşağıya taşınırken bile etrafla asla ilgili değildi. Onun gayesi, ümidi, sulara koyuverdiği halata takılacak ağırlıktaydı. Gülümsedi Panter Salih; dudaklarından aşağı sarkan bıyıkları dahi kıpırdadı, baratasız çıplak başında günün ışıkları büsbütün gezindi.

O zaman Panter Salih halata asıldı. Pazıları bir tokmak gibi şişmişti. Üç insanın kolayca başını dayayabileceği göğsü birkaç kere inip kalktı.

Bizim Ali Reis göğsünü üflemeyi unutup gevşeyen göz bağını sıkıştıracak birini aradı. Topçubaşı Hamza Usta elindeki fitili bir an hatırlayamaz oldu. Hattâ Bizim Ali Reis'in kumandalarını tekrarlaması için yanına getirdiği Çarpık Süleyman sağ omuzunu büsbütün eğdi. Dümendeki levent ise dizlerini kıvırdı.

Halatlar çıkmalara yığıldı, kürekler havada kaldı. Bizim Ali Reis tekneyi döndürmeye çalışırken, Kurdoğlu'nun Panter Salih'e yardım edercesine, kucakladığı Kara Mahmut'la beraber tırmanmakta olduğu görüldü.

Soluklar kesilmiş, gözler kararmış, tüyler ürpermişti. İşte teknesine dönüyor, leventlerini yalnız bırakmıyordu Reisleri.

Muslihittin güverteye ayağını atar atmaz Kara Mahmut'u yere uzattı; sonra kalın dudaklarını kıvırıp bir an etrafını süzdü. Sanki mutluydu, sanki gayesine erişmiş gibi huzura kavuşmuştu.

- Beyaz bayrak çekin; teslim oluyoruz! Kimse yerinden kıpırdamasın! Kara Mahmud'u baş aşağı ettikten sonra iki tokat atın! Toplar sussun! Kürekler dursun!

Bizim Ali Reis, Panter Salih, Topçubaşı Hamza Usta, Çarpık Süleyman donup kaldılar; muhakkak yanlış işitmişlerdi! Kim nerede görmüştü Kurdoğlu'nun teslim olmak istediğini? Bu akıntılı sular, şu çırpınan deniz, hele uçuşan balıklar, insanın beynini uyuşturuyor olmalıydı.

- Panter Salih ne oyalanırsın? Hemen beyaz bayrak çekilsin, teslim oluyoruz derim size. Yoksa bizi delik deşik edecekler! Çarpışmaya bile vakit bulamadan gideceğiz!

- Anlamadım Reis!

- Bak gözlerimin içine Panter Salih! Ne görüyorsun, orada? Haydi, dediğimi yap ve bekle!

- Bunu yapamam Reis; kimin yüreği kanamazsa o gitsin, gömleğini assın direğe!

İki levent biraz ileride Kara Mahmut'u baş aşağı tutmuşlar, silkeliyorlardı. Bizim Ali Reis geminin kurtulması için son manevraları yaptırıyordu. Kürekçilerin başı tokmağını durmadan indiriyor, topçubaşı hedef gösterip hiç kimseye aldırmadan ateş emri veriyordu. İmam kollarını sıvamıştı, aşçı elindeki satırı sallıyordu. Okçular pusudaydı. Leventler koşuşuyor, delinen yerleri tıkıyorlar, yaralıları taşıyorlardı. Yelken reisi yumruğunu sıkmıştı.

Muslihittin'in etrafında ise yavaş yavaş hiç kimse kalmıyordu:

- Küstahlar! Hey Kara Mahmut, Kara Mahmut; neredesin? Hâlâ ayılmadın mı?

- Emret Reisim. Buradayım Reisim!

- Git, beyaz bir bez bul, as onu direğe; teslim oluyoruz! Kim sana karşı koymaya kalkışırsa del karnını!

- Emredersin Reisim! Anladım Reisim! Allahım, yandı kâfir!

Kara Mahmut sallana sallana uzaklaştı. Ağzından hâlâ sular akıyordu; yine de Kara Mahmut koşuyordu.

Bizim Ali Reis, gözbağını sıkmak için iki elini birden ensesine götürdü. Panter Salih gözlerini kapattı, kürekçilerin başının tokmağı sustu. Çarpık Süleyman'ın iki omuzu da çöktü. İmam oturdu, aşçı kaçtı. Hamza Usta ise uzunca bir fitili boynuna doladı. Yelken Reisi direğin dibine çöktü.

Şimdi geminin direğinde, Kurdoğlu forsunun yerine beyaz bir bez sallanıyordu.

Kadırga derin bir sessizliğe bürünmüştü, ölüm sessizliğine! İlerden, biraz açıklardan, Rodos gemilerinden çığlıklar, zafer haykırışları geliyordu.

- Uyanın! Korkaklar! Beyinsizler! Hâlâ ayılmadınız mı? Marmaris civarında sulara gömülen levent kardeşlerimizin intikamını almak istemiyor musunuz yoksa? İşte önümüze hazır bir av geliyor; onu da mı yakalamaktan âcizsiniz?

Bizim Ali Reis göz bağını unutup göğsünü üfledi. Panter Salih usturalanmış başında elini gezdirdi. İmam oturduğu yerden ayağa fırladı. Çarpık Süleyman hindi gibi dikildi, aşçı dışarı çıktı. Hamza Usta boynundaki fitili çözdü.

- Kara Mahmut! Kara Mahmut!

- Buyur Reisim! Canım kurban Reisim!

- Anlat şimdi bu mankafalara, ne yapmak gerektiğini.

- Ben önde, Reisim arkamda olmak şartıyla, bizi teslim almak için gelen şu Rodos gemisine, yanaşır yanaşmaz sıçrayacağız! Okçular ok yağdırırken aman vermeyip gırtlaklarına basacağız. Gemimiz birken iki olacak; gerisi sana ait Reisim!

- Doğru söylersin Kara Mahmut! Dörde karşı birken, üçe karşı iki olacağız! Şimdi kafanıza iyice sokun söyleyeceklerimi; Rodos gemisi yanaşıp kanca atıncaya kadar zinhar hiç kimse elini silâhına uzatmayacak. Hattâ herkes kollarını göğsünde bağlayacak. Ben işaret verdiğim anda evvelâ okçular kâfiri ok yağmuruna tutacak. Sonra leventlerin yarısı benimle birlikte karşıya sıçrayacak. Panter Salih Rodos gemisinde Türk forsaları varsa hemen çözüp silâhlandıracak. Yerlerine de Rodosluları çıkacak. İşimiz bitince Panter Salih Rodos teknesinin reisliğini yapacak. İtiraz eden var mı?

Kim itiraz edecekti ki? Hemen ellerini göğüslerine kavuşturdular, sadece beklediler. Rodos gemisi büyük bir hızla geliyordu. Diğer üç gemi toplarını dikmişler, Muslihittin'i ablukaya almışlar, suların akıntısına karşı koyarak açıklarda sallanıyorlardı.

Kendilerini teslim almaya gelen Rodos gemisi iyice yaklaştı, dümen kırdı, sokuldu. Bir ses işitildi, zaferden sarhoş olan bir insanın sesiydi bu:

- Sen hangi Kurdoğlu'sun? Cevap ver hemen?

- Muslihittin! Kurdoğlu kardeşlerin en büyüğü!

- Sahi mi? Demek doğruymuş!

Bir an etrafı bir sessizlik kapladı, âdeta gelen gemi duraladı. İnanamıyorlardı; Muslihittin bu kadar çabuk teslim olabilir miydi? Yine de kolay zaferin sarhoşluğu, onların bu tereddüdünü yendi.

- Ey Kurdoğlu Muslihittin! Kurtulmuşken aptallık edip tuzağımıza düştün! Kardeşlerin de şu anda aynı sonuca uğramış olmalıdır! Söyle leventlerine, ellerini havaya kaldırsınlar! Seni, büyük denizcimiz Santurluoğlu'nun yerine geçen Vilye dö Liladam namına esir etmeye geldik! Korkma, öldürülmeyeceksin! Rodosluların en büyük zafer günüdür bu! Seni zindanlarda çürüteceğiz; bakalım ne kadar dayanacaksın?

Leventler hep birden diş gıcırdattılar, ciğerlerini dağlarcasına soludular. Muslihittin onları duymamış gibi başını salladı; herkes ellerini havaya kaldırdı.

Vilye dö Liladam'ı biliyordu Kurdoğlu; bu adam şimdi Sen Jan ocağının en büyük âmiraliydi, ayrıca Akdeniz'de korsanlık yapıyordu. Acaba, Fransız asıllı bu korsan neredeydi o anda? Şu geminin içinde olsa, onu kıskıvrak yakalasa, İskenderiye pazarlarında yahut Cerbe'de boynuna ip geçirip dolaştırsa, birazcık rahatlardı.

Kancalar atılıyordu, Rodos gemisinden durmamacasına kahkahalar geliyor, havaya kalkan kılıçların parıltıları seziliyordu.

Kurdoğlu ise, artık yerinde duramayacağını anlıyordu. Muhakkak büyük bir ihanete uğramıştı. Rodoslular onu ve kardeşlerini sanki adım adım izlemişlerdi! Anastasya haber salmış olmalıydı. Başkası hatırına gelmiyordu. Fakat Anastasya onun ne yapacağını bilmiyordu ki! Rodos'a bırakılacağının ötesinde hiçbir şeyin farkında değildi. Birden kardeşlerinin durumu gözlerinin önünde canlandı. Terlemeye başladı, hattâ üşüdü.

- Beni Vilye dö Liladam alsın, diye bağırdı; başkasına kılıcımı vermem!

Rodos gemisinden kahkahalar büsbütün yükseldi. Zafer marşları duyuldu.

- Seni bu kadar cahil bilmiyorduk Kurdoğlu; senin gibi aşağılık bir korsan parçasının yanına büyük âmiralimiz gelir mi? Hem asil Vilye dö Liladam kardeşlerinin peşindedir. Belki de en çok sevdiğin kardeşin Murad'ı sulara gömmüştür. Efendimizle karşılaştığın zaman önünde diz çöküp yalvarmaya bak!

İşte artık irade ve sabır burada tükenmişti. Muslihittin gözlerinin önüne kıpkızıl bir bulut serilirken, yumruğunu olanca şiddetiyle havada salladı. Evvelâ bir ok vınladı, bunu yaylardan çok evvel gerilmiş sinirlerin narası kovaladı. Sonra yine oklar, Rodos gemisine yağmaya başladı.

- Komayın leventler, komayın! Kurdoğlu forsunu çekin ve benimle bile dalın!

İlk önce Rodoslular neye uğradıklarını anlayamadılar. Sanki bir mancınık, gemilerinin güvertesine bir kaya fırlattı. Sonra zırhlar delinmeye, miğferler çökmeye başladı. Muslihittin'in gömleği, şalvarı, tenine yapışmış, kıvırcık saçlarının tuzlu suları hâlâ uçmamıştı, kaması ve kılıcıyla saldırıyor, deviriyordu.

Panter Salih birkaç leventle forsaların yanına koştu. Diğer leventler de etrafa yayılıyordu.

Rodos askerleri, Türk leventleri kadar çevik değildi; büründükleri çelik zırhlar, diledikleri gibi hareket etmelerine engel oluyordu. Yine de çabuk uyanmışlardı; bu korkunç saldırıya ellerinden geldiği kadar karşı koyuyorlar, dayatıyorlar ve belki de açıkta duran üç Rodos gemisinden yardım umuyorlardı.

Birden Panter Salih'in kulakları paralayan narasıyla birlikte bir zincir şakırtısı duyuldu. Muslihittin kıç kasaraya doğru atıldı.

- Reisim uzaklaşma! Hele Türk forsaları boşansın, hele şu kâfirleri arkadan vuralım. Ondan sonra Rodosluların kapudanını ele geçirirsin. Baksana, açıktaki Rodos teknelerinden bir tanesi de imdada gelir.

- Sıçra Kara Mahmut! Bizim Ali Reis'e haber sal; kancaları kesip hemen açılsın! Kaçar gibi yapsın. Biz yardıma gelen şu Rodos gemisini bulunduğumuz yerde bekleyelim, belki de iki iken üç oluruz.

Kara Mahmut bir an duraladı; gitmek veya gitmemek vardı. Fakat hemen kararını verdi; bütün bildiği duaları reisinin üzerine üfleyerek onu yalnız bıraktı. Yine de fazla uzaklaşmadı, karşısına çıkan bir levende reisinin emrini tekrarladı, hemen geri döndü.

- Leventler! Şu ikinci kâfir gemisi bize sokulana kadar işinizi bitirmiş görünmeyin! Hattâ yenilmek üzere olduğunuz zannını uyandırın! Yakalanan her Rodosluyu da Panter Salih, Türk forsalarının yerine küreğe çaksın.

- Forsaların hepsi Türk Reis! Hepsi Türk!

- Öyleyse şimdi de hepsi Rodoslu olsun!

Rodoslular kendi gemilerini, kendi adamlarını topa tutamıyorlardı; bunu çok iyi bilen Muslihittin, geleceği büyük bir soğukkanlılıkla izliyordu.

Kurdoğlu'nun ayakları dibinde, kendisine biraz evvel tahkir eden Rodoslu kaptan yatıyordu. İki levent, kıç kasaradaki ölüleri denize atıyordu. Zincir şakırtıları, çelik sesleri, küfür ve naralar dinmişe benziyordu. Üstelik, kemikleri dışarı fırlamış, avurtları çökmüş, sırtları kırbaç yarasından çizgi çizgi olmuş Türk forsaları sevinçlerinden ağlayarak Rodosluların henüz teslim olmayanlarına saldırıyorlardı.

Kara Mahmut, bir an gözlerine inanamadı; Kara Mahmut sanki, onbeş yıl evvelini yaşar gibi oldu. Bir levent yavrusuyla o zaman; şu adamı, şimdi Muslihittin'e yaklaşan şu Rodoslu'yu vaktiyle; çalıların arasından çekip çıkarmış, reisini belki de ölümden kurtarmıştı!

Hemen seğirtti, elindeki kamayla sürünerek Kurdoğlu'nun arkasına sokulan Stirato'yu, Anastasya'nın sevgilisi Stirato'yu bir tekmeyle sırt üstü yere yuvarladı, sonra kucakladığı gibi denize fırlattı:

- Reisim! Olur mu böyle, neden arkana bakmazsın?

- Kimdi o, Mahmut?

- Yiğitlerin yiğidi Stirato!

- Ya! Stirato ha?

Muslihittin'in derin derin düşünmeye, karar vermeye vakti yoktu. İkinci avını kaçırıp, işi uzatmak istemiyordu! Karaya vuran teknelerini, her şeyden evvel kardeşlerini kurtarması gerekti.

- Leventler, diye bağırdı, leventler; işinizi çabuk bitirmeyin dedim size! Kurtulan Türk forsaları, Rodosluların elbiselerini giysin; bir kısmı sizinle çarpışır görünsün!

Bizim Ali'nin teknesi açılıyordu; kuru sıkı birkaç top atıp kaçmak çarelerini araştırıyordu sanki.

Kaynayan sular, gemileri durmamacasına sürüklüyordu. Yardıma gelen Rodos teknesinden ise küfürler işitiliyordu.

- Ey asil Jan ocağının, asil silâhşörleri! Kurdoğlu denen eşkıyanın son saati çalmıştır; artık elimizden kurtulamaz! Yıllardan beri tarikatımıza kan kusturan, kana susamış bu korsan parçasına asla aman vermeyin. Dayanın, yetiştik.

Rodosluların yardımına gelen gemi, hışırdayarak sokuldu; iyice çatmadan kancalarını fırlattı. Hem kinlerini döküyorlar, hem seviniyorlardı. İşte onları Kurdoğlu ne kadar aldatırsa aldatsın, gayesine erişememişti. Nitekim imdadına koştukları teknede Rodoslular duruma hâkim olmuşlardı. Türk korsanları ellerini havaya kaldırmıştı. Hattâ kıç kasarada duran serseri gaddar Muslihittin bile bir Rodos şövalyesinin göğsüne uzanan kılıcı karşısında silâhlarını atmış, teslim olmuştu.

Yardıma gelen Rodoslular, Muslihittin'in bulunduğu galiye atladılar; din kardeşlerini, tarikat yoldaşlarını kucaklayacaklar, alınlarından öpeceklerdi.

Fakat daha fazla ilerleyemediler; donup kaldılar, şaşırdılar, gözleri korkudan alabildiğine açıldı. Sonra da haç çıkardılar ve hemen diz çöktüler. Karşılarında şövalye elbiselerine bürünmüş Türk forsalarını görmüşlerdi. Hepsi de dişlerini gıcırdatarak pala ve kamalarıyla üzerlerine çullanmışlardı...

- Leventlerim! Serbest kalan bir kısım Türk forsalarıyla birlikte şu tekneyi de ele geçirin. Oradaki forsaları çözün, yerlerine Rodosluları küreğe çakın!

Sanki çekirgeler sıçradı! Tabancalar patladı, kamalar vınladı, kılıçlar parladı. Şimdi yardıma gelen Rodos gemisinde de çatışma başlamıştı.

- Reisim! Bana bu kâfirlerin elbisesi ağır geldi; taşıyamam daha fazla.

Kara Mahmut keyifli gülüyordu. Alnının şiş, omuzunun yaralı olmasına rağmen Kara Mahmut pek neşeliydi.

Muslihittin ise yerinden kıpırdamadan etrafına bakınıyor, kafasındaki endişeleri atmaya çalışıyor, yapacağı son hamlenin şeklini düşünüyordu.

Birden karşısında Panter Salih'i gördü. Salih biraz sararmıştı; hafifçe eğilmiş, eliyle karnını bastırmıştı.

- Hemen bu geminin kumandasını al! Biz öteki tekneye geçeriz!

Panter, cevap vermedi; derin derin, Muslihittin'e baktı. Usturayla kazınmış başı hiç de parlamıyordu. Dudaklarının etrafını kuşatan bıyıkları sanki büsbütün uzamıştı.

- Niçin susarsın Salih? Vaktimiz yoktur.

Derinden, ama çok derinden gelen bir ses işitildi. Yorgun, üzgün, hattâ ürkek olmalıydı bu sesin sahibi:

- Ben yaralıyım Reis!

- Yaralı mısın? Hangi kılıç, hangi pala seni delebilir? Yaralı da olsan, geç yerine; okçularını, topçularını yerleştir, emirlerini ver. Bundan sonra tekne reisisin!

- Olmaz Reis! Reislik nerede, ben nerede; ben bir geminin değil reisi, marangozu bile olamam. Bu iş burada biter Reis!

- Neler söylüyorsun Salih? Çıldırdın mı yoksa?

Panter Salih derin bir iç çekti, gözlerini bir an kapadı, hatta olduğu yerde sallandı. Yine de elini karnından ayırmadı:

- Reis, dedi, dinle beni. Ben büyük bir suç işledim; bilmeden, farkında olmadan büyük bir suç işledim. Sefere çıkmadan önce bir gece çok sarhoştum; İskenderiye'de, bir meyhanede herkesin yanında sizi övdüm. Bir kadını dahi gemiye almak için, leventler yasasına uyarak bizlere danıştığınızı, Anastasya'yı Rodos kanalına girince bırakacağınızı, kardeşlerinizin ise Meis'ten sonra ayrılıp Rodos'u topa tuta-

cağını söyledim. Levent Recep de orada idi; sizin Cerbe'de kolunu kırdığınız Recep!

Bu sefer Muslihittin olduğu yerde sallandı, gözlerini kan bürüdü, dudakları büzüldü:

- Salih doğru mu söylersin? Salih bu gevezeliği sen nasıl yaparsın?

- Yaptım Reis! Farkında olmadan bunca yoldaşımın kanına girdim. Hattâ kardeşlerinizi bile tehlikeye...

- Sus, konuşma daha fazla, kardeşlerimi ağzına alma sakın!

- Eğer bir ihanete uğrayacağımızı düşünebilseydim, suçumu daha evvel söyler, sizi rotanızdan geri çevirirdim! Bunun için göğsümü açtım: Rodosluların beni vurmasını, delik deşik etmelerini diledim. Yine de yaşıyorum.

- Ya Anastasya, ya Stirato, yahut Anastasya'nın erkek kardeşi? Onların haberi var mıydı bu işten? İyi düşün ve öyle cevap ver Salih!

- Bilmiyorum Reis! Hiç bunlardan haberim yok! Sadece senden bir dileğim var; söyle, cezam ne ise çekeyim!

Yandaki teknede savaş bitmek üzereydi. Oradaki Türk forsaları da boşanmıştı: bir kısmı koparılmış zincirlerini ellerine almış sallıyor, diğer bir kısmı Rodosluların ayaklarına yapışmış çekiyorlardı. Geminin kaptanı, Panter Salih'in yardımcısıyla kılıç kılıca gelmiş, ümitsiz bir çarpışmanın son ânını yaşıyordu.

Bizim Ali Reis ise, hiç şüphesiz göğsünü üfleyerek, açıkta kalan iki Rodos gemisine durmadan gülle savuruyordu. Bu şaykayı, şu kolombornaları çok usta Hamza Usta ateşlese bile, o anda, Rodos gemisinin kıç kasarasında bulunan üç kişiyi, Kara Mahmut, Panter Salih ve Muslihittin'i hiç de etkilemiyordu.

Kurdoğlu son defa Panter Salih'e baktı. Kara Mahmut bu bakıştan ürperdi, dağlanmış gibi içi sızladı, farkında olmadan inledi.

- Salih! Panter Salih! Dostumdun, inandığım adamdın, yiğit ve sadıktın! Seninle hep iftihar ederdim! Bu yüzden sana cezanı ben vermeyeceğim. Kendi cezanı kendin seç ve hemen yerine getir. Hepsi bu kadar Salih; anladın mı?

- Anladım Reis! Sana hayranım; beni küçültmedin, reisliğini yaptığım şu leventlerin yanında şerefimle oynamadın. Ne kadar suçlu olursam olayım, beni yine de korudun. Kurdoğlu; hakkını helâl et!

Panter Salih gülümsedi; gözlerine öyle bir ışık doldu ki orasını aydınlattı, parlattı. Sonra parmaklarını karnından çekti, doğruldu. Bir an Muslihittin'i seyretti. Daha sonra oyalanmadı; kanla kaplı elini kuşağına soktu, kamasını çıkardı. Sol eliyle mintanını yırtarken bu pırıl pırıl, sipsivri kamanın ucunu kalbinin üzerine dayadı, bastırdı. Gülümsüyordu, hep gülümsüyordu; kama güçlükle etine gömülürken, orasını oyup kalbine doğru uzanırken bile gülümsüyordu.

- Affet Reis; beni affet!

Panter Salih, sol elini de kamanın sapına götürdü; dişlerini sıktı, bu sefer iki eliyle birlikte son defa bastırdı.

Kama gömülmüştü, kama muhakkak ki kalbini delmişti. Panter Salih sarardı, Panter Salih geri döndü. Panter Salih sallana sallana geminin kenarına gitti. Bir an durdu ve sonra kendisini Akdeniz'in lacivert sularına bıraktı. Suların gölgesinde uyuyacaktı.

- Kara Mahmut! Git şu gemiyi teslim al; oranın hem komutanı, hem reisisin şimdilik!

- Ben mi Reisim? Ben mi? Nasıl olur; seni kime korum?

- Kara Mahmut bir daha söyletme; git teknene sahip ol! Panter Salih'in yardımcısını odabaşı yap. Forsalardan birini seçip topçubaşı kıl, kürekçilerin başına bir levent koy! Oyalanacak vaktimiz yoktur; şu iki Rodos teknesini de devirdikten sonra başka işlerimiz var.

- Reisim; olur da... Yalnız, olmaz da...

- Kara Mahmut; çekil karşımdan! Hemen görevinin başına geç!

Muslihittin artık ne Kara Mahmut'a baktı, ne de onu dinledi. İleri doğru birkaç adım attı; kendisini yarı endişe, yarı korku, fakat daima büyük bir takdirle seyreden leventlerini, serbest kalmış Türk esirlerini teker teker süzdü. Sonra birisine işaret ederek:

- Gel buraya levent, diye bağırdı, dümenin başına geç! Sancak, iskele vardiyalarını Murtaza ile Hüsnü tutsun! Sıddık Rodoslu forsaların başına dikilsin! Aksak Şekib'i bu galinin reisi yaptım; adamlarını kendi seçsin! Kalkan Yahya'yı odabaşı kıldım; hiç kimse asla emrinden taşra çıkmasın. Güverteler temizlensin, yaralılar derhal sarılsın. Yelken reisliğini Paytak Dursun yapacak! Kancalar koparılsın! Dikkat!

- Dikkat!

- Kürekler hazır olsun!

- Hazırdır Reisim!

- Sancak, iskele kürekleri al beraber, iskele alabanda.
- İskele alabanda Reis!
- Toplar hazır olsun!
- Hazırdır Reis!
- Baş toplar! Hedef yirmiiki oturaklı Rodos gemisi! Anlaşıldı mı?
- Evet Reis!
- Salvo!

Tekne sallandı: Sular alçaldı, yükseldi. Kara Mahmut'un da kara kara düşüncelere dalıp yönetimini ele aldığı gali açılmış, sonra geri dönmüş, kaçmağa başlayan diğer Rodos gemilerinin peşine düşmüştü. Galiba Bizim Ali Reis'e hiç iş kalmamıştı! Bilinmezdi ki, başını iki yanına sallayıp kızıyor muydu o anda acaba? Yahut, emirlerini tekrarlaması için yanına aldığı Çarpık Süleyman'a göz bağını mı sıkıştırtıyordu? Yine de Bizim Ali Reis, Muslihittin ile Kara Mahmut'u yalnız bırakmak niyetinde değildi. Teknesiyle hep yön değiştiriyor, topçubaşı Hamza ustaya emir üzerine emir veriyordu.

Denizden sesler geliyordu. İki Rodos teknesi de küreklerini havaya kaldırmışlardı; teslim oluyorlardı. Aynı zamanda Kurdoğlu'nun gemisindeki leventlerle forsalar hep birden bağırıyorlardı:

- Reisimiz var ol! Çifte çember çektirip apazlamadan kâfir gemisine yetiştin!

Bu sevince iskele ve sancak vardiyaları sanki cevap veriyordu:

- Reis! Küffar tayfaları dümeni bağlayıp filikalara binerler; galiba ilerideki burna doğru kaçmak isterler!

- Serdümen, teknenin bordasına sokul; rampa edilip karşıya onbeş levent geçsin! Okçular filikalardakileri oka tutsun! Zinhar oyalanılmasın.

- Başüstüne Reis!
- Emredersin Reis!

Birden etrafa başka bir nefes, başka bir hava, başka bir heyecan yayıldı. Âdeta duraladılar. Serene tırmanan bir levent gırtlağını yırtarcasına bağırıyordu:

- Uzaktan buraya doğru gelen tekneler görürüm!
- Kaç parça? Sayabilir misin?
- Evet Reis! Tam onbir pare!
- Kim oldukları belli mi?
- Evet, görüyorum.

- Kim?

- Kurdoğlu! Kurdoğlu kardeşler, bizimkiler!

Tekrardan bir sevinç dalgası etrafı kapladı; leventlerin zafer naraları köpük köpük lâcivert suları yaladı.

Fakat Muslihittin bu çığlıklara katılmadı. İyice anlamıştı; Marmaris'teki üç teknesi bir daha geri gelmeyecekti ama, kardeşlerinin teknesi neden onbir adetti? Onlar dörderden oniki parça olmalıydı! Silkindi, tekrar sordu:

- Kaç fors görüyorsun gözcü?

- İki!

- Murat Reis mi yok?

- Bilmiyorum, Reis!

Suali yersizdi. Daha fazla oyalanamayacağını anladı; direğe tırmanırken bağırdı:

- Bizim Ali Reis'e haber verin; hemen yanına şimdi ele geçirdiğimiz Rodos teknesini alıp Marmaris'te baskına uğrayan üç gemimiz ile leventlerin ne olduğunu öğrenmeye gitsin!

- Emredersin Reis!

Artık direğin tepesindeydi, eğilmişti, kaşlarını çatmıştı, bakışlarını yaklaşan onbir tekneye daldırmıştı.

Muzaffer'in galisini tanıdı. Şu çektiri, en açıktan geleni ise galiba Murad'ınkiydi! Diğer reislerinkini de seçebiliyordu! Fakat Mustafa'nın teknesini bir türlü bulamadı. Tekrar baktı; yılmadan, usanmadan baktı! Yoktu, Mustafa yoktu gelenlerin arasında.

Direkten aşağıya indi. Derinlemesine düşünmek istemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu; sadece bekledi.

Gemiler top atışıyla birbirlerini selâmlıyorlardı. Şimdiden etrafa bir matem havası çökmüştü. Bir şeyler olmuştu muhakkak; görmeden, bilmeden bunu hissediyorlardı.

İşaret verdiler! Bir an tekneler duraladı, sonra Murat'la Muzaffer'in gemisi ileri geçip Muslihittin'in içinde bulunduğu galiye yanaştı.

- Ağam Muslihittin; ver elini öpeyim! Gazan mübarek olsun. İhanete uğradık. Yine de seni bir kâfir gemisinde dimdik ayakta gördüğüm için çok sevindim.

Bu Murad'ın sesiydi; yorgun, küskün ve gözyaşlarıyla yıkanmış gibi çıkıyordu...

Muslihittin elini uzattı; Murad'ı göğsüne bastırdı. Bir şey sormak istiyordu, bir şey öğrenmek istiyordu. Fakat yine de cesaret edemiyordu. Sorular birer düğüm gibi boğazına takılı kalmıştı.

- Murat! Sizin de gazanız mübarek olsun. Vaktinden evvel de olsa, yine buluştuk.

- Çok şükür ağam! Sen sağsın ya! Sen yaralı değilsin ya! Allah'ın dediği olur, önüne geçilmez ki ağam!

- Murat! Neden Muzaffer, teknesi yanaştığı halde kendisi gözükmez, gelip elimi öpmez?

- Muzaffer ağam biraz yaralıdır; yerinden kolay kolay kıpırdayamaz!

- Yoksa Mustafa da Muzaffer'in başında mı bekler?

Murat sarsıldı; iki eliyle Muslihittin'in iki elini birden kavradı. Sonra durmadan o nasırlı pençeleri öpmeye başladı. Başını kaldırdığı zaman gözleri yaşlarla doluydu. Boncuk boncuk, saf saf yaşlar, elâ gözlerini kâmilen kaplamıştı.

- Ağam! Ağacığım! Sen sağ ol! Ağam Mustafa bir daha gelmemek üzere bizden ayrıldı! Kader bu kadarmış!

Etrafta en ufak bir kıpırdama bile yoktu. Birbirine yanaşmış üç gemi, sadece sallanıyor, sadece kaynayan suların, uçuşan balıkların emrine uymuş gibi sürükleniyordu.

Makaraların gıcırtısı, direklerde dolaşan rüzgârın fısıltısı, yelkenlerin çırpıntısı olmasa bu üç gemide leventlerle beraber canlı cansız her şeyin donup kaldığı sanılırdı.

- Murat! Beni Muzaffer'in yanına götür! Mustafa'nın ölümünü bilir mi Muzaffer?

- Bilir ağam! Mustafa ağamın teknesinin alevler içinde sulara gömülüşünü hep beraber gördük. Benim etrafım çevriliydi; yanına varamıyordum. Ağam Muzaffer daldı, mahmuzladı, sıyrıldı. Fakat yetişemedi; onun da başına bir gülle parçası düşmüştü. Ağam Mustafa ise o anda kaybolup gitmişti. Kurtulan leventler, "Her tarafı delik deşikti, ayakta duracak hali bile yoktu, yine de teknesini bırakmıyordu." dediler.

Muslihittin'in gözlerinde bir damla yaş bile yoktu. Dudaklarını da büzmemiş, kaşlarını da çatmamıştı. O kadar sakin nefes alıyordu ki, onu gören uykulu bir hali var sanırdı.

- Bizleri rotamızdan çeviren Rodos gemileri yirmi parçadan fazla idi. Henüz pek fazla uzaklaşamadığımızdan işin farkına varıp birbirimizin yardımına koştuk. Hepsini dağıttık, birçoklarını sulara gömdük, ganimet ve esir aldık. Rodos Granmetri Emeri Dambuas'ın en büyük kapudanı Vilye dö Liladam birkaç gemisiyle ancak kurtulabildi. Sonra geri döndük, seni aramaya koyulduk. İşte bizim hikâyemiz bu kadar ağam! Bu arada da olan oldu ağam!

Muslihittin kıpırdadı; ağır ağır, sanki ayaklarının altında kırılacak bir şey varmış gibi adımlarını ürkek atarak Muzaffer'in teknesine doğru yürüdü.

Galiba gücü de kalmamıştı; nitekim onu kollarından tutup çektikleri zaman sesini bile çıkarmadı. Muzaffer'in yanına gelince hemen diz çöktü.

Kurdoğlu Muzaffer'i kıç kasarada sırt üstü yatırmışlardı. Üzerinde bir örtü vardı. Başı beyaz bir bezle sarılıydı. Yine de bir türlü dinmeyen kan, sargıları delmiş, dışarı taşmıştı...

Muzaffer hareketsiz, Muzaffer bir külçe gibiydi. Yalnız gözleri açıktı; duygudan ve sevgiden yoksun lâcivert gözlerini bir noktaya dikmişti. Gelenleri görmüyor, gelenleri bilmiyordu.

Muslihittin uzandı, kardeşinin ellerini tuttu; örtünün altından çıkardı. Bu eller, pörsümüş, sararmıştı!

Öptü Muslihittin kardeşinin ellerini, belki de oraya bir çift gözyaşı düşmüştü. Fakat çabucak buhar oldu, kayboldu.

- Ben geldim Muzaffer; ben Muslihittin! Duyuyor musun beni? Ne olur, cevap ver kardeşim.

Muhakkak ki Muzaffer duymuyordu. O neşeli, o her şeyin eğlenceli tarafını bulan, herkese takılan, hayat dolu Muzaffer artık sönmek üzereydi.

Neden sonra kupkuru, yer yer çatlamış dudaklarından tek bir nefes, tek bir cümle işitildi:

- Ağam Muslihittin yaşasın! Dur Kadın ile Kurt Ahmet Reis hiç gam çekmesin.

Nihayet Muzaffer'in başı kaydı, gözleri büsbütün camlaştı, bir noktaya takılıp kaldı.

Bir el uzandı; onun başını düzeltti. Bir parmak gözlerini kapattı, bir dudak kanlı alnından öptü. Sonra bir hırıltı duyuldu; insanın tüylerini diken diken eden bir hırıltıydı bu;

- Allah'tan ahdim olsun; bundan sonra şarap yerine kan içeceğim; Rodosluların kanını!

Murat ağabeysine sarıldı, bütün leventler, hep birden diz çöktüler.

İmam gelecekti ve sonra Kurdoğlu Muzaffer suların gölgesine bırakılacaktı.

- Şarap yerine kan içeceğim; Sen Janlıların kanını! Vilye dö Liladam, Rodosluların kapudanı; kurtulamayacaksın elimden!

* * *

Bir süre sonra Muslihittin'in gemisinden indirilen bir sandal, küçük koyların süslediği burna gelmişti; orada, kumlarda bir kadın aramıştı, bulamayınca geri dönmüştü.

Sular hep kaynıyordu. Lâcivertti suların rengi. Serindi, akıntılıydı o sular! Güneş o açıkları daha fazla parlatıyor, lâciverdi ışıl ışıl yapıyordu. Hep balıklar uçuşuyordu. Açık mavi kanatları, lâcivert sırtlarıyla kaynayan sulardan iki karış yükselerek ileriye, ileriye doğru fırlatıyorlardı bu balıklar kendilerini. Karşıda bir burun vardı. Kayalık ve kumsallıktı önü. Küçük küçük koylar süslüyordu bu burnu. Denizin yosununu, denizin rengini bile iten acı, buruk, yakıcı, baş döndürücü bir koku o burundan etrafa yayılıyordu. Geride ormanlar vardı; çam ve zeytin ağaçları yeşili çalarak, kucaklaşarak o ormanları süslüyordu. Vahşi hayvanlar yeşillerin arasından özgürlüklerini haykırıyordu. Akşam üstleri, gökte unutulmuş bir bulut parçasını güneş tutuşturuyor, günle geceyi birleştiriyordu!

Anastasya'nın dileğini mi duymuşlardı, yoksa Muslihittin'in bir sandalla gemisine dönüşünü mü görmüşler; dört Rodos teknesini bir hamlede zaptedişini seyretmişler, kardeşi Muzaffer'i sulara bırakışına şahit olmuşlar da onun için miydi, bilinmez; yerliler, denizciler, balıkçılar, artık o burna "Kurdoğlu Burnu", o açıklara da "Kurdoğlu Açıkları" demeye başlamışlardı.

Karanlık Gecelerde

TAM bir yıl sonra, bahar henüz yüzünü göstermeden Nil ağzından gemilerini çekmişler, İskenderiye'ye getirmişlerdi. Sefer mevsimi başladığı anda hemen Akdeniz'e açılacaklar, Rodos'a varacaklardı.

Şimdi gemiler yeniden donatılıyor, yağlanıyordu. Yine onaltı tekneleri vardı. Mustafa'sız, Muzaffer'siz, Panter Salih'siz onaltı gali İskenderiye limanına serpilmişti.

İçlerinden bir tanesi yeşil boyalıydı; adını da "Yeşil Melek" koymuşlardı. Direkleri yaldızlıydı bu teknenin; yelkenleri bile başka türlü dikilmişti, güvertesi gönle kaplanmıştı. Yeni yapılmıştı: Muslihittin bu gali için hiç çekinmeden büyük paralar harcamıştı.

Kara Mahmut Reis gemisinin kıç kasarasında idi, "Yeşil Melek" isimli gemisinin. Oradan oraya koşuşan âletçilere, marangozlara, hattâ topçu ve leventlere kederle bakıyordu. Kara gözlerinde bir bulut dolaşıyordu...

- Kara Mahmut Reis; çekinmeden söyle bana, teknende noksan bir şey kaldı mı?

Kara Mahmut başını salladı. Kara Mahmut evvelâ Bizim Ali'ye, sonra Murad'a, nihayet Muslihittin'e baktı. Gözlerindeki bulutları kovmaya çalışarak reisini derin derin süzdü. Sanki Kurdoğlu'nu bir daha göremeyecekmiş, sanki büsbütün ayrılıyormuş gibi onun ak düşmüş şakaklarını, durgun halini, üzülerek seyretti.

- Kara Mahmut Reis; neden bana cevap vermezsin? Yoksa dargın mısın, bir suçumuz mu oldu?

- Sana mı Reisim, sana mı? Ben sana darılabilir miyim hiç?

- Öyleyse biraz sevin; reis oldun artık. Yeşil Melek'ine de kavuştun.

- Kavuştum ya Reisim, reis de oldum. Hep senin sayende; ama yine de üzülürüm.

- Ananı düşün Kara Mahmut Reis! Yeşil Kadını! Sen bu teknede bulundukça onun ruhu şad olacak. Hiç değilse bunun için sevin Kara Mahmut Reis!

Birden Bizim Ali Reis geri döndü; sırtını çevirdi, yakasını iyice açtı, eğildi, göğsünü durmamacasına üflemeye başladı. Neden bilinmez? Bizim Ali Reis'in bir anda omuzları çökmüş, sırtı iyice kamburlaşmıştı. Bizim Ali Reis belki de için için kavruluyordu...

Murat, gözlerini eliyle örtmüştü. Muslihittin'in dudakları titriyordu. Kara Mahmut da hep o bulutlu gözlerle kımıldamadan duruyordu.

Ana hasreti, eşten, kardeşten büsbütün ayrı kalış, onları bir anda sarmış, yakmıştı. Çocuk muydu bunlar? Barut kokusu, fırtına, dalgalar, engin deniz, yıllarca bitmeyen savaş nerede kalmıştı? Ayrıca onlara korsan da diyorlardı! Haram! Üstelik Bizim Ali Reis altmışın bir hayli üzerindeydi. Muslihittin kırkbir, Murat otuzyedi, Kara Mahmut da otuzüç yaşlarında olmalıydı.

Muslihittin, Mustafa'yı aradı. Muslihittin Muzaffer'le konuşmak istedi. Yoktular! Bundan sonra da hiç yanlarında bulunmayacaklardı! Bir Murat kalmıştı; o da giderse şayet, Muslihittin artık tutunamayacağını, denizin dalgalarına, direkleri çatırdatan fırtınalara, barut kokularına dayanamayacağını sanıyordu.

Onların amaçlarına, öz âlemlerine inen bu darbelerin yanında beşeriyetin çalkantısı da hiç dinmemişti. Çeşitli çıkarlar, çeşitli arzular durmamacasına birbirini kovalamıştı.

İspanyollar, Afrika sahillerinde özel bir yer işgal eden, Oran'ı zaptetmiş, Kurdoğlu'nun Gırnatalıları kaçırdığı Mersalkebir'i de almışlardı.

Kemal Reis bir kere daha İspanya seferine çıkmış, Endülüslülere yardım etmiş, İspanya kıyılarını topa tutmuştu. Dönüşte Batı Trablus'a uğramış, yerli halkla ve şeyhlerle uzun uzun konuşmuş ve onların Osmanlı ülkelerinden biri olma arzularını sevinçle Sultan Bayezıt'a bildirmek üzere hemen İstanbul'a dümen kırmıştı. Fakat ardından gelen İspanyollar Trablusgarb'ı da ele geçirmişti. Yine İspanyollar Afrika'nın başka bir limanı olan Becâye'yi ve sonra da Cezayir'i almışlardı. Cerbe'ye sarkmışlardı. Cerbe adası şeyhi, Şeyh Yahya da adayı kuşatan İspanyollarla çarpışmaya başlamıştı: Türk korsanların dan gördüğü yardımla kısa zamanda İspanyolları yenmişti.

Öyle görünüyordu ki hâlâ San Marko duvarını deviremeyen, donanmasını Akdeniz'e salıvermeyen Sultan Bayezıt yerine İspanyollar, Afrika'ya yerleşecekler, Türk korsanlarının, Kemal Reislerin, Kurdoğlu'ların ümitlerini her geçen gün biraz daha söndüreceklerdi...

Rodos olmasaydı şayet, Kurdoğlu asla İskenderiye'de kalmazdı. Afrika sahillerine temelli geçer, İspanyolları, onu arayan İspanyolları iter, kıtanın yerlileriyle birleşerek geleceği, o bilinmeyeni orada beklerdi.

Korkuları gerçekleşiyordu; yaşlı San Marko'nun ardından ikinci bir duvar daha yükseliyordu; hem de ondan daha güçlü, ondan daha sağlama benziyordu. İspanya!

Galiba İskenderiye limanında ılık bir rüzgâr esiyordu. Bizim Ali Reis geri dönmüştü; göğsünü üflemekten vazgeçmişti artık. Tek gözünü kırpıyordu, gevşeyen göz bağının farkında bile değildi. Murat ise, daldığı uykudan ayılmaya çalışıyordu.

O sırada, Kara Mahmut Reisin yirmi dört oturaklı "Yeşil Melek"ine esmeye başlayan ılık rüzgâr bir de sandal getirdi.

Sandaldaki levent gemiye çıkar çıkmaz kıç kasaraya koştu. Muslihittin'in önünde eğildi:

- Reis! Evden gelirim; dadı seni hemen ister?

- Dadı mı, ne yapacakmış?

- Sordum, cevap vermedi. Rahmetli paşa sağ olsaymış, kızarmış; sebebi söylenmezmiş, ayıpmış! Ev halkı çok telâşlıydı.

Muslihittin oyalanmadı, heyecanlanmıştı; farkına varmadan adeta koşmaya başladı. Hemen sandala bindi. O kadar dalgındı ki, kendisiyle beraber başka bir levendin de kayığa atladığını anlamadı bile.

Neden sonra sahile yaklaşırken kürekçi ve haberci leventten gayri birinin de aralarında bulunduğunu sezdi.

Bu, zayıf, orta boylu, kaşları yukarıya kalkık, bacakları biraz çarpık, kulakları alabildiğine büyük, kara tenli, kara gözlü bir leventti. Fıldır fıldır bakıyordu etrafına.

- Kimsin sen? Burada ne işin var?

- Bana Küçük Ali derler Reisim; muhafızınım!

- Kim söyledi?

- Kara Mahmut Reis!

- Seni o mu yetiştirdi?

- Yok! Bizim Ali Reis yetiştirdi diyiverelim!
- Sen beni koruyabilir misin?
- Hem de nasıl?
- Pek gözüm kesmedi; işin ağırdır. Seni yelkene vereyim, çevik bir insana benzersin; ilerde yelken reisi olursun!
- Bir yere kıpırdamam! İşimden memnunum!
- Kaç yaşındasın?
- Yirmi diyiverelim!

İşte Bizim Ali Reis bir Kara Mahmut daha salıvermişti yanına. Muslihittin'in bundan da çekeceği vardı.

Sandal iskeleye yanaşmıştı. Muslihittin, daha fazla Küçük Ali'yle ilgilenmedi. Hemen sıçradı; yine farkında olmadan koşuyordu, bir an evvel evine yetişmek istiyordu.

* * *

Köşeyi dönünce yavaşladı. Galiba ihtiyarlıyordu; yorulmuştu.

- Helâl olsun Reisim; az kalsın yetişemiyordum. Sana aslansın diyiverelim!

Küçük Ali'ye hiç aldırmadı, adımlarını sıklaştırdı. Adeta terlemişti, rengi de sararıyordu. Evin önüne vardığı zaman boğazının yanmakta olduğunu, nefes almakta güçlük çektiğini anladı. Yine de tokmağı olanca şiddetiyle birkaç kere indirdi.

Çok beklemedi; kapıyı yaşlıca bir hadım arap açtı. Taşlık dağınıktı. Onu gören hizmetçiler mutfağa kaçtılar. Ocakta büyük bir kazan kaynıyor olmalıydı. Etrafa hem fıkırdayan bir su sesi, hem de ılık bir buhar tabakası yayılmıştı.

Oyalanmadan merdivenlere doğru yürüdü; dadıyla karşılaştı.

- Ahu nasıl?

Dadının elinde sıcak su dolu bir tas vardı; Kurdoğlu'na dik dik bakıyordu:

- Sana sorarım dadı, Ahu nasıl?
- Nasıl mı? Rahmetli paşa sağ olsaydı; senin bu halini hoş karşılamazdı. Nur topu gibi evlâtçığım sancılar içinde kıvranırken gözün denizden, kadından, şaraptan başka bir şey görmez! Rahmetli paşa, gül üstüne gül koklamış mıdır; sorsana bunu bir kere bana!

Asıl Panter Salih hayatta olsaydı, gerçekten bu kadını paralardı. Muslihittin onu paralamadı ama belinden tuttuğu gibi, yandaki sedire fırlattı. Sıcak sular devrildi, dadı gömüldü, sedir çöktü!

Kurdoğlu bir solukta merdivenleri tırmandı. Birinci kattaki bütün odaların kapıları açıktı, yalnız bir tanesi kapalı duruyordu. Kapalı odadan yaşlıca bir kadın çıktı; Kurdoğlu'nu görünce yüzünü örtüp başka bir odaya daldı. İki cariye duvarlara sürüne sürüne uzaklaştı.

Yerlerde bez parçaları vardı. İç avluya açılan pencereyi örten atlas perde bile kopmuş sarkmıştı. Herkes ondan uzaklaşmış, kaçmıştı!

Âdeta ayaklarını sürüyerek kapalı kapıya yaklaştı. Fakat yine de içeri giremedi. Bu öyle bir heyecandı ki, dayanmanın, karşı koymanın hemen hemen imkânı yoktu. Sanki kılıcını kırmışlardı, sanki bir yumruk göğsüne inmiş, kemiklerini çökertmişti.

Birden kulağına bir ses geldi; hiç alışmadığı, hiç duymadığı bir sesti bu! Birisi ağlıyordu, ama bambaşka birisi! Gözleri alabildiğine açıldı; yanaklarına kan hücum etti, şakaklarından terler boşandı.

Artık daha fazla oyalanamazdı. Kapının tokmağını çevirdi. Nefes bile almadan, içeri daldı.

Halılar üzerinde leğenler, ibrikler vardı. Ahu bir yatağa sırtüstü yatmıştı; kızıla çalan koyu kumral saçlarını kırmızı bir kurdeleyle bağlamışlardı. Ve Ahu'nun hemen yanında mavi bir kundak duruyordu. Kurdoğlu, kundağın baş tarafında, avuç içinden de ufak, morumsu bir yüz gördü. Bu yüz sanki yalanıyor, homurdanıyordu.

Ahu, bal renkli gözlerini bir an açtı; Kurdoğlu'na baktı, fısıldadı:

- Oğlun!

Muslihittin artık ayakta duramadı; yatağın ucuna çöktü. Teşekkür mü etmeliydi, okşayıp sevmeli miydi Ahu'yu? Fakat şu anda onu oğlu çekiyordu! Kundağı alıp göğsüne bastırsa mıydı acaba? Beceremezdi ki! Muhakkak içindekinin belini kırar yahut boğardı. Avuçlarını açtı, bir pençe gibi iri ellerine, nasırlı parmaklarına baktı. Hele bu ellerle çocuk hiç tutulmazdı!

Sadece:

- Oğlum, dedi, oğlum Ahmet!

Evvelâ Kurt Ahmet Reis, sonra Kurdoğlu Muslihittin Reis, şimdi de Kurdoğlu Ahmet Reis! Ya! Muslihittin'in oğlu Ahmet, Kurt Ahmed'in torunu Ahmet, Mustafa'nın Muzaffer'in, Murad'ın yeğenleri Ahmet, reis olmazdı da ne olurdu?

Heyecanı, sevinci yavaş yavaş geçiyordu. Yine de içinde tatlı, ezik bir his vardı. Olaylar, yapmayı düşündüğü işler, geçmişin birbirini kovalayan savaşları olmasa mutluluğun tadını anlayacaktı. Çünkü bir evlâdı olmuştu. Çünkü Kurt Ahmed'e bir torun kazandırmıştı.

Ahu da güzel kadındı. Ahu'yu ne kadar çok sevdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. O koyu kumral saçlar hâlâ parlaklığını, hâlâ hayatiyetini kaybetmemişti! Şu ten, şu yüz ne kadar sararırsa sararsın, lohusalığın verdiği yorgunlukla şu göğüs, şu omuzlar ne kadar çökerse çöksün yine de tazeydi.

Uzandı, iki elinin üzerine dayandı; ezmemek, incitmemek için göğsünü içeri çekti, karısını alnından öptü.

- Sevindin mi Muslihittin?

- Evet!

- İnanayım mı?

- İnan!

- Beni seviyor musun?

- Çok!

- Sana istediğin kadar evlât veririm, beni bırakma, başkasının olma! Kal artık yanımda! Denizlerde yıprandığın yetmez mi? Oğlunun ismini Ahmet koydun, duydum bunu, düşmanların çokmuş, seni sulara gömmek için fırsat kollarlarmış! Ahmed'inin vakitsiz yetim kalmasını, karının dul yaşamasını istemezsen bir daha denize açılma!

Kadın yalvarırcasına, içten konuşuyordu. Yine de onun sözleri Muslihittin'in beynine birer çivi gibi gömülüyordu.

- Mustafa'yı, Muzaffer'i düşün; söz ver bana Muslihittin!

- Söz mü?

- Fırtına etrafı kasıp kavururken, dalgalar teknelerinizi çatırdatırken, toplar gürlerken, nasıl rahat edebiliyorsunuz? Benden daha mı yakın, benden daha mı kıymetli, benden daha mı cazip leventlerin?

- Leventlerim mi?

- Şimdi bir de oğlun var! Bırak da doya doya sana baba desin!

- Oğlum!

- Başka kadınlarla seni paylaşmaya artık tahammül edemeyeceğim Muslihittin! Neyim noksan, neyim noksan?

Kurdoğlu cevap vermedi. Dudaklarında acı bir gülümseme vardı, göz kapakları kapanıyordu. Ahu ise ağlıyordu galiba. Anne olmanın sevincini unutmuş, dişiliğin hırsına gömülmüştü. Belki de lohusa-

lığın verdiği sarhoşluk yıllarca içine gömdüğü üzüntüleri bir anda önüne sermişti.

Kapı açıldı; dadı başını uzattı, sonra ürkek ürkek içeri girdi. Belini tutuyordu, topallayarak yürüyordu:

- Muslihittin Reis evlâdım; kusuruma bakma. Başka zaman olsa sizi rahatsız etmezdim. Lâkin kapıda yelken kulaklı bir levent seni bekler; haber getirmiş, aceleymiş! Rahmetli paşa sizi böyle kumrular gibi yan yana görse idi muhakkak sevincinden...

- Rahmetli paşa mı? Yine mi başladın?

Kurdoğlu ayağa kalktı; bir an karısına baktı, sonra sersemlemiş gibi yürüyerek dışarı çıktı.

Sokak kapısının önünde Küçük Ali duruyordu; biraz sabırsız, biraz şaşkın bir hali vardı. Muslihittin'i görünce gözlerini büsbütün oynattı:

- Helâl olsun Reisim; bu havada nasıl gelmişse gelmiş, bir kaptan sana bir nâme getirmiş!

- Nereden?

- Taht şehrinden!

- Kim göndermiş?

- Bilmem; gizliymiş diyiverelim! Bizim Ali Reis nâmeyi buraya salmış, ayrıca hatun yengemizi de merak ederlermiş!

Muslihittin Küçük Ali'nin uzattığı üzeri balmumu ile yapıştırılmış mektubu hemen aldı, bir hamlede açtı, evvelâ alttaki mühürü okudu:

- Kemal Reis!

Gözlerine inanamadı; tekrar tekrar baktı, fısıldadı:

- Kemal Reis! Korsanların babası Kemal Reis!

Mektup kısa ve gayet iri harflerle yazılmıştı; bir solukta bitirdi:

"Muslihittin Reis;

Acın çok büyüktür, bilirim. Hem bu yüzden yanlış bir iş yapıp hataya düşmeyesin diye, hem de onbeş yıl sonra da olsa verdiğim sözü tutmak için, seninle bile Rodos'a yürürüz! Osmanlı, askeriyle doğrudan doğruya bize yardım etmez. Fakat yine de Sultan Bayezıt'ın izni vardır. Kısmetse yalnız başımıza baskın yaparız. Vaktin geldiğini sanırım. Hemen tedarikini görüp deryaya açıl. Marmaris önlerinde buluşalım.

Kemal Reis"

Muslihittin mektubu öptü, kuşağına soktu, köşede bekleyen bir levent ile Küçük Ali'ye baktı:

- Ben birazdan gelirim, dedi. Bizim Ali Reis'e böyle söylesinler. Haberci de bir yere savuşmasın. Bir de Ahmed'imiz dünyaya geldi! Ya, anlıyor musun Küçük Ali? Ahmed'imiz dünyaya geldi!

Sonra daha fazla oyalanmadı, hemen içeri girdi. Merdivenleri çıkarken seviniyor muydu, yoksa üzüntülü ve düşünceli miydi; bunu kendisi de bilemiyordu...

O gelinceye kadar odayı temizlemişler, leğenleri ve ibrikleri kaldırmışlardı. Geleceğin Ahmet Reisi uykuya dalmıştı. Ahu biraz daha hırçın, biraz daha yorgun görünüyordu. Dadı ise eli belinde ayakta duruyordu.

- Sen dışarı çık dadı!

- Niçin, Muslihittin Reis evlâdım?

- Ahu'yla konuşacaklarım var!

- Ben de dinlerim; o kadar saklı mı?

- İki kere söyletme lâfı! Çık dışarı dadı!

Dadı, elini belinden ayırmadan büsbütün topallayıp Muslihittin'e hiddetle bakarak uzaklaştı. O zaman Kurdoğlu yatağın kenarına oturdu:

- Ben gidiyorum, dedi.

- Nereye?

- Sefer var!

- Beni, oğlunu yalnız bırakarak mı? Bu mevsimde mi? Demincekki sözlerime rağmen mi?

- Evet!

Ahu dişleriyle dudaklarını ısırdı, başını çevirdi. Uyumak istiyor gibi bir hali vardı. Yine de gözlerinde birkaç damla yaş parıldamıştı.

Muslihittin elini uzattı; karısının başını döndürdü. Sakin görünmeye çalışıyordu. Ahu'nun nemli gözlerinin içine gözlerini daldırdı:

- Seni severim, dedi, hem de ziyadesiyle; evlenmemizi Kurt Ahmet Reis istemişse de, bu iş gönlümün ötesinde olmamıştı. Karımsın, şimdi de oğlumun anasısın. Çok makbulümsün.

Kurdoğlu sustu. Daha fazla konuşamayacaktı. Zaten dolambaçlı yollardan yürümeyi mânâsız buluyordu. Hangi kuvvet onu Kemal Reis'le buluşmaktan alakoyabilirdi?

Karısı, evlâdı, hattâ ölüm de olsa o, Rodos'a giderdi. Bağırmak istiyordu. Ahu'ya bağırmak, loğusa olduğuna aldırmadan hırpalamak istiyordu. Ahu karısıydı; herkesten fazla Kurdoğlu'nu anlaması, cesaret vermesi gerekirdi!

Hâlbuki Ahu, sadece kendi hayatını yaşıyordu. Bir korsanın karısı olmak, elbetteki başka bir iş yapan bir adamın karısı olmaktan farklıydı.

Korsanın her limanda bir aşkı yatardı, korsan ömrünün uzun bir kısmını evinden uzak geçirirdi ve korsan her şeyden evvel denizlerin adamıydı. Korsanın yüreği parça parça olsa da, kalbi acıyla çırpınsa da, sevdanın pençesi altında kıvransa da geri dönmez, denizinden, teknesinden, leventlerinden ayrılmazdı.

Ahu'nun bunları bilmesini, gözyaşlarıyla da olsa, onu uğurlamasını, yanağını uzatarak öpücüklerin en safını, en pırıl pırıl olanını vermesini ne kadar isterdi.

Sefer dönüşünde korsanın oğlu biraz daha büyümüş olurdu. Evvelâ babasını tanımazdı; hattâ ürker, kaçardı. Güneşten ve rüzgârdan kavrulmuş bir yüz, yorgunluktan çökmüş omuzlar, kılıç darbelerinden yaralanmış bir göğüs, gölgelenmiş gözler, dinlenmeye, sarılmaya, sevilmeye, neşeye, huzura, herşeyden fazla şefkate ihtiyaç duyardı. Bunları hep korsanın karısı vermeliydi; çocuklarının anası. Çünkü korsan da bir insandı.

Ayağa kalktı:

- Allaha ısmarladık, dedi, oğlum Ahmed'e iyi bak. Dönüşümde onu tosun gibi görmek isterim.

Kadın birden dirseklerinin üzerinde doğruldu, sanki hastalığını unutmuştu, sanki gözlerindeki yaş kurumuştu.

- Gidemezsin, dedi, beni bu halimle bırakamazsın. Tam üç yıl sabrettim; başka kadınlarla yaşadın. Evlâdı olursa vazgeçer demiştim. Biraz evvel de söyledim; kocamı kimseyle paylaşamam artık. Gidemezsin. Fırtınanın kucağına atamam seni, ölüm haberini işitmek istemiyorum. Kal yanımda. Oğlumuzu beraber büyütelim. Yoksa beni de, çocuğunu da bir daha bulamazsın.

Geri dönüp, bu kadını pataklaması gerekti; belki de o zaman gerçeği anlar, inadından vazgeçerdi. Fakat yapamazdı, gururu mâniydi. Ahu evvelâ kadındı, sonra karısıydı, oğlunun anasıydı, daha sonra da ne olursa olsun onu çok seviyordu!

Şimdi Ahu, elleriyle çarşafları kavramıştı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Küçük Ahmet de, geleceğin Ahmet Reisi de büsbütün morarmıştı, kundağının içinde kıvranıyordu, nefessiz kalmış gibi soluyordu.

Muslihittin, arkasında bıraktıklarını ne görmek, ne işitmek istedi. Kapıyı açtı, süratle dışarı çıktı.

Sofada dadıyla karşılaştı. Dadı dişlerini sıkmış, gözlerini alabildiğine açmış, karşısına dikilmişti:

- Reis; kızıma ne yaptın? Ayıp değil mi? O, paşa kızıdır; senin bildiğin kadınlardan değil. Rahmetli paşa sağ olsaydı...

Dadıya bir göğüs vurdu; dadı sırt üstü yuvarlandı, üzerinden atladı. Trabzanın parmaklığını kopardı, bir solukta ikiye böldü. Aşağıya indi, sokağa fırladı.

Hâlâ oğlunun tıkanır gibi soluduğunu, Ahu'nun hıçkırıklarını duyuyordu. Yine de hislerini, hırsını yenmeye çalıştı, derin derin nefes aldı, seslendi:

- Küçük Ali!

- Buyur Reisim!

- Beni sever misin?

- Çok severim diyiverelim, Reisim!

- Beni korumak ister misin?

- Hem de nasıl Reisim!

- Benim korumak isteyip de yapamadığım birisini de korur musun?

- Korurum diyiverelim.

- Burada kal, kimseye gözükmeden, kimseye bir şey söylemeden, biz seferden dönünceye kadar karımla oğlum Ahmed'i gözle. Çünkü onlar, benden daha önemli. Karım ve oğlum; anladın mı?

Küçük Ali şaşırdı; uzun kulaklarını eliyle kavradı, gözlerini durmamacasına döndürdü.

- Levent Recep derler bir nâmert vardır; ona da dikkat et! Bütün aramamıza rağmen İskenderiye'de bulamadık. Yine de çıkagelir; bir yılan gibi sokar insanı. Hakkını helâl et Küçük Ali!

Muslihittin koşmaya başladı. Ona rastlayanlar hayret ve korkuyla bir kenara çekiliyordu.

İskenderiye, Kurdoğlu'nu hiç böylesine dağınık, böylesine şuursuz, böylesine korkunç görmemişti...

* * *

Deniz çalkalanıyordu. Gök simsiyah bulutlarla kaplanmıştı. Onaltı gali sulara gömülüyor, sulardan çıkıyordu. Palanga ve halatlar sanki ıslık çalıyordu. Tekneler durmadan gıcırdıyor, direkler çatlayacakmış gibi inliyordu.

- Hava patlayacak, gündoğusuna çevirecek!..

Nedense, Bizim Ali Reis konuşmak ihtiyacını duymuştu. Belki de yanında konuşan kimse bulunmadığından, kulaklarına denizin uğultusunun dışında, hiç olmazsa kendi sesinin gelmesini istemişti. Bir de Bizim Ali Reis endişeli görünüyordu. Bizim Ali Reis, elli yıldan beri denizlerde dolaşmıştı; şimdiye kadar suların böylesine açılıp kapandığını, üzerindeki tekneleri hoplattığını, sonra sarılıp kucakladığını pek ender görmüştü. Daha kötüsü de olabilirdi; bulutlar, rüzgâr, denizin acaip rengi, bunu gösteriyordu. Böyle bir havada denize açılmak ancak Kurdoğlu gibi bir reisin harcıydı. Bir de Kemal Reisin!

Yine Rodos'a gidiyorlardı; nasıl, ne şekilde hareket edecekler, nerelere kadar uzanacaklardı; bunu, Bizim Ali Reis bile bilmiyordu. Bu sefer Muslihittin hiç kimseye bir şey söylememişti. İki gün içinde hazırlıklarını tamamlamışlar, hemen denize açılmışlardı.

Şu anda Kara Mahmut kıç kasarada olsaydı, Bizim Ali Reis daha rahat ederdi. Hâlbuki Kara Mahmut biraz gerilerinde, sulara batıp batıp çıkan, yeşil yeşil gülümseyen teknesinin, Yeşil Meleğinin içindeydi.

- Yeşil Melek, diye fısıldadı Bizim Ali Reis. Yeşil Melek!

Aşağıdan zincir şakırtıları, forsaların homurtuları geliyordu. Arada bir şaklayan kırbaçlar, rüzgârın ıslığına karışıyordu.

Direkteki gözcü kendisini bağlamıştı. Vardiyadakiler sıkı sıkı tutunmuşlardı. Vazifeli olmayanların hepsi, bütün leventler ambarlara sığınmışlardı.

Galiba esirler beddua da ediyorlardı; o zaman muhafızların kırbaçları daha fazla şaklıyordu. Kolbaşılarının bağırdığı, su galonlarının tıkırdadığı, bir levendin derin derin türkü söylediği de duyuluyordu.

Oturakların üzerindeki güvertede, korsirde, nereden geldiği belli olmayan bir sallantı vardı. Yalnız borda yelkeni açılmıştı, o da şişmiş, âdeta delinecek gibi olmuştu.

Çıkmalarda zaman zaman leventler koşuşuyordu; yelkencilere işaret veriyorlar, rambatalardakilere sesleniyorlar, sonra yine gözden kayboluyorlardı.

Aşçı, imam, berber, cerrah, marangoz, demirci bir araya büzülmüşlerdi. Havanın bir an evvel yatışması için olacak, imam nefesini tüketircesine dua ediyordu.

Ambarların içinde yanan isli kandil durmadan sallanıyor, durmadan titriyordu.

Gökte bir şimşek çaktı; simsiyah bulutları deldi, kaydı ve kayboldu. Ufuklarda aksini bulan bir gürültü etrafı bir an için kapladı, birkaç damla yağmur düştü.

- Reis kamarasından çıktı; dikkat!

Küçük kapının önünde bekleyen nöbetçi levent, yalpa vuran tekneyi unutmuş gibi dimdik durmaya çalıştı.

Muslihittin'in sırtında altın sırmalı bir kaftan vardı. Fatih Sultan Mehmed'in Kurd Ahmet Reis'e giydirttiği, onun da kendisine emanet ettiği altın sırmalı kaftan... Başına da babasının hediyesi kavuğu geçirmişti. Eli kılıcındaydı; yine de göğsünü rüzgâra açmıştı. İçi yanıyordu; serinlemeye ihtiyacı vardı.

- Kürek topaçlarına birer okkalık kurşun takılsın!
- Emredersin Reis!
- Yelken ipleri gözden geçirilsin!
- Başüstüne Reis!
- Demir halatlarına bir kere daha bakılsın!
- Hemen Reis!
- Hızımızı kaybederiz; vakit bulursak uygun bir limanda ikinci defa yağlanacağız; çıralar hazır olsun.
- Çıralar hazırdır Reis!
- Davul vursun, leventler şarkı söylesinler!
- Leventler şarkı söyleyecekler Reis!
- Fenerler temizlensin, gemi reislerine haber salınsın; gece seyredersek şayet, her tekne birer fener yakacak.
- Haber salınacak Reis!
- Forsalara şaraba batırılmış peksimet verilsin!
- Derhal Reis!
- Bizim Ali Reis dinlensin; ben buradayım!

Yirmibir yıl, tam yirmibir yıl akıp gitmişti önünden. Şu deniz, artık rengini kaybetmiş şu deniz, fırtınanın esiri olmuş şu sular ondan neler alıp götürmemişti ki...

En sonunda iki kardeşi de gitmişti. O günden bu yana ağzına bir yudum şarap koymamıştı; ahdetmişti. Rodoslu kanı içecekti. Tam bir parçacık sevinecekken, tam biraz geçen acı günleri unutacakken, oğluna bir defa daha bakıp avunacakken, Ahu hırçınlaşmış, gayesine bir Rodoslu kadar engel olmaya kalkışmıştı. Bunu unutamıyordu.

Acaba leventlerinin karşısına da birer Ahu, birer dadı dikilip kundaktaki yavrularını öne sürerek "Gidemezsin!" diye bağırmışlar mıydı? Bağıranlar çıksa bile, işte hiç kimse dinlememişti. O kadınlar ne kadar hırçınlaşırlarsa hırçınlaşsınlar yine de kocalarının ardından dua ederler, dönüşü büyük bir sabırsızlıkla beklerlerdi. İçlerinde dayak yiyenler, tekmelenenler, itilip kakılanlar da bulunurdu. Bazıları ise eşlerinin palalarını kendi elleriyle takar, levendinin sırtını sıvazlardı.

Dönmek kısmetse şayet, hayatının en büyük zaafına, yolunun en büyük engeline, içindeki sevmek, okşamak arzusunu bağırarak ya gerçeği öğretecek yahut da daha sert davranacaktı.

Muslihittin'in o anda yegâne avunduğu insan Kemal Reis'ti. Denizcilerin babası baskın için iyi bir mevsim seçmişti; sefer mevsiminin henüz gelmemiş olması Rodosluları gafil avlayabilirdi.

- Kara göründü!
- Rotaya devam edilsin!
- Devam ediliyor Reis!

Muslihittin elini kılıcından çekti, altın sırmalı kaftanına iyice büründü; onu kokladı, öptü. Ne kadar kederli ve üzüntülü olursa olsun o anda hiç de ümitsiz değildi; forsaların yanına geçip kürek çekmeyecekti.

Zübeyde nerelerdeydi acaba? Anastasya ölmüş müydü? Florinda Sardunya adalarındaki âşığı kontla evlenmiş miydi? Donna Rosardo, Valansia körfezinde hâlâ onu bekler miydi? Daha başkaları da, Berberî kadınları, Venedik fettanları, Rum güzelleri vuslatını yine özlerler miydi?

Fakat Ahu! Onun kızıla kaçan koyu kumral saçları vardı. Bal renkli gözleri hep ışıl ışıl yanardı. Pembe duru yanaklarında içten gelen bir sevda dolaşırdı. Ahu aşk oyunlarını bilmezdi ama, coşkun bir arzuyla boynuna sarılırdı, başka türlü severdi; bir eşin, bir yoldaşın

sevgisiydi bu! Ondan uzaklaşıldıkça o daha fazla aranır oluyor, daha fazla düşünülüyordu. Oğlunun anası, geleceğin Ahmet Reisinin anası Ahu!

İşte ne olursa olsun, hepsi geride kalmıştı; sonunda Kemal Reis'le buluşacaktı. Yirmibir yılın hasreti belki de sona erecekti.

Bir şimşek daha çaktı. Sular biraz daha kardı. Siyah bulutlar gittikçe denize doğru çökmeye başladı.

Tekne yaslandı, borda yelkeni doldukça doldu, deniz âdeta teknenin üzerine kapandı.

Forsaların homurtusu, dalgaların hışırtısına karışıyor, kırbaç sesleri gittikçe sıklaşıyordu.

- Kolbaşı!

- Buyur Reis!

- Tekne derhal temizlensin; bir damla su izi dahi görmek istemem.

- Emredersin Reis!

- Borda yelkeni indirilsin. Forsalara tekrar şaraplı peksimet verilip kırbaçlansın!

- Emirler derhal yapılacak Reis!

- Serdümen; yedire yedire yıldıza kay! Marmaris'e sokulacağız.

- Emredersin Reis!

Geceyle gündüzü ayıran an belki de gelmişti. Fakat gün o kadar kapalı, bulutlar öylesine siyahtı ki, güneş, çoktan ürkmüş, kaçmış olmalıydı.

Teknenin içindeki suları durmadan boşaltan leventler yarı bellerine kadar çıplaktı. Yine de aşağıdan bir davulun sesi geliyor, bir sahil uşağı rüzgârın türküsünü söylüyordu.

Levent diyordu ki, "Rüzgâra doyum olmaz; kadın gibidir. Rüzgâra güven olmaz, fırtınası borası vardır; kadın gibidir. Yine de leventler rüzgârı çok sever:"

Kaynayan suları, balıkların uçuştuğu suları geçmişlerdi, hâtıralarla dopdoluydu buraları; acı, buruk, kasvetli hâtıralar karşı sahillerde, şu sularda yatıyordu hep!

Murat en gerideydi; yaralı tekneler, denize ve rüzgâra dayanamayan tekneler olursa onları toplayacaktı.

Kara Mahmut ise yine peşindeydi; Yeşil Meleğinin içinde dahi olsa Muslihittin'in yanındaydı.

Kadırga bir yalpa daha yaptı. Kurdoğlu hemen fırladı, bir solukta dümeni kavradı. Serdümenin gözleri alabildiğine açılmış, benzi sapsarı olmuştu.

Leventler ellerini havaya kaldırmışlardı. Forsaların İsa'ya yalvarışları iyice belli oluyordu. Sahil uşağı, rüzgârın türküsünü kesmişti.

- Cümbüş için mi dümen tutarsın; bu ne gaflet?
- Reisim dayanmak mümkün değil.
- Niye susar bu davul? Durmadan vursun!
- Emredersin Reis!
- Limana girmeyeceğiz; gece deryada oyalanmak gerek.

Muslihittin'in kulağında babasının sözleri çınlıyordu: "Adalar arasında seyrederken gece yatılır!.."

Fakat Kurt Ahmet Reis, bir şeyi söylememişti; böyle bir havada kıyıya sokulmak, limana girmek gece açıkta oyalanmaktan daha tehlikeli olabilirdi. En kötüsü, hava öylesine patlar, limanı aşardı ki, bütün tekneler demir tarar, karaya oturabilirdi.

Ne olursa olsun, her çareye başvuracaktı; bilgisi vardı, cesurdu, inanıyordu. Rodos önünde durdukça yıkılmazdı, çökmezdi.

- Bizim Ali Reis kumandayı alsın!

Altın sırmalı kaftanını, kavuğunu çıkardı; bir levente verdi. Bizim Ali Reis'in göğsünü üfleyerek kıç kasarada belirdiğini görünce kürekçilerin yanına doğru koşmaya başladı.

Davul hep vuruyordu. Fırtına dinse de dinmese de bu gece fenerler yakılacak, rüzgârın türküsü sabaha kadar söylenecekti! Muslihittin de durmadan kürek çekecekti.

İki gün oyalandı, tam iki gün. Deniz inmedi, deniz susmadı. Kemal Reis ise gözükmedi. Denizcilerin Pîrî, eğer deniz coşmadan Marmaris'e gelmişse onu boş yere beklemiş olacaklardı.

Yine vakit akşamı çalmak üzereydi. Şimdi sular biraz durulmuş gibiydi. Gıcırdayan küreklerden buhar çıkıyordu sanki. Soğuğa, fırtınaya rağmen boğucu bir ter kokusu yayılmıştı etrafa. İkinci defa yağlanmadığından tekneler büsbütün ağırlaşmıştı. Rodos kanalını geçmişler. Sömbeki önlerine gelmişlerdi.

- İlerden tekneler görünür Reis!

Muslihittin yer yer yarılmış ellerini küreklerden çekti, bir solukta ayağa fırladı:

- Toplar hazır olsun!

- Hazırdır Reis!
- Odabaşı! Leventler güverteye!
- Leventler güverteye!
- Dikkat!
- Dikkat!

Rambataya âdeta tırmandı. Gözlerini enginlere daldırdı.

- İşaret verilsin; bütün tekneler Murat Reis hariç, borda hattına dizilsin!
- İşaret veriliyor Reis!

Birden gülmeye başladı; belki de bu gülüşü kendi kendisiyle alay etmek içindi. Böyle bir havada, bu sularda hangi filo dolaşabilirdi? Gelen şu gemiler Kemal Reis'in teknelerinden başkası olamazdı.

- Kemal Reis! Denizcilerin babası; selâm sana!

1511 yılıydı... Akdeniz'de, Ege sahillerinde fırtına henüz hızını kaybetmemişti. Kışı bahara bağlamaya çalışan şu anda otuzaltı tekne kucaklaşmak istercesine, birbirlerine yaklaşıyordu.

- Kemal Reis! Kemal Reis!

Leventler de denizcilerin babasının forsunu görüyorlardı artık. Ve birbirlerine soruyorlardı; "Bu bir rastlantı mı, yoksa Kurdoğlu denizcilerin pîrîyle buluşmak için mi deryaya açıldı?"

Kemal Reis'in yirmi teknesi de sulara gömülüp çıkarak geliyordu.

- Bir çengelli halat hazırlansın; Kemal Reis'in kapitanesiyle borda bordaya gelinmeden fırlatılsın. Ben onun teknesine geçerim!

Panter Salih'in yerine geçen Çarpık Süleyman eğik omuzunu doğrulttu, rüzgârı bastırırcasına bağırdı:

- Çengelli bir halat hazırlansın!

İki reisin teknesi iyice birbirine sokuldu. Aralarına giren dalgalar onları bir beşik gibi sallarken Muslihittin'in kadırgasından çengelli bir halat fırlatıldı.

Muslihittin, Kemal Reis'in kapitanesine ayak basar basmaz kollarını açtı:

- Reis Baba, diye haykırdı; ver elini öpeyim. Allahıma çok şükür!

Kemal Reis'in kavuğu iyice alnına oturmuştu. Yuvarlak, beyaz sakalı biraz uzamış gibiydi. Gözlerine yıllar birkaç gölge düşürmüştü. Kemal Reis altmış bir yaşındaydı artık.

- Muslihittin Reis, safa geldin! Deryalar ufaktır. İşte buluştuk!

Kucaklaştılar. Rüzgâra, sallanan teknelere, çatlayan direklere, kırılan küreklere artık hiç aldırmıyorlardı.

Yılların hasreti böyle kucaklaşmakla da giderilemezdi. Yine de vakit kaybetmek istemediler. Kamaraya geçerken Kemal Reis:

- Şakakların ağarmış Muslihittin Reis, dedi, bıyıklarına da ak düşmüş.

- Deniz amansız bir yârdır Reis Baba, çok çile çektirir bize. Gel gör ki, bir türlü vazgeçemeyiz ondan.

Gülüştüler. Çocuk gibiydiler; sanki kaybettikleri oyuncaklarını bulmuşlardı, mutluydular.

Yanyana oturdular. Kemal Reis:

- Dinle oğul, dedi Sultan Bayezıt'ın izniyle deryaya açıldım. Bayezıt Han, geçen yıl Rodosluların Marmaris'i topa tutmalarını, orada demirlemiş Türk ve Mısır gemilerini batırmaya kalkışmalarını hoş karşılamadı. Ayrıca Rodosluların Antalya'ya sokulup, yalıları yakıp yıkmalarını da unutamadı. Yine de bir orduyla Sen Janlıların üzerine yürüyemedi.

- Neden? Sultan Bayezıt daha ne bekler?

- Anlatması güçtür Muslihittin Reis; Sultan kendine güvenemez. Venedik yıkılmadığı için donanmayı da sefere çıkaramaz. Üstelik oğulları da rahat durmazlar. Dört şehzade, babalarının hem ihtiyarladığından, hem de devleti şanına uygun yürütemediğinden şikâyetçidirler. Hepsinin de tahtta gözü vardır. Teke Beylerbeyi Şehzade Korkut, Karaman Valisi Şehzade Şehinşah, Amasya Valisi Şehzade Ahmet ve Trabzon Valisi Şehzade Selim birbirlerine düşmüştür. Şehzade Ahmed'e saltanat vadedildiği için rahat görünürse de diğerleri başlarından da endişe ederler. İçlerinden en ehlinin, padişahlığa yakışanının Şehzade Selim olduğunu söylerler. İşte devlet bu haldeyken, Osmanlıların Rodoslularla doğrudan doğruya savaşa girmesine Sultan Bayezıt cesaret edememiştir. Kapudan-ı Derya İskender Bey'le konuştum; Gelibolu ve Taht şehrindeki denizcilerin kızgınlığını anlattım. Nihayet Sultan Bayezıt'ı razı edip emrime yirmi tekne aldım. Teknelerim azap askeriyle doludur, iyi talim görmüşlerdir. İznimiz, Marmaris ve Antalya baskınlarının intikamını almak için karşı bir baskın yapıp Rodos yalılarını yağlamaktan ibaret ise de...

Kemal Reis sustu; kendisini hayretle dinleyen Muslihittin'i süzdü. Hattâ kavuğunu düzeltip denizin sesini dinlerken bile bakışlarını

misafirinden çekmedi. Kafasında, beyninin içinde bambaşka düşünceler, bambaşka arzular dolaşıyordu.

- Biz, dedi, fırsatını bulursak Rodos'u bu devlete katarız! San Marko'yu deviremedik, denizleri tutamadık, ömrümüzü boş yere harcadıksa da Osmanlıyı güce salmadan, tehlikeye sokmadan belki bu işi başarırız! Yerleşirsek oraya, Osmanlı arkamızdan gelir; Venediklisi, İspanyol'u, Papa'sı yardıma yetişmeden bu çıbanı böylece kazırız!

Kurdoğlu kıpırdadı, donuk ve heyecansız görünüyordu. Sanki o, yirmi bir yıl "Rodos" diye inleyen insan değildi.

- İkinci bir duvar daha yükseliyor Reis Baba! dedi.

- Bilirim; İspanyollar!

- İspanyollar bizim uzanmak istediğimiz yere şimdiden çöreklenmeye başladılar.

- Rodos iki türlü alınırdı oğul; birisi kuvvetli bir ordu ve donanmayla, diğeri âni bir baskınla.

- Anlıyorum Reis Baba, devletin yapamadığını biz korsanlar yerine getireceğiz. Emrindeyim işte; plânını hazırla, hemen harekete geçelim.

- Bu yüzden derya mevsimini beklemeden Gelibolu'dan sana haber salıp denize açıldım. Rodoslu bu havada adasına kimsenin saldıracağını ummadığından gafil yakalanır diye düşündüm. Osmanlı senin bana katılacağını bilmez. Hattâ reislerim bile...

- Benimkiler de öyle! Adanın neresine çıkacağız Reis Baba?

Kemal Reis, ayağa kalktı; etrafı derin derin kokladı. Rüzgârın sesini, denizin uğultusunu, teknesinin çatırdısını duymamazlığa gelerek bambaşka bir koku aradı. Yerine otururken:

- Hava keşke biraz daha dinse, dedi, gelirken fırtınaya tutulduk; çok güçlük çektim, bu yüzden geciktik.

- Biz de öyle. Ama böylesi daha iyi oldu, kimse bizi görmedi, buluştuğumuzu bilmedi.

Kemal Reis başını salladı; o anda hiç memnun değildi, galiba bir endişesi vardı.

- Hava biraz daha dinse, diye tekrarladı; gece karanlıkta Öküz limanı civarında karaya çıkar, hemen Rodos kal'asına tırmanırdık. Çünkü ben daha evvel Rodos'un muhtelif köylerine baskınlar yaptım; gördüm ki Rodos kalbinden âniden vurulursa ölür! Korsanların da zaten bundan ötesine gücü yetmez!

Muslihittin yumruklarını sıktı; hattâ dişlerini gıcırdattı. Artık uyuşukluğu geçmişti; Rodos'a bir kere daha adım atmanın heyecanıyla sarsılıyordu.

- Gece, dedi, karanlık ve fırtınalı gece! Üç bin levendim var, senin de en aşağı dört bin azabın olmalı. Yedi bin savaşçı! Ey Reis Baba, şunu bil ki, şayet benim bu kadar gücüm olabilseydi fırtınaya, kara bakmaz çok daha evvel, gemilerimi sahile vurur, hepsinin parçalanması pahasına Rodos kalesine tırmanır, şövalyelerin tepesine dikilirdim. Ne yapayım ki eremedim, yirmi bir yılda ancak on altı teknem ve üç bin levendim olabildi...

Kemal Reis, Muslihittin'i bir daha süzdü. Sakindi, heyecansızdı, hattâ arzusuz görünüyordu. Yine de hafif gölgeler düşmüş gözleri engindi, derindi. Elini uzattı; damarları şişmiş, morarmış elini Kurdoğlu'nun omuzuna koydu.

- Oğul oğul, dedi, doğru söylersin; varsın kayalarda parçalansın teknelerimiz. Hem böylesi daha iyi; içimizde namertler varsa geriye dönmeyi düşünemez. Yeter ki, Öküz limanına varıp karaya ayak basalım. O zaman burnumuzun dibindeki Rodos kalesine bir solukta sokulup omuz omuza, diz dize kancalarımızla onlar işin farkına varıncaya kadar tırmanırız! Uygun mu Muslihittin Reis?

Kurdoğlu gözlerini kapadı; şimdiden kendisini Rodos kalesinin tepesinde, elinde kılıcıyla zırhlı nöbetçilere saldırırken görür gibi oldu. On yerinden yaralansa dahi ölmeyecekti. Şövalyeler şatosunda Rodos Granmetrinin karşısına dikilecek, kardeşlerini suya gömen Sen Janlıların baş kaptanı Vilye dö Liladam'ı ayaklarının altına alacaktı. Sonra altın bir kupaya azılı Rodos korsanlarının kanını doldurup içecek, nişanlısının tek kollu ve tek ayaklı babasının, yağmalanmış, forsaya çakılmış Türk gemicilerinin, köyleri, sahilleri harap olmuş Menteşe ve Aydın halkının intikamını alacaktı.

Gözlerini açtığı zaman sararmıştı, yorgundu, belki de ayakta duracak gücü yoktu.

Kemal Reis:

- Git oğul, dedi; gemilerin geri dönsünler, reislerine de yapılacak iş hakkında haber sal. Yarın gece kısmetse, Öküz limanı açıklarındayız. Orada fenerlerimizi söndürürüz. Sen bizden daha ustasın, kılavuzluk yaparsın, karaya ayak basarız. Yalnız sen bu gece üç fener yak. Üç fenerin olsun ki, peşinden gelebilelim.

Muslihittin nedense Kemal Reis'e bakamadı. Geri döndü, hafifçe sallanarak uzaklaşırken:

- Yarın gece, diye tekrarladı. Yalnız Rodos kıyıları yufka sudur. Anadolu yakası ile Rodos arasında on milden ziyade mesafe yoktur. Dikkat etmek lâzım Reis Baba!

Kemal Reis cevap vermedi, Muslihittin de başka bir söz söylemedi. Dışarı çıktı; etrafı kasıp kavuran rüzgâra göğsünü açtı.

Türk denizcilerinin pîrî ise, ihtiras ve kıskançlık yüzünden bir türlü Osmanlı donanmasının başına geçirilemeyen bu ünlü korsan ise, havayı kokluyordu; bir şeyler sezmek, bir şeyler anlamak istiyordu sanki...

* * *

O günün gecesiydi... Ege sahilleri tamamen karanlığa gömülmüştü. Rodos ise gecenin içinde erimiş, kaybolmuştu.

Gök denize inmişti; suları eziyor, çökertiyordu. Sadece otuz sekiz ışık denizin ortasında ürkse de, titrese de, çekinse de, birbirini izliyordu.

Bir şimşek çaktı, bulutlar yarıldı. Karanlığı kızıl bir yılan sardı.

Bizim Ali Reis, Kemal Reis gibi havayı kokladı ve konuştu:

- Büsbütün bastıracak; bunca yıldan beri böylesini az gördüm.

Dümende başka bir gemici vardı; endişeyle etrafına bakınıyor, galiba eli titriyordu.

Üst üste üç şimşek daha çaktı; şiddetli bir gürültü, denizi ezen göğü âdeta salladı. Yağmur yağmaya başladı.

- Bastırıyor! Bastırdı bile.

Denizin sularıyla birlikte yağmur da tekneyi dolduruyordu. Bir ıslık sesi, daha doğrusu kaynayan bir kazanın kapağını fırlatışından gelen bir ses tekneyi dalgalarla birlikte sarstı. Forsaların homurtusu alabildiğine yükseldi.

Birbirine iplerle bağlanmış leventler güverteye koşuyor, direklere tırmanıyordu. Diğer leventler, aşçı, imam, berber, marangoz, demirci, tekneyle dolan suları durmadan boşaltmaya çalışıyorlardı.

-Bir kişi daha dümenin başına geçsin!

- Hemen Reis!

- Kös vurulsun! Diğer teknelere haber salınsın! Rota hiç değiştirilmeyecek!

Göz gözü görmüyordu. Sadece çakan şimşeklerin ışığı altında otuz altı karartının sularda çalkalandığı seziliyordu.

- Poyraza çevirdi! Muslihittin Reis sen olmasan hiçbir levent bu mevsimde deryaya açılmazdı! Öğleden beri başka türlü kokar deniz!

Bizim Ali konuşuyordu; sanki yıllarca susmanın acısını böyle bir gecede çıkarmak istiyordu. Evet şimşeğin çektiği çizgiler hariç, zifir gibi, katran gibi kapkaranlıktı o gece!

Muslihittin Bizim Ali'ye cevap vermiyordu; sadece emrediyor ve bekliyordu. Yine de inanıyordu; Rodos'a varacaktı Kemal Reis ardındaydı; denizcilerin babası ona büsbütün cesaret vermişti.

Son bir şimşek daha çaktı, son defa gök gürledi. Sonra sular birdenbire taştı. Sulardan yapılmış bir kale içindeydiler şimdi. Kulakları tırmalayan, kanı donduran bir uğultu sarmıştı etraflarını. Artık hiçbir geminin fenerini göremiyorlardı. Kendilerine cevap veren kösler de susmuştu.

- Kıpırdamayın! Asla kıpırdamayın! Denizin türküsünü söyleyin bu sefer; hep beraber!

- Hep beraber denizin türküsü söylenecek!

"Deniz siyah da, mavi de, lâcivert de olsa makbulleriydi. Rüzgâr gibi deniz de sevgilileriydi. Çünkü leventler bir sevgiliyle yetinemezlerdi. Bazı akşamlar deniz, hele gün batarken, gri bir renk alırdı, dümdüz olurdu sular. O zaman yıkanırdı deniz, kendi sularında..."

Herhalde deniz onları bu seferlik kollarının arasına almaktan vazgeçti. Birden kendilerini havada sandılar, boşlukta! Bir direk çatırdadı, bir direk devrildi.

Etraflarında artık hiçbir fener göremiyorlardı. Fenerler sönmüştü.

- Durmadan kös vurulsun! Denizin türküsüne devam!

- Emredersin Reis!

"Deniz gamzeli de olurdu. Onu gamzelerinden kim öperdi; leventler!

Deniz bazen saçlarını taramayı da unuturdu. Yine de onu kim severdi; leventler!

Şarap içmiş gibi sarhoş olurdu deniz! Onu kim uyuturdu; leventler..."

- Reis! Sancakta bir fener görünür! Bir kös sesi gelir!

- Yeşil Melek!

- Reis! En geride bir fener daha seçeriz!

- Kurdoğlu Murat Reis!

Tek tük fenerler yanmaya başlamıştı. Cılız, ürkek ve cansız fenerler! Muslihittin bunları saymaya çalışıyordu. Adetleri tam çıkarsa rahatlayacaktı, sevinecekti.

Birden kulağına bir feryat geldi. Fırtınanın uzaklaştırmak, fırlatıp atmak isteyip de başaramadığı bir feryattı bu:

- Kemal Reis'in dümeni kırıldı; sürükleniyor!

Kurdoğlu'nun kulakları uğuldamaya başladı. Durmadan bir tokmak iniyordu beyninin içine:

- Kemal Reis! Kemal Reis!

Çabuk ayıldı. Bulundukları yeri zihninde bütün çıplaklığı ile canlandırmaya çalıştı. Hayali genişledikçe sanki gündüzmüş, sanki pussuz bir hava varmış gibi etrafını görmeye başladı.

O zaman haykırdı:

- Dümenci! İskele alabanda! Kürekler yardım etsin! Kırılan direk hemen deryaya atılsın.

Bir nefes duydu göğsünün hizasında! Bizim Ali Reis iyice sokulmuştu, bileğini tutmuştu:

- Geri dönemezsin, alabora olursun! Sonra Rodos'u hiç alamazsın!

- Sen neler söylüyorsun Bizim Ali? Kemal Reis o, kaç Rodos'a değer bilir misin? Kemal Reis'in sürüklendiği yerlerde kayalar var; durgun havalarda belli olmayan, geçit veren kayalar! Ya şimdi? Deniz çekilip yarılınca birer canavar gibi sırıtır o kayalar!

Koştu; iki gemicinin sıkı sıkıya kavradıkları dümenin başına dikildi. Büyük bir güç ve ustalıkla, kıvırdı dümeni.

- Reis Baba! Reis Baba! Dayan vardım!

Rüzgâr onun feryadını durmadan etrafa savuruyordu:

- Kancalar, halatlar hazırlansın! Pruvadakiler gagaya tırmansın! Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı!

Bu tekne belki de artık dayanamayacaktı! Rüzgâr, deniz ve Muslihittin onu çökertecek, gömecekti!

Birden kulaklarına bir çatırdı geldi; sanki büyük bir testere kalın bir kalası kesti. Feryatlar, imdat sesleri, birbirini kovalamaya başladı:

- Battı! Kayalar parçaladı! Kemal Reis'in kapitanesini kayalar ikiye böldü!

Muslihittin kavuğunu fırlatmıştı. Muslihittin cepken ve gömleğini fırlatmıştı. Şakakları ağarmış, saçlarına çıplak tenine yağmur ve deniz yapışırken kamasını eline almıştı.

- Kürekler siya! Ben deryaya atılırım! Bizim Ali Reis kumanda senin!

O zaman onun beline iki kol birden dolandı. Titrek, gözyaşlarıyla sulanmış gibi ürkek bir ses işitildi.

- Bizim Ali'yi öldür, öyle atıl denize! Ah Kara Mahmut neredesin?

- Buradayım baba; buradayım!

Yeşil Melek onlara iyice yaklaşmıştı. Kara Mahmut Reis, gemisinin çıkmasından sesleniyordu.

Muslihittin silkindi. Bizim Ali Reis'in belindeki kollarını çözdü.

- Hemen halatlarla çengelleri denize atın! Baba, Reis Baba; göster sudan başını bana! Hemen yanına geliyorum.

Fırtınanın kahkahası, kayaların iç çekişi, denizin homurtusundan başka ona cevap veren olmadı.

- Neredesin Reis Baba? Ne olur cevap ver bana!

Yoktu, Kemal Reis hiç yoktu! Bir daha da gelmeyecekti! Altmış bir yaşındaki denizcilerin pîrî Kemal Reis, kendisinden evvelkiler gibi suların gölgesine çekilmişti! Muslihittin sadece elleriyle yüzünü kapadı.

* * *

Ağır ağır ilerliyorlardı. Deniz durulmuş, gün yüzünü göstermişti.

Muslihittin'in, o karanlık gecede iki teknesi kaybolmuştu. Kemal Reis'in filosundan ise dört tekne yoktu.

Kemal Reisliler artık Rodos'a baskın yapmaya yanaşmamışlar, Kurdoğlu'nun bütün ısrarına rağmen dümen kırıp geri dönmüşlerdi.

Artık leventler ne rüzgârın, ne de denizin türküsünü söylüyorlardı. İskenderiye'ye vardıklarında belki kadınları, belki çocukları, belki de şarap ve rakkaseler onları avutacaktı. Reisleri isteseydi şayet, ondört tekneyle dahi Öküz limanına varırlar, seve seve Rodos surlarına tırmanırlardı. Fakat reisleri onları böylesine ateşe salmamıştı. Bir süre Marmaris'te yatmışlar, sonra İskenderiye'ye doğru açılmışlardı.

Kurdoğlu kış kasarada yalnız değildi; yanında dört korsan daha vardı. Bizim Ali Reis, Kurdoğlu Murat Reis, Kara Mahmut Reis, bir de Oruç Reis!

Oruç Reis'e deniz üzerinde, biraz evvel rastlamışlardı. Oruç onsekiz oturaklı bir gemiyle onları selâmlamıştı. Şimdi de teknesini yardımcısına bırakıp Muslihittin'in galisine geçmiş, Kemal Reis'in acı hikâyesini dinlemişti.

Oruç Reis kızıl sakalını sıvazlıyordu. Muslihittin ise onun yer yer çilli alnına bakıyordu.

- Oruç Reis, biraz da sen anlat! Seninle bir kere, sanırım dört yıl evvel İskenderiye'de karşılaşmıştık. O günden bu yana neler yaptın?

Oruç Reis'in hikâyesi pek uzun değildi; fakat onun da her cümlesi arasında bir Rodos gizliydi:

- Mısır Memlûk devletinin donanmasına girdim, dedi. Akdeniz'de Sultan Kansu-Gavri'nin savaş teknelerinde reislik yaptım. Babasıyla arası açılıp Mısır'a tekrar gelen Şehzade Korkut'la Kahire'de konuştum. Mısır'dan dönmeye mecbur kalırken, Şehzade Korkut'a yirmi Mısır hassa gemisi refakat ediyordu. Rodoslular, Şehzade'yi amcası Cem Sultan gibi kaçırmak istediler. Antalya açıklarında savaş oldu; nihayet Şehzade karaya çıkarıldı. Mısır gemileri Antalya'dan dönerken fırtınaya tutuldular. Marmaris'e sığındılar. Rodoslular onları orada da bastı. Bundan sonra ben Portekizlilere Hint Denizi'nde savaş halinde bulunan Mısırlılara tekne ve arma taşımak, kırk pare gemi donatmak için Kilikya'ya (İskenderun) gittim. Rodoslular Payas iskelesinde bizi basarak gemilerimizi yaktı. Utancımdan Mısır'a dönemedim; Antalya'ya vardım. Şehzade Korkut'u gördüm. Şehzade hemen bana şu onsekiz oturaklı perkendeyi verdi. Şimdi Rodos sahillerini yağmalayacağım. Senden sıra kalırsa, Sen Janlılara aman vermeyeceğim Muslihittin Reis.

Kurdoğlu ayağa kalktı, bunalmıştı, terliyordu:

- Oruç Reis, dedi, seni Rodoslular Payas'ta bastıkları zaman başlarında kim vardı?

- Vilye dö Liladam kâfiri!

- Vilye dö Liladam! Santurluoğlu'ndan sonra Vilye dö Liladam! Katıl bize Oruç Reis; hep beraber vuralım Rodos'luları!

- Muslihittin Reis, evvelce de söyledim, yapamam bunu. Ben yalnız yaşamak isterim. Şerefimi, başka türlü kurtaramam. Şimdi bir tekneye sahip oldum. Eğer bir işler becerirsem kardeşim Hızır Hayrettin ile ağam İshak'ı görmek için Midilli'ye giderim.

- Öyleyse Rodos'u bize bırak Oruç Reis! Afrika yalılarına geç... İspanyollara aman verme. Eğer İspanyollar oralara iyice yerleşirlerse bunca yıllık emeğimiz boşa gider. Görürsün; Sultan Bayezıt, oğullarıyla taht kavgasına girişmekten öte bir şey yapamaz. Hele Kemal Reis'i de kaybettikten sonra Osmanlı donanması kim bilir ne vakit deryaya açılmak cesaretini kendinde bulur?

Oruç Reis içini çekti, tekrar kızıl sakalını eliyle taradı:

- Gariptir, dedi, tuhaftır; bu lâfları bana Şehzade Korkut da söyledi. Batıya yönel diye tenbih etti. Elbet günün birinde yine görüşürüz Muslihittin Reis; kal sağlıkla şimdilik!

Sularda yine bir kaynama, kıpırdama vardı. Akdeniz'in hiddeti galiba henüz dinmemişti.

* * *

Muslihittin, İskenderiye limanında, sandalın yanaşmasını beklemeden karaya atladı. Kendisini selamlayanları, yerlere kadar eğilenleri görmüyordu. Şehre girdi, sokakları dolandı, durmadan, koşarcasına ilerledi, evine vardı.

Küçük Ali kapının önüne oturmuştu. Yanağında bir kılıç izi vardı; yarası henüz taze olmalıydı.

- Küçük Ali, ne haber?

Küçük Ali hemen ayağa kalktı; gözlerini birkaç kere oynattı, iri kulaklarında ellerini gezdirdi:

- Bir şeyler oldu, diyiverelim Reisim!

- Ne oldu?

- Levent Recep'miş, sonradan öğrendim; o gözüktü, onu biraz dağladım, kaçtı, şimdi nerededir bilmem. Hani tek kollu olmasaydı o benim işimi görürdü.

- Başka, başka bir şey olmadı mı?

- Dadı ile yengemiz de evden dışarı çıkmaya çalıştılar diyiverelim!

- Ne yaptın?

- Bırakmadım; Reis gelsin, ne haliniz varsa görün, dedim.

Muslihittin içeri girdiği zaman taşlıkta kimseler yoktu. Yukarı çıktı; sofa da boştu. Bütün oda kapıları kapalıydı.

Şu karşıdaki odada oğlu olmalıydı! Acaba sesi neden gelmiyordu? Ağlasaydı keşke; babasına ben buradayım dercesine ağlasaydı!

Ya yoksa, ya çalmışlarsa Ahmed'ini, yahut Ahu çocuğuyla birlikte bir kolayını bulup kaçmışsa? Kendilerine kapıyı açan arap hadıma neden sormamıştı?

Beklemeye de tahammülü yoktu. Yine de ağır ağır ilerledi, tokmağı çevirdi, başını uzattı.

Perdeler kapalıydı, içerisi loştu, bir aralıktan bir parça ışık süzülüyordu.

Baktı, gördü ve rahatladı.

Ahu arkasını dönmüştü, oğlu beşikte yatıyordu. Daha fazla oyalanmadı; elinin kirine, nasırına, iriliğine aldırmadan koştu; geleceğin Ahmet Reis'ini beşiğinden çıkardı, bağrına bastı.

Küçük Ahmet, dudaklarını büzüyordu, daha doğrusu yalanıyordu. Onun da gözleri lâcivert olacaktı. Morluğu da gitmişti. Güzeldi. Acaba yeryüzüne bu kadar güzel çocuk gelmiş miydi? Mis gibi de kokuyordu. Kendisi ise barut, deniz, yağ ve ter kokusu taşıyordu. Ne kadar da aksi idi bu iki koku birbirlerine! Ne çıkardı sanki, Ahmet de günün birinde denizden dönerken böyle olacaktı.

Geleceğin Ahmet Reisi birden ağlamaya başladı. O zaman farkına vardı; göğsüne çocuğu fazla bastırmıştı.

- Evlâdımın canını acıttın!

Ahu geri dönmüştü; sanki nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Karısına hemen cevap vermedi. Ahmet'i beşiğine koydu, birkaç adım attı:

- Gel, dedi.

- Ben mi? Niçin?

- Gel! Karımsın; hizmet et, gömleğimi çıkar, temiz çamaşır ver bana!

- Asla! Asla!

İlerledi. Ahu'yu bileğinden tuttu, çekti, yere çömeltti.

Birden, kendinden utandı; karşısındaki kadındı, zayıftı, üstelik karısıydı. Bunu hep en son anda hatırlıyordu.

Hemen onu ayağa kaldırdı. İçine ılık bir rüzgâr dolmuştu. Ahu'nun hiddetinden pençe pençe kızarmış yanaklarına, alev alev tutuşan gözlerine baktı. Daha fazla dayanamadı; kızıla kaçan koyu kumral saçların arasına elini daldırdı, dudaklarıyla karısının dudaklarını aradı.

Ahu birden çırpındı, sonra kanının tutuşmakta olduğunu anladı, eridi; erkeğin heybetli göğsü üzerinde kayboldu sanki. Sadece

- Gitmeyeceksin, değil mi, diye sayıklıyordu, bir daha beni bırakmayacaksın, oğlunu yalnız komayacaksın, beni hiçbir kadınla aldatmayacaksın! Muslihittin, dayanamıyorum; Muslihittin, seni çok seviyorum!

Perdelerin aralık kaldığı bir yerden hâlâ o ışık odaya doluyordu. Dadı da sofada, belini tuta tuta dolaşıyor ve homurdanıyordu.

Kurd Ahmed'in Hiddeti

TARİH dolup taşmıştı bu dört yıl içinde. Olaylar akmış, insanlar denizler gibi çalkalanmıştı. Bunlardan en önemlisi, korsanları bambaşka düşünce ve davranışlara sürükleyeni, Şehzade Selim'in babası Sultan Bayezıt'a karşı koyup onun yerine Osmanlı tahtına geçmiş olmasıydı.

1515 yılının baharı bitmişti. Akdeniz ılık, Afrika kıyıları daha sıcaktı. Dalgalar hafif hafif sahili okşuyordu. Kurdoğlu Muslihittin Reis ile Oruç Reis'in kardeşi Hızır Hayrettin Reis küçük kalenin tepesinden önlerinde serili duran ufak limanı seyrediyorlardı. Burası İspanyolların Guletta, yerlilerin Halkulvad dedikleri bir yerdi.

Halkulvad büyük Tunus körfezine girildikten sonra, esas Tunus körfezine sapılırken solda kalan çok küçük bir limandı. Tunus şehriyle arası on milden fazla değildi.

Oruç Reis'le kardeşi Hızır Reis, Tunus hükümdarı Hafas oğlu Mehmet'ten Halkulvad'ı, elde edecekleri ganimetin beşte birini vermek şartıyla almışlardı.

Bu küçük limanın ufacık, harap olmuş bir burcu vardı. Hemen onu onarmışlar, kale haline sokmuşlar, top koymuşlardı. Ayrıca bir de tersane yapmışlardı. Şimdi orada Türk korsanları toplanıyor, kimi Oruç'un hizmetine giriyor, kimisi ömürlerini başka yerlerde, başka reislerin yanında geçirmek üzere tekrar Akdeniz'e açılıyordu.

Hızır Reis'in de, ağabeysi gibi kızıl sakalı vardı. Başı Oruç Reis'e göre daha büyüktü. Elini kuşağına sokmuştu, ayağını bir taşa dayamış, denizden gözünü ayırmadan derin bir düşünceye dalmıştı.

Muslihittin o anda kırkbeş yaşlarındaydı. Hızır Reis belki de ondan üç dört yaş büyüktü. Fakat hayatını, iki yıl evveline kadar sadece ticaretle geçirmişti.

Küçük limana birçok korsan gemisi demirlemişti. Bunların bir kısmı Muslihittin'e, bir kısmı Oruç ve Hızır kardeşlere, bir kısmı da diğer reislere aitti.

Hızır Reis dayandığı taştan ayağını indirdi; sanki yorulmuştu. Belki de avunmak istiyordu. Parmağıyla bir tekneyi işaret ederek gülümsedi:

- Şu kaliteyi tanıdın mı Kurdoğlu Reis? Vaktiyle istediğin halde Tunus Kralı onu sana vermemiş. Geçen yaz büyük ganimetlerle Hafas oğlu Sultan Mehmed'in huzuruna çıktığımda ziyadesiyle hazlanıp bana iki bin altın bahşiş ile bu kaliteyi hediye etti. Acaba Tunus Kralı senden ziyade bizden mi korkar?

Muslihittin de güldü. Zaten o, Hızır Reis'i pek sevmişti. Konuşmaları hoşuna gidiyor, âdeta Hızır Reis'le geçen vaktin farkına varmıyordu.

- Sultan Ebu Abdullah Mehmet'ten, şu müslüman Berberî'den, dedi, günün birinde Bizarta'yı istediğim zaman göreceğiz; bakalım sizden mi, yoksa bizden mi fazla korkar?

- Kaç teknen oldu Muslihittin Reis? Yirmi beş yıl deryada levent gezmişsin. Rodoslulardan İspanyollara, Venediklilere, hattâ Papa'ya kadar senden çekinmeyen, korkmayan kalmamış. Ardına düşmüşler, yakalanmamışsın. Şimdi ise namın bütün Akdeniz'e yayılmış; forsunu görenler savaşmadan yelken indirir olmuş. Gücünü nereden alırsın?

Muslihittin ağır ağır cevap verdi:

- Galilerim yirmiyi geçti. Lâkin levent bulamam. Eğer istediğim gibi levent toplayabilseydim otuza da çıkartırdım teknelerimi. O zaman gayeme ererdim belki. Namıma gelince, yirmi beş yılda ancak bu kadarını yapabildim. Siz ise birkaç yılda Kurdoğlu kardeşleri geçtiniz. Size şimdi kâfirler "Barbaros Kardeşler" diyorlar. Sakalınızın kızıllığından mı, yoksa Baba Oruç'tan mı gelir bu lâkap bilmem ama şöhretiniz bir fırtına gibi Akdeniz'i kasıp kavuruyor! Sizin için gurur duyarım, kazandığınız savaşları kendim yapmış gibi sevinirim! İşbilir, yiğit kişiler hep sizlere katılır. Şu küçük limanda Muhittin Reis'in, Deli Mehmet Reis'in, Pîrî Reis'in, Sinan Reis'in, Turgut Reis'in, Salih Reis'in teknelerini görürüm. İstediğim de bu idi. Afrika kıyılarını İspanyollardan temizleyip, Osmanlıya hediye edeceksiniz. Ya Rodos? İşte orası benim! Yanınızda olsam da, buralarda yaltaklansam da Rodos'u Osmanlıya ben vereceğim!

Muslihittin konuştukça heyecanlanıyordu. Onun bu coşkunluğu yavaş yavaş Hızır Reis'e de geçiyordu; dostunu, gözleri parlayarak dinliyordu. Kurdoğlu:

- İyice kafama yerleştirdim, diye sözüne devam etti; gideceğim. Karadeniz'e geçeceğim, levent toplayacağım. Taht şehrine de uğrayacağım; orada artık bizi dinleyecek bir hünkâr var sanırım. Sultan Selim! Huzuruna varırım, peşkeş çekerim. Onunla görüşürüm, belki de dileğim olur. Eğer Oruç Reis şu anda hasta yatmasaydı, seninle bile giderdik, Taht şehrine. Beraber levent toplardık. Yine de, isterseniz size levent getiririm.

Barbaros Hayrettin Reis duraladı, bir anda neşesini kaybetti:

- Ağam Oruç Reis, diye fısıldadı, yazık oldu ona. Bir tedbirsizlik yüzünden, Becâye'de kolunu kaybetti, iyileşir iyileşmez ağamla beraber deryaya açılırız, belki de doğduğumuz yere, Midilli'ye uğrarız. Fakat ne olursa olsun, bir süre daha Sultan Selim'e yaklaşamayız. Ağam, Şehzade Korkud'un yardımını görmüştür; Sultan Selim de tahtına şerik çıkan kardeşinin taraftarlarını kolay kolay affetmez!

İkisi de sustu, bir süre konuşmadılar. Yanlarındaki küçük tersanede gemiler yapılıyordu. Sulardaki tekneler hafif hafif sallanıyordu. Geçmiş günler ise önlerine seriliyordu.

Kemal Reis'in öldüğü yıl Şehzade Selim, Trabzon'dan, oğlu Süleyman'ın valilik yaptığı Kefe'ye geçmişti. Şehzade Korkut ise İstanbul'a daha yakın diye Antalya'dan (Teke) uzaklaşıp, Manisa'yı (Saruhan) âdeta ele geçirmişti. Bu sırada Rodoslular, Oruç Reis'in Şehzade Korkud'un verdiği on sekiz oturaklı teknesini Menteşe sahillerinde yakalayıp batırmıştı. Oruç Reis tekrar Şehzade Korkud'u bulmuş, bu sefer ondan iki gemi almış, yine deryaya açılmıştı.

Şehzade Selim, Kefe'den Karadeniz'i dolaşarak 1511 yılı Haziranında Edirne'ye gelmişti. Bu sırada Karaman Valisi Şehzade Şehinşah eceliyle ölmüştü.

Selim, Edirne'de kalmamış, kendisine Rumeli'de Semendire sancağı verildiği halde, saltanatını ilân etmiş. İstanbul'a doğru yürümeye başlamıştı. Onun endişesi hasta olan babasından sonra tahta Amasya Valisi Ahmet'in geçmesi, devletin bu âciz ve korkak kardeşi elinde büsbütün sarsılması ve kendi hayatıydı.

Şehzade Selim, Çorlu civarında Sırt köyde babasıyla 1511 yılı 3 Ağustosunda çarpışmış ve yenilmişti. Bulgaristan sahillerinde, Bur-

gaz körfezinde bekleyen donanmasına binerek Kefe'ye dönmüştü. Şehzade Ahmet ise Amasya'yı bırakıp Maltepe'ye yerleşmişti. Şehzade Korkut da Manisa'dan kaçarak İstanbul'da yeniçeri ocağına sığınmıştı.

Fakat yeniçeriler Şehzade Ahmed'in Maltepe'den İstanbul'a geçmemesi için bütün yolları kapattıkları gibi, Selim'in tahta çıkması için de kazan kaldırmışlardı. Nihayet Şehzade Selim, 24 Nisan 1512 tarihinde babasının yerine Padişah olmuştu.

1513 yılının ilk aylarında Oruç, Kurdoğlu'yla tekrar İskenderiye'de buluştuğu sırada, Şehzade Korkud'un, daha sonra da Şehzade Ahmed'in ölüm haberini almıştı.

1513 yazında İskenderiye'den denize açılan Oruç, yirmi bir gün sonra Cerbe'ye gelmişti. Sonra biraz avlanmak için Yunan denizine doğru dümen kırmıştı.

Barbaros Hayrettin başını kaldırdı. Kırksekiz yıllık ömür ona bir asır kadar gelmişti sanki:

- Kurdoğlu Reis, dedi, ben dahi Sultan Selim'in kaptanpaşası İskender Paşa'nın korkusundan Midilli'den ayrılıp Şam Trablusu'na gittim, oradan arpa yükleyip Preveze'ye geldim. Hem arpaları, hem aldığım köleleri, hem de teknemi sattım. Maksadım deryadan uzaklaşıp serhatlere gitmek idi. Fakat gemimi sattığım Rum paramı vermedi, elimden bir kaza çıktı. Artık oralarda da barınamaz olmuştum. Ağam Oruç Reis gibi korsanlığa karar verdim. Ayamavri adasına geçtim. Birkaç gün saklandım. Evvelce bana yoldaşlık eden Deli Mehmet Reis'le buluşup yeni bir tekne satın aldım, diğer gemimle birlikte Cerbe'ye geldim. Ağamla karşılaştım. Beraber levent gezmeyi uygun bulduk. Ne gariptir Muslihittin Reis, hepsi iki yıl evvel oldu bu işlerin! O zamana kadar haramî dolaşmak aklımdan geçmezdi.

Hızır bir an gözlerini kapadı, sonra sularda kırılan günün ışıklarına baktı. Bulundukları burcun tepesinde rüzgâr ılık ılık esiyordu.

- Seni de Cerbe'de tanıdım, dedi. Hemen kanım kaynadı. Seni görenler eğiliyor selâma duruyorlardı. Ağama "İskenderiye'de, Doğu Akdeniz'de, Kıbrıs ve Rodos açıklarında korsanlık yapalım." demiştim. Ağam ise seni göstermiş, "Olmaz," diye cevap vermişti. "Mısır ve Anadolu sularında Kurdoğlu dolaşır, bir ormana iki aslan sığmaz!"

Hızır Reis sustu, bir taşın üzerine oturdu; uzaktan limana doğru gelen bir tekneye baktı.

Gelen gemi iyice seçilemiyordu, dost mu idi, düşman mı? Burçtan ihtar topu atıldı; gemi yavaşladı; arka arkaya iki atışla Halkulvad'ı selâmladı.

Barbaros kardeşler iki yıl önce Cerbe'de buluştuktan sonra orada fazla oyalanmamışlardı. Biraz sonra Tunus'a gitmişler, Sultan Ebu Abdullah Mehmed'i ziyaret etmişler, Halkulvad'a yerleşmişlerdi.

Şöhretleri günden güne artarken, Oruç Reis'in Elbe adası açıklarında Papa'nın dev gibi teknesini ele geçirmesi namlarını büsbütün etrafa yaymıştı.

Fakat Becâye kalesi önünde İspanyollarla çarpışırken, Oruç Reis'in, bir tedbirsizliği yüzünden, bir zorbozan sol kolunu parçalamıştı. Cerrahlar Oruç Reis'in sol kolunu kesmek zorunda kalmışlardı. Haftalarca ateşler içinde kıvranmıştı. Hâlâ da iyileşmemişti.

Açıktaki tekne yavaş yavaş yaklaşıyordu. Karakol gemileri onu çoktan izlemiş olmalıydılar. Yelkenlerini indirmişti, usta bir Reisin idaresinde olduğu anlaşılıyordu. Bir Türk kadırgasıydı bu.

Korsanlar, eşlerinin, sevgililerinin veya şarabın yanında olmazlarsa karada bile kolay kolay denizden ayrılamazlardı. Yine sahile inerler, yine ufukları tararlar, yine enginlerden gelecek bir yolcu, bir haber, bir dost veya bir düşman beklerlerdi.

Kurdoğlu o anda yine Rodos'u düşünüyordu; daha güçlü, daha etkili bir çare bulmalıydı. Artık kaybedecek zamanı yoktu. Çok az şeyi kalmıştı; Rodos uğruna neler harcamamıştı, neler feda etmemişti ki. İki kardeşi, Kemal Reis hep Rodos yüzünden gitmişti.

Otuz hattâ kırk teknesi olmalıydı. Âdetâ bir harp filosuna sahip bulunmalıydı. Ne yapar eder, gemilerinin adedini en aşağı otuza çıkartırdı; fakat içine dolduracak levent yoktu. Bunu da Ege sahillerinden, olmasa bile Karadeniz'den sağlamalıydı. Biraz evvel Hızır'a da söylemişti; ayrıca Taht şehrine de uğrayacaktı. Sultan Selim'le konuşacaktı.

Sultan Selim'e Yavuz diyorlardı. Babası gibi çekingen değildi. Belki de vaktiyle Kemal Reis'in yapamadığını yapar, Osmanlıyı kendisine katar, Rodos'u sarardı...

Yavuz Sultan Selim'in İran üzerine yürüdüğü söyleniyordu. Şayet seferden dönmemişse Taht şehrinde padişah'ı bekleyecekti Muslihittin.

Kurdoğlu'nun birden gözleri irileşti, dudaklarına merak ve sevinç karışımı bir gülümseme yayıldı:

- Kurdoğlu Murat Reis, dedi, gelen bu tekne kardeşim Murad'ın! Kurdoğlu forsunu da çekmiş!

Görüyorlardı; Murat karaya çıkmış, kendisini karşılayan leventlere ağabeysini soruyordu. Bir süre gözden kaybettiler onu. Sonra taş merdivenlerden ayak sesleri gelmeye başladı:

- Selâm sana ağam Muslihittin! Selâm sana Hızır Hayrettin Reis!

Murad'ın gözlerinin içi gülüyordu. Zaten hep gülmüştü o çocuğumsu, o berrak gözler. Yalnız biraz heyecanlaydı. Yorulmuş gibi bir hali vardı.

- Ağam, dedi, sana müjde getirdim; bir oğlun daha dünyaya geldi!

Muslihittin Murad'ı İskenderiye'de bırakmıştı. Kara Mahmut birkaç tekneyle Rodos sularındaydı. Reislerinin bir kısmı Cerbe'de, bir kısmı da Akdeniz'in çeşitli yerlerinde av peşindeydi.

Bir oğlu daha olmuştu işte Kurdoğlu'nun. Bu üçüncü evlâdıydı. Ahmet'ti birincisinin adı. İkincisine dedesinin adını koymuştu: Şüca!

Kurdoğlu Ahmet, Kurdoğlu Şüca, şimdi ise Muslihittin Murad'ı unutmuş gibi Barbaros'a iyice sokuldu, hattâ elini tuttu.

- İzin verir misin Hayrettin Reis, dedi; üçüncü oğluma da senin adını koyayım? Hızır! Kurdoğlu Hızır olsun o da.

Muslihittin'in dudakları titriyordu, mutluydu herhalde. Akdeniz'e bir Türk denizcisi daha kazandırmıştı. Ahmet şimdi dört yaşındaydı; belki de onu tekneye alıp Akdeniz'in dalgaları arasında birkaç ay dolaştırmak zamanı gelmişti. Şimdi pek hatırlayamıyordu; babası acaba Muslihittin'i kaç yaşındayken denize çıkartmıştı? Herhalde küçüktü, belki de Ahmet'ten daha ufaktı! Bizim Ali Reis onu direklere tırmandırır, kürekçilerin yanına iter, beline ip bağlayıp suya sarkıtırdı!

- Mübarek olsun Muslihittin Reis! Beni ziyadesiyle memnun kıldın! İnşallah Kurdoğlu Hızır Reis, babası gibi, dedesi gibi nice hizmetler eder. Zaferden zafere koşar! Evlâd ne kadar sevilir bilirim; ben de biricik oğlum Hasan'ımı iyi bir reis olması için yetiştirdim, onunla iftihar ederim.

Muslihittin konuşamayacağını anlıyordu. Nedense o kadar çok heyecanlanmıştı ki, Ahmet, Şüca ve Hızır Kurdoğlular yerine Mustafa, Muzaffer Kurdoğlular ile Kemal Reis'i karşısında görür olmuştu.

Neden sonra güçlükle:

- Ahu nasıl, dedi. Ahu'yu sormayı unuttum! Oğullarımın annesini!

Murat bir an duraladı. Elâ gözlerine bir parça gölge düştü. Sonra yine gülümsedi.

- Ağam, dedi. Ahu yengemiz de sağ salim kurtuldu hamdolsun. Lâkin bir uğrayıp hatırını sorsan iyi edersin. Küçük Ali de böyle ister. Elbet Küçük Ali de bir şeyler bilir.

Murat daha fazla konuşmadı. Kurdoğlu ise hemen kararını verdi. İskenderiye'ye dönecekti. Ahu'yu görecekti, sonra da teknesini hediyelerle doldurup Sultan Selim'i ziyaret edecek. Karadeniz'e kadar uzanıp levent toplayacaktı.

Halkulvad kalesi küçüktü. Limanı teknelerle dolmuştu. Ganimet malları taşınıyordu. Bazı leventler yarı bellerine kadar soyunmuşlar, teknelerini temizliyorlardı.

Akdeniz ise hep gelecek günleri bekliyordu.

* * *

Fırtına o gün koptu. Denizde değil, karada, İskenderiye'de Kurdoğlu'nun evinde.

Dadı ona kapıyı açar açmaz kaçmıştı. Ortalıkta başka kimse görünmemişti.

Yine merdivenleri tırmanmış, sofaya çıkmış, odaya girmişti.

Etrafı soğuk, dondurucu bir hava kaplamıştı. Sanki burası onun evi değildi; yabancı bir yerde idi ve kendisi asla istenmeyen bir misafirdi.

Ahu onu kat'i kararını vermiş bir insanın donuk bakışlarıyla süzüyordu. Herhalde ağlamış olmalıydı; gözleri şişmiş, yanakları solmuştu. Giyimine hiç dikkat etmemişti. Saçları dağınık, elbisesi buruşuktu.

Muslihittin sadece:

- Çocuğum nerede, diye sordu, oğlum Hızır?

- Oğlun Hızır mı?

- Evet! Ahmet ve Şüca'dan sonra Hızır! Hem ötekilerini de göremiyorum, nereye gittiler?

- Çocukların olduğunu hatırlayacağını sanmıyorum. Demek, onları haberci saldıktan sonra aklına getirebildin! Ya karını?

Ahmet ve Şüca dünyaya geldikleri sıralarda da münakaşa etmişlerdi. Kadın her seferinde hırçınlaşmış, ağlamış, sonra yumuşamış, arzularının ötesinde de olsa kadere boyun eğer görünmüştü. Ama şimdi sesi daha sert, hattâ çok hırçındı. Sanki karşısındaki denizlerde ölümle pençeleşen, değer ölçüleri, kişilerle olan ilişkileri çok değişik bir erkek değilmiş de avuca giren, bulunduğu kaba göre şekil alan bir insanmış gibi onunla konuşuyordu. Belki başka bir düşüncesi yoktu. Belki sade hislerine kapılıp şuursuzca davranıyordu. Fakat ne olursa olsun isyan halindeydi; karşısındakinin kimliği ve karakterinden tamamen habersiz görünüyordu.

Muslihittin elini kuşağına soktu; galiba parmakları titriyordu.

- Dadıya seslen, çocuklarımı getirsin, dedi.

Ahu farkında olmadan bağırdı:

- Hayır, boşa beni; ben evlâtlarımı alıp buradan gideceğim!

- Boşamak mı, oğullarımı benden uzaklaştırmak mı? Bu ne cesaret?

- Esirin değilim! Ben paşa kızıyım! Gönlünü eğlendirdikten sonra bir kenara fırlatıp attığın diğer kadınlara asla benzemek istemem. Bunca yıl sabrettim, yeter; boşa beni!

Muslihittin, Ahu'nun üzerine yürüdü.

- Vur! Döv! Bekliyorum bunu senden! Öldür istersen! Fakat kararımdan caymam; seninle yaşayamam artık.

- Bir yere gidemezsin; evinde oturacaksın, çocuklarıma bakacaksın. Sadece iki çocuğuma, Şüca ve Hızır'a. Zira Ahmed'i yanıma alacağım; büyüdü, denizciliği öğrenmeye başlasın!

Kadın o zaman çöktü, âdeta ufaldı, kamburlaştı, dizleri burkuldu. Anne idi. Karşısındaki kocası dahi olsa ondan evlâdını çalmaya kalkışıyordu. İçinin parçalandığını, yüreğinin dağlandığını hissetti. Fakat kendini çabuk toparladı; yine anneliğin verdiği, dişiliğin desteklediği, gururunun kamçıladığı bir cesaretle dikildi:

- Hiçbir kuvvet beni evlâtlarımdan ayıramaz, sen bile! Bütün hizmetçileri savdım. Eğer kapıya diktiğin yelken kulaklı levent olmasaydı çocuklarım ve dadımla ben de buradan çoktan uzaklaşmıştım. Sultan Bayezıt'ın yerine Selim Han tahta geçtiğine göre bir gemi kiralar, Taht şehrine gider, rahatıma bakardım. Lâkin Küçük Ali denen haddini bilmez o küstah, dadımı dahi dışarıya salıvermedi. Gözlerini döndüre döndüre kadıncağızın üzerine yürüdü.

Muslihittin yerinden kıpırdamıyordu artık. Ne kadar kızarsa kızsın, ne kadar yaralanırsa yaralansın o anda Ahu'ya bir şey yapamayacağını anlıyordu. Acaba bu durgunluğu sadece gururundan mı ileri geliyordu? Başka bir sebebi yok muydu bunun? Ne kadar inkâr ederse etsin başka bir sebep daha vardı! Muslihittin, Ahu'yu hiçbir kadınla değerlendiremeyecek kadar seviyordu. Hele Ahu coştukça, hiddetlendikçe bu sevgi büsbütün uyanıyor, Muslihittin'i eli kolu bağlı bir hale getiriyordu.

- Ne istiyorsun, diye sordu, benim bir korsan olduğumu, kahredici bir gayenin peşinde koştuğumu unutarak ne istiyorsun?

- Beni serbest bırak! Eşin olamam artık; boş yere yolunu gözleyemem! Sekiz aydan beri ortalıkta yoktun; Murat Reis, İskenderiye'de bulunmasaydı, oğlunun dünyaya geldiğinden bile haberin olmayacaktı. Hep soruyorum sana bunu; nerelerde dolaşıyorsun, kimlerle yaşıyorsun? Sevmiyorum seni! İstemiyorum seni! İstemiyorum.

O zaman Muslihittin'in yumruğu havaya kalktı; inecekti, belki de Ahu'yu bir daha ayılmamacasına çökertecekti. Fakat bu kalkan yumruk inmedi, inemedi, açıldı, sahibinin omuzlarıyla birlikte düştü!

Muslihittin, karıncalanan, uğuldayan beynine rağmen, yine de düşünmek ihtiyacını duyuyordu. Kalkıp inmeyen yumruk kendi göğsünde sanki derin bir yara açmıştı. Orada fırtınalar esiyordu, kasıp kavuruyordu etrafı.

Ahu'yu bırakamazdı; boşasa da çocuklarının anasını yabana salamazdı. Oğullarını, kadının elinden koparıp almak kolaydı; fakat ya başkasıyla evlenirse? Ona yabancı bir erkek eli değerse itibarı, şöhreti ne olurdu? Karısı olmasa bile, evlâtlarının anasıydı Ahu işte! En acısı, amansız, düşmanlarını rüyasında dahi titreten Kurdoğlu, böyle bir geleceğe dahi tahammül edemiyordu; Kurdoğlu kıskanıyordu!

Ahu'yu nereye bırakabilirdi, kime teslim edebilirdi? İskenderiye artık emin değildi. Bu ev ise, bundan sonra asla onun evi olamazdı! Başka bir yere götürmeli, hapsetmeli, bir daha ölünceye kadar semtine uğramamalıydı. Oğulları büyüdükçe aldırtır, onu evlâtsız bırakırdı. Dünyada hiçbir kuvvet Kurdoğlu'nun önüne geçemez, hareketlerine engel olamazdı.

Afrika sahilleri de emin değildi; orada İspanyollar vardı. Kendisi seferdeyken Afrika liman ve yatakları yağma edilebilirdi! Muslihittin'in karısını ve çocuklarını elde etmek için bütün Akdeniz

devletleri neler feda etmezlerdi ki! Karısı kaçırılmış veya kaçmış Kurdoğlu düşünülebilinir miydi hiç?

Evet; İskenderiye sıkıcıydı! İskenderiye tehlikeliydi. Osmanlıyla Mısırlıların arası gittikçe açılıyordu. Memlûk hükümdarı Türk denizcilerini durmadan kendi donanmasına katmaya çalışıyordu.

İskenderiye'den uzaklaşmalıydı; muhafızlarını çekmeli, depolarını boşaltmalıydı. Sadece bir iki casusunu bırakırdı.

Yine de gerektiği gibi karar veremiyordu; Ahu'yu nereye hapsetmeli, kime teslim etmeliydi? Aklına düşürmek istememesine rağmen, gayet emin bir yer geliyordu; yirmi beş yıldan beri hasretini çektiği bir yer! Doğduğu, küçükken sularında yıkandığı, toprağıyla sıvandığı çamlarında sarhoş olduğu, yeşiline büründüğü bir diyar! Anası Dur Kadın'ın evi!

Fakat Kurt Ahmet Reis ne olacaktı? Ona ne derdi ki? Yüzüne nasıl bakardı? "Hiçbir iş beceremedimse de torunlarınızı getirdim, bunun için uğradım." demesi yeterli miydi?

Acaba hayatta mıydı, annesiyle babası? Kötü haber çabuk gelirdi! Onlar yaşıyordu! Görmese de, işitmese de biliyordu! Kurt Ahmet oğlunun peşini yirmi beş yıldan beri hiç bırakmıyordu.

Yine de kararını verdi. Kapıya doğru yürürken:

- Hazırlanın, dedi, sizi anamın yanına götürüyorum! Şüca ve Hızır ile orada kalırsın. Ahmed'i teknemde alakorum; leventlerle yatıp kalkar, güverte temizler, yelken iplerini bağlar, biraz hımbıllıktan kurtulur.

Kadın bir panter gibi yerinden sıçradı, yumruklarını sıktı. Biraz daha cesaret edebilse Kurdoğlu'nun üzerine atılırdı. Hem ağlıyor, hem bağırıyordu:

- Hayır! Hayır! Bir yere götüremezsin bizi! Bırakmam, hiçbir evlâdımı bırakmam sana.

Muslihittin onu dinlemedi artık. Kapıyı karısının, yüzüne kapadı, bir solukta aşağıya indi. Sokağa çıktığı zaman, kendisini gözleyen Küçük Ali'nin, Kara Mahmut'un, hatta kardeşi Murad'ın farkında bile değildi. Derin derin hava almak ihtiyacını duyuyordu.

İskenderiye ne kadar sıcak, ne kadar kasvetliydi o gün.

* * *

Dört tekne âdeta sahili tararcasına ilerliyordu. İleride kaynayan

lâcivert sular vardı; açık mavi kanatlı, lâcivert renkli balıkların uçuştuğu sular.

Kurdoğlu başını çevirmişti; o suları görmek istemiyordu.

Bizim Ali Reis, kırış kırış olmuş yüzünü, sarkmış derilerini, tamamen ağarmış göğsünü, Akdeniz'in zaman zaman okşayan, zaman zaman yakan, fakat asla vazgeçilemeyen güneşine terketmişti. Belki de o, yanında duran Küçük Kurdoğlu Ahmed'e direklerdeki ipleri gösterirken bile yirmi beş yılın heyecanını taşıyordu. Yine de Bizim Ali Reis, hiç şaşmıyordu, bu dönüşe!

Evet, Kurdoğlu Muslihittin Reis, yirmi beş yıl sonra, doğduğu kasabaya gidiyordu.

Ahu, dadı, Şüca ve Hızır, Muslihittin'in kamarasındaydılar; asla dışarı çıkmıyorlardı. Daha doğrusu, evden zorla alındıkları gibi, zorla da bu kamaraya tıkılmışlardı.

- Ne oyalanıyor bu oğlan burada? Hemen kürekçilerin yanına gitsin!

- Daha çok küçüktür diyiverelim Reisim.

- Hey Küçük Ali; sen bilir misin ki, Bizim Ali beni böyle nazlı yetiştirmedi. Ahmed derhal kıç kasaradan uzaklaşsın; küreklere asılsın, silâh temizlesin!

Bizim Ali, Ahmed'i itti; Ahmed babasının karşısında elini göğsüne bağlayarak eğildi, sonra kimseyi beklemeden koşarak merdivenlerden indi.

Küçük Ali ise en aşağı Kurdoğlu Ahmed kadar hayatından memnundu; yıllarca bir evin kapısı önünde kalmanın acısını çıkarmak için durmadan konuşmak istiyordu.

- Helâl olsun Reisim, levent böyle yetişir! Ya, ne de şirinmiş Ahmed Reis! Ben onu dört yıl gözledim! Yine de bir şey yapamadık diyiverelim!

Arkalarında üç tekne daha vardı. İkisi Sultan Selim'e ve diğer devlet adamlarına sunulacak hediye, cariye ve esirlerle doluydu. En gerideki ise muhafız gemisiydi.

Rodosluların baş kaptanı Vilye dö Liladam, Kurdoğlu'nun, karısı ve çocuklarıyla birlikte dört tekne ile bu sularda dolaştığını bilse, acaba ne yapardı?

Muslihittin'in geri kalan diğer tekneleri, Kurdoğlu Murat kumandasında İskenderiye'yi tamamen bırakmışlar, karadaki muhafızları,

erzak, silâh ve ganimet eşyalarını da alarak Cerbe'ye gitmişlerdi. Oraya geçici olarak yerleşecekler, Akdeniz'in çeşitli yerlerinde av peşinde koşacaklar, sekiz kadırga daha donatacaklar ve büyük reislerinin, Muslihittin'in İstanbul'dan dönüşünü bekleyeceklerdi.

Bundan sonra İskenderiye'de Kurdoğlu'nun sadece namı dolaşacaktı. Ayrıca İskenderiye de kaynıyordu, tıpkı bir kazan gibi. Memlûk hükümdarı, Yavuz Selim'den çekiniyordu; bu yüzden de Yavuz'un Çaldıran'da yendiği Şah İsmail'le anlaşmaya varmıştı.

Fakat Muslihittin o anda bunları düşünmek istemiyordu. Beyninin içinde dolaşan, kelime dizileri halinde dudaklarının ucuna kadar gelen sadece iki gayesi vardı; Anası ve babasını görmek, Ahu'yla iki oğlunu oraya bırakmak, sonra da İstanbul'a doğru dümen kırmak. Yine de gelecek günler gebeydi; Muslihittin bunu görmese de seziyordu, hissediyordu.

Ahu, artık yabancıydı ona. Bundan sonra karısını asla görmeyecekti. O sadece oğullarının anasıydı ve oğullarının anası ise yabancı bir erkekle evlenemezdi! Boşamayacaktı onu. Ömrünün sonuna kadar anasıyla beraber kalırdı. Oğullarını da büyüdükçe yanına alır, deryaya salardı.

- Bizim Ali, sen ne dersin, yanlış bir şey mi yaparım acaba? Yirmi beş yıldan beri ellerini öpmeye asla cesaretim yok iken, şimdi Ahu'yu ve oğullarımı bırakmak için anamla babamı görmeye kalkışmak doğru mudur?

Bizim Ali Reis, küçük Ahmed'i leventlerin yanına bıraktıktan sonra geri dönüyordu. Göğsünü üfledi, başını salladı, sadece:

- Doğrudur, dedi.

- Acaba onlar? Onlar, Dur Kadın ile Kurt Ahmet Reis nasıllar? Sen bilirsin Bizim Ali; beni üzecek bir halleri yok ya?

- Yoktur...

- Aslan gibidirler diyiverelim Reisim!

Muslihittin, Küçük Ali'ye dik dik baktı. Küçük Ali kulaklarını kaşıdı, gözlerini oynattı. Hattâ biraz daha uzaklaştı.

İşte akşam oluyordu; sulara yine güneş gömülmüştü. Muslihittin sabırsızlığını yenebilmek için dümenin başına gitti.

Burunları dönmüşler, koyu kıvrılıyorlardı. Biraz ileride kayaların uykuya yatmışçasına birbirinin üzerine yaslandığı küçük ada vardı.

Çamların renklendirdiği ince burun da gözükmüştü. İşte orada, henüz hayal halinde bile seçilse, kollarını Ege sahillerine uzatan kü-

çük kasaba duruyordu! Balıkçıların çardağı, ufak kalafat yeri, arkadaki taşlık hep oradaydı. Kalafat yerinin yanındaki küçük dere hâlâ akıyor olmalıydı.

- Kürekler oyalansın!
- Kürekler oyalanıyor Reis!
- Orsa alabanda yatılacak!
- Emredersin Reis!..
- Sandallar hazır olsun.
- Hazırdır Reis!..

Muslihittin gözlerini kapadı, elini yüzünde gezdirdi. Öylesine heyecanlıydı ki, boğulabilirdi.

- Bizim Ali, doğru söyle; sağ mı anamla babam?

Bizim Ali cevap vermedi; eğildi, uzun uzun, derin derin küçük kasabayı seyre başladı. Öyle ki, göğsünü bile üflemeyi unutmuştu.

Akdeniz yine köpük köpüktü. Lâcivert sular yer yer beyazlaşıyordu. Köpükler, köpükleri emiyordu. Tam yirmi beş yıl evvel olduğu gibiydi Akdeniz.

- Kurdoğlu forsu çekilsin!
- Emredersin Reis!
- Altın sırmalı kaftanım getirilsin!
- Başüstüne Reis!
- Şu karşımızdaki kasaba, doğduğum yer, anamla babamın yaşadığı şu kıyılar top atışıyla selâmlansın!
- Selâmlanacak Reis!

Muslihittin'e bohça içinde altın sırmalı kaftanını getirdiler; onu giymedi, sadece bohçayı koltuğunun altına aldı.

Toplar ateşe başlamıştı. Sahilde kıpırdamalar vardı. Galiba balıkçılar ağlarını olduğu gibi bırakıp gelenleri karşılamak için sandallarına atlamışlardı.

Muslihittin çıkmalara doğru yürüdü. Kendisini kıyıya götürecek sandala baktı. Koltuğundaki bohçayı sıkı sıkıya kavradı:

- Bizim Ali Reis; Ahu'yla çocukları başka bir sandalla daha sonra sahile çıkar. Dadı diretmeye, rahmetli paşasından bahsetmeye kalkışırsa sırtına iki yumruk indirirsin.

Başka bir şey söylemedi, başka bir emir vermedi, hattâ hiç kimseye bakmadı. Filikaya atladı. Kulakları durmamacasına uğulduyordu.

Sahilden açılan sandallar teknelere sokulmaya başlamışlardı.

Leventlere el sallıyorlardı; kimisi külâhını, kimisi dolamasını çıkarıp misafirleri selâmlıyorlardı:

- Kurdoğlu!
- Kurt Ahmed'in oğlu!
- Safa geldiniz!
- Gazanız mübarek olsun!
- Kurdoğlu! Kurdoğlu!

Sahile çıktığı zaman dik durmaya çalıştı. Galiba sararmıştı. Etrafına bakınıyor, tanıdık bir yüz arıyordu.

Yirmi beş yıl içinde burada insanlar doğmuş, insanlar ölmüştü. Hattâ şu balıkçı çardağı bile kim bilir kaç kere çökmüş, kaç kere yeniden yapılmıştı.

Elini tutan, gözünün içine bakan kendi yaşlarında bir adama gülümsedi, farkında olmadan onu alnından öptü:

- Sen Sefer misin? Benim küçüklük arkadaşım Sefer?
- Evet Muslihittin!
- Baban Talât amca nasıl? Çok dilbazdı; genç kızları görünce hiç dayanamaz, hatununa yan yan bakıp lâf atar, artlarından giderdi?
- Yine öyle! Gönlünü gözünü hep güzellerle yıkar.
- Talât amca bu! Selâm söyle; elini öpmeye gelirim! Ananın da. Çok iyi kadındı. Şey...

Durdu, "Babam nasıl, anam Dur Kadın ne yapıyor?" diye soracaktı. Cesaret edemedi, belki de alacağı cevap onu yıkabilirdi. Yürüdü. Peşine takılan çocuklara, gençlere, ihtiyarlara gülümseyerek çardağı kıvrıldı, taşlığa geçti.

İleride sahile kollarını uzatan evler vardı. Bunlardan bir tanesinde etrafı çitlerle çevrilmiş bir bahçenin içindekinde anasıyla babası otururdu. Yirmi beş yıl evvel burada davul çalmışlardı. Kuşadası'ndan gelecek bir gelini beklemişlerdi.

O sesi tekrar aradı, o davul sesini! Sonra bir tahta bacağın taşlıkta çıkardığı darbeleri duyar gibi oldu. Hemen bakışlarını kalafat yerine çevirdi, orada kızağa çekilmiş bir küçük tekne gördü.

Başını sallayarak yürüdü; galiba kavuğu ağır geliyordu; bütün vücudu terlemişti.

Çitin kapısını ittiği zaman bir an geri dönmek istedi. Ev, harap olmuş, yer yer tamir görmüştü. Yalnız bahçe bakımlıydı; iki kişi otları temizliyor, çiçeklere su veriyordu.

Etrafta bir sessizlik vardı, sahildeki taşkınlığın, gürültünün aksine mateme bürünmüş gibi durgun, hattâ ağır bir hava çökmüştü eve. Galiba rüzgâr hiç esmiyordu.

Muslihittin durdu ve bekledi; birilerinin koşmasını, birilerinin dışarı çıkıp kollarını açarak kendisini karşılamasını umdu. Yoktu, hiç kimsecikler yoktu.

O zaman daha fazla sabredemeyeceğini anladı:

- Ana, diye seslendi, ana! Ben geldim! Oğlun Muslihittin!

Arkasından gelenler, sırtını sıvazlayanlar, "yaşa" diye bağıranlar onu çitin önünde bırakmışlardı. Hattâ vaktiyle, kendisine okuma yazma öğreten, sevgili hatununa nameler düzmesine rağmen göz ucuyla süzdüğü güzellere de kasideler yazan Zeki amca da gözükürlerde yoktu:

- Anam! Anam!

Boğazı kurumuştu; bir daha seslenemeyecekti. Çattığı düşman gemilerine sıçrarken, fırtınaların uğultusuna aldırmayıp emir verirken attığı naralarına, o gür ve erkek sesine ne olmuştu acaba?

Galiba bir yerden ılık bir rüzgâr esti. Bir çatırdı ve bir nefes duydu. Daha doğrusu bir koku onu sardı! Öyle bir kokuydu ki, Muslihittin yüz yıl yaşasa, bunu asla unutamazdı.

Başını süratle çevirdi; gözleri parladı, birbirine değmiş kaşları ayrıldı, gergin sinirleri gevşedi, dudaklarına sevgi, aşk topladı.

Dur Kadın, biraz ileride iki gül fidanının arasında duruyordu:

- Oğlum! Oğlum! Allahıma çok şükür! Muslihittin'im! Evlâdım! Yavrum.

Dur Kadın, iki büklümdü. Beyaz yemenisinin altından ak pak saçları çıkmıştı. Ellerini uzatmıştı; parmakları durmamacasına titriyordu. Onları zaptetmenin, onları durdurmanın imkânı yoktu. Pörsümüştü, derileri sarkıyordu Dur Kadın'ın. Bakışları donuktu.

Ayağında yemenisinin bir teki yoktu, yün çorabıyla toprağa basmıştı. Altına batan gül dikenlerine hiç aldırmıyordu.

- Oğlum Muslihittin'im! Neredesin? Gel bana!

Kurdoğlu fırladı, fakat ayağı takıldı, kapaklandı. Koltuğundaki bohça yere düştü. Aldırmadı bile, iki yanına yalpa vurarak atıldı; bir kanat gibi anasını sardı, bağrına bastırdı.

- Yavrucuğum! Nihayet geldin mi? Ne güzel kokuyorsun sen! Of! Ne de kuvvetlisin! Kendine iyi bakıyor musun bari? Gıdana dikkat ediyor musun? Ahmet Reis'le hep senden bahsederdik; derdik ki...

- Anam, canım anam! Bak bakayım bana; kaldır başını! Ne kadar güzelleşmişsin sen!

Evet, Dur Kadın iki büklümdü, istese de başını kaldıramazdı. Başındaki yemenisi çözülmüş, yere düşmüştü şimdi. Ne tuhaf, ağlamıyordu da hiç!

- Anam sana söylerim, göreyim yüzünü!

Ana idi o, evlâdının üzülmesini hiç istemezdi. Muslihittin'in sözlerini yine duymamazlıktan geldi. Büsbütün sokuldu, büsbütün oğlunun göğsüne başını dayadı. Sadece:

- Muradım nasıl, dedi, o gelmedi mi? Benim küçük Muradım nerede kaldı? Ya torunlarım, gelinim ne yapıyorlar?

Mustafa ve Muzaffer'i sormuyordu! Muslihittin birdenbire annesinin çenesini tuttu, başını kaldırdı. Dur Kadın teslim oldu; yüzünü bilhassa gözlerini tamamen oğlunun bakışlarına bıraktı:

- Neyin var senin anam? Şu şakaklarıma bak, orada ne görürsün?

- Hiç oğul; gencecik oğlansın; şakaklarına ne olur ki senin?

- Dur Kadın'ın bakışları sabitti, gözlerini kırpmıyordu...

- Ana, doğru söyle, görmüyorsun beni değil mi? Ne oldu senin gözlerine?

- Ne olsun ki, yaşlılık; biraz buğulu seçiyorum etrafımı!

Dur Kadın hiç görmüyordu; Mustafa ile Muzaffer'in ölüm haberini aldıktan sonra o kadar çok ağlamıştı ki, iki gün içinde etrafını büsbütün seçemez olmuştu. Muslihittin bunu anladı. Muslihittin karanlık yıllarına, bir türlü deviremediği kaderine lânet etti. Kurdoğlu, bir çift ana gözü için o anda neler feda etmezdi ki!

Birden tok bir ses işitildi; tıpkı yirmi beş yıl evvel balıkçı çardağının arkasındaki taşlıktan gelen sesin aynı idi. Çakıl taşları yerinden oynadı, darbeler sıklaştı, bir göğüsün derin derin nefes aldığı duyuldu; nihayet Kurt Ahmet Reis gül fidanlarının arasından göründü:

- Kim bu?

- Ben geldim Reis; oğlun Muslihittin!

- Ne işin var senin burada?

- Elini öpeceğim Reis, sonra da...

- Rodos'u aldın mı? Sana söylerim; Rodos'u aldın mı? Öl, fakat Rodos'u almadan geri dönme dememiş miydim ben sana? Yirmi beş yıl deryada sadece boy gösterdin!

- Kusurumu affet Reis, felek yar olmadı bir türlü. Yine de sözümden caymış değilim, sana Rodos'u getireceğim! İnan bana.

- Kemal Reis olmasaydı Santurluoğlu'nu da yalnız başına sulara gömemezdin. Bunca emeklerim, attığım dayaklar boşuna gitti!

Muslihittin eridi, küçüldü, çöktü. Kurdoğlu şimdi minicikti; onu babasından başka dünyada hiç kimse yenemezdi, ezemezdi. Kurt Ahmet Reis derlerdi karşısındakine; bir ayağı, bir kolu olmasa da, şu haliyle, tamamen kamburlaşmış sırtı, feri kaçmış gözleri, seksen beşin üzerindeki yaşıyla dahi, o, hem babası, hem de Kurt Ahmet Reis'ti hâlâ.

- Senden ümidimi kestim; belki kalafat yerinden geçerken farkına varmışsındır; bir tekne yaptırıyorum. Yürük bir tekne olacak. Donatacağım onu. Hemen deryaya açılacağım, vuracağım Rodosluları.

- Etme Reis, kıyma, beni yaşarken öldürme: Şimdi dönerim. Emanetlerimi bırakayım, akşama yelken açarım!

Kurt Ahmed'in gözleri büsbütün büyüdü; titrediğini belli etmemeye çalışarak sağ elini yolmak için beyaz sakalına attı. Sonra aynı elini kolsuz omuzuna koydu, tahta bacağını oynattı:

- Sen derya ilminden de habersizmişsin. Bilmez misin ki, adalar arasında seyredilirken gece yatılır! Akşama nasıl demir çözermişsin? Kaç tekneyle geldin buraya?

- Dört tekneyle Reis!..

- Murat yok mu?

- Cerbe'ye gitti; hem sizin, hem de anamın ellerinden öptü. İşi var biraz!

- Tekneleri sulattın mı?

- Leventler bilir bunu Reis, herhalde su taşımaya başlamışlardır.

- Leventler mi bilir? Cahil!.. Bir reis, hele senin gibi yirmiden fazla galisi olan bir reis, kimsenin bilgisine işlerini bırakmaz. Daha bunu bile öğrenememişsin!..

Kurt Ahmet Reis coştukça coşuyordu. Dur Kadın ise Muslihittin'in elini tutmuş, gözlerini hareket ettirmeden oğlunu okşuyor, avutmaya çalışıyordu:

- Oğul, hele sen biraz da başka şeylerden bahset! Emanetlerim var dedin demincek; neymiş onlar?

- Karım Ahu ile üç oğlum. Yalnız en büyüğünü, Ahmed'i dönüşte beraberimde götürürüm; biraz denizcilik öğrensin..

- Ah oğul, demek bir çocuğun daha oldu? Ne vakit oğul, haber alamadık bunu?

- Henüz birkaç aylık. Adını da Hızır koydum.

İşte o sırada sanki yer gök inledi! Kurt Ahmet Reis'in tahta bacağı çakıl taşlarını fırlatmış, toprağa gömülmüştü. Sakalları dimdikti. Durmadan bağırıyordu:

- Sen deryada keyif sürerken ben burada yirmi beş yıldır tavuk besleyip balığa çıkarım, elâlemin çocuğuna çobanlık yaparak Rodos'u ve torunlarımı beklerim. Tam torunlarıma kavuşmuşken bir tanesini, hem de en büyüğünü elimden kapmaya çalışırsın ha! Sen kim, oğluna derya ilmi öğretmek kim? Evvelâ kendin öğren; öğren ki, Rodos'u alabilesin. Torunlarımı benden gayri kimse yetiştiremez. Anladın mı Muslihittin?

- Anladım Reis.

- Ahmed'i bir yere götüremezsin! Sana emrediyorum Kurdoğlu!

- Başüstüne Reis!

Kurt Ahmet yavaş yavaş yatışıyordu. Fakat şimdi de şiddetli bir öksürük tutmuştu onu. Gözlerine kan bürümüştü, göğsü tıkanmıştı. Boğulacaktı sanki. Kimse yardım etmeye cesaret edemedi. Hattâ çitin kapısında duran Küçük Ali bile kulağını kıvırıp yanağına yapıştırırken imdat istercesine Bizim Ali Reis'i aradı. Bizim Ali Reis henüz gözükürlerde yoktu. O olacağın farkındaydı galiba; ortalığın yatışmasını bekliyordu herhalde.

Neden sonra Kurt Ahmet Reis'in öksürükleri dindi, gözlerindeki kan yavaş yavaş dağıldı:

- Gel, dedi, gel buraya Muslihittin; sokul iyice bana! Yirmi gali sahibi korsan oldum diye baba elini öpmeyi de mi unutuyorsun? İzin verdim; hadi öp...

Kurdoğlu annesinden uzaklaştı, babasının pörsümüş, damarları fırlamış sağ elini kavradı; öptü, büyük bir saygıyla başına koydu.

- Söyle bana; gelinimi niye getirdin buraya?

- Geçinemedik Reis.

- Ya! Halbuki iyi bir kızdır demişlerdi bana; yanıldık mı acaba? Anlarız.

- Bir daha geri dönmeyeceğim Reis! Hepsi sana emanet. Rodos'u alsam da, Mustafa'nın, Muzaffer'in intikamını kat kat çıkarsam da...

- Kardeşlerinin adını ağzına alma, yeri değil burası. Onlar hepimizden daha rahat. Boşamadın değil mi karını?

- Hayır.

- Buna sevindim. Kalsın bir süre aramızda bakalım. Her halde kadınlarla fazla düşüp kalkmana dayanamamıştır; herkes Dur Kadın değil ki... Sen ne vakit gitmeyi düşünürsün?

- Bu gece olmadığına göre, yarın sabah, erkenden.

- Birkaç gün daha kal derdim, ama ne faydası var? Bakarsın, Dur Kadın da ben de alışıveririz. Açıl deryaya, nereye gideceğini de, bundan sonra neler yapacağını da söyleme bana. Nasıl olsa öğrenirim. Peşini bırakıyor muyum sanıyorsun?

Muslihittin gülümsedi, içine ılık ılık bir şeylerin yayıldığını hissetti. Galiba yıllardan beri ilk defa huzura kavuşuyordu.

- Sana getirdim bunu Reis, dedi, kabul et. Venediklilerin namlı korsanı Ağrıboz'un kılıcıdır. Keratayı yakaladım, sonra on bin dükaya sattım. Şerefi kalp akçaya döndü, korsanlığı bıraktı. Bu kılıç benden çok sana yakışır; çifte su verilmiştir, sapı pırlanta kakmalıdır.

Kurt Ahmet yerinden hopladı. Keyiflenmişti, gözlerini açıp kapıyor, dudaklarını büzüyordu.

- Hey Dur Kadın! Eşitir misin, oğlan bana ne getirmiş? İşte buna diyecek yok! Yamandır bizim Kurdoğlu, yamandır vesselâm!

Muslihittin geri dönmüştü, demincek yere düşürdüğü bohçayı almış, şimdi de onu babasına uzatıyordu.

- Bunu da buyur Reis!

- Nedir o?

- Emanetin!.. Altın sırmalı kaftan!.. Fatih Sultan Mehmet Han'ın yadigârı!..

- Altın sırmalı kaftan mı?

- Ben ona asla lâyık olamadım Reis! Belki günün birinde Murat veya torunlarından biri Kurt Ahmed'in şanına uygun bir iş becerirse onlara verirsin! Doğrusu da budur Reis! Allahım da şahittir; çok çalıştım, fakat başaramadım. Yine de Rodos'tan caymış değilim.

İşte o zaman ikinci defa gök gürledi. Kurt Ahmet, elinin kanamasına aldırmadan bir gül dalı kopardı!

- Sok onu koltuğunun altına! Altın sırmalı kaftanın kime lâyık olup olmadığını ancak ben bilirim. Bana akıl mı verirsin sen Muslihittin?

- Asla Reis!

- Öyleyse bir daha bu lâfı ağzına alma. Bu seferlik deryaya açılmaktan da vazgeçtim. Teknem suya inince torunum Kurdoğlu Ahmet'le

birlikte kıyılara volta vururuz. Sonra Şüca'yı yanımıza alırız. Birkaç yıl geçince de Hızır aramıza katılır. Sonunda sana teslim ederim onları; alır götürürsün Septe'ye dek. En hatırnak yerleri, limanları bir bir gösterirsin. Benim sana öğrettiklerimi, benim bilmeyip de senin sonradan elde ettiklerini de sokarsın kafalarına. Ama şimdilik torunlarım benim, vermem onları kimseye Muslihittin. Hey, Dur Kadın; hiç söylediklerimi dinlemezsin? Torunlarımız geldi, torunlarımız! Güzel yemekler hazırlattır bu akşam bize. Şarap fıçısının da dibini delsinler. Bütün kasabalılar misafirimdir. Muslihittin'in değil, torunlarımızın şerefine içeceğiz. Seni de sarhoş edeceğim Dur Kadın! Susma öyle! Gelininle de iyi geçinmeye bak; kaynanalık istemem. Torunlar, torunlar... Dur Kadın, torunlarımız var bizim! Hem de yanımızda hepsi! Eee, nerede onlar Muslihittin, göremiyorum!

- Gemideler Reis; birazdan Bizim Ali Reis getirecek.

Galiba Kurt Ahmet Reis ağlıyordu. Kurt Ahmet Reis ağlamazdı ama, seneler onu çökertmiş, kabuk bağlayan yüreğini yumuşatmış olmalıydı. Kurt Ahmet Reis'ti o; boşalsa da devrilmezdi, ağaçlar gibi ayaktaydı.

- Hey Muslihittin Reis! Beni hatırladın mı, kadını unuttun mu yoksa? Hani ananın hediyesi?

Muslihittin hiç cevap vermeden babasının yanından uzaklaştı. Dur Kadın'a sokuldu. Elini kuşağına soktu; oradan bir çevre çıkardı. Kumaşı bambaşka dokunmuş, etrafı incilerle işlenmiş bir örtüydü bu:

- Anacığım, dedi, uzat o güzel başını bana. Bir günde, yola çıkmadan evvel, bir torba dolusu inciyle yaptırdım bunu. O bembeyaz saçlarını süslesin diye.

- Oğul, oğul! Dünya durdukça yaşa! Ne zahmetlere katlanmışsın; elinin değdiği o çevreyi hiç başımdan çıkarmam bundan sonra. Yine de sen bana lâzımsın, en büyük hediye, sensin benim için, bir de Murad'ım! Muratçığıma iyi bak, emi Muslihittin'im!... Onun güler yüzü hiç solmasın.

Gül kokuları etrafa yayılıyordu. Çamın yeşilini de akşamın ılık rüzgârı bahçeye taşımıştı. Onlar, o anda çok mutluydu. Saadet de bu idi zaten; her daim ele geçmezdi!

* * *

Gün henüz doğuyordu. Kayaların birbiri üzerine yaslandığı küçük adada martılar uyanmıştı. Çamlar denize uzanmıştı. Akdeniz köpük köpük değildi o sabah.

Karşıda bir hayli açıkta Kurdoğlu'nun dört teknesi duruyordu.

Muslihittin ağır ağır sahile yaklaştı.

O gece küçük kasaba, sayılı günlerinden birini yaşamıştı: Kurt Ahmet'in bahçesi yılların pasını silmişti.

Şimdi herkes uykuya çekilmişti. Muslihittin ise uyanan günle beraber, balıkçıların türküsünü dahi dinleyemeden, yirmi beş yıldan beri bitmeyen yoluna devam edecekti. Bu yolun o sıradaki kavşağı, taht şehri ve Sultan Selim Han'dı.

Kumları ezmemeğe çalışarak yürüdü. Yine de ayaklarının izleri vardı; her adım atışta bir hâtıra daha düşüyordu kumların üzerine.

Bu sefer sular ayaklarını sardı; o zaman durdu, derin derin etrafını kokladı. Ciğerlerine hiç çıkmamacasına doğduğu şehrin, daha doğrusu anasıyla babasının havasını yerleştirmek istiyordu.

Eğildi, bir avuç su aldı denizden. Orada evvelâ günün ilk ışıklarını buldu.

Güneş her damla suya bir mızrak saplamıştı. Fakat delememişti; ışıklar kırılmış, ışıklar gömülmüş, ışıklar erimişti orada. Çamın yeşili, kayaların moru, kumun grisi, deniz kabuklarının sedefi, bulutların beyazı, göğün mavisi hep bu damla suyun içine karışmıştı sanki.

Su damlaları, Muslihittin'in parmakları arasından katre katre kayıyordu denize.

Muslihittin avucundaki suları kokladı; burcu burcu, sevda sevda, ümit ümit kokuyordu bu sular, aynen vatan gibi...

Elini iyice yukarı kaldırdı, birkaç damlayı dudaklarının üzerine düşürdü. Sular hiç de tuzlu değildi o sabah; aksine insana zevk ve cesaret veriyordu.

Her damla deniz suyunu Muslihittin gibi görebilmek kabil olsaydı şayet, onun niçin bu kadar çırpındığını, anlamak kolaylaşırdı.

Sular, onun yürüdüğü yoldu. Zaman zaman coşan, renkleri çalan, konuşan sular, Muslihittin'in kendisi, öz varlığıydı. O, asla bu öz varlığından vazgeçemezdi; yoksa biterdi, kaybolurdu, tükenir, silinirdi.

Nihayet son damla düştü; elinde kalan o anda sadece hatıralardı. Tekrar avucunu Akdeniz'in günün ilk ışıklarıyla yıkanan sularıyla doldurmak istedi. Fakat başka bir koku sardı onu. Duraladı ve başını çevirmeden gördü.

İşte geride, balıkçı çardağının kenarında Kurt Ahmet Reis, Dur Kadın'ın koluna girmiş, onu seyrediyordu. Onu uğurlamaya gelmişlerdi. Söz verdikleri halde, ardından bakmayacaklarını söyledikleri halde oğullarını bir kere daha görmeden yapamamışlardı.

Dur Kadın'ın gözleri görmezdi. Fakat bir annenin gözleri kör de olsa evlâdını tanırdı. Ona kokusu yeterdi.

Sabah bu iki insanı aynı anda sahile sürüklemişti işte; oğullarının ardından, oğulları için.

- Murad'a iyi bak Muslihittin, Murad'a iyi bak! Onun da acısını bize tattırma... Tanrı ikinizi de korusun!

Muslihittin diz kapaklarına kadar suya girdi. İleride dört teknesi hâlâ duruyordu. Küçük Ali, Bizim Ali'yle birlikte Fatih Han'ın hediye ettiği kaftanı alıp bir sandalla biraz evvel Kurdoğlu'nun galisine gitmişti. Şimdi reislerinin işaretini bekliyorlardı.

Muslihittin sularda biraz ilerledi. Geriye bakmamak, anasıyla babasını görmemek için dayanılmaz bir güç sarfediyor, dişlerini sıkıyordu. Keşke Ahu'yla oğulları da gelseydi oraya. Onlara da bakmadan böylece sularda ilerleseydi.

Genç bir balıkçı köhne sandalının içinde uyuyakalmıştı. Fakat Muslihittin'in hışırtısını duyunca gözlerini açmış, hayretle onu seyre başlamıştı.

Kurdoğlu da genç balıkçıyı gördü; galiba biraz rahatladı. Hemen elini kuşağına soktu. Ağzına kadar altın dolu üç kese çıkardı, balıkçıya fırlattı:

- Genç adam! Günün hep aydınlık olsun! Kendine sandal yaptır, ağ yaptır, ev yaptır, eş bul, sevgili bul! Sonra da benim kasabamda, şu doğduğum kasabada kırk gün kırk gece kazanlar kaynasın; bütün fakirlerin karınları doysun, sünnetsiz oğlancıklar sünnet edilsin, ersiz kızlar everilsin. Yeni esvaplar kestirilip gücü yetmeyen kocamışlar, hastalar, sakatlar sevindirilsin. Onlar için evcikler yapılıp hayatlarının sonuna kadar beslensin. Para günün birinde biterse, hangi denizciye söylersen bana haber getirir; hemen gönderirim. Hem burada Kurt Ahmet Reis var, Kurt Ahmet Reis! Ona da selâm söyle. Dileği yerine gelecek Kurt Ahmed'in; söyle ona, böyle söyle...

Artık daha fazla oyalanmadı; olduğu gibi kendini sulara bıraktı. Kamasını ne eline, ne de ağzına almıştı.

Her kulaç atışta serinliyordu, her kulaçta biraz daha rahatlayıp ergeç gayesine ereceğine daha fazla inanıyordu. Teknesine yaklaştıkça da adeta seviniyordu.

Yavuz Sultan Selim Han

İŞTE burası İstanbul'du; taht şehri! Osmanlı devletinin kalbi burada atıyordu.

Muslihittin, Sarayburnu önüne gelince, padişahın oturduğu sarayı, Topkapı Sarayını bütün toplarını ateşleyerek selâmladı.

Limanda hafif bir lodos vardı. Gemiler sallanıyordu. 1515 yılının Eylül ayı, İstanbul şehrini ılık havasıyla sarmıştı.

Kurdoğlu, padişahın İran seferinden döndüğünü, iki aydan beri İstanbul'da bulunduğunu Gelibolu'da öğrenmişti.

Liman ağasının küçük teknesiyle kendisine yaklaşmakta olduğunu seyrederken Muslihittin'in avucunda bir pırlanta gerdanlık vardı. Bunu Hızır doğduğu zaman Ahu'ya vermek için ganimet eşyalarının arasından çıkarmıştı.

Fakat İskenderiye'de kopan fırtına bu doğum hediyesini karısına vermeye engel olmuştu. O zamandan beri kuşağında duruyordu; nedense o anda bununla oynamak ihtiyacını duymuştu.

- Selâm sana reis! Kimsin, nereden gelirsin?

Muslihittin gerdanlığı tekrar kuşağına soktu, geri döndü, gülümsemeye çalışarak karşısında duran liman ağasına baktı.

- Akdeniz'den geliriz, dedi, bize Kurdoğlu Muslihittin derler. Sana da selâm ağa!

- Kurdoğlu mu? Muslihittin Reis mi? Namını çok işitmişiz. Neden forsunu çekmezsin?

- Bizim böyle bir beldede forsumuzun ne değeri olur ağa? Maksadımız hünkârı ziyaret edip duasını almaktır.

Liman Ağası, Muslihittin'i hayretle süzüyordu. Şu heybetli vücut, şu kavruk ten, şu insanın içine kadar işleyen lâcivert gözler ne kadar da göz kamaştırıcıydı.

Bir süre konuşmadılar; Muslihittin, biraz ilerisinde duran ağaçlar arasından parça parça kule ve yapılarıyla gözlerinin önüne serilen Topkapı Sarayına tekrar tekrar bakarken bile liman ağasının ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

- Padişahın huzuruna çıkmak her kula nasip olmaz reis! Lâkin namın öyle yayılmıştır ki, adın durmadan her denizcinin ağzında öyle dolaşır olmuştu ki, belki de saadetlû hünkârımız seni kabul buyururlar!

- Her ne olursa olsun, biz Yavuz Sultan Selim Han huzuruna varmadan taht şehrinden ayrılmamaya ahdettik. Ağa! Kavlimiz böyledir. İyi bir kişiye benzersin; bize yol göster.

- Kaptan Paşa'yı gördünüz mü?

- Gelibolu'da rastladık; her nedense bize iltifat etmedi. Biz de orada fazla oyalanmayıp yelken şişirdik!

Liman ağası başını salladı, hatta hissettirmemeye çalışarak içini çekti. Mert, art düşünceleri bulunmayan bir insana benziyordu:

- Öyle olur, dedi; Kapudan-ı derya Küçük Sinan Bey belki de endişelenmiştir. Bilmez ki, deryada levent gezenler mansıba göz dikmezler. Karadan gelmedir; hoş karşılanmalı.

- Aldırmadık bile ağa. Yeter ki biz huzura varmanın çarelerini bulalım. Zira işimiz aceledir; yirmi beş yıl kaybettik!

Anlaşıyorlardı... Liman Ağası Muslihittin'in yanıp sönen gözlerine baktıkça. Bizim Ali Reis'in tek gözüyle kendini süzdüğünü gördükçe, Küçük Ali'nin gözlerini oynattığını, Çarpık Süleyman'ın omuzunu büsbütün çökerttiğini farkettikçe denizlerin kavurduğu, tutuşturduğu, fakat asla yıldıramadığı bu insanlara büsbütün hayran kalıyordu:

- Üçüncü Vezir Pîrî Mehmet Paşa'yı görürüm, dedi. Belki o seni hünkârın huzuruna çıkarır. Lâkin münasibi odur ki, bu işler bitinceye kadar leventlerin gemilerinde kalıp asla karaya ayak basmayalar. Şehirde dolaşırlarsa belki hayran kalıp uygunsuz, maslahata aykırı harekette bulunurlar.

- Gönlümüzü çalarsın ağa. Var ol! Ama leventlerim hakkında yanılırsın. Onlar ne dünya malına, ne de başkalarının avradına göz diker... Irz namus nedir bilirler. Aksini yapmaya kalkışan bulunursa şayet şu direkte sallanır ağa!

Liman Ağası hafifçe kızardı. Utanmış, hatta sıkılmıştı. Ellerini uğuşturdu.

- Sözlerimiz yanlış anlaşıldı, Kurdoğlu Reis, dedi. Zaten irade çıkmadan leventlerin karaya ayak basması uygun değildir. Hem, bir ay evvel şehir büyük bir yangın geçirmiştir. Sabaha karşı bedestende başlayan yangın öğle vaktine doğru Gedikpaşa Hamamı'na dayandıktan sonra ancak söndürülebilmiştir. Birçok ev ve dükkân kül olmuştur. Leventlerinin harap olmuş mahalleri görüp üzülmelerine de gönlümüz rıza göstermez.

Muslihittin gülümsedi. Liman ağasının omuzunu okşadı:

- Bekleriz ağa, dedi, biz sabretmesini biliriz. Senin bu iyiliğini de asla unutmayız.

Hafif lodos limanda hâlâ devam ediyordu. Sandallar, küçük tekneler pek gözükürlerde yoktu. Haliç daha sakindi, sebze ve pazar kayıklarına yol vermişti. Karadeniz'e doğru uzanan Boğaz ise beyaz dalgacıkların arasında mavi mavi yaşıyordu.

* * *

Halk sokaklara dökülmüştü. O sabah İstanbul sanki bayram yapıyordu. Çünkü Akdeniz'in kurdu Kurdoğlu Muslihittin'i Yavuz Sultan Selim sarayına çağırmıştı.

Muslihittin en önde yürüyordu. Sağında Bizim Ali, solunda Küçük Ali vardı. Arkasından Çarpık Süleyman geliyordu. Çarpık Süleyman'ı sırmalı elbiseler giymiş üç yüz levent izliyordu.

En geriden de, muhafızların sert bakışları altında, iki yüz esir ilerliyordu. Onlara da sırmalı cepken giydirilmişti. Çeşit çeşit ganimet eşyalarını kimisi başlarında, kimisi ellerinde, kimisi kollarının altında taşıyordu.

O anda Muslihittin'in kulağında babası Kurt Ahmed'in, onu yirmi beş yıl evvel denize salarken, söylediği sözler durmadan çınlıyordu:

"Şayet bir gün padişah huzuruna çıkarsan yedi kere yer öpeceğini, bu suretle hünkârı ululayacağını asla unutma. Büyüklere peşkeş sun, âdettir. Anladın mı Muslihittin?"

Yirmi beş yıl sonra da olsa Kurt Ahmed'in dediği yerine geliyordu; Muslihittin Türk Sultanının yanına varıyordu. Yavuz Sultan Selim'den gayri diğer devlet büyüklerine, paşalara dahi peşkeş düzüp iki teknesini doldurmuştu.

Alay hâlâ ilerliyor, yol kenarlarına sıralanmış halk durmadan alkış tutuyordu:

- Yaşa! Varol!

- Kurdoğlu Reis sefa geldin!

- Bahr-i Sefid'in kurdu; göğsümüzü kabartırsın!

Muslihittin galiba ağlayacaktı; hiç böylesini aklından geçirmemişti. Demek ki o, artık Türk milletinin gönlünde yatar olmuştu. Ama ne yapmıştı, bu iltifata lâyık olmak için ne hizmet görmüştü? Bulamıyordu, anlayamıyordu; bu yüzden de eziliyor, utanıyordu. Avunmaya ihtiyacı vardı! Öyle olurdu; insanlar aşırı mutluluk duydukları zaman acılı anlarındaki gibi bir destek, bir yardımcı ararlardı. Acının da, mutluluğun da gerçek dostla birlikte paylaşılması gerekirdi.

- Reisim! Göğsüm kabarır! Bilmem ki, beni affeder misin?

- Kara Mahmut! Kara Mahmut Reis, sen misin? Nasıl geldin, neden geldin? Sen Rodos sularında dolaşmayacak mıydın?

- Reisim! Seni yalnız koyamadım. Rodos sularına Yahya Reis'i bırakıp ardını kolladım. Pek tedbirsiz çıkmıştın. İçim rahat etmedi Reisim. Taht şehri de olsa ben reisimi ellere bırakamam. Çanakkale'yi senden sonra geçtim, biraz evvel limana demir attım.

- Kara Mahmut, şimdi seni on gün hapis...

- Hapse de, kırbaca da razıyım Reisim!

- Kara Mahmut uzat alnını öpeyim; iyi ki geldin. Yoksa yürüyemeyecektim. İhtiyarlasam gerek, ayakta tutunamaz oldum. Sana ihtiyacım var Kara Mahmut Reis!

Esirler arada bir kucaklarında taşıdıkları altın ve gümüşle kaplanmış, içi kıymetli eşya dolu sandıkları omuzlarına almaya çalışıyorlar, sonra yorgunluklarını belli etmeden yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Aralarında Akdeniz'in şöhret sahibi İtalyan, İspanyol, Venedik, Fransız amiralleri, valiler ve kontları da vardı. Bunların hepsi Sultan Selim Han'a hediye edileceklerdi.

Altın ve gümüşten dokunmuş kumaş toplarını taşıyan köleler ise belki de saraya kapılanmanın sevincini yaşıyorlardı.

Esir grubunun içinde on beş kadar da kadın vardı. En kesat bir devrede dahi esir pazarlarında yüz dükadan aşağı satılamayacak cinstendi bunlar. Yüzleri örtülüydü; atlas urbalar giymişler, boyunlarını inci gerdanlıklarla süslemişler, bellerini bir kemerle sıkmışlardı.

Muslihittin, kendisini coşkunca karşılayan sarıklı, külâhlı, burmalı, baratalı İstanbul halkına durmadan selâm veriyordu; sağ eli inip kalkıyordu.

- Analar neler doğururmuş!

- Maşallah, nazar değmesin, aslan gibi!

Leventler de derinden derine Kurdoğlu'nun türküsünü söylüyorlardı. Mert, dopdolu, erkekçe bir sesti bu.

En önde giden, Kurdoğlu'na rehberlik eden tersane kâhyası ile liman ağası bile leventlerin burcu burcu deniz kokan türküsüne çoktan ayak uydurmuşlardı.

İşte İstanbul'da şenlik vardı; İstanbul halkı, bir ay evvelki büyük yangının acısını bir an içinde unutmuşa benziyordu.

Bab-ı Hümâyuna geldiler. Kapıdaki nöbetçiler selâma geçti. Birinci avluda ilerlediler. Bab-ı Selâmın önünde durdular.

Onları üçüncü vezir Pîrî Mehmet Paşa karşıladı. Berrak bakışlı, beyaz sakallı, insanı bir anda kendisine bağlayan bir devlet adamıydı Pîrî Mehmet Paşa.

- Safa geldin Kurdoğlu Reis; leventlerin şurada dinlensin. Sen reislerinle içeri geç. Saadetlû hünkârım sizi bekler!

Pîrî Mehmet Paşa ne kadar da ılık konuşuyordu? Kaptan-ı derya Küçük Sinan Bey'in aksine o, denizleri de denizcileri de anlamıştı. Hele ölümü hiçe sayarak en ufak bir şekilde devlet yardımı görmeden, Osmanlıların Akdeniz'de namını yaşatmaya çalışan Kurdoğlu gibi korsanlara hayrandı. İşte Pîrî Mehmet Paşa kaderin ender yetiştirdiği örnek bir insandı.

Kapı çavuşu gümüş çıngıraklı asasını vururken Kurdoğlu, Pîrî Mehmet Paşa'nın ellerine sarıldı. Bakıştılar ve konuşmadan hemen anlaştılar.

Leventler ve esirler birinci avluda kaldı. Muslihittin, Bizim Ali, Kara Mahmut, Küçük Ali ve diğer üç teknenin reisi, Bab-ı Selâmdan içeri girdiler.

- Sık ülen göz bağımı Kara Mahmut; iyice sık!

- Peki Baba; sen üzülme Baba!..

Bizim Ali'nin sesi güçlükle çıkıyordu. Bizim Ali göğsünü bile üfleyemiyordu.

Küçük Ali'nin ise gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Yelken gibi iri kulakları alabildiğine açılmıştı.

- Helâl olsun Reisim; vardık işte sultanın sarayına. Bize artık denizde ölüm yok diyiverelim!

İkinci avluda yürümeye başladılar. Etraflarına bakacak, etraflarını görecek halleri yoktu. Ak ağalar kenara çekilip yol açtılar. Enderun ağaları, saray çavuşları, hatta büyük rütbeli bostancılar çeşitli duygular altında onları gözlüyordu.

- Kurdoğlu Reis; işte saadetlû hünkârımız sizi şurada huzur-ı hümâyunlarına kabul buyurur. Mübarek eteklerini öpmeden evvel bana söyleyeceğin bir sözün var mı?

- Yoktur Paşa Baba. Biz deryadan gelmişiz, elbet huzura çıkarken kusurumuz olur; bunu da hünkâr af eyler. Eğer destur verirsen, başka bir zaman hanene varıp hatırını sormak isterim. Hem sen, hem de liman ağası beni kendinize borçlu kıldınız.

- Öyleyse Allah yardımcın olsun; dilediğin gibi konuş hünkârla.

Karşılarında Divan-ı Hümâyun duruyordu. Kubbesi, gayet zarif yapısıyla sanki onları selâmlıyordu.

İki nöbetçi mızraklarını kaldırdı. Kurdoğlu tereddüt etti. Yine de, sanki arkasından birisi itiyormuş gibi adımlarını sıklaştırdı. Sedef kakmalı aralık kapıdan içeriye girdiler.

- Gel bakalım Kurdoğlu Muslihittin Reis; bu ziyaretin makbulüm olmuştur!

Tok, duvarlara çarpa çarpa yayılan bir ses Muslihittin'i bir anda sardı. Aynı zamanda geçmişten gelen başka bir ses de beyninin içinde dolaşmaya başladı:

"Şayet bir gün padişah huzuruna çıkarsan yedi kere yer öpeceksin!.."

Muslihittin eğilmeye çalıştı; fakat dizlerine ne olmuştu, bir türlü kıvrılmıyordu!

- Affettim Kurdoğlu; yaklaş ve elimi öp! Reislerin dahi böyle yapsın!

Muslihittin eğilmeye çalıştı; fakat dizlerine ne olmuştu? Bir şey vardı. Uzanan eli öptü, başına koydu. Diğerleri de aynen onun gibi davrandılar. Galiba Bizim Ali Reis biraz sendeledi, hattâ elini göz bağına attı.

Sultan Selim atlas yastıklarla donatılmış bir divanda oturuyordu. Kaşlarını çatmadan, gözlerini kırpmadan, Akdeniz'de çalkalanmış bu korsanı, Kurdoğlu'nu süzüyordu.

Muslihittin evvelâ hünkârı pek seçememiş, daha doğrusu ona bakamamıştı. Şimdi başını yavaş yavaş kaldırıyor, tahta geçtiği üç yıl-

dan beri bir an dinlenmeyen, sert, azimkâr, mücadeleci, hattâ kolay kolay affetmeyen padişahı şeklen tanımaya çalışıyordu. Yine de bu kolay olmuyordu; cesareti bir noktada kırılıyor, kayboluyordu.

Sultan Selim'in belki de üzerindeki elbiseler eskiydi. Galiba kavuğu bile yıpranmıştı. Boynuna büyük bir altın kordon geçirmişti. Sol kulağında bir küpe vardı. Sakalsızdı, siyah bıyıkları çenesine kadar uzanmıştı. Omuzları çok geniş, boynu gayet kalındı. Farkında olmadan kuşağındaki bir hançerin sapını kavramıştı. Etrafındaki vezirler, paşalar ve ağalar ellerini göğüslerinde bağlamışlar, ayakta duruyorlar, bakışlarını asla yerden kaldırmıyorlardı.

- Kurdoğlu Reis; namın bize kadar geldi. Akdeniz'de yıllar yılı yelken açıp sayısız gazalar yaptığını, Rodoslulara aman vermediğini bilirim. Bu yüzden seni tanımak isterdim. Lalam Pîrî Mehmet izn-i şahanemi almak isteyince hemen destur verdim. Söyle bakalım, muradın nedir?

Padişah, hem Muslihittin'e, hem de reislerine sadece el öptürmüştü. Bu büyük bir iltifattı. Buraya kadar Kurdoğlu'na yar olan kaderi acaba bundan sonra da dostluğuna devam edecek miydi?

Dışarıda akan bir çeşmenin sesinden başka hiçbir ses işitilmiyordu. Bütün gözler Muslihittin'de olmalıydı. Herkes onu süzüyor, herkes onu gözlüyordu. Bir korsan ne biçim adamdı, bir korsan nasıl konuşurdu?

Artık susmanın yeri yoktu. Biraz geri çekildi, başını dik tuttu, kaşlarını hafif çattı:

- Cihan padişahına maruzatım vardır, dedi. Akdeniz'de levent gezsek de, haramî dolaşsak da asla devletimizi unutamayız, asla hünkârımızın dua ve yardımlarından uzak kalamayız. Lâkin biz ömrümüzü deryada geçirdiğimizden sözümüzde, hareketimizde bazen hâtâ eyleriz; onun için evvelâ bizi bağışla ey ulu sultan!

- Bağışladım Kurdoğlu; ne istersin benden?

- Padişahıma hediyeler getirdim; cariye, esir ve bazı ganimet eşyası. Sarayının bahçesinde leventlerimle beraber emrini bekler. Bunları kabul eyle padişahım!

- Kabul ettim! Tiz Muslihittin Reis'in getirdikleri içeri alınsın; sonra hepsini bir bir görürüm!

- Bir de teknelerimle Boğazı geçip Karadeniz'e açılmama, Sinop'a kadar uzanmama izin ver hünkârım.

- Karadeniz'de ne işin var senin? Orada av bulamazsın Reis.

- Padişahım, teknelerime levent toplayacağım. Gurbet ellerinde Türk'ten gayrisi bize yâr olmaz. Halbuki bizim cenkçiye ihtiyacımız vardır. Başka türlü küffara nasıl karşı koyarız?

Sultan Selim, Muslihittin'e birden cevap vermedi. Hattâ elini hançerinden çekip ona hayretle baktı. Ne kadar sade, ne kadar açık, ne kadar hilesiz konuşuyordu bu korsan? İspanyolları, Venediklileri, Papa'yı, en korkuncu Rodosluları yirmibeş yıl peşinde sürüklemiş, yalılar vurmuş, tekneler batırmış, ölümle alay etmiş, hiç yılmamıştı bu adam. Yavuz Selim bunları duymuş, bunları işitmişti. Zaten saltanatının ilk günlerinden beri Muslihittin'i çağırıp onunla donanma hakkında konuşmak istemişti. Fakat bir türlü kısmet olmamıştı. Evvelâ kardeşlerinin isyanı, sonra İranlılarla savaş, Yeniçerilerin durmadan baş kaldırması, idamlar, akan kanlar, dayanamayıp kendi hançeriyle öldürdüğü vezirler, paşalar hep yolunun üzerine dikilmiş, onu Kurdoğlu ve diğer namlı korsanlarla, denizcilerle uğraşmaktan alakoymuştu.

Boynunun damarları şişti; demincekki yumuşak sesinin aksine sert, hatta biraz hiddetli ve kıskanç bir sesle sordu:

- Kimsin sen Kurdoğlu? Kimsin? İsmini bilirim, namını bilirim ama seni tanımam! Kimsin; bu cesareti, bu sabrı nereden buldun?

- Basit bir korsanım ben padişahım. Eğer destur verirseniz; basit bir kulunuz da olurum. Lâkin canınızı sıkarsam hemen kalkar giderim.

- Gider misin? Ne haddine? Konuşacağız seninle! Söyle bana; kaç gemin var?

- Yirmiden fazla. Eğer levent toplamama izin verirsen otuzu da geçer.

- Ne yapacaksın bu kadar çok gemiyle? Devlet misin sen?

- Rodos'u alacağım hünkârım; Rodos'u! O beldeyi devletimize katacağım. Zaten yirmi beş yıl bunun için yaşadım.

- Ne dedin? Rodos'u mu alacaksın, ne cesaretle?

Kubbe altında birdenbire hava çöktü. Bir katran gibi siyah ve yapışkan oldu; alçaldı, omuzlara dayanılmaz bir ağırlık verdi.

Yavuz Sultan Selim hemen ayağa kalktı. Vezirler, paşalar ve ağalar bir anda yelpaze gibi açıldılar; eğildiler, büzüldüler.

Dışarıdaki çeşme hâlâ akıyordu. Padişahın arkasındaki tavana yakın kafesli, oymalı pencerede bir kıpırdama vardı. Başka bir salona açılan kapının yanında duran iki divan kâtibi ellerindeki hokkayı düşürmüştü.

- Halvet olsun! Herkes çıksın! Bu korsanla yalnız konuşacağım. Zinhar bizi kimse dinlemeye kalkışmasın! Pîrî Mehmet, sen de Kurdoğlu'nun reislerini leventlerinin yanına götür; arzuları varsa derhal yerine getirilsin. Şu tek gözlü korsana da derhal kavukla bir hilât giydirilsin! Hoşuma gitti; nedir onun adı?

- Bizim Ali Reis derlermiş ona Sultanım.

- Bizim Ali ha!.. Kocamış!.. Hâlâ mı Muslihittin'in ardından gitmekten vazgeçmez? Ey kocamış korsan, ey Bizim Ali cevap versene bana! Ne bulursun Kurdoğlu'nda?

Bizim Ali Reis saatlerden beri ilk defa göğsünü üfledi, başını iki yana salladı. Bir şeyler mırıldandı; güçlükle duyuldu, güçlükle anlaşıldı:

- Ben büyüttüm onu padişahım, ben büyüttüm Kurdoğlu'nu!

Hünkâr el çırptı. Hiddetle sevinç arası bir hissin etkisi altında divana oturdu. Geri geri yürüyen, eğilip kalkan vezirlerine, ağalarına baktı. Kurdoğlu ise ayakta dimdik duruyordu.

Sofa boşalınca, Sultan Selim elini tekrar hançerinin sapına attı:

- Reis, dedi, söyle, sen devlet misin?

- Hâşâ sultanım!

- Öyleyse Rodos'u almaya gücün nasıl yeter? Bunu cennet mekân dedem Fatih Sultan Mehmet Han bile yapamadı.

- Kinim vardır, ahdım vardır. Ben devlet değilsem de devletim vardır. Cihanın en ulu padişahının karşısındayım; ondan isterim Rodos'un zaptını. Ben kulunuz dahi, bir er gibi yardım ederim. Dişimle tırnağımla Rodos kal'asını kazırım!

Muslihittin bir anda öylesine heyecanlanmıştı ki, belki de ayakta duramayacaktı, kalbi tıkanıyordu. Yavuz Selim'e adeta yalvarırcasına bakıyordu. Onun ağzından çıkacak bir söz, Kurdoğlu'nun yirmibeş yıllık hayalini gerçek yapabilirdi. "Donanmam Rodos için denize açılacak, sen de onlara katıl, ben ise karadan askerimle gelirim." sözü Muslihittin için armağanların en büyüğü olurdu. Kırk beş yıllık ömrü bir anda renklenir, baharlanırdı. Bundan ötesini istemezdi. Ne yapacaktı; parayı, pulu, şöhreti ne yapacaktı?

İşte Yavuz Sultan Selim Han kıpırdıyordu, dudakları aralanmıştı; muhakkak "Evet" diyecekti. Böyle bir padişahtan başka bir cevap da beklenemezdi. Hem Rodos, Osmanlı devletinin bağrına saplanan bir hançer değil miydi?

- Olmaz! Rodos'tan evvel yapacağımız nice işler vardır! Yeniçeri makulesinin dört kere ayaklanması yüzünden Çaldıran'ı kazandığım, Şah İsmail'i yendiğim halde İran seferini tamamlayamadım. Mısır Memlûk devleti ise ardımızı sarmaya çalışır. Bunlar dururken Rodos'a yürüyemem. Hem Rodos kal'ası da çok muhkemdir. Oraya varıp da yüzgeri etmek asla benim şanıma yakışmaz! Bunları düşündün mü hiç Kurdoğlu Reis?

- Ben varım padişahım!

- Sen de yetmezsin! Donanmanın halini bilir misin?

- Gelibolu'dan geçerken gördüm hünkârım. Hattâ Kapudan-ı derya Sinan Bey'le konuştum.

- Ne anladın?

Muslihittin sallanıyordu. Yıkılmış, çökmüştü. İşte yine Rodos avucunun içinden kaçmış, kurtulmuştu. En fecisi, Kurt Ahmet'e verdiği sözü bir türlü yerine getirememiş olmasıydı. Fakat yine de yılmayacaktı; her şeyden evvel kendisi vardı, kendi gücü, kendi azmi elbet günün birinde Rodos'u ona aldıracaktı.

- Sualime cevap ver Reis! Donanmam hakkında ne düşünürsün?

- Şanınıza lâyık değildir padişahım! Rahmetli Kemal Reis'ten bu yana pek az iş görülmüştür.

- Ne yapmak gerekir? Açık konuş benimle.

- Gelibolu tersanesi ihtiyaca yetmez. Taht şehrinde, Haliç'te yeniden tersane kurulsun, mevcut tezgâhlar büyütülüp gözler ve mahzenler açılsın. Yeni gemiler yaptırılıp eskileri tamir ettirilsin. Bol miktarda, usta yetiştirilip ehil ellerde gemi donatılırsa donanmanın gücü artar.

- Pîrî Mehmet Paşa da böyle düşünür; ben de uygun bulurum. Elbet bu dediklerin yapılacaktır. Beş yüz gemim olacaktır! İşte sizin çarpıştığınız İspanyolu, Fransızı, Venediği, Cenevizi o zaman pes edecektir. Rodos'a gelince...

Yavuz sustu; yine hırslanmış, yine hiddetlenmişti. Hançerini gittikçe daha şiddetli sıkıyordu. Sanki onu koparacak, eritecekti.

- Baka Kurdoğlu; beni ileriyi görmeyen bir padişah sanma, karadaki askerlerimin kuvvet ve azameti kadar donanmanın da ehil kaptan ve reisler elinde küffara göz açtırmamasını isterim. Bilirim ki, kara kadar deryada da üstünlük sağlarsak devletimizi ayakta tutabiliriz. Allah izin verirse bunların hepsini yapacağım. Yeter ki bu can, bu tende dursun. Rodos ise derya kadar kal'a cengidir; onun için aylarca yetecek barut ister. Başka türlüsü mümkün değildir. İşte seni, ordularım ve donanmamla kuşatana dek Rodos'a saldırmaktan men ediyorum.

- Beni mi padişahım?

- Seni Kurdoğlu Reis! Bundan böyle bütün Türk Korsanları Ege sularında asla korsanlık etmeyecek! Emrimi bekleyeceksiniz; zamanı gelince size haber salarım.

- Padişahım! Padişahım! Ben asla Rodos'u almadan edemem. Ahdım vardır!

- Baka Reis; bana karşı kimsenin direnmesine asla rıza göstermem. Karşımdaki senin gibi Kurdoğlu Reis dahi olsa! Bunu böyle bilesin.

Muslihittin'in başı dönüyordu. Ya yakılacak, ya bağıracak, yahut buralarını delip geçecekti.

Gerisini hiç düşünmüyordu. Rodos elden gittikten sonra zaten bu dünyanın sonu gelmiş demekti.

- Sen Rodos'u baskınla da olsa tek başına çok güç alabilirsin Kurdoğlu! Belki de Rodos surları dibinde erirsin; vakitsiz gözlerini kaparsın. Halbuki sen hem bana, hem de devletine lâzımsın. Seni kaybetmek istemem. Bir Rodos'u seninle asla değişmem Kurdoğlu! Beraber varacağız Rodos'a, o hançeri beraber Türk'ün bağrından çıkaracağız; son emrim budur.

Yavaş yavaş sisler dağılıyordu. Muslihittin ayakta durabilmek için tutunacak bir destek bulabiliyordu. Yavuz Selim'in her kelimesi birer çivi gibi beynine çakılıp kaldığı halde demincekki uyuşukluğu kaybolmaya başlıyordu.

"Beraber varacağız Rodos'a!.."

Bu sözü vaktiyle Kemal Reis de söylemişti ona!.. Akdeniz'in o insafsız dalgaları, o birdenbire karşılarına dikilen kayalar olmasa, kader onu böylesine yetim bırakmayacaktı.

- Seni hizmetime alıyorum Kurdoğlu! İhsan-ı şahaneme mazhar olmuşsundur. Ehil ustalar teknelerimin adedini artırırken ehil reislerin de hem azaplara, hem de denizcilere hocalık etmesi gerekecektir. Kemal Reis'in yerini tutacaksın!..

Bu sefer Muslihittin kıvrandı, demincekten beri öyle sözler işitiyordu ki bir türlü nasıl hareket edeceğini kestiremiyordu. Anlıyordu. Padişahın ikinci bir emri çıkmadıkça bir süre Rodos'a baskın yapamayacaktı. Acaba Rodos baskınsız, Osmanlı ordusu da gelmeden alınamaz mıydı? Bundan sonra bunu düşünmesi gerekti. Bu yüzden de serbest olmalıydı; bir müddet daha devlet hizmetine girmemeliydi. Hem o, açık denizlere, emir almadan emir vermeye, gözünü diktiği yolda yürümeye alışmıştı. Nasipse çok daha ileri yıllarda devlet hizmetine girerdi. Şan da istemiyordu, mansıp da; ona Rodos'u versinler, yeterdi!..

O zaman diz çöktü; ellerini uzattı, belki hayatında ilk defa yalvardı:

- Hünkârım, kusurumu bağışla; seni sevdim ve saydım! Lâkin ben bir süre daha deryada levent gezmek isterim. Bunca yetişmiş Kemal Reis çırakları reislerin vardır. Diğer korsanlar da emredersen hizmetine girerler. Zaten donanmamızın ekseri reisleri korsanlıktan yetişme olmalıdır. Hele baştarde reisleri deryada nice yıllar pişmiş korsanlardan seçilmelidir. Zira donanmanın harekât ve sükûnu buna bağlıdır. Korsan hem derya ilmine vakıftır, hem de meşakkate ziyadesiyle katlanır!..

- Ya sen? Sen ne yapacaksın Kurdoğlu?

- İzin verirsen Afrika yalılarına çekilirim. Orada Barbaros Kardeşler diye anılan Oruç ve Hızır isimli iki korsan kulunuz daha vardır. Yiğit kişilerdir. Kısa zamanda cümle Türk korsanlarını etraflarına toplamışlardır. Bizler, Osmanlı uzanıncaya kadar gün batısında İspanyol'un, Fransız'ın, bilmem ne keferesinin kuvvetlenmesinin önüne geçeriz. Öyle ki, hiç değilse onlar ikinci bir Venedik olup devletimin karşısına bir duvar gibi dikilmesin. Başarır mıyız bilmem. Ama gayret ederiz Padişahım.

Yavuz tekrar ayağa kalktı. Bir süre derin düşüncelere gömülerek divanda dolaştı. Sonra Kurdoğlu'nun karşısına dikildi:

- Kalk ayağa Reis, dedi, makûl lâf ettin; hem bilgini, hem de cesaretini gösterdin. Bundan sonra katımda itibarın çok yüksektir. Seni

Kapıcıbaşılık rütbesiyle taltif ettim; hükm-i hümayûnum olmuştur. Senin için derler ki, Kurdoğlu Reis Akdeniz'de ebaanceddin kadîmden korsandır. Kâfirlerin kanını şürbedici bir civandır. Ol Rüstem-i Zal kahraman nice kere mel'unların teknelerini şikest edip kendilerini esir-i der-zencir kılmıştır... Şimdi ben de, seni gördükten sonra inandım ki, doğru söylerler. Ancak sen, derya ilminde mahir olduğun için Akdeniz yalılarında Maşrık'tan Mağrıb-ı zemîn ve Septe'ye dek seyreyleyip cümle limanları ve hatırnak yerleri bilip karanlık gecelerde dahi limanlara gemi ile girebilirsin. Bu yüzden bana söz ver, kavlimiz olsun; ne vakit haber salarsam donanma-yı hümâyunuma katılasın. Bir de Rodos hakkındaki emrimi asla unutmayasın!

Kurdoğlu ayağa kalktı. Kurdoğlu bir kere daha padişahın elini öpmek arzusuyla yandı. Hakiki bir er, hakiki bir hakan bulmuştu karşısında. Öyle ki, Sultan Selim bir daha tekrarlasa, artık İstanbul'dan ayrılmaz. Rodos'u almak için başka çareler düşünerek donanmanın emrinde kalırdı. Gözler doldu, dudakları kıpırdadı, sadece:

- Padişahım beni kul eyledin, dedi. Nereye gitsem, ne yapsam bilmem ki... Deryalar da bana bundan sonra zindan olur!

- Kurdoğlu; yakında Edirne'ye dönerim; orada daha sakin düşünür, hattâ başı koparılacak birkaç asinin icabına bakmak için tedbirimi alırım. Bu yüzden bir daha kim bilir ne vakit buluşuruz, bilmem. Onun için sana şimdi...

Yavuz Selim sustu, hattâ sözünün sonunu tamamlamadan elini çırptı, bakışlarını kapıya dikti; gür ve erkek sesiyle bağırdı:

- Kim var orada? Tiz Pîrî Mehmet Paşa ile tersane kethüdası huzuruma gelsin! Divan kâtipleri bile bulunsun!

Evvelâ Pîrî Mehmet Paşa gözüktü, arkasından tersane kethüdası girdi, sonra divan kâtipleri sendeleyerek sıralandılar.

- Kurdoğlu kuluma kapıcıbaşılık ihsan eyledim. Bunu herkes böyle bilsin. Kendisine iki kadırga donatılsın. Barut, gülle, top, kereste, cümle esliha dahi istediği kadar verilsin. Karadeniz'in bütün yalı beylerine ferman yazılsın; Muslihittin Reis'in levent toplamasına asla kimse mani olmaya kalkışmasın. Kurdoğlu Reis Karadeniz'e geçinceye kadar teknesi sarayımın önüne, yalı köşküne yanaşsın. Diğer reislerin tekneleri ise Haliç'e çekilsin. Bütün leventlerine ellişer altın dağıtılsın, Kurdoğlu'na bir sorguç ile bir hilat, diğer reislerine de birer hil'at giydirilsin!..

Pîrî Mehmet Paşa sevincinden gülümsüyor, tersane kethüdası hayretten gözlerini alabildiğine açıyor, divan kâtipleri ise durmadan yazıyordu...

- Pîrî! Bilir misin ki, bu Kurdoğlu da senin gibi düşünür!..

- Tahmin ederim Saadetlü Hünkârım!..

- Pîrî!.. Mert insanlar azaldı; sen Kurdoğlu'nu görmeden methini işitmiş, bana da nakletmiştin. Elhak, doğru söylemişsin! Gidinceye kadar Kurdoğlu senin misafirindir. Bizim Ali Reis de tersane kethüdasının konuğu olsun. Liman ağası geride duran kara gözlü, kara yüzlü reisi hanesinde ağırlasın. Diğer reislerin her biri muteber bir yerde barınsın!.. Bütün leventlerin iaşe ve ibateleri mîrîden temin edilsin. Oruç ile Hayrettin Barbaros kardeşlere dahi menşurlar yazılsın. Kendilerine hediyeler hazırlansın.

- Emirlerin başüstüne Saadetlû Hünkârım! Ne lâzımsa hepsi yerine gelir padişahım.

- Pîrî!.. Bugün ziyadesiyle haz ettim. Güvenim arttı; deryaları avucuma almış gibiyim!..

Yavuz Sultan, gözlerinde sevinç ışıkları parlayan yaşlı vezirine bir an baktıktan sonra, tekrar Muslihittin'e döndü; divanda duran elmas kabzalı bir kılıcı uzattı:

- Baka Reis, dedi, beni fazla coşturma, al bu kılıncı, kuşan!.. Ancak bu kılınç sana lâyıktır. Bir kere daha söylerim; senin de cümle peşkeşlerin makbûl-i hümâyûnum olmuştur. Hızır Barbaros ile Oruç Barbaros'a dahi söyleyesin; sizleri Allah'a ısmarlıyorum. Durmadan başarı sağlayasınız. Her neye ihtiyaç duyarsanız hemen eşiğime arz edesiniz. Duam sizinle biledir.

Muslihittin konuşamıyordu. Sadece uzandı, kılıcı aldı; öptü, başına koydu. Kılınç ateş gibiydi; hem dudağını, hem de alnını yakmıştı.

* * *

İstanbul boğazını geçmişler, Karadeniz'e açılmışlardı.

Buranın suları başka idi; Akdeniz'e benzemiyordu.

Muslihittin, bakışlarını sahile çevirmişti. Ufuklara da çevirse endişe duymayacaktı. Karadeniz'de basmak, basılmak yoktu; bu denizde korsanlık yapılamazdı. Karadeniz tamamen Türklere aitti; Karadeniz kendi deniziydi onun...

Koynundaki Sultan Selim'in fermanlarını okşadı. Dilediği yerden levent toplayabilecekti. Hem kendisine, hem de Barbaros kardeşlere öyle leventler bulacaktı ki, bunlarla bir orduyu devirebilir, donanmalar çökertebilirdi.

Fakat neye yarardı; Rodos'u bir süre vuramayacaktı.

Hünkâr ne derse desin, nasıl emrederse emretsin Rodos'tan asla vazgeçemezdi.

Yavuz Sultan Selim'di onunla konuşan; söz vermişti, elbet günün birinde sözünü yerine getirirdi. Yine de Muslihittin'in zamanın elinde daha fazla oyuncak olmaya tahammülü kalmamıştı. Acaba Rodos'a giden başka bir yol yok muydu?

Kulağında yaşlı bir vezirin biraz yorgun, fakat azimli sesi çınlıyordu şimdi. Üçüncü vezir Pîrî Mehmet Paşa ayrılırken onun sırtını sıvamış:

- Muslihittin Reis, demişti; senden ziyadesiyle hazzettim. Ne dileğin olursa bildir bana; yerine getirmeye çalışırım. Asla fütur getirme; ergeç arzun yerine gelecek. Pîrî seninle biledir!.. Yolun açık, alnın daima ak olsun Kurdoğlu!..

Muslihittin, Pîrî Mehmet Paşa'yı da çok sevmişti. Onun bembeyaz sakalı, sevgi taşıyan gözleri hep hayalinde canlanacaktı.

Sultan Selim yadigârı kılıcı okşadı, rüzgârı kokladı, ileriye, hep ileriye baktı. Şimdilik hedef Sinop'tu; en iyi leventleri orada bulacağına kaniydi.

Bizarta Baskını

KURDOĞLU yerleşmeden evvel Bizarta kalesi çok haraptı. Akdeniz'in coşkun dalgaları Bizarta sahillerini dövdüğü zaman kale sanki yıkılacakmış gibi sallanırdı.

Kalenin gündoğusu tarafında bir deniz kulağı vardı. Bu kulak, adeta büyük bir göl gibiydi; içinde çeşitli balıklar yaşar, çeşitli deniz hayvanları barınırdı. Oranın yosunu da, taşı da, kumu da başkaydı. Deniz kulağının ağzından içeriye kadırgalar dahi girerdi. İnce ve kısa bir şerit gibi uzanan kanal denizle gölü birleştirirdi.

İşte bu ağzın güney batısı tarafında eski Bizarta kalesi dururdu. Ağzın sol tarafına "Kosaybe" derlerdi. Etrafa serpilmiş Berberî ve Arap evleri, meyhane ve pazar yerleri, daha gerilerdeki sıra dağlar, Bizarta ve civarını süslerdi.

Bizarta Afrika sahillerinde Tunus'a bağlı liman şehriydi.

1516 yılının Ağustos ayıydı. Aylar birbiri üzerine devrilirken yepyeni, bambaşka olaylar da birbirini kovalıyordu. Akdeniz, fırtınalardan ziyade beşer rüzgârlarının altında çalkalanıyordu.

Kurdoğlu, Bizarta kalesinin tepesinden Akdeniz'e derin derin bakıyordu o gün. Denizi böylesine seyrederken bile zamanı dilediği gibi avucuna alamadığı için üzgündü. Çünkü zaman, önünde gittikçe korkunçlaşıyordu.

Ağır ağır geri çekildi. Galiba yorgundu. Aşkı arzuladığı halde ondan kaçan, gezintiye çıkmak istediği halde üşenen bir insanın kararsız hali vardı üzerinde. Beklediği birileri olmalıydı; beklediği, bir an evvel gelmelerini istediği birileri.

Bir kere de şehre ve limana baktı; elindeki kudreti hayalinden geçirdi. Şimdi otuzdan fazla galisi, altı binden ziyade levendi vardı. Ve artık Bizarta onundu. O anda limanda dört gemisi duruyordu. Bir

tanesi Yavuz Sultan'ın kendisine hediye ettiği otuz oturaklı bir baştarde idi. Diğer gemileri sefere çıkmışlar, Sicilya, Cenova, Venedik, Roma, Valansiya yalılarını vurmaya gitmişlerdi.

Sardunya, Messina, Balear adaları onun topları altında inliyordu. Çeşitli milletlerin çeşitli dilberleri ise kollarını açıp, çığlık çığlığa ona koşuşuyorlardı...

Kurdoğlu forsunu gören tekneler savaşmadan yelken indiriyorlardı.

Bizarta'da çeşitli milletlere mensup insanlar bir araya gelmişti. Araplar, Berberiler, Mor denen Endülüs Müslümanları ve nihayet Türkler.

Muslihittin birden elini kuşağına attı; dörde katlanmış bir kâğıdı çıkardı, kaşları çatılırken açtı ve okudu:

"Ey Kurdoğlu Muslihittin Reis!

Doğu illerine sefere çıkarım. Bu emr-i hümâyunumu alınca nerede olursan ol hemen harekete geçip Akdeniz'e açılan donanma-i hümâyûnuma katıl..."

Yavuz Sultan Selim'den gelen bu mektubu kim bilir kaç kere okumuştu; ezberlemişti. Sonunu tamamlamadı; tekrar katladı, kuşağına soktu.

- Arslansın diyiverelim Reisim, padişah gibisin; helâl olsun!..

Muslihittin, çarpık bacaklarını doğrultmaya çalışıp kulağını kaşıyan Küçük Ali'yi gülümseyerek süzdü:

- Küçük Ali, dedi, canımın sıkılmasını istemezsen, bırak peşimi!

- Dövsen de, sövsen de bırakamam Reisim. Bizim Ali Reis de böyle söyledi. Kara Mahmut Reis de sefere çıkarken böyle dedi. Kurdoğlu Murat Reis ise sıkı sıkıya tenbih etti.

- Görmez misin; harap Bizarta kal'asını bir güzel tamir ettirdik. Ehil birisini seçip buraya muhafız başı kılmak isterim. Senden uygununu da bulamam. Bundan sonra kal'a muhafızbaşı oldun Küçük Ali; Allah mübarek etsin.

- Allah mübarek etsin ama Reisim, ben kal'a işinden ne anlarım? Sen kökten esaslı birine ver burasını. Kısacası, ben kal'ada kalamam diyiverelim Reisim!..

Muslihittin yavaş yavaş taş merdivenlerden inmeye başladı. Kırk altı yaşında, şakaklarındaki aklar gittikçe çoğalan, yine de güçlü ve

heybetli Kurdoğlu anlıyordu ki, Kara Mahmut'tan sonra, ne yaparsa yapsın, Küçük Ali denen şu eciş bücüş adama da söz dinletemeyecektir.

Halbuki Muslihittin, kimlere hükmeder olmuştu ki!..

Kendisi de Barbaros kardeşler için levent toplayıp hünkârın hediyesi biri otuz, diğeri yirmi dört oturaklı iki tekneyle geri döndükten sonra otuzdan fazla gemisini Tunus limanına getirmiş, altı bin levendini karaya çıkarmış, Tunus Sultanı Ebu Abdullah Mehmed'in karşısına dikilmişti:

"- Bizarta'yı istiyorum, demişti, orada yataklanacağım, orasını kendi ülkemmiş gibi yöneteceğim!"

Sultan yutkunmuş, sultan tahtında ufaldıkça ufalmış, sonunda:

"- Topladığın ganimetlerin beşte birini verirsen razıyım." demişti. "Barbaros oğullarım nasıl Halkulvad'da hoşça vakit geçirirlerse sen de öyle yaparsın!.."

Halkulvad Bizarta'ya çok yakındı. Bizarta Halkulvad'ın batısına düşerdi. Bizarta'dan güneydoğuya doğru onbeş mil gidilince "Kıyım" ve "Zekuras" adalarına varılırdı. Bu adacıkların denizden olan kısmı taşlıktı. Kıble tarafı ise yataklık yerlerdi. Adalarla Mağrip arası geçit verirdi. En büyük tekneler dahi bu aradan kolayca geçerlerdi. Yine on beş mil doğuda "Fenari" ve "Ebu Ali" denen iki adaya varılırdı. Bu adalar "Garbil Milh" burnunun ucundaydı. Burada sular berraktı, âdeta denizin dibi görünürdü.

Kurdoğlu bu suları çok sever, zaman zaman oralarda boş yere dolaşır, hattâ balık tutar, avunurdu.

Garbil Milh burnunun gerisindeki "Garbil Milh" limanı da Afrika sahillerinin özelliğini taşıyan yerlerden biriydi. Bu limandan doğuya doğru otuz mil gidilince Tunus limanına, dolayısıyla Halkulvad'a varılırdı.

Şimdi Tunus sahillerinin altmış mil aralıklı iki ayrı yerinde, iki ayrı kardeşler âdeta hüküm sürüyordu. Barbaros kardeşler ve Kurdoğlu kardeşler.

Kuzey Afrika yalılarının Septe'den, Trablusgarp'a kadar diğer önemli yerlerinde ise İspanyollar, Fransızlar, Cenevizliler köprübaşı tutmuşlardı. Böylece Türk korsanlarıyla Avrupa devletleri arasında korkunç bir savaş başlamıştı.

Papa Onunca Leon ise, Roma'da, Vatikan'da hiddetinden yerinde duramıyor, zaman zaman Kurdoğlu aklına geldikçe uykuları kaçıyordu.

Çünkü Kurdoğlu ona, bir iki ay evvel, kollarının arasında uyuttuğu, şehvetin sarhoş edici oklarını sapladığı bir kontesle haber göndermişti:

"- Din işleriyle uğraşsın, ne kendi gemileriyle karşıma çıksın, ne de Rodoslu'yu, İspanyol'u, Cenevizli'yi, Fransız'ı kışkırtsın!.. Sonra dünyayı başına zindan ederim...!"

Kurdoğlu'na bir cevap gelmemişti ama, Avrupa devletleri, Kurdoğlu'nu bir an hatırlarından çıkarmaz olmuşlardı.

- Savul oradan. Reis'e ne bakıp durursun, sonra seni denize atarım diyiverelim!

Kurdoğlu kaleden dışarıya çıkmıştı. Ayaklarının altındaki çakıl taşlarını ezip ilerlerken her tarafı örtülü bir kadın adeta onun yoluna dikilmişti.

Kadın büzüldü, kadın içini çekti, kadın yandaki bir hendeğe girdi, âdeta kayboldu.

Afrika sahilleri yine çok ılıktı. Dağların serin rüzgârını, kum çölleri o mevsimde kendi sıcaklığı ile yıkıyordu.

Muslihittin kadına bakmadı. Muslihittin düşüncelerinden uzaklaşmak istemedi; ağır ağır yoluna devam etti.

İki gün evvel Sardunya'dan kalkan bir gemi ona bir misafir getirmişti. Vaktiyle kollarının arasında erittiği Sardunyalı Florinda, yeğeni Küçük Florinda ile haber göndermişti. Florinda babasından ve kocasından kalan büyük mirası Kurdoğlu'yla paylaşacağını bildiriyor, yalnız bir kerecik yanına gelmesini, eski günleri bir gececik dahi olsa beraber yaşamalarını istiyordu.

Fakat Muslihittin o sırada Florinda'yla uzun süre gönül eğlendiremezdi; sabırsızlıkla başka birilerini bekliyordu.

Hem, Florinda çok ateşli, aşk oyunlarının çok ustasıydı ama şimdi bir hayli yaşlanmış olmalıydı. Halbuki Küçük Florinda ne kadar taze, ne kadar fettan, ne kadar açgözlüydü. Hemen o gece, halasının gözyaşlarıyla yazdığı mektubu, hatta halasına verdiği sözü unutup Muslihittin'in kıvırcık saçlarını eliyle taramaya başlamıştı.

Küçük Florinda'yı yarın yolcu edecekti; bu yüzden bu gece de onun hatırını kırmamalıydı, gönlünü hoş etmeliydi.

- Helâl olsun Reisim! Ben olmasam şu hatunlar vallah seni gözleriyle yerler! Karadaki işimiz, deryadakinden de fazla diyiverelim!

Sardunya Bizarta'nın karşısına düşerdi; uygun rüzgâr çıkarsa Küçük Florinda halasının yanına çabuk varırdı. Başka korsanların kapmaması için bu aç gözlü küçüğün yanına kendi teknelerinden birini de katmalıydı. Yabancının eline geçerse acırdı doğrusu; zira Küçük Florinda'dan ziyadesiyle hazlanmıştı. Galiba Muslihittin ihtiyarlıyordu.

- Sana daha çok gençsin diyiverelim Reisim!

Yanında sekerek yürüyen, gözlerini döndürerek etrafını tarayan Küçük Ali içini mi okuyordu? Ona cevap vermedi; yoluna devam etti.

Küçük Florinda, göğüslerini uzun saçlarıyla örterek, pembe tenine en baş döndürücü kokular sürüp Kurdoğlu'nun evinde sabırsızlıkla sahibini bekliyor olmalıydı.

Kurdoğlu geçen yıl İstanbul'dayken Becâye önlerinde sol kolunu kaybeden Oruç Reis tamamen iyileşmiş, kardeşi Hızır Reis'le sefere çıkmış, sonra doğduğu adaya, Midilli'ye kadar uzanmıştı.

Bu sıralarda Kral Ferdinand ölmüş, yerine torunu, Türk korsanlarının Karlos dedikleri Şarl-Ken İspanya kralı olmuştu.

Muslihittin İstanbul'dan dönüşünde Barbaros kardeşleri yine Halkulvad'da bulmuş, onlara padişahın hediyelerini ve kendileri için ayırdığı leventleri teslim etmişti.

Barbaroslar da Kurdoğlu Bizarta'ya yerleşirken denize açılmışlar. İspanyollara büsbütün yaklaşmak için Becâye körfezi ağzındaki Cicel'i Cenevizlilerden almışlardı.

Oruç Reis Cicel'de kalmış, Hızır Reis Halkulvad'a dönmüş, on dördü kendisine, on dördü ise Muslihittin'e ait olmak üzere yirmi sekiz parça gemiyle Cenova sularına kadar uzanmıştı. Hep beraber kırk tekne aktarmışlardı. Bunlardan yirmi sekizi buğday, sekizi çuha ve savaş malzemesi, dördü de çeşitli mal ve kıymetli eşya yüklüydü.

- Bre kadın ne istersin bizim Reisten? Hemen savuş diyivereyim sana.

Limandan uzaklaşmışlar. Bizarta kalesini gerilerinde bırakmışlardı. Kale, hem limanı, hem de Kurdoğlu'nun servetini, barutunu ve silâhlarını koruyordu.

Şimdi de Bizarta'da boş yere geçen günlerine acımaya başladı. Fakat yapacak başka bir şey de yoktu. Seferdeki gemilerine haber salmıştı; onları burada beklemek zorundaydı.

Birden kulağında Yavuz Sultan Selim'in gür ve erkek sesi tekrar tekrar çınlamaya başladı. Sanki karşısındaydı, hançerinin kabzasını kavrayıp ona sesleniyordu:

"Ey Kurdoğlu Muslihittin Reis!

Doğu illerine sefere çıkarım. Emr-i hümâyunumu alınca nerede olursan ol, hemen harekete geçip Akdeniz'e açılan donanma-yı hümâyunuma katıl. Bütün korsan reislerine de haber sal; cümlesi senin gibi hareket etsin."

Yavuz, gönderdiği davetnamede ona böyle yazmıştı işte.

Gelen haberciyi geri gönderdikten sonra Hayrettin Barbaros'la uzun uzun konuşmuşlardı. Durumları hiç de uygun değildi. Oruç Reis Cezayir'de İspanyollarla çarpışıyordu. Tunus Sultanı da İspanyollarla anlaşıp Barbaros ve Kurdoğlu kardeşleri Afrika yalılarından uzaklaştırmak çarelerini araştırıyordu. Halkulvad'da, Bizarta'da, Cicel' de ve Cezayir'de kuvvet bulundurmak zorundaydılar.

Olayların gelecekte nereye yöneleceğini bilemiyorlardı. Yine de Muslihittin, Barbaros Hayrettin'den ayrılıp Bizarta'ya dönerken:

- Hakkını helâl et Hızır Reis, demişti, bütün teknelerim Bizarta'da toplanınca bir kısmını Murat Reis'in kumandasında bırakıp geri kalanlarıyla hünkârın emrine uyarım. Ordu sefere çıkarmış, donanmaya da iş düşermiş. Savaşın nereye açıldığını donanmaya katılınca öğreniriz. Devletim benden hizmet bekler. Söz verdim; giderim...

Hayrettin Reis ise:

- Ben ve ağam Oruç Reis hünkârın davetine uyamayacağız, demişti. Diğer Reisler de Afrika kıyılarını bırakamaz. Yalnız Pîrî Reis seninle bile gitsin.

İyi ki bu gece Küçük Florinda vardı; avunurdu onunla. Belki de birkaç gün daha geri göndermezdi. En iyisi de buydu.

- Kadın yaktım seni; gayri sabrım kalmadı.

Küçük Ali atıldı; bir duvarın arkasından her tarafı örtülü bir kadın çıkardı. Kadın hafif bir çığlık attı, yüzü açıldı.

O zaman Muslihittin kadını gördü ve güçlükle tanıdı:

- Zübeyde! Sensin ha? Neden gizlenirsin? Gel buraya!

- Reisim cesaretim yok sana sokulmaya; hem bizi görmelerini de istemem.

- Zübeyde, yaklaş bana. İyice aç yüzünü. Seni görmeyeli kaç yıl geçti; hatırlar mısın?

- Cerbe'de idin Reisim; on altı yıl evvel!

Küçük Ali Zübeyde'yi bıraktı. Muslihittin ilerledi; kadını ellerinden tuttu. Yine de Zübeyde başını çevirdi; yüzünü sakladı ondan. Fakat Kurdoğlu'nun gözlerinden kaçmadı. Zübeyde, vaktinden evvel yaşlanmıştı; zaman onu bir çığ gibi ezmiş olmalıydı. Kadının gözlerinin altı morarmış, göz kapakları şişmiş, yanakları çökmüştü. Şakaklarını öylesine korkunç çizgiler sarmıştı ki, bunlar yaşadığı hayat kadar derin, yaşadığı hayat kadar karışıktı.

Parmaklarının arasında eriyen zil sesleri, simsiyah saçlarına karışan al güller, omuzlarında aşkı haykıran al şallar, kalçalarının ardından sürüklenen sevda, şimdi Zübeyde'den tamamen uzaklaşmış kaçmıştı. Hattâ Zübeyde ufalmış, küçülmüştü.

Muslihittin sarsıldı. Zaman zalimdi, bunu biliyordu; fakat kendisi de nankör, hain ve bencildi. Niçin bugüne kadar Zübeyde'yi aramamış, onu avutmamış, korumamıştı?

- Hâlâ güzelsin Zübeyde, dedi, eskisinden daha olgun ve yakın.

- Yalan söyleme Reis; sana hiç yakışmaz!.. Ben, beni görürüm!.. Her şeyimi kaybettim; gençliğim; güzelliğim, param, en acısı aşkım gitti elimden.

- Konuşma böyle Zübeyde; hele burada sırası hiç değil.

Zübeyde etrafına bakındı. Onları gözleyen kimse yoktu. Limanda tekneler mal boşaltıyorlardı. Kurdoğlu'nun dört gemisinde de nöbetçi leventler dolaşıyordu. Kalede gözcüler ve muhafızlar vardı. İnzibat işleriyle görevli leventler ise şehre dağılmış olmalıydılar. Sadece sekiz on kadın, yüzlerini açmışlar, hatta eteklerini kaldırmışlar, uzaktan ağızlarını ıslatarak Kurdoğlu'nu seyrediyorlardı.

- Sen nerede isen ben oradayım Reisim. Bizarta'ya yerleştiğini öğrenince de yürüye yürüye geldim buraya. Param da tükenmiş, annem de ölmüştü. Gizli bir meyhanede çalışmaya başladım.

- Raks mı yapıyorsun orada?

- Hayır; artık kimse beni seyretmez oldu. Şarap satıyorum, sonra da...

Zübeyde sözünün sonunu tamamlamadı, fakat Muslihittin bunu gayet iyi anladı. Melez ırkın, Berberî ve Arap karışımının en güzel örneği olan Zübeyde, şimdi ölüm mahkûmlarının barındığı gizli bir meyhanede hizmetçilik ediyordu. Sonra da kalçalarına atılan çimdiklere ses çıkarmıyor, kucaktan kucağa dolaşıyor, sonunda ağzından

salyalar durmadan akan, gözleri irinli, belki de ömründe hiç yıkanmamış kıyı soyguncusu sarhoş bir gemicinin kolları arasında güçlükle hatırlayacağı bir yerde sabahlıyordu. Zübeyde'nin artık evi yoktu, hatta üzerindekilerden başka elbisesi de yoktu. Zübeyde sabahları, taşların ve dikenlerin sırtını deldiği bir kovukta zorla uyanıyor ve gemicinin üzerine sinen pis kokusuyla midesi bulana bulana yine o gizli meyhanenin yolunu tutuyordu.

Bütün bu acı hayat hikâyesini ise bilmeyerek, istemeyerek de olsa, Muslihittin yaşatmıştı ona, Kurdoğlu'nun amansız, derman kabul etmeyen aşkı, Zübeyde'yi yerden yere vurmuştu.

- Reisim; bakma öyle sakın bana, içini karartma.

- Zübeyde; yeter bu kadarı. Söyleme bana başka bir şey. Şimdi beraber bizim eve gidelim. Bu gece karşılıklı oturur, eski günleri anarız. Sen yine bana rakslarının en güzelini yaparsın. Berberiye ülkelerinin, Endülüs'ün dilberi Zübeyde! Bilemezsin, insanı nasıl da kendine çekiyorsun sen.

- Hayır Reisim! Yine yalan söylüyorsun. Boş yere ne kendini, ne de beni avut! Sana artık benim ne verecek kadınlığım, ne de gösterecek raksım var. Yalnız kendini koru, kardeşin Murat Reis'e dikkat et! Tehlikedesiniz Reisim.

- Kim bana dokunabilir? Kim kardeşime el sürmeye cesaret eder?

- Levent Recep!

- Levent Recep mi? Nerede o?

- Burada, Bizarta'da.

- Yerini biliyor musun?

- Evet, çalıştığım meyhanede gizleniyor. Etrafına da bir yığın kıyı çapulcusu toplamış. Senden intikam almak için yemin etmişler: Seni haklayamazlarsa Murat Reis'i vuracaklarmış; kardeşinin acısına dayanamazmışsın. Levent Recep Rodoslulara haber salıp sizi tuzağa düşürdüğü zaman Kurdoğlu Murat, büyük bir talih eseri kurtulmuş!

Muslihittin bir an gözlerini kapadı, derin bir düşünceye daldı. Altı yıl evvelinin bütün acı anıları olduğu gibi beyninde canlandı. Kardeşleri Mustafa ve Muzaffer boş yere hayata gözlerini kapamışlardı. Buna sebep olanlar ise hâlâ yaşıyorlardı. Rodoslusu da duruyordu, Levent Receb'i de!.. Anastasya'yı bilemiyordu; sağ mıydı? Kardeşlerinin ölümünde acaba onun hissesi de var mıydı, hâlâ anlayamamıştı!

Gözlerini açtığı zaman dudakları büzülmüştü, şakakları zonkluyordu.

- Düş önüme Zübeyde, dedi, beni o gizli meyhaneye götür.

- Helâl olsun Reisim; ben de şuradan yirmi otuz kadar levende haber vereyim.

- Ne işe yarayacak onlar Küçük Ali?

- Hep beraber namertlerin hesabını görürüz diyiverelim!

- Küçük Ali; ben bir avuç çapulcunun karşısına leventlerime güvenerek çıkmam! Anlamadın mı hâlâ? Sen de kal.

Küçük Ali iki eliyle iki kulağına birden yapıştı. Göz bebekleri bir saat rakkası gibi iki yanına durmadan gidip gelmeye başladı. Muslihittin ise Zübeyde'nin bileğini kavramış, onu adeta sürüklüyordu.

Şehri aşağı yukarı aynı şekilde geçtiler. Muslihittin'in bir çılgın gibi bir kadını götürdüğünü gören esirciler korkudan bir kenara çekiliyor, başlarında kocaman su testisi taşıyan yaşlı Arap kadınları testilerini düşürüyor, sokak ortasında saç kazıyan berberler müşterilerinin çıplak başlarını usturalarıyla yarıyor, Kur'an-ı Kerim'i yastık yapıp uyuyan berduşlar yerlerinden sıçrıyordu.

Yer yer çukurlar açılmış bir yoldan geçip harap bir evin önüne gelince Zübeyde soluyarak diz çöktü:

- Burası, diye inledi, burası!.. Yalnız varma Reisim üzerlerine, ne olur yalnız girme!

Muslihittin hemen onu bıraktı; kadın yüzü koyun yere kapaklanırken harap evin çökük kapısını bir tekmede devirdi.

Aşağıdan küf ve idrar kokusu geliyordu. Birisi, boğazlanıyormuş gibi hırlıyordu. Bir şarap fıçısının yuvarlandığı duyuluyordu.

Boşlukta bir kama parladı; Muslihittin kamayı tutan eli kavradı ve sahibini bir solukta duvara çarptı.

Hiç vakit kaybetmedi; alt kata, mahzene inen tahta merdivenlere basmadan sıçradı: Karşısına çıkan ikinci bir kapıyı bir omuz darbesiyle açtı, bağırdı:

- Kimse kıpırdamasın!..

Tavanda bir yağ kandili yanıyordu. Gölgeler sahiplerinden evvel yerlere serilmişti.

Boş şarap fıçılarının üzerinde belki aylardan beri duran yemek artıkları vardı. Kedi ve köpekler birbirlerine hırlayarak bu artıkları

yemeye çalışıyorlardı. İki iri fare kendinden geçmiş bir yalı soyguncusunun kulaklarını kemiriyordu.

Yarı kin, yarı korku, yarı hayret taşıyan, balgamla karışmış bir ses sinsi sinsi etrafa yayıldı:

- Muslihittin Reis!.. Kurdoğlu Muslihittin Reis!..

Gözler donuklaşmış, ellerdeki şarap tasları sallanmaya başlamıştı.

Mahzendekilerin çoğu illetliydi; kimisinin dizi, kimisinin yanağı cerahatliydi.

Bir köşede büyük abdestini yapan bir ölüm kaçkını uçkurunu bağlamadan ayağa kalkmış, ellerini koklamaya başlamıştı.

- Kurdoğlu Muslihittin Reis!..

Şaşkınlıkları hâlâ devam ediyordu. İçlerinde kıpırdayan, etrafına bakınan pek az kimse vardı. Elini silâhına atan henüz çıkmamıştı.

- İşittim ki, beni veya kardeşimi öldürmek istermişsiniz. Levent Recep dediğiniz şu kahpenin peşine düşüp ondan daha kahpece bir iş yapmaya kalkışırmışsınız! İşte geldim; kim bileğine güvenirse dikilsin karşıma. Lâkin levent Recep'le görülecek küçücük hesabımıza kimse engel olmaya kalkışmasın!

Levent Recep, bir köşede dizlerinin üzerinde oturuyordu. Sağ kolu dirseğinden itibaren yoktu. Gözlerini alabildiğine açmıştı. İki yanına doğru sallanıyor, derin derin soluyordu.

Kurdoğlu ilerledi. Levent Recep büsbütün soludu, gırtlağını yırtarcasına bağırdı:

- Gebertin onu! Durmayın, çullanın üzerine! Kavlimiz böyle miydi?

Hiç kimse yerinden bile kıpırdamadı; büsbütün şaşırmışlar, donup kalmışlardı sanki!

Muslihittin bir şarap fıçısını diziyle yuvarladı. Kedi ve köpekler ürktü. Fareler kedilerin peşinden koşmaya başladı.

O zaman Recep ayağa fırladı, sol eliyle kuşağındaki kamaya sarıldı. Fakat Kurdoğlu'nun elinin yanıyla gırtlağına indirdiği bir darbe karşısında gözlerine sanki siyah bir perde indi, nefessiz kaldı:

- Yapma!.. Dokunma bana!.. Yapma!..

- Meraklanma seni öldürmeyeceğim. Çünkü kurtulursun. Yalnız her karşılaşmamızda bir yerini yok edeceğim!

Muslihittin Receb'i yakasından çekti. Bu sefer sol kolunu dizinin üzerine yatırdı; sadece bastırdı. Bu çatırdı duyuldu. Levent Receb'in sol kolu hem omuzundan çıktı, hem de dirseğinden ikiye ayrıldı...

- Kaldırın bu iti; nereye isterseniz oraya atın. Sonra da hemen bu akşam şehirden çıkıp gidin. Yarın sabah birinizi dahi Bizarta'da görürsem hepinizi toplatır, derinizi yüzdürürüm!

Bu, onun gururuydu; Anastasya'nın daima söylediği, sonunda pişman olacağını bildirdiği yersiz gururu...

Levent Recep yere serilmişti. Göğsünün üzerine bir şarap fıçısı yuvarlanmıştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Sanki mahzen çökmüş, herkes altında kalmıştı. Yağı mı bitmişti yoksa bilinmeyen bir yerden esen rüzgârın tokadıyla ürkmüş müydü; tavandaki kandil bile titremeye başlamıştı.

- Sana ne diyiverelim Reisim? Seni doğurduğu için helâl olsun anana.

Muslihittin eli kamasında olduğu halde arkasında duran Küçük Ali'ye bakmadan geri döndü. Tahta merdivenleri ağır ağır çıktı. Sokak kapısının önünde hâlâ yüzükoyun yatan Zübeyde'yi kollarının arasına aldı. Birkaç levendin duvarlara yapışırcasına kendilerini gizlemelerine aldırmadan evine doğru yürümeye başladı.

* * *

Aç gözlü Küçük Florinda duvarları yumrukluyordu. Muslihittin'in geldiğini duymuştu. Kızıl saçlarıyla örttüğü diri göğüslerini bir an evvel, şakakları kırlaşmış korsana gösteremediği için çırpınıyordu.

Aç gözlü Küçük Florinda dışarı fırlayıp evin içinde Kurdoğlu'nu aramaya kalkışmışsa da oda kapısının eşiğinde oturup kendisine sırıtan Küçük Ali'yi görünce içeri çekilmiş, ağız dolusu küfürleri peşpeşe sıralamaya başlamıştı.

Hâlbuki yandaki odada Kurdoğlu, iyice yıkayıp yeni elbiseler giydirdiği Zübeyde'yi bir sedire uzatmıştı. Zübeyde Muslihittin'e başını çevirmişti; yüzünün görünmesini istemiyordu. Siyah saçları yer yer, çizgi çizgi olmuştu; arasını aklar kaplamış, rengini soldurmuştu.

- Git Reis; seni yandaki odadan bir kadın çağırır. Hem de genç olmalı. Vaktini benimle ne harcarsın?

- Bu geceyi beraber geçireceğiz Zübeyde.

- Kendini suçlu mu sanırsın Reisim? Sakın böyle bir şey düşünme; ben sadece hayatımı yaşadım. Senin ne kabahatin var? Git hadi onun yanına; daha fazla duvarları yumruklatma.

Kurdoğlu elini uzattı; Zübeyde'nin saçlarını okşadı. Zübeyde ise büsbütün ufaldı, büsbütün eridi; başını yastıklara gömdü. Galiba ağlıyordu. Gözlerinde toplanan, sonra taşıp kayan yaşlar, yılların üst üste yığdığı pası temizlemeye çalışıyordu.

- Benim sana verecek hiçbir şeyim yok Reisim; oyalayamam seni daha. Zamanına yazık değil mi? Kurdoğlu Muslihittin gibi bir korsan, gecesini boş yere geçirir mi hiç? Hadi git, git yandaki kadına!..

Acaba Zübeyde'nin dudaklarından çıkan bu sözler, içinin de duygusu muydu? Kurdoğlu bunu araştırmadı bile. Zübeyde'nin başını çevirdi; onun diretmesine aldırmadan evvelâ kulak memesinden, sonra da yer yer çatlak dudaklarından öptü.

Kadın her konan öpücük karşısında kalbinin üzerine bir ok saplandığını hissederek, zevklerin en koyusuna gömülüp boğulacağını sanarak inledi.

Yine de aklından çıkmıyordu, yine de biliyordu; Kurdoğlu ona sadaka veriyordu.

- İstemem, istemem, yapma Reisim!..

Muslihittin doğruldu; yüzünü elleriyle kapatan kadının aralık kalan çöküк göğsünü okşadı. Sonra elini kuşağına soktu; oradan bir gerdanlık çıkardı. Bu oğlu Hızır'ın doğduğu sırada Ahu'ya vermek istediği, fakat veremediği, yüzlerce duka değerinde bir gerdanlıktı:

- Zübeyde; çek ellerini, uzat başını. Yalan söylemeyeceğim; başkası için hazırladığım halde bende kalan şu gerdanlığı, seni tekrar görmemin hatırası olarak boynuna takacağım. Seni hiç bırakmayacağım; bundan sonra ömrünün sonuna kadar rahat edeceksin. Bir korsanın dahi bir kadının şefkatine ihtiyacı olduğunu unutmayacaksın.

Kurdoğlu'nun sesi hiç de yumuşak değildi. Sanki başka birisine sesleniyor, onun duymasını, onun anlamasını istiyordu.

Muslihittin gerdanlığı takarken kadın tamamen teslim olmuştu. Ellerini yüzünden indirmiş, çizgilerle kaplı şakaklarını, morarmış göz altlarını, zayıflıktan pörsümüş derilerini Muslihittin'in önüne sermişti. Hatta etrafını saran havayı öylesine ciğerlerine doldurmuştu ki, sarhoş olmuş, ne yapacağını şaşırmış, gerçeği unutmuştu.

Yerinden fırladı; geçmiş günlerin şuhluğu, ateşliliği ve diriliğiyle Muslihittin'in boynuna sarıldı; gücünün yettiği kadar onu sıktı, göğsünü göğsünün üzerinde eritmeye çalıştı. Kabil olsa, o göğsü yarar, içeri girer, bir daha hiç çıkmazdı.

Fakat çabuk yoruldu; dizlerine bir kesiklik geldi, yere çöktü.

Muslihittin hemen onu kaldırdı, tekrar sedire yatırdı, yanına oturdu:

- Dinle Zübeyde, dedi, istersen biraz daha konuşalım; birbirimize anlatacağımız çok şeyler olsa gerek.

Yandaki odada aç gözlü Küçük Florinda duvarları yumruklar, Kurdoğlu'nun hasretiyle Akdeniz güneşinin kızıştırdığı aşk türkülerini durmamacasına söylerken onlar, sabaha kadar yanyana kaldılar; bazen geçmiş günleri, bazen geleceği dile getirdiler. Zübeyde tamamen halsiz düşüp derin bir uykuya gömüldüğü, köşedeki şamdanların mumları tükenip söndüğü halde Muslihittin gözlerini kırpmadı.

Yandaki odada bir kadın vardı; Kurdoğlu'nun attığı aşk zehirinden çılgına dönmüştü. Şu sedirde bir kadın vardı; Kurdoğlu uğruna çökmüş, bitmişti. Menteşe sahillerinde kaybolan bir kadın vardı; Kurdoğlu için inlemiş, tırnaklarıyla kumları kazımıştı. Sardunya adasında bir kadın vardı; bütün servetini paylaşmak için Kurdoğlu'nu bekliyordu. Valansiya körfezine bakan küçük bir adada bir kadın vardı; Kurdoğlu bir gün gelir diye umuyordu. Roma sahillerinde bir kontun karısı vardı; Papa Leon'a, her türlü tehlikeyi göze alarak Kurdoğlu'nun emrini götürmüştü, şimdi de kocasının yanında bütün arkadaşlarına iri bir pençenin çıplak vücutta dolaşışının sihrini, ustalığını ve hazzını anlatıyordu. Dahaları da vardı; birbirlerinin saçlarını başlarını yoldukları halde, Kurdoğlu bir kere daha yanlarında bulunsa, ikisini, üçünü birden sevse hiç seslerini çıkarmayacaklarına dair yemin edenler, dolgun kalçalarını şiltelere gömüp Kurdoğlu'nun hayaliyle yaşayanlar, memelerini Akdeniz'in kopkoyu tuzlu sularında ıslatıp Kurdoğlu'nun gölgesini arayanlar, âşıklarıyla sevişirken kendilerini, Kurdoğlu'na teslim ediyormuş sananlar, kocaları lordları, Kurdoğlu'nu bulup şatolarında misafir etmezse bir daha yatak odalarına sokmayacaklarını söyleyenler vardı...

Fakat bunların dışında bir kadın daha vardı; Kurdoğlu onu düşünmek istemediği halde bir türlü beyninden atamıyordu. Hâlbuki bu kadın, lânetlenmişti; bu kadın onda hiçbir iz bırakmamalıydı.

Sadece çocuklarının annesiydi; o kadarla kalmalıydı. Yine de bu kadını kovsa da, silkelese de bir türlü içinden çıkmıyordu...

İşte 1516 yılının dört Ağustos sabahı, Muslihittin böyle duygularla sırt üstü uzanmış yatıyordu.

- Reis; kal'adan haber saldılar; ufukta birtakım gemiler gözükmüş!

Küçük Ali sesleniyordu. Muslihittin sıçradı. Uykudan uyanmış gibi bir an olup biteni anlamaya çalıştı, sonra hemen kapıyı açtı:

- Kimmiş, bizimkiler miymiş?

- Pek seçilmezmiş Resim; kal'adakiler senin gelmeni istiyorlarmış diyiverelim.

Muslihittin oyalanmadı; silâhlarını kuşandı. Zübeyde'nin uyanmamasına dikkat ederek derhal dışarı çıktı. Sahile vardığı zaman limanda bir telâş, kale muhafızlarında bir şaşkınlık sezdi. Kale muhafızbaşılığı yapan Yandım Hasan Reis onu, boynunu dik tutmaya çalışarak karşıladı:

- Fransızlar! dedi.

- Fransızlar mı?

- Beli Reis; altmış parçadan fazla teknesiyle Fransız keferesi, Bizarta'yı kuşatmaya çalışır!

- Nasıl olur? Sen hayal görmeyesin Yandım Hasan?

Bizim Ali Reis oradaydı, göğsünü üfleyip Kurdoğlu' nun vereceği emirleri büyük bir soğukkanlılıkla bekliyordu.

Muslihittin koşarak taş merdivenleri çıktı; kalenin en üstünden, bir mazgala kollarını dayayarak derin derin, acı acı Akdeniz'e, gelen gemilere baktı.

Doğruydu; bunlar Fransız bandırası taşıyan otuz kadırga ile otuzüç kadar mavna idi. Gittikçe yayılıyorlar, gittikçe Bizarta sahillerine ve limanına sokuluyorlardı.

Muslihittin donup kalmıştı; hiddetinden ziyade bir kararsızlık, bir ürkeklik vardı üzerinde. Bir an titrediği, gözlerini kapadığı görüldü. Korkuyor gibiydi. Hattâ ağlıyordu.

- Ne yapacağız şimdi, ne yapacağız? Nasıl davranacağız? Tam altmış üç pare dev gibi gemiler bunlar!.. Yazık, çok yazık oldu bana!..

Kendi kendine söyleniyordu; çaresiz kalmışa, kadere boyun eğmişe, kapana kısılmışa, ümidini tüm tüketmişe benziyordu.

Birden toplar gürlemeğe başladı. Altmış üç Fransız harp gemisi evvelâ Bizarta'yı gülle yağmuruna tutmaya çalışıyordu.

- Reis; biz de ateşe başlayalım mı?

Bu sefer yüzünü elleriyle kapamıştı; hiçbir emir vermiyor, veremiyordu.

İşte nihayet Akdeniz'in kurdu, korkuyu tatmamış, ölümü hiçe saymış, kralları bile titretmiş amansız korsan Kurdoğlu Muslihittin Reis galiba cesaretini yitirmiş, hiçbir şey yapmadan teslim olmaya karar vermişti.

Leventler, kale muhafızları geri geri çekildiler. Çarpık Süleyman iki omuzunu birden düşürdü. Çok usta Hamza Usta bileğine doladığı fitili dişleriyle kemirmeye başladı. Berber elindeki usturayla başını kazıyacak, belki de kesecek birini arıyordu. İmam tesbihini kaleden aşağıya fırlattı. Yandım Hasan Reis ise dikildi, dirileşti, irileşti:

- Ülen Küçük Ali; göz bağımı bağla, Ülen Küçük Ali ne oyalanırsın? Sana söylerim; göz bağımı iyice düğümle derim.

Fransız filosunun yelkenleri inmişti. Pruva topları hiç durmadan atışa devam ediyordu. Gülleler düşüyor, gülleler suları kabartıyordu. Güvertedeki zırhlı askerlerin güneşten parıldayan kılıçları bile seçiliyordu. Bizarta ise kaynıyordu. Şehirden derin bir uğultu geliyor, limanda boş bırakılmış sandallar birbirine çarpıyor, omuzlarındaki yükleri fırlatıp atan hamallar kaçıyor, tüccar gemilerinin reisleri, mallarının üzerine çıkmış bağırıyordu. Bizarta kalesi ise hâlâ susuyordu.

Kaledekiler isyan edeceklerdi; yirmi altı yıl peşinde gittikleri, bir emrini iki etmemeye çalıştıkları Kurdoğlu denen şu adamı kıskıvrak yakalayıp, kadınlarla düşe kalka ilikleri erimiş şu erkek taslağını bir yere bağlayıp başlarının çaresine bakacaklardı...

- Aptallar, sersemler!.. Niye böyle benden uzaklaşırsınız? Şimdi hepinizi delik deşik eder, kal'a bedeninden aşağıya sarkıtırım!.. Bakın gözlerime; niçin üzüldüğümün, niçin titrediğimin, hattâ niçin için için ağlamakta olduğumun farkında değil misiniz? Ben Kurdoğlu Muslihittin Reis'im; sanırdım ki, değil küffar gemileri, hattâ kral, padişah donanmaları bile Kurt başlı forsumu görünce bir kenara siner! Hâlbuki bunlar, benim yataklandığım bir yere sokulmak, baskında bulunmak, cesaretini kendilerinde görebilmişler! Yazıklar olsun bana; demek hâlâ Akdeniz'de kendimi tanıtamamışım! İşte bunun

için inlerim. Şimdi bu Fransızların hesabını göreceğim; ölünceye kadar unutamayacakları bir ders alacaklar benden...

Muslihittin olanca şiddetiyle mazgala bir yumruk indirdi; sonra daha fazla oyalanmayıp gırtlağını yırtarcasına bağırdı;

- Çarpık Süleyman!

- Buyur Reis, affet Reis!

- Derhal limana in; padişahın hediye ettiği otuz oturaklı baştardeyi deniz kulağına çektirt, diğer üç tekneyi baştan kara ettirt. Sonra bütün leventleri toplayıp, forsalarla birlikte hemen kal'aya gel.

- Başüstüne Reis; affet Reis!

Çarpık Süleyman bu sefer iki omuzunu birden doğrultarak koşmaya başladı.

- Hamza Usta!

- Buradayım Reis, bağışla Reis!

- Kal'adaki topçularına söyle; kuru sıkı atışa başlasınlar. Gelişi güzel gülle savursunlar. Lâkin Çarpık Süleyman işini bitirinceye kadar Fransızları limana sokmamaya çalışsınlar.

- Hemen Reis, bağışla Reis!

Çok usta Hamza usta bileğindeki fitili beline dolayıp sevincinden tek ayağı üzerinde sekerek uzaklaştı.

- Yandım Hasan Reis!

- Geldim Reis, hoş gör reis!

- İki yüz kadar muhafız toplayıp dışarı çık. Fransız keferesi karaya asker dökünce karşı koyarmış gibi davran, sonra geri çekilip kal'aya gir!

- Şimdi Reis, hoş gör Reis!

Yandım Hasan Reis baratasını kulaklarına kadar geçirip topuklarıyla arkasını döverek seğirtti.

- Bizim Ali Reis, eski yoldaş! Sana da iş düşer; şehre var, inzibat leventleriyle birlikte eli silâh tutan yerlileri topla, şeyhleri etrafına al, bizi uzaktan gözle. Haberimizi bekle.

Bizim Ali Reis sadece bir kere göğsünü üfledi. Sonra başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

- Küçük Ali!

- Buradayım diyiverelim Reisim, kusurumuzun affını isteyiverelim Reisim!

- Küçük Ali; çekil karşımdan, bir daha sokulma bana.

- Sen ne dersen de, ben senin yanından bir adım öteye gitmem diyiverelim Reisim.

- Kulaklarını keserim Küçük Ali!

- Helâl olsun diyiverelim Reisim!

Hamza ustanın topları atışa başlamıştı. Kalede yine de hafif bir şaşkınlık ve sessizlik vardı. Birazdan en aşağı on iki bin Fransız askeri karaya çıkacaktı. Onlar ise bin leventten fazla değillerdi. Bu kadar az kuvvetle, üstelik düşman gemilerinin yanaşmasına karşı koymadan, nasıl dayanacaklar, nasıl başarı sağlayacaklardı?

Üstelik Bizarta kalesi eskiydi; uzun süre top ateşine dayanamazdı. En iyisi içerlere çekilmek, Kurdoğlu'nun seferde bulunan diğer gemilerinin imdada gelmesini beklemekti. Zaten haber salınmıştı; kısa zamanda Murat ve Kara Mahmut Reis kumandasındaki teknelerin hepsi Bizarta'ya dönecekti!

Fransız gemilerinin gülleleri limanı iyice karıştırdı... Bir tüccar gemisi battı, inilti ve küfürler birbirini kovaladı.

On Fransız kadırgası iyice sokuldu. Diğerleri ise yalıları, bütün Bizarta limanını kuşattı.

Kalenin taş merdivenlerinde, mazgal başlarında ise koşuşmalar duyuldu. Bir tüfek patladı, bir ok vınladı...

Çarpık Süleyman gözüktü:

- Baştarde kulağa çekildi; bütün levent ve forsalarla kal'aya geldik Reisim.

- Yandım Hasan ne yaptı?

- İki yüz leventle Fransızlara karşı koymak için limanda yerini almış Reisim!

Muslihittin'in gözlerinde vahşi bir pırıltı yandı ve söndü.

- Hamza Usta toplar sussun!

- Başüstüne Reis!

- Toplar yerlerinden sökülüp aşağıya taşınsın!...

- Olur Reis!

- Ayağına çevik birisi, yüzerek, yelkenle, kürekle ne bulursa Halkulvad'a varsın; Hayrettin Reis'e Fransızların geldiğini, tedbirli olmasını, oraya da saldırmalarının mümkün olduğunu söylesin.

- Hemen Reis!

- Herkes aşağıya insin! Mazgallarda birkaç muhafızdan gayrisi kalmasın!..

- Şey Reis! Onu da yaparız Reis!

- Benim yanımda kimse bulunmasın.

Leventler yine şaşırdılar; fakat hiç ses çıkarmadan uzaklaştılar.

Fransızların son savurduğu gülle kalenin bir mazgalını koparttı, bir levent göğsünü bastırarak yuvarlandı. Muslihittin diş gıcırdattı, yine de başını limana giren on Fransız kadırgasından çekmedi.

Kurdoğlu biliyordu ki, altmış üç gemiyle Bizarta'ya baskın yapan Fransız askerleriyle doğrudan doğruya çarpışmak, bu kadar az levent ve demir atmış dört tekneyle imkânsızdı. Afrika içlerine doğru çekilmek, bütün servetini, cephane ve silâhlarını bırakıp kaçmak ise asla onun yapacağı iş değildi. Bu takdirde şöhretini, namını, Kurdoğlu ismini bir daha nasıl koruyabilirdi? Sonra, o sıralarda yapacağı bir yığın iş daha vardı. En önemlisi Yavuz Sultan Selim'in onu hizmete çağırmasıydı.

Fransızların hızlanmakta olduklarını, Tulon limanına bütün harp gemilerini toplamaya başladıklarını, Hayrettin Reis'le beraber haber almışlarsa da, onların böyle bir saldırıya kalkışacaklarını hiç ummamışlardı.

Eğildi, aşağıya gözlerini kırparak baktı. On Fransız kadırgası, durmadan sahile asker çıkarıyordu. Yandım Hasan Reis ise iki yüz leventle sindiği yerden onlara, karşı koymaya çalışıyordu.

Kısa bir süre sonra Fransızlar saldırılarını büsbütün artırdılar; leventlerin bir kısmı yere kapaklandı. Sonra hepsi tutunamamış, dayanamamış gibi kaleye doğru kaçmaya başladı.

Etrafa zafer nâraları yayıldı. Zırhlara bürünmüş şövalyeler enli kılıçlarını salladılar; kaçan leventlerin peşine düştüler.

Leventler kaleden içeri girince Muslihittin doğruldu. Kaleyi kuşatan Fransız askerlerine acı acı baktı. Bunları birazdan bir çığ gibi ezecekti. Yeter ki geride kalan Fransız kadırga ve mavnalarındaki askerler yardıma gelmesin, karaya çıkmasındı. O zaman çok kan akardı; leventlerinin çoğu erir, kaybolurdu.

Birkaç tüfek daha patladı, birkaç ok vınladı, sonra etrafı derin bir sessizlik kapladı.

Bir ses duyuldu; birisi bozuk bir türkçeyle konuşuyordu, gırtlağını yırtarcasına bir boruyla bağırıyordu.

- Ben, haşmetli Fransa Kralı Birinci Fransuva'nın buradaki kumandanı Kont Piyer dö Rale'nin tercümanıyım. Majesteleri buyur-

dular ki, Kurdoğlu Muslihittin denen korsan taslağını nerede bulursanız bir engerek yılanı gibi başını eziniz!

Mazgallardaki muhafızlar inledi, hırslarından etlerini çimdiklediler. Küçük Ali şaşılaşmış gibi baktı. Muslihittin ise sadece gülümsedi.

- Ey korsan taslağı Kurdoğlu Muslihittin; iyice biliyoruz ki, şimdi bu kaleye sığınmış bulunuyorsun. Sakın gizlenmeye kalkışma. Onun için söyleyeceklerimi dinle, kont hazretlerinin emirlerini aynen yerine getir. Belki canını kurtarır, seni büyük din adamı, uluların ulusu Papa Onuncu Leon hazretlerine teslim ederiz!..

Kurdoğlu yine cevap vermedi. Hatta hiç kıpırdamadı. Dudaklarındaki vahşi gülümseme olduğu gibi duruyordu.

- Korsan taslağı; hemen teslim ol! Bunca yıl çaldığın serveti bırak! Zira işimizi çabuk bitirip buradan Barbarosların hesabını görmeye gideceğiz! Bizarta'yı kuşatan bu büyük Fransız donanması, Papa Onuncu Leon hazretlerinin arzuları üzerine ona derin bir saygı besleyen genç kralımız majeste Birinci Fransuva'nın emirleriyle harekete geçmiştir. İspanya'nın, Ceneve'nin, Venedik'in yapamadığını biz Fransızlar yerine getirip, Papa hazretlerini sevindireceğiz. Çünkü Onuncu Leon efendimiz, Rodoslulara hatta bütün Katolik âlemine yıllarca yaptığın kötülüğü asla unutamamıştır. Duyuyor musun beni, korsanların en âdisi, Kurdoğlu Muslihittin?

Muslihittin bu sefer yaklaştı; kale duvarına iki elini birden dayadı, başını uzattı. Küçük Ali önüne geçmeye çalışırken:

- Duyuyorum, diye bağırdı, asla teslim olmam, zira size inanamam; başımı kesersiniz. Beni ansızın, en zayıf bir ânımda yakaladınız; belki de kısa bir zamanda kaleyi alacaksınız. Ne yapalım, biz de şerefimizle ölürüz. Yalnız şunu unutmayın ki, otuz pare teknem deryadadır; belki de şu sırada Bizarta kıyılarına doğru yaklaşmaktadırlar. Açıkta dolaşıp Bizarta'yı kuşatan diğer tekneleriniz limana girerek tekrar asker çıkarmaya kalkışırsa, işte o zaman haliniz yamandır. Otuz pare gemim sizleri karada bir keklik gibi avlar, bunu da böyle bilmiş olasınız.

Fransızlarda bir kıpırdanma oldu, kumandan kont pelerinini omuzuna attı, parmağıyla iki askere işaret etti; onlar koşarak sahile doğru giderken tercümanın sesi duyuldu:

- Çok gevezesin Kurdoğlu; bize bilmeden büyük bir iyilik yaptın. Buna mükâfaten başını kesmeyeceğiz; durma teslim ol!

- Ben teslim olmak istesem de leventlerim bırakmaz. Kadere boyun eğerim.

Fransızlardan bir kahkaha yükseldi. Yerlere tükürenler oldu. Tüylü şapkalar havaya fırlatıldı.

Kurdoğlu geri çekildi; ilk tüfeğin, ilk okun atılmasını bekledi. Çok geçmedi. Fransızların nâralarıyla birlikte kaleye saldırdıkları görüldü.

Ok atıyorlar, taş fırlatıyorlar, ellerindeki merdiven ve kancalarla durmadan koşuyorlardı.

Kaleden de karşılık vermeye başlamışlardı; uzun ağır kale tüfekleri tek tük patlıyor, isteksizcesine ateşleniyordu.

- Daha yavaş, nedir aceleniz? Sokulmalarına, tırmanmalarına fırsat verin. Hey! Sana söylerim levent; nişancılığını göstermenin sırası mı?

Fransızlar birkaç top da çıkarmışlardı sahile. Şimdi onları da ateşlemişler, kıyasıya dövüyorlardı Bizarta kalesini. Kale bedeninde kovuk açtıkça, bir mazgalı deldikçe sevinçlerinden yerlerinde duramıyorlardı. Artık ne korkuları, ne çekingenlikleri kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Bizarta'ya gelmeyi, Kurdoğlu'nun karşısına çıkmayı hiç istememişlerdi. Hâlbuki şimdi ne kadar çok yanıldıklarını anlıyorlardı. Kalede ise soğuk, dondurucu bir hava esiyordu. Belki de hırslarından kemire kemire leventlerin dudakları kalmayacaktı. Aşağıda bin kişi kadar vardı. Okçular, topçular, muhafızlar, hepsi bir araya toplanmış, Reislerini bekliyorlardı. Kurdoğlu ise yanlarına bir türlü gelmiyordu. Acaba kalenin yıkılıp tepelerine göçmesini mi bekliyorlardı? Bu kadarı da olmazdı, olamazdı!

Nihayet Fransızlar kaleye tırmanmaya başladılar; kancalarını attılar, merdivenlerini dayadılar, iri kılıçlarını sallayarak uzandılar.

O zaman Kurdoğlu mazgallarda kalan muhafızlara:

- Aşağıya, dedi, hepiniz yoldaşlarınızın yanına. Hey Küçük Ali, ne bakınıp durursun etrafına, dilini mi yedin? En son sen in; yanına alacağın yirmi muhafızla merdiven basamaklarını kopar, parçala. Sen bu işi başaramazsan, kafan da gider diyiverelim!

Muslihittin çocuklar gibi şen, âdeta mutluydu. Merdivenleri sekerek iniyordu, galiba bir de şarkı mırıldanıyordu.

Leventlerinin yanına vardığı zaman onları yumruklarını havaya kaldırmış olarak gördü. Katıla katıla gülmeye başladı. Çıldırıyor muydu, aczini gizlemeye mi çalışıyordu? Karşısındaki taş kesilmiş insanlara bakıyor, sanki onlarla alay ediyormuş gibi yine gülüyordu.

- Basamakları balyozlarla kopardık diyiverelim Reisim!

Bu sefer Muslihittin derhal gülmesini kesti; yukarıyı derin derin dinledi. Mazgallardan, burçlardan silâh ve çelik sesleri geliyordu. Tepelerinde Fransızlar bağırıyorlar, çığlık çığlığa hora tepiyorlardı...

- Açın kapıları!

Yumruklar aşağıya indi, omuzlar çöktü. Eller uzanırken gözleri kan bürüdü. Muhakkak Reisleri çıldırmıştı; işte teslim oluyordu.

- Budalalar, açın kapıları derim size! Yandım Hasan Reis'le birlikte yüz kişi içeride kalsın. Barudumu, silâhlarımı, hazinemi ve forsaları korusun. Zinhar hiçbir Fransız keferesini aşağıya indirmesin.

- Anlamadık Reis, anlamadık!

- Görmez misiniz ki, Fransızları kaleye hapsettik! Şimdi dışarı çıkıp geri kalanlarını temizleyeceğiz, teknelerini ele geçireceğiz! Daha ne oyalanırsınız? Açın kapıları derim size!

İşte o zaman, kale duvarlarına yapışıp kalırcasına coşkun bir nâra seli boşandı. Saatlerden beri ciğerlerde hapsolmuş kin ve nefret taşıyan hava bir hamlede boşaldı.

- Çarpık Süleyman dışarı çıkar çıkmaz, ikiyüz leventle kaleyi kuşatsın. Ayağına tez bir levent şehre koşup Bizim Ali Reis'e haber salsın! Geri kalanınız peşim sıra! Durmayın!..

Kale kapısı açılmadı, devrildi sanki. Şimdi dışarıda kıyasıya bir savaş başlamıştı. Kaledeki Fransızlar merdivenlerden, hattâ duvarlardan aşağıya inemezken, gemidekiler yardım için çareler ararken, Kurdoğlu geri kalan Fransızları evvelâ bir burgu ile deldi, sonra çiğneyip ezmeğe başladı.

Bizim Ali Reis de şeyhlerle birlikte yerli halkı, bilhassa Endülüs göçmenlerini toplayıp gelmişti. O zaman sahile doğru gerileyen Fransızlar, çarpışmanın boş olduğunu büsbütün anladılar.

Ellerini hep birden havaya kaldırdılar; âdeta yalvardılar;

- Teslim! Teslim!

Ancak dört gemileri kaçabildi; parçalanmış, yaralı dört Fransız kadırgası açıktaki teknelerinin yanına güçlükle vardı. Onlar, bir daha Bizarta'ya saldırmaya cesaret edemeyip, bir kere de şanslarını Hal-

kulvad'da, Hızır Hayrettin Reis'e karşı denemek için gün doğumunda dümen kırarlarken, Muslihittin, ele geçirdiği altı Fransız kadırgasının en büyüğünün kasarasında, olan işlerden başı dönmüş Küçük Ali'ye bakıyordu:

Küçük Ali, hiç de bir şey diyivermiyordu artık; aklı durmuş olmalıydı. Sadece:

- Helâl olsun, diye fısıldıyordu, helâl olsun!

Bu sırada, Bizim Ali Reis gözüktü; kucağında her tarafı kana bulanmış bir kadın vardı. Bizim Ali büsbütün kamburlaşmıştı, güçlükle yürüyordu.

Muslihittin'in dudaklarındaki gülümseme, zaferin verdiği sevinç bir anda kayboldu. Sanki Mustafa, Muzaffer yeni ölmüştü ve kötü haberi bu sefer tek gözlü bir korsan getiriyordu.

Sendeleyerek koştu; Bizim Ali'nin kucağındaki kadını aldı, göğsüne bastırdı. Bu, Zübeyde'ydi; Berberiye ülkesinin, Arap diyarının Endülüs'ten gelmiş rakkasesi Zübeyde...

Saçları darmadağınıktı. Kulaklarında ne bir küpe, ne de bir al gül vardı. Göğsü solmuş, büsbütün kaybolmuştu sanki. Kolları iki yanına sarkmıştı. Sağ elinin avucunda bir gerdanlık tutuyordu.

- Zübeyde, benim güzel kadınım; ne oldu sana? Kim parçaladı her tarafını böyle?

Zübeyde cevap vermedi. Zübeyde kömür gibi simsiyah gözlerini bile açmadı. Gücü yoktu, belki de o gözler bir daha hiç açılmayacaktı.

Bizim Ali göğsünü üfledi, başını iki yanına salladı, hattâ başkasını beklemeden göz bağını kendi elleriyle sıktı:

- Benimle beraber çarpıştı, dedi. Reisine yardım edebilmek için. Raksı beceremezse de artık, sevdayı hiç unutamamış bu kadın. Sevda çok tatlıymış Kurdoğlu!

Bizim Ali uzaklaşırken Muslihittin, Zübeyde'yi göğsüne büsbütün bastırdı; perişan, karmakarışık dağınık saçlarını öpmeye başladı.

O zaman kadın gözlerini, son defa açtı; gördü, tanıdı, hazdan erimiş gibi, aşkın kucağında, eşiğinde imiş gibi ürperdi:

- Böylesi daha iyi, diye güçlükle fısıldadı, sakın üzülme. Ben zaten yanında kalamazdım. En pespaye erkeklerin kucağında dolaşmış bir kadın, Kurdoğlu'nun şanını lekelemekten başka bir şey yapamazdı. Yalnız arada bir beni hatırla. Şu gerdanlığı, şu gerdanlığı ise...

- Sus, yaşayacaksın Zübeyde; biraz dayan; şimdi cerrah gelecek!..

Sanki Zübeyde'nin ciğerleri parçalandı. Pabuçsuz ayak parmakları birkaç kere kıpırdadı. Ve işte sonunda Zübeyde, şehvetin en koyu ânının yarattığı bir baygınlık içindeymiş gibi söndü, göç etti...

Muslihittin onu kollarının arasından bırakmadı; öylece sahile indi, yürüdü, açıklık bir yerde durdu. Küçük Ali'ye sadece:

- Kaz, dedi.

Birkaç levent daha gelmişti; hep beraber büyük bir çukur açtılar. Kurdoğlu Zübeyde'yi elindeki gerdanlığıyla birlikte, sanki uyuyacakmış gibi, büyük bir titizlikle bu çukura bıraktı.

Sonra Akdeniz'e baktı; dolu dolu, içli içli, coşkun coşkun Akdeniz'e baktı...

* * *

Kurdoğlu tekneleri teker teker Bizarta'ya döndüler. 1516 yılı Eylül ayı başlarında, Fransızlardan alınanlarla birlikte Muslihittin'e ait kırktan fazla gemi limanı kâmilen kapladı.

Çok aç gözlü Küçük Florinda'yı, gözyaşlarıyla Sardunya'ya götüren kadırganın arkasından Muslihittin bir süre baktıktan sonra geri döndü. Etrafındaki reisleri teker teker süzdü.

Kurdoğlu Murat, Kara Mahmut, Bizim Ali, Yandım Hasan, Deli Yahya, Çarpık Süleyman, Hamza Usta, Küçük Ali hep onu gözlüyorlar, hep onu kolluyorlardı.

- Dinleyin, dedi, hünkâr ferman gönderdi; donanmasına katılmamı ister. Elbet emrini yerine getiririm; fakat...

Gülümsemiyordu, sert de konuşmuyordu. Sesinde bir heyecan; bir kararın izleri vardı:

- Donanma-yı hümâyunu maşrık sularında bulmadan evvel başka bir iş yapmamız gerekti. Otuz tekne ve altı bin levendimle Roma sahillerine varmak isterim. Karındaşım Murat Reis ise diğer gemilerimizle Bizarta'da kalır. Benimle gelmekten çekinenlere asla gücenmem; şimdiden iznim vardır. Çünkü bu akın, ölüm kalım akınıdır.

Sustu, gülümsedi, dişlerini gıcırdattı. Kaşları çatılıyor, dudakları titriyor, yumruğu sıkılıyor, korkunçlaşıyordu.

O anda, son birkaç haftanın olayları da gözlerinde gittikçe daha fazla canlanıyordu...

6 Ağustos 1516'da Halkulvad'a saldıran Fransızları Hızır Hayrettin Reis de perişan etmişti. Fransızlar artık başka bir çarpışmaya asla cesaret edemeden Tulon limanına zor sığınmışlardı.

Oruç Reis uğruna kolunu kaybettiği Becâye'yi İspanyollardan almış, fakat yirmi beş gün sonra bırakmak zorunda kalmıştı. Yine Oruç Reis, 22 Ağustosta Cezayir'de kral seçilmişti. Artık Afrika kaynıyordu. Afrika gelecek günlerin korkunçluğunu şimdiden yaşıyordu.

- Reisler; hiç ses çıkarmaz, cevap vermezsiniz! Belki de içinizden dersiniz ki, Reisimiz Roma sahillerine varmak için bizimle niye konuşur, bunun ölüm kalımla ne yakınlığı vardır? Şunu bilin ki biz...

Durdu, nefessiz kalmış gibi soludu; hattâ gülümsemeye çalıştı. Yine de şakak damarlarının zonkladığı, alın çizgilerinin gittikçe kalınlaştığı görülüyordu:

- Biz, Roma sahillerine şenlik yapmaya gitmeyiz. Papa'nın ülkesini, Civita Veçya kıyılarını vururuz, oradan Vatikan'a kadar uzanıp Papa Onuncu Leon'u tahtından al aşağı etmek isteriz! Anladınız mı şimdi yapacağımız işin değerini?

Eylül ayında, Akdeniz pek ılık geçiyordu. Renkli, burcu burcu bir hava yayılmıştı etrafa. Yine de reisler, üşüdüklerini, ürperdiklerini hissettiler! Vatikan'a gitmek, papayı kaçırmak! Bu nasıl olurdu; bu nasıl başarılırdı? Kurdoğlu'ndan başka kim böyle bir tehlikeyi göze alabilir, hattâ düşünebilirdi?

Reisler cevap veremiyorlardı. Reisler ağızlarını dahi açamıyorlardı.

- Papa Onuncu Leon namıma gölge düşürdü. Ben deryada çatmadan yelken indirtirken o, Fransız'ı üzerime saldırtmak cesaretini gösterdi. Şunu da unutmayın ki, Papa'yı yakalarsam Rodos'la değiştiririm. Bu suretle hem hünkâra verdiğim sözü tutarım, hem de yirmi altı yıldan beri uğrunda inlediğim Rodos'a kavuşurum. Söyleyin, artık dilinizi yutmayın; benimle bile gelmek istemeyen var mı? Yalnız bilesiniz ki, sahilden Roma suyu yoluyla yıldız-poyraz üzerinden Vatikan onsekiz mildir. Biz teknelerimizi bırakıp karadan yürüyüş yaparız. Ne kadarda varır, ne kadarda döneriz; bunu şimdiden kestirmek mümkün değildir!

Muslihittin bu sefer reislerine alay ediyormuş gibi baktı. Dudakları aralandı, ince bıyıklarındaki birkaç beyaz tel kıpırdadı.

- Ağam Muslihittin Reis; eğer destur verirsen, Bizarta'yı başka bir reis karındaşım korusun. Ben seninle bile olmak isterim. Bu zevkten beni yoksun kılma.

- Murat Reis; sen elbet Bizarta'da kalırsın. Afrika yalıları da tutuşur, belki Barbaroslar bizden yardım ister. Benim yerime Bizarta Beyliğine vekâlet edeceksin. Uygunu budur. Zinhar bir daha lâfa karışma!..

O zaman Kara Mahmut ak ak güldü. Birkaç adım ilerledi, Muslihittin'in elini tuttu:

- Reisim, dedi, bunca reisin kalbini kırma. Cevap beklemeye ne hacet. Seninle bile sefere çıkacak otuz tekne ile altı bin levendini kendin seç. Kim böyle bir savaşa katılmayı istemez ki? Yalnız Kara Mahmud'unu yanına almayı unutma Reisim!..

Reisler birden neşelendiler. Akdeniz'in ılık havası, onların terlerini o anda kurutuvermişti. Güldüler, el çırptılar, ezberlemiş gibi hep beraber bağırdılar:

- Kurdoğlu Muslihittin Reis; nereye varmak ister de biz onunla olmayız? Ölüme dek reisimizle bile kalmak ezelden kavlimizdir!..

Muslihittin artık konuşamadı. Muslihittin biraz daha oyalansa belki de ağlardı...

Başını eğdi, etrafını kuşatan reislerini eliyle araladı, adeta koşarak uzaklaştı.

Roma Kıyıları

1516 YILININ 10 Eylül gecesi Roma sahilleri uzaktan gözükmüştü. Kıyılar pırıl pırıl, alevle yıkanmış gibiydi.

İşte Kurdoğlu Muslihittin, Yavuz Sultan Selim'in kendisine hediye ettiği otuz oturaklı baştardenin kıç kasarasında Fatih Sultan Mehmed Han'ın altın sırmalı kaftanına bürünüp yirmi altı yıllık hayat hikâyesini böylece tekrar tekrar yaşamıştı...

Evet, Papa Onuncu Leon'u kaçıracaktı. Bu suretle hem ondan Bizarta baskınının acısını çıkaracak, hem gölgelenen adını yeniden aydınlatacak, hem de yıllardan beri bir türlü hatırına gelmeyen Rodos yolunu bulmuş olacaktı.

Söz vermişti; Yavuz Sultan Selim Han'ın buyruğuna uyup uzun süre Rodos'a baskın yapmamıştı. Fakat Rodos böylece baskınsız da alınacaktı. Papa Onuncu Leon'u kıskıvrak yakalayacak, hiç vakit kaybetmeden padişahın çağrısına uyup Türk donanmasına katılacak, sonra da Rodos'la Papa'yı değiştirecekti. Yalnız, Rodos başkaptanı, kardeşlerini suya gömen korsan, Vilye dö Liladam bu suretle kurtulmuş olacaktı. Yine de onun peşini bırakmazdı. Akdeniz ufaktı; bir gün bir köşede onu da kıstırır, bacağından direğe asardı...

Silkindi, vakit gelmişti; daha fazla oyalanmanın sırası değildi. Vereceği emri heyecanla bekleyen otuz teknesini teker teker görmeye çalıştı.

Gece bir hayli ilerlemişti. Akdeniz bulutsuzdu; gökte yıldızlar parlıyordu. Ay tepelerinde duruyordu.

- Şiveyte Vake, diye mırıldandı. Papa'nın sahilleri! Şu lodosa karşı kadîm şehre, önündeki limana baskın yapmayacağım. İşimiz acele, oyalanacak hiç vaktimiz yok. Vatikan'a gidecek daha kısa bir kıyıya leventlerimi dökmek gerek.

Türk denizcileri, "Civita Veçya"ya Şiveyte Vake derlerdi.

Muslihittin gibi namlı olanlar bu sahilleri de çok iyi bilirlerdi.

Bu eski şehrin, iç ve dış olmak üzere iki limanı vardı. Dış limandan içeri girerken günbatısı tarafında "Mersuk" denilen bir kule göze çarpardı. Sular burada fazlaca akıntı yapardı. Kulenin arka tarafları dağınıktı; korsanlar bu dağa "Yedigöz" diye ad takmışlardı. Büyük bir kaya limanın bir kısmını kaplardı; gemiciler bu kayadan çok çekinirlerdi. İçeri girdikten sonra kaptanlar palamarı limanın binalarına bağlarlardı.

- Küçük Ali!
- Buyur Reisim!
- Kaftanımı ve kavuğumu al, bohçalarına koy!
- Hemen Reisim!

Muslihittin'in tekneleri, güneydoğuya doğru kaymaya başlamıştı. Kurdoğlu bu kıyıları, küçük dağları, Civita Veçya'dan beş mil aşağıdaki "Kavoluna" denen ince bunu sanki gündüzmüş, sanki sandalla çok kıyıdan geçiyormuş gibi görüyor, tanıyordu.

- Kıbleye dümen kırılsın!
- Başüstüne Reis!

Biraz sonra "Bilasse Romane" de denilen on iki mil uzunluğundaki ince burnu geçmeye başlamışlardı. Daha sonra "Soloka"ya varacaklardı. Oradan aşağıda Tiber nehrinin döküldüğü yer vardı. Roma suyu, iki ağız şeklinde Tiren deniziyle burada birleşirdi. Gündoğusundakine "Büyük Ağız" güneybatısındakine "Küçük Ağız" derlerdi.

Küçük Ağzın karşısında üç mil denize uzanmış bir alçak burun daha vardı. Üzerinde, adına "Torovidi Roma" denilen harap bir bina göze çarpardı. Çok eskiden burada bir şehir kuruluydu, zamanla denize gömülmüş, artık izleriyle yaşar olmuştu.

Orada sahiller sığdı. Biraz karamsı, iri taneli kumlar, kıyıları kaplardı.

Muslihittin buradan leventlerini karaya çıkaracaktı.

Kurdoğlu gözleriyle tekrar tekrar sahili taradı; iyice görmek, iyice emin olmak istiyordu. Heyecansızdı; belki de artık bütün duygularını ezmiş, hapsetmişti.

Leventler gittikçe sabırsızlanıyorlardı. Küreklerin hışırtısı onların sinirlerini büsbütün geriyordu.

- Alma kürek, leventler hazır olsun!

- Başüstüne Reis!

- Bizim Ali; viyayı bozma!

Kurdoğlu, Yavuz Sultan Selim hediyesi kılıcının kabzasını okşadı, kamasını eline aldı. Sonra büsbütün dikildi. Başka bir işaret, başka tekneler, başka sesler aradı etrafında. Kendi gemilerinden, kendi kürekçilerinin seslerinden, kendi leventlerinin nefesinden ve hattâ onların sinmiş gölgelerinden gayri bir şey yoktu görünürlerde.

Etraf sessiz, deniz uysal, sahiller terkedilmiş gibiydi. Hattâ küçük bir sandal bile gözükmüyordu.

Ancak sabaha karşı, gündoğusundan giderek varırdı Roma'ya; yarım saatte işini bitirir. Vatikan sarayının dehlizlerine dalar, papayı yatağından kaldırıp omuzuna vurur, hemen geri dönerdi.

Vatikan, Roma suyunun (Tiber) günbatısı kesimindeydi, eski Roma'nın içinde, Nehrin kenarında Sultan Cem'in hapsedildiği bir kale de vardı.

Roma şehri, tıpkı İstanbul gibi yedi büyük tepe üzerine kurulmuştu. Ayrıca alçak üç tepe daha vardı şehirde; bunlardan bir tanesine Vaticano denirdi ve Vatikan, Papa'nın oturduğu saray, bu tepenin üzerindeydi.

Muslihittin bir an gözlerini kapadı; sarayı, onun kalın duvarlarını, ellerindeki kargılarla nöbet bekleyen, zırhlı askerleri görür gibi oldu.

Daha fazla heyecanını yenemedi, bağırdı:

- Sandallar suya indirilsin!

- Sandallar suya indiriliyor Reis!

- Reisler, kumandayı odabaşlarına bırakıp emrindeki leventlerin yarısıyla birlikte sandallara binsin.

- Başüstüne Reis.

- Biz dönünceye kadar teknelerim bu sulardan asla ayrılmayıp, Papa'nın ve diğer küffar gemilerinin baskınına karşı hazır olsun!

- Emredersin Reis!

- Hiç kimse yerime bıraktığım Bizim Ali Reis'in emrinden zinhar taşra çıkmasın!

Teknelerde koşuşmalar başlamıştı. Altı bin leventten üç bini Muslihittin'le birlikte Roma'ya yürüyecekti; geri kalan üç bini gemilerde kalıyordu. Akdeniz'i dalgalandıran korsan, yine de tedbiri elden bırakmıyordu, hem karadan, hem de denizden gelecek bir tehlike için geride yardımcı kuvvet tutuyordu.

- Bizim Ali Reis; hakkını helâl et. Kaderde gidip de dönmemek varsa, karındaşım Murat yerime geçer. Ona da bana olduğu gibi, hizmetten geri kalmazsın! Zinhar Rodoslulardan intikamımı almaktan da vazgeçmeyesiniz. Şayet amacıma varır, geri dönersem, kıyıda, üç ayrı yerde ateş yakarım; sandalları salıverir, bizi alırsın! Diyeceğim bu kadar Bizim Ali! Senin bana söyleyeceğin bir şey var mı?

Bizim Ali cevap bile vermedi; hafif hafif esen rüzgâra göğsünü açtı. Muslihittin'e tek gözüyle baktı, başını salladı. Kurdoğlu da onu beklemedi, koşarcasına uzaklaştı; filikaya atladı.

Sandallar, teknelerden açılmaya başlamıştı. Küreklerin çıkardığı yakamozlar, yıldızların ışıklarıyla kucaklaşıyordu.

Filikalar kumlara oturunca, bütün leventler bir solukta indiler; içlerinde kaynayan, onları bilimsizliğe götüren heyecan davranışlarını etkilemişti. Sessiz ve sakindiler.

- Bilesiniz ki yolumuz uzundur. Bu yüzden tez davranmak gerektir. Ayağınıza çabuk olasınız! Yolda döküleni kimse beklemeye kalkışmaya. Karşımıza çıkanı bir vuruşta yıkmak şarttır. Eli titreyeni zinhar affeylemem. Ve yine bilesiniz ki, varacağınız Roma şehrinin harabı çoktur. Çevresi onsekiz mildir. Şehrin şöhreti, İsa Peygamberin oniki yaranından biri olan Piyer'in orada yatar olmasından gelmektedir.

Kurdoğlu, aydınlık gecenin koynunda, kumların üzerinde leventlerine son emirlerini veriyordu.

- Bu geniş şehirde çapula çıkıp dağılmak aslâ caiz değildir. Geri dönerken yükte hafif; pahada ağır yağmayı mübah kıldım. Sonradan sahip çıkmamak üzere yolunuza dikilecek dilberleri de götürmenize cevaz vardır. Şimdilik diyeceğim budur; reislerim beni kollasın, emirlerime dikkat edilsin! Yürüyün!

Üç bin kişi, üç bin gölgeyi de peşlerinden sürükleyerek ilerledi.

Uzaktan bir köpek havladı, bir deniz kuşu kanatlarını çırparak kaçtı.

İleride bir şatonun karartısı görünüyordu. Tiber nehri, onlara yardım ediyormuşçasına sakin akıyordu.

- Reisim; destur verirsen ben birkaç leventle önden giderim. Yol bilen bir yarar kişi de yakalarsam kılavuzluk yaptırırım.

- Kara Mahmut Reis; birbirimizden ayrılmak yoktur. Tedbir beraber olmaktır. Yol bilen birini bulursak önümüze katarız! Sen leventlerinin yanında kal!

Bir hışırtı duyuldu; Küçük Ali keklik gibi sekti, bir adamın boğulurcasına ses çıkardığı işitildi.

- Bir kâfir yakaladım, diyiverelim.

Uzaklardan, çok uzaklardan çan sesleri geliyordu. Her darbe, sanki etrafı aydınlatıyormuş, sanki onları gün ışığına çıkarıyormuş, sanki bulundukları yeri haber veriyormuş gibi leventlerin endişelerini artırıyordu.

- Kurdoğlu! Kurdoğlu geliyor! Burada! Yetişin! Aman vermeyin!

Muslihittin irkildi, Muslihittin birdenbire terledi, üşüdü. Bu sesi tanıyordu; bu ses ona hiç de yabancı değildi; bu sesten yıllardan beri nefret etmişti.

Küçük Ali'nin, bir hendek kenarından çekip çıkartarak sürüklediği adamı yakasından kavradı:

- Recep, diye bağırdı. Levent Recep! Namussuz, kahpe! Yine mi karşıma çıktın? Sen ha?

Levent Receb'in iki kolu da yoktu; bir külçe gibiydi. Yine de çırpınıyor, bağırıyor, aydınlık geceyi delip sesini etrafa yayıyordu.

- Buralara kadar nasıl geldin? Sana bu baskını kim haber verdi? Seninle her karşılaşışımda bir yerini yok edeceğim dememiş miydim?

Muslihittin'in sadece kılıcının parladığı görüldüğü, sonra bir baş gövdesinden ayrıldı.

Birkaç ayak sesi birden işitildi; birileri koşuyor, birileri uzaklaşıyordu.

- Gayri bundan öte gidemeyiz; duyulduk, geri dönmek gerek! Kaçalım!

Muslihittin sıçradı, geceye rağmen, yüzünü derhal seçtiği bir levendin boğazına yapıştı:

- Kimsin sen, ne cesaretle benim yanımda böyle bağırırsın? Tabansız!

- Reis; faydası yoktur. Boş yere neden kırdırırsın bizi?

Demek bir levent; her türlü saygı ve tedbiri unutarak ona karşı direnebiliyordu? Hem de böyle bir anda! Birden kafasında bir şimşek çaktı, gerçeği görür gibi oldu.

- Sen haber verdin Receb'e, dedi. Roma sahillerine baskın yapacağımızı sen söyledin.

- Hayır!..

- İnkâr etme; seni tanıdım. Sen Receb'in akrabasısın! Çok evvelden bunu bilirdim; namusludur diye ses etmezdim.

Levendin gözleri irileşti; Kurdoğlu'nun, gırtlağına yapışan parmakları gittikçe gömülürken son defa inledi:

- Evet! Bir cahillik ettim! Sonunu düşünmedim! Beni salıver, gideyim Reis!

Muslihittin'in öteki eli de havaya kalktı, gömülen parmakları yetmiyormuş gibi levendin beyninin ortasına bir yumruk indirdi. Adam artık ses çıkaramadı; çöktü, dünyasından geçti. Fakat Muslihittin bununla yetinmedi; hırsını yenemedi, gözleri aç bir kurt gibi parlarken levendi havaya kaldırdı, başının üzerine yere vurdu.

Şimdi ne yapacaktı? Hedef bilinemese de baskın duyulmuştu. İşte yine de Roma'ya giden yol karşısındaydı. Bu yolun sonunda Rodos vardı. Bu yolun sonunda kırılan gururu, namı, kurt başlı forsu vardı. Kurdoğlu Muslihittin duyulsa da, etrafı kuşatılsa da, geri dönülme ümidi hiç kalmasa da başladığı işi yarıda bırakamazdı. Aksi olursa şayet Akdeniz'de nasıl barınır, Yavuz Sultan Selim Han'ın karşısına nasıl çıkardı?

- Ben giderim, dedi, tek başıma da olsa Vatikan'a varırım! İsteyen vazgeçsin, gemilerine binsin. Zinhar gücenmem!

Sonra arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Taşları ayaklarının altında eziyor, çalıları çiğniyordu.

- Kurdoğlu! Kurdoğlu geliyor!

İlerideki şatonun bütün ışıkları sönmüştü. Kapıları tamamen kapanmış, köprüleri kaldırılmıştı.

Acı acı uluyan köpek havlamaları, dağlara doğru kaçışan ayak sesleri, çiftlik hayvanlarının bağırmaları geceyi büsbütün uyandırıyordu.

Hemen sıçradı, bir çitin ardından zırhlı bir asker çıkardı.

- Beni Vatikan'a götür, dedi, kaçmaya kalkışırsan İsa'ya vaktinden evvel kavuşursun!

Şimdi uzaklaşan nal sesleri de duyuluyordu. Kişneyen atlar, sahibinin korkusuna uyup tökezleyen atlar vardı.

- Kurdoğlu! Amansız korsan Kurdoğlu geliyor! Gizlenin, kaçın!

Işığa tutulmuş bir tavşan gibi korkusundan yerinden kıpırdayamayıp haç çıkaran bir adamla karşılaştı. Onu bir tekmede devirdi, önüne kattığı zırhlı askerle birlikte uzaklaştı.

Şimdi de gözüne birtakım ışıklar çarpmaya başlamıştı. Galiba meşale yakmışlardı; ona doğru gelenler vardı. Uzun saçlarını omuzlarına döken, göğüslerini aydınlık geceye açan, ince bellerini gümüş kemerlerle büsbütün sıkan birçok genç kız çıplak ayaklarının yarılmasına, eteklerinin çalılara takılıp bacaklarına ay ışığının yayılmasına aldırmadan durmamacasına koşuyordu.

Önündeki zırhlı askeri itti; asker kapaklandı. Onu hemen yerden kaldırdı; tekmeledi, yürütmeye çalıştı. Fakat adam ilerleyemedi, hırlarcasına soludu, çöktü.

Kurdoğlu, zırhlı askeri çiğneyerek geçti. Büsbütün hızlandı, büsbütün hiddetlendi, amacına kavuşmak için dayanılmaz bir arzuyla yandı.

- Kurdoğlu geliyor! Kimseyi sağ bırakmayacak; karşı koyun, karşı koyun!

Bağırtılar durmadan aydınlık gecenin içinde birbirini kovalıyordu. Şimdi bağırtılara bir de boru sesleri karışmıştı. Şatolardan şatolara, manastırlardan manastırlara haber uçuyordu.

Çan sesleri, nal sesleri, boru sesleri, sahilden içerlere, Roma'ya kadar ona yoldaşlık ediyordu. Faydası da vardı; bu sesleri duydukça yolunu şaşırmadığına, Vatikan'a yaklaşmakta olduğuna inanıyordu.

- Reisim! Biraz yavaşla; biz de neredeyse çatlayacağız diyiverelim!

Biliyordu, ayak seslerinden, kendisini bir dost gibi kucaklayan nefeslerinden bütün reis ve leventlerinin peşisıra gelmekte olduklarını anlıyordu.

Tatsız bir yürüyüş oluyordu; karşısına bir ordu çıksaydı, onlarla çarpışsa, birazcık kılıcının pasını silseydi. Yoktu; hiç kimse Kurdoğlu ve leventleriyle çarpışmak, karşı koymak cesaretini kendinde göremiyordu.

Papa'nın asil şövalyeleri, silâhşör kardinal ve piskoposları nerelerde kalmıştı? Acaba bir hile miydi bu? Kendisinin Bizarta'da yaptığını onlar değişik şekilde de olsa burada mı uyguluyorlardı? Keşke buna kalkışsalardı; geride otuz teknesi ve üç bin levendi daha vardı. Onlara ufak bir işaret göndermesi yeterdi. O zaman değil Vatikan, bütün Papalık ülkesinin altını üstüne getirirdi.

Üç meşale birden yandı; beyaz tüllere bürünmüş bir kadın yolun ortasına dikildi:

- Kurdoğlu Reis; ben Dük Jüliyen'in kızı Orietta'yım; bütün asilzadeler benimle evlenmek ister. Hiç birisinde gözüm yok. Bâkireyim, seninle geleceğim; al beni!

Ay ışığı vurmuştu. Kızın ince beyaz tüller ardından gözüken bacakları, birer fildişi sütun gibi Muslihittin'in gözleri önüne serilmişti.

Kurdoğlu durdu ve saatlerden beri ilk defa soludu. Nasıl da lüle lüle, ipek ipek saçlarını dökmüştü şu kız! Nasıl da göğsünün bir parçasını taşırmış, gözleri kamaştırmıştı şu küçük hanım! Böylesine canlı, böylesine diri vücudu Kurdoğlu, Kurdoğlu olalı şimdiye kadar görmemişti.

Muslihittin bir daha soludu; yorulduğunu anladı.

Kız, bir rüzgâr gibi dalgalana dalgalana yaklaştı. Pabuçsuzdu; ayak parmaklarının üzerinde yürüyordu.

- Kurdoğlu; rüyalarımın erkeği! Seni bana öyle methettiler ki, kaldır başını bir kere göreyim; sahiden söyledikleri gibi misin?

Muslihittin iradesinin dışında boynunu gerdi, bakışlarını Dük Jüliyen'in kızına bıraktı.

Kız bir kere daha inledi, diz çöktü:

- Al çehizlerimi, hepsi senin! Beni bırakma artık. Dedikleri doğruymuş.

Kız durmadan elindeki boynundaki incileri, zümrütleri, yakutları, pırlantaları etrafa saçıyordu.

Leventler de, reisler de, Kurdoğlu kadar şaşırmışlardı! Yine de bu güzeller güzelini seyretmemek için kendilerini güçlükle zaptedip başlarını önlerine eğmişlerdi.

İleride Vatikan vardı; yolun yarısına gelmişlerdi. Gün doğmadan oraya varmalılar, sonra hemen geri dönmelilerdi! Ama bu kız, bu kız nasıl bırakılırdı?

Kurdoğlu ayılmaya çalıştı. Kurdoğlu sendelememek için bacaklarını gerdi, sonra kızı ellerinden tutup ayağa kaldırdı.

- Dükün kızı! Güzel sinyorina; çekil yolumdan. Bu gece sakın beni bir daha çağırma. İstersen Sardinya'ya, Asinara adasına git; beni orada bekle. İşlerim bitince hemen gelir, seni görür, dileğini yerine getiririm.

- Gitme Kurdoğlu, gitme; geri dön artık. İleride ölüm bekliyor seni. Hem sonra ben Asinara'ya nasıl varırım, buradan tek başıma nasıl kaçarım? İspanyollara ait o adada nasıl barınırım?

Kız, Kurdoğlu'nun boynuna atıldı. Muslihittin âdeta onu koparırarak bir kenara bıraktı. Papa'yı yakalamak için on zırhlı şövalyeyi bir arada devirse bu kadar güçlük çekeceğini, yorulacağını sanmazdı.

Üç bin levent şimdi yine Vatikan yolundaydılar. Daha güçlü, daha fazla dinlenmiş olarak reisleri Kurdoğlu Muslihittin'in peşinden durmadan ilerliyorlardı.

Boru sesleri, çan sesleri, nal sesleri yol boyunca uzaktan yakından hep onları kovalıyordu. Meşaleler sönmüştü; ümitle çarpan kalpler bu yolculuğun bir dönüşü olacağını biliyordu. İtalyan dilberleri artık bu dönüşü bekliyordu.

Hep böylece yürüdüler. Nihayet Roma gözüktü. Günbatısına kıvrıldılar. Tiber'i bir köprünün üzerinden geçtiler. Vatikan Sarayı'nın kalın duvarlarıyla karşılaştılar. Bir silâh patladı. Küçük Ali ileri atıldı; omuzunu tuttu, diz çöktü:

- Bizimkisi de bir sıyrıktır diyiverelim Reisim!

Gün henüz doğmamıştı. Roma'daki bütün kiliselerin çanları kulakları tırmalarcasına çalıyordu. Vatikan Sarayı aydınlıktı; her tarafta kandiller, meş'aleler yanıyordu.

Kurdoğlu baktı, gördü, hiddetinden kamasını dişleriyle ezmeye çalıştı.

Vatikan Sarayı'nın etrafını papanın ağır zırhlara bürünmüş, kargılarını uzatmış muhafız askerleri üç sıra halinde kuşatmıştı.

Duvarların üzerinde taş, pencere ve aralıklarda sayılamayacak kadar çok asker, ellerinde kale tüfekleri ve kılıçlarla hazır bekliyordu. Anlaşılıyordu ki Papa, bütün ordusunu çekmiş, sarayına yığmış, kendini savunmaktan öteye hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Yandaki katedralden, bir orgun eşliğinde, büyük bir koronun sesi, aydınlık geceye silâh parıltıları ve dualarla birlikte yayılıyordu.

Ayın kubbesini tutuşturduğu, henüz tamamlanmamış şu muazzam kilise ne kadar da göz kamaştırıcıydı. Sen Peter orada, bunca yıldır dinî âlet ederek sayısız işkencelerle insanlığa hayat hakkı tanımayan, dereler gibi kan akıtan zalim papaların birer sahte süsü gibi yatıyordu.

Mavi, turuncu tozlukları, mor turuncu elbiseleri ve şapkalarıyla katedralin sol kapısında birer süs askeri gibi duran başka bir muhafız grubu, diğerlerine nazaran daha sakin ve daha telâşsızdı.

Bu sırada Papa Onuncu Leon ise, vaktiyle Papa Aleksandr Borjiya'nın insanları makaralara bağlı zincirlerle kol ve ayaklarından çektirerek ikiye ayırttığı Vatikan Sarayı'nın bir mahzeninde elinde *İncil* kitabıyla titreye titreye, dişleri birbirine vura vura dua ediyor, Kurdoğlu'ndan kendisini kurtarması için Tanrısına belki de ilk defa içten yalvarıyordu!

Kurdoğlu bütün bunları gördü, sezdi ve duydu! Acı acı inledi, gözlerini kapadı. Değil yanındakilerinin, kendisinin bile güçlükle işiteceği şu sözleri fısıldadı:

- Çok geç kaldık! Bir hainin yüzünden Rodos'un yolu bir kere daha bize kapandı! Sadece Rodos'un değil, denizlerin de. Yazıklar olsun bana!

Heykeller, yerine yenileri bir daha kolay kolay konamayacak eserler vardı Roma'da. İmparator Aurellius'un yaptırdığı duvarlar ileride bütün canlılığıyla duruyordu. Roma'ya İtalya'nın bütün şehirlerinden gelen yollar bağlanmıştı. Sezar tapınağı, Augustus anıtı, Romülüs tapınağı, Senato toplantı yeri (Curia), Vesta mâbedi hep Roma'daydı.

Roma'da kimler yaşamamış, kimler gelip geçmemişti ki? Sezarlar, Neronlar burada hüküm sürmüştü. Devir devir muzaffer orduların zafer nâraları Roma sokaklarını doldurup taşırmış, arenalarda aslanlar insanları parçalamış, Kleopatra ardında ihtiraslar sürükleyerek buradan geçmişti. Neron çılgın kahkahalar atarak, alev alev yanan Roma'yı sarayından seyretmişti.

Roma'da birçok devletler de kurulmuştu. Krallık devri, imparatorluk devri, cumhuriyet devri, 476 yılından sonra da Roma'da Papalar hüküm sürer olmuştu.

- Reisim! Emir ver! Şafak sökmek üzeredir! İleri dediğin anda şu üç sıra zırhlı askerleri de deler, duvarlara tırmanmaya çalışırız.

Muslihittin başını çevirdi; zırhlarının içinde bile titredikleri belli olan Papa'nın askerlerine bir daha bakmak istemedi:

- Kara Mahmut Reis, geri dönüyoruz! Bundan ötesi devletin işi! Baskın yapamayan korsanın leventlerini kırdırmaya hakkı yoktur. Papa yerine, kader bizi yendi! Yine de karşımıza çıkamayan, bizimle çarpışmayı gözüne kestiremeyen Papa'dan intikamımızı aldı. Ne yazık ki, Papa'yı değil, Rodos'u elimizden kaçırdık!

- Yağmaya girişelim mi Reisim?

- Hayır, Kara Mahmut! Bu eserler yıkılmaz, hakkımız yok onları parçalamaya! Yerine yenisini koyamayız ki! Biz çapulcu, hırsız değiliz Kara Mahmut Reis!

Muslihittin yeniden günün ilk ışıklarıyla birlikte Papa'nın sarayına baktı. İçi ve dışı binlerce askerle kaynayan, köprüleri atılmış, demir kapıları sımsıkı kapatılmış, kalın duvarları bir uçurum gibi yükselmiş bu sarayda hâlâ bir kıpırdama yoktu, hâlâ bir ses gelmiyordu. Sadece ruhtan ve mânâdan uzak bir orgun eşliğiyle koronun okuduğu, zaman zaman yükselen, zaman zaman alçalan ilâhi sesleri işitilmese şu âlemde hayat silinmiş, kaybolmuş sanılırdı.

O zaman Muslihittin, yaralı olmasına rağmen önünde duran Küçük Ali'yi okşadı ve tamamen sırtını Papa'nın askerlerine çevirdi:

- Geri dönüyoruz, dedi, dağılmadan, önünüze ne çıkarsa, kadın, erkek, mal, para hep toplayıp gemilerinize götürün. Lâkin zinhar harabî, puttur deyu o taştan yapılmış adamcıkları, hayvancıkları yıkmaya kalkışmayın!..

Artık kimseyi beklemedi. Kimseyi gözlemedi; leventlerini yardı, tekrar başa geçti, geldiği yoldan, köprülerden, Tiber'in çamurlu sularına aldırmadan, kahrolurcasına yürümeye başladı. Roma sahillerine doğru ilerledi.

Onu hiç kimse kovalamaya, arkasından saldırmaya cesaret edemedi. Ayrıca leventler gözden kayboluncaya, belki de gemilerine bininceye kadar Papa'nın binlerce askeri yerinden bile kıpırdamadı. Yalnız çanlar bu sefer başka türlü çalıyordu; sanki zafer kazanılmış gibi çan sesleri sabahı deliyor, Papa'nın kurtulduğunu etrafa bildiriyordu.

Bir Zaferin Hikâyesi

KAPTAN-I DERYA Kanlı Cafer Ağa yanında duran Muslihittin'e derin derin baktı.

Muslihittin ise önlerinde uzanan Suriye sahillerini gözleriyle tarıyor, Türk donanmasının başarısını zevkle seyrediyordu. Sahile azaplar ayak basmıştı; kıyı kalelerini zaptediyorlardı.

Osmanlı İmparatorluğu'yla Mısır Memlûk devleti savaşa tutuşmuştu. O sırada Yavuz Sultan Selim, Mısır Sultanı Kansu Gavri'yi Merc-i Dâbık'ta yendikten sonra zaptettiği Halep'ten ayrılmış, Şam'a gitmişti.

Denizde hafif bir kıpırdama vardı; sular çalkalanıyor gibiydi. Gök açılıp kapanıyor, bulutlar parça parça dağılıyordu. Arada bir top sesleri işitiliyordu.

Muslihittin, Vatikan dönüşü yedi tekneyle Osmanlı donanmasına katılmıştı. Kardeşi Murat yine Bizarta'da kalmış, Kara Mahmut ise, Muslihittin'in yerine Akdeniz'de, İtalya, İspanya sahillerinde av peşinde koşmaya başlamıştı.

Sultan Selim'in çağrısına ancak Pîrî Reis'le henüz isim yapmamış birkaç korsan reisi katılmıştı. Barbaroslar Afrika sahillerinden ayrılmamışlardı.

Kanlı Cafer Ağa o gün biraz hiddetli, hattâ üzüntülüydü. Belki de Kurdoğlu'nu kıskanıyordu. Yine de duygularını belli etmemeye çalışıyordu.

- Kurdoğlu Reis, donanma benim emir senin; Hünkâr böyle ister. Biz kulları ise onun buyruklarına boyun eğeriz. Bundan sonra düşündüğün başka bir şey varsa, söyle ona göre hareket eyleyelim.

İkisi de paşa baştardesinde bulunuyorlardı. Muslihittin biraz evvel kendi gemisinden Cafer Ağa'nın isteği üzerine buraya geçmişti.

Kurdoğlu yavaş yavaş başını çevirdi; Kanlı Cafer Ağa'nın çizgilerle dolmuş yüzüne baktı.

- Ağa, dedi, sakın bana gücenme; zinhar hiçbir mansıpta gözüm yoktur. Emir yine senindir. Biz meşveret için gelmişiz. Sadece fikrimizi söyleriz; beğenip beğenmemek, yerine getirip getirmemek kaptan-ı derya olan sana aittir.

- Muslihittin Reis, donanmaya geç katıldın. Hünkâr seni aramam için ferman gönderdiği sırada ancak karşılaştık. Seni bulamasaydım şayet belki de kapudanlığımdan olurdum. Bu yüzden anlarım ki, Sultan Selim Han katında itibarın çok yüksektir. Acaba padişah bizi büsbütün bilgisiz mi sanır? Yoksa senin geç kalmanı benim yüzümden mi bilir?

- Asla ağa. O zaman da söylediğim gibi, bir köpeğinizi daha evvel salsaydınız, neden padişahımın emrine hemen uyamadığımı anlardınız. Biz, bütün Türk korsanları Afrika yalılarında Osmanlıyı bekleriz. İnşallah en yakın zamanda, bütün gemilerinle o kıyıları tutar, bize iş bırakmazsın!.. Bu topraklarda yaşamanız için bunu yapmanız gerek. Çünkü karşınızdakiler size başka türlü aman vermezler. Şimdi açıkça söyle; benden ne istersin?

Kanlı Cafer Ağa hemen cevap vermedi; bir an düşünmek gerektiğini duydu. Aldığı görev, oynadığı acaip rol onu bezgin edecek kadar garipti!

Cafer Ağa 26 Nisan 1516 yılında kapı ağalığından kaptan-ı deryalığa gelmişti. O zamana kadar denizle hiçbir ilişiği olmamıştı. Evvelâ donanma erkânı onu benimsememişti; o da bu yüzden işini yürütebilmek için elini kana bulamıştı.

Yavuz neden başkasını, bir ehil deniz adamını kaptan-ı derya yapmamıştı? Bilinemezdi; belki de donanmayı emanet edecek başka birisini bulamamıştı. Eğer Kurdoğlu isteseydi, Sultan Selim ona bu görevi verirdi, bunu Cafer Ağa da çok iyi biliyordu. Nitekim Kurdoğlu'nun donanmaya katıldığı haberini padişaha bildirdikten sonra, gelen emirler Kurdoğlu'nun fikrinden asla taşra çıkılmaması yolundaydı.

Muslihittin donanmaya katılınca bütün reis ve kaptanlara büyük bir emniyet gelmişti; donanma canlanmış, en ufak azap askerine kadar herkes endişelerinden kurtulmuştu.

Kurdoğlu denizlerin kurduydu. Kurdoğlu hem bu suları, hem düşmanları çok iyi bilirdi. Kurdoğlu böyle büyük bir donanmayı istenilen hedefe en iyi şekilde yöneltecek tek adamdı!

Cafer Ağa kaptan-ı derya olduktan hemen on gün sonra donanmayla birlikte Gelibolu'dan denize açılmıştı. Yavuz Sultan Selim ise sefere çıkmak üzere 4 Haziran 1516'da Üsküdar'a otağını kurmuştu.

Türk ordusu Sultansuyu'nda konakladıktan sonra Malatya ovasını geçmiş ve 5 Ağustos 1516'da Haleb'e doğru ilerlemişti. 24 Ağustos 1516'da ise Halep önlerinde Merc-i Dâbık denen bir yerde iki ordu karşılaşmıştı.

İşte şimdi Yavuz, Şam'da idi. Karşısında hiçbir Mısır ordusu yoktu. Fakat önünde büyük bir çöl vardı, acaba orası geçilip Kahire'ye mi varılacaktı? Bu olamazdı; asırlar evvel İskender bile bunu çok güçlükle başarmıştı.

Yavuz karadan bu suretle ilerlerken donanma da birçok sahil kasabalarını ele geçirmeye başlamıştı.

Kurdoğlu, Cafer Ağa'ya; "Antakya – Gazze boyundaki yalı kalelerini Ordu gelmeden evvel tutmalıyız." demişti; "Hassaten Trablus'u ele geçirip askerin işini kolaylaştırmalıyız!"

Nitekim İskender Paşa oğlu Mustafa Bey iki bin kişilik öncü askerleriyle Doğu Trablusu'na vardığı zaman Kurdoğlu'nu karşısında görmüştü.

Kurdoğlu'nun başka bir düşüncesi daha vardı. Mısır donanması, Türk donanmasıyla asla çarpışamazdı. Çünkü Mısır donanmasının reis ve tayfaları, hattâ savaşçı askerleri hep Türk'tü. Nitekim onun bu düşüncesi tamamen doğru çıkmıştı; Türk donanması Kilikya sularında görününce orada bulunan Mısır donanmasının bütün askeri gemilerini bırakmıştı. İskenderun limanında, hattâ İskenderiye'de Mısır donanması başıboş kalmıştı.

Cafer Ağa daha fazla düşünmemek, daha fazla olayların etkisi altında ezilip kendisini küçük görmemek için gülümsemeye çalıştı:

- Muslihittin Reis, dedi; biraz evvel de söylediğim gibi seni baştardeme, bundan sonra ne yapmamız gerekeceğini öğrenmek için çağırdım.

Muslihittin, Cafer Ağa'nın bir türlü yatışmadığını, şüphelerinin belki de ömür boyunca süreceğini anlıyordu. Ne yaparsa yapsın onun endişelerini gideremeyecekti. Cafer Ağa'nın kıskançlığının başka bir

sebebi de, Muslihittin'in karşısında silik ve basit kalmasıydı. Böyle hallerde iftiraların en âdisi ortaya atılır, ehil kişiler işlerinden uzaklaştırıldığı gibi hayatlarından da olurdu. Birlik, varılması gerekli amaç, millî duygular, çıkarcılık ve kin yüzünden koyu bir yalanın altında kaybolur giderdi.

Muslihittin'in, Türk donanmasının gösterdiği başarı karşısında duyduğu zevk yavaş yavaş kayboldu. Dudakları büzüldü. Yine de Cafer Ağa gibi gülümsemeye çalışarak:

- Emir sizin ağa, dedi, benim değişmiş bir fikrim yoktur!.

- Ardımızı Venedik, Rodos, İspanyol ve Papa donanmalarından korumak için karakol gemileri dolaştırmakta devam edecek miyiz?

- Bu tedbirden vazgeçmemek gerekir. Deryada donanmayla seyredilirken her türlü şart düşünülmelidir.

- Suriye yalılarını ve Nil kıyılarını kontrol ettirmekten vazgeçmeyecek miyiz?

- Asla ağa!

- Acaba böyle yapmakla, donanma-yi hümâyunu dağıtıp kuvvet ve kudretinden düşürmüyor muyuz?

- Donanmanın parçalandığı, dağıldığı akla dahi gelmemelidir. Zira savaştığımız Mısır devletinin bir donanması kalmamıştır. Bizim endişemiz diğer düşmanlarımızın donanmalarından olmalıdır. Eğer biz bu sahilleri taramazsak Mısır Memlûkları denizden yardım görür, kara askerlerimizin işi güçleşir.

- Son sözün bu mudur Kurdoğlu Reis?

- Beli ağa! Eğer destur verirsen ben kendi teknelerimle Gazze önlerinde bulunayım. Sanırım ki, Padişahımız Şam'da daha fazla oyalanmaz. Casuslarımız vasıtasıyla haber almışızdır. Kansı Gavri yerine Kahire'de Sultan seçilen Tumanbay padişahımıza karşı çıkmak üzeredir.

Cafer Ağa gittikçe kızıyor, gittikçe soğukkanlılığını kaybediyordu. Sabrı artık tükenmek üzereydi. Bu kadarı da fazla idi; ne olursa olsun kendisi deniz kuvvetleri kumandanıydı. Karşısındaki ise her ne kadar kapıcıbaşılık rütbesini taşıyorsa da, bir korsandı. Durmadan onun fikrini alacak, durmadan onun arzusu üzerine mi hareket edecekti? Buna ne kul, ne de Allah razı olurdu!.. Bir hâl çaresi bulmalı; ya Kurdoğlu'nu padişahın gözünden düşürmeli yahut da başka bir şekilde onun hayatına son verdirtmeliydi. Donanmada itaat esastı;

itaat etmeyen reis ve leventler boğdurulurdu. Kurdoğlu da kim oluyordu? Emrinde yüzlerce reis, binlerce azap vardı... Onun yedi parçalık filosunu parçalattırır, kendisini de direkte sallandırırdı. Belki de sırtından, kalbinin üzerine inecek bir yalan bulmak, hattâ Kurdoğlu'nu ihanetle suçlamak, hiç olmazsa habersiz görünmek de kabildi. O ki Cafer Ağa olsun, o ki kısa zamanda bütün donanma efradını sindirsin, şimdi de bir Kurdoğlu'nun karşısında âciz kalsın. İşte buna tahammül edemeyecekti artık... Etrafında kendilerini dinleyen diğer kaptan ve reislere baktı. Soludu, sarardı, büsbütün karamsı bir renk aldı:

- Olmaz, dedi, rızam yoktur. Padişahımın emridir; asla yanımdan ayrılmayasın!

Muslihittin bu sefer acı acı güldü. Düşündükleri çıkıyordu: Cafer Ağa artık maskesini indiriyor, kendisiyle savaşa girişiyordu. Belki de en iyisi böyle bir savaşı kabul etmeden Bizarta'ya dönmek olacaktı. Gerektiği kadar devletine hizmet etmemiş olsa da, Yavuz Sultan Selim'in gazabına uğrasa da, donanmanın esas görevini unutup ikiye bölünmesine asla gönlü razı değildi. Bu suretle kalmaktan fazla, gitmekle devletine daha ziyade hizmeti dokunacaktı. Fakat!.. Unuttuğu bir husus vardı; Rodos ne olacaktı? Sultan Selim'le bir daha nasıl buluşur, ona sözünü nasıl hatırlatırdı? Hâlbuki bu seferin sonunda ya taht şehrinde, yahut da başka bir yerde padişahın huzuruna çıkmayı, sıranın Rodos'a geldiğini söylemeyi düşünüyordu.

Gözlerini kapadı; içine beynine sıcak, çok sıcak bir suyun aktığını hissetti:

- Emrin baş üstüne ağam, sen ne istersen biz onu yaparız! Bir daha yanından ayrılmaz, bir daha sen sormadıkça, ağzımızı açmayız! Biz emir kuluyuz!

- Alay mı edersin benimle Kurdoğlu?

- Asla ağam! Hatırımdan bile geçmez!..

- Öyleyse niye fikrinden dönersin? Zanneder misin ki Gazze'ye gitmekle bir iş başarmış olacaksın? Saadetlû Padişahımızın Şam'dan ayrılacağını nereden bilirsin?

- Ağam; bilmesem de sanırım. Zira Yavuz Sultan Selim Han öyle bir padişahtır ki önünde kapılar açılmışken Kudüs'e varmadan, Kahire'ye dek uzanmadan duramaz.

- Padişahımız Kahire'ye nasıl gider, Sina ve Tih çöllerini nasıl aşar; hiç bunu düşündün mü?

- Beli ağam; Yavuz Sultan Selim Han bunların hepsini başarır. Biz de donanmasıyla onun işlerini kolaylaştırırız! Benim fikrim bundan ibarettir; ama yine de emrin üzere yanında kalırım.

Cafer Ağa birkaç adım geri çekildi. Elini hançerine attı, artık hiddetini zaptetmeye lüzum görmeden bağırdı:

- Kurdoğlu, sen padişahımızın da işlerine karışır oldun! Efendimizin nasıl hareket edeceğini bilmeden ne cesaretle fikir yürütmeye kalkışırsın? Kulluk, emir dinleyip emirleri yerine getirmektir. Yoksa bu sözleri etrafına duyurtup casusluk yapmak mı istersin? Buna asla iznim yoktur. Seni göz hapsinde tutacağım!

- İşte bunu beceremezsin Cafer Ağa; iftira etsen dahi beni asla hapsedemezsin! İstersen bir dene de görelim.

Kurdoğlu iki adım geri çekildi; hafifçe etrafına baktı. Orada bulunan reis ve kaptanlar hareketsiz duruyor, duygularını bile saklıyorlardı.

Kurdoğlu'nun leventleriyle azap askerleri sahilde ilerlerken, akşam katre katre etrafa çökerken, hatta karışık esen rüzgâr teknelerin bordasına vurup denizi coşturmaya çalışırken bile orada, paşa baştardesinde bir an için hayat donmuş gibiydi...

1516 yılı Aralık ayının ilk günleriydi... Kış neredeyse bastıracak, Akdeniz'de donanmanın tutunması çok güç olacaktı. Donanmanın tümüyle birlikte bir limanda kışlaması hemen hemen kabil değildi. Henüz savaş bitmemişti, tehlike savulmamıştı. Kurdoğlu bütün bunları da düşünür, Suriye limanlarının bir an evvel alınmasını biraz da bunun için isterdi. Şimdi ise gelecek büsbütün kararıyordu.

- Helâl olsun Reisim; kapudan ağa hep yanılır. Göstersin bakalım kendisini diyiverelim!..

Cafer Ağa'nın baştardesinin kıç kasarasında çekili duran üç fener yavaş yavaş sallanıyordu.Pruvadaki üç toptan başka yanlardaki dörder top da doldurulmuştu; topçular herhangi bir tehlikeye karşı emir bekliyorlardı.

Güvertelerde koşuşan, silâhlarını şakırdatan azaplar vardı. Geminin mevcudu altı yüzden fazla idi. Dört serdümen, kırk gemici baştardeyi yönetirdi.

Birden sancak vardiyesinin bağırdığı duyuldu:

- Baştardeye, işaret vererek bir kırlangıç sokulur!

Cafer Ağa elini kamasından çekti. Muslihittin ona acıyarak baktı, vardiyanın söylediği kırlangıç ise gittikçe yaklaştı.

Gelen kırlangıç, kıyılarda dolaştırdıkları haberci gemilerden biri idi. Hiç konuşmadan, hatta birbirlerinin yüzüne bile bakmadan onu beklediler...

Küçük tekne yaklaştı; atılan ip merdiveni, yorgunluktan bıyıklarıyla birlikte omuzları da düşmüş bir çavuş tırmandı. Kendisine yol gösteren bir azabın arkasından kıç kasaraya geldi. Hemen diz çöktü:

- Hünkârımın fermanını getirdim! dedi.

Cafer Ağa adeta titredi. Ulağın uzattığı fermanı alırken sarardığı belli oluyordu. Nameyi yedi kere öpüp başına koydu. Sonra yine elleri titreyerek açtı.

Her satırı okudukça yüzünde çizgiler değişiyor, sanki gözlerine gölgeler düşüyordu. Tekrar tekrar okudu, inanamamışçasına okudu. Sonunda sararmış yüzüne hafif bir esmerlik yayılırken:

- Mübarek olsun, dedi: Kurdoğlu Reis mübarek olsun!

Muslihittin, bu sözlerden evvelâ bir şey anlamadı. Sonra Cafer Ağa'nın fermanı kendisine uzattığını farkedince alıp başına koydu, yazılanları bir solukta bitirdi:

"Sen ki kapudan-ı derya Cafer Ağa kulumsun; bu emr-i hümâyunumu alınca tiz vakit kaybetmeyip donanmamın kumandasını Kurdoğlu Muslihittin Reis'e bırakıp birkaç gemi ile taht şehrine gidesin.

Yerime vekil koyduğum oğlum Süleyman Şah ile kayım-makam Pîrî Mehmet Paşa'dan iyi haberler aldım; Haliç tersanesinde yapılmakta olan gemilerimin kâffesi denize indirilmiştir. Pîrî Paşa kuluma bildirdim; sen dahi bilesin ki, bu gemilerimi erzakla birlikte teslim alıp geri dönesin. Kurdoğlu Muslihittin Reis'e, nerede bulursan orada, katılasın.

Sadr-ı âzam Sinan Paşa kulum Şam'dan Gazze'ye doğru yola çıkmıştır. Ben dahi kapıkulu askerlerimle yakında Şam'dan ayrılıp Gazze'ye hareket ederim. Kurdoğlu Muslihittin Reis bilsin ki, tedbirde asla kusur edilmeye. Eski minvâl üzere deniz askerim ile kara askerim daima işbirliği etsin. Gazze suları düşmandan temizlensin..."

Muslihittin padişahın namesini Cafer Ağa'ya verdi.

- Yolun açık olsun ağa, dedi, haddim olmasa da ben tekrar şunu söylemek isterim ki, asla endişe duymayasın; kapudan-ı deryalık

senin hakkındır, orada gözümüz yoktur. Bu yokluğunda sana lâyık olmaya çalışır, namını lekelemeyiz. Eğer bir şeyler becerirsek bunun şerefi de sana aittir. Emir ve ferman padişahındır.

Cafer Ağa sadece tekrarladı:

- Emir ve ferman padişahındır...

Başka bir şey konuşmadılar. Muslihittin geri döndü, bir filikaya atladı. Küçük Ali'yle birlikte, kendi baştardesine doğru uzaklaştı...

* * *

Sadr-ı âzam Hadım Sinan Paşa Gazze civarında, Han Yunus'ta kendisine karşı çıkan Mısır ordusunu yenmişti. Kahire'ye varmak için Osmanlıların önünde sadece büyük bir çöl kalmıştı.

Bu yüzden 1517 yılının Ocak ayının ilk günlerinde Gazze'den altı bin kişiyle Hadım Sinan Paşa öncü olarak yola çıkmış, ertesi gün Yavuz da bütün orduyla birlikte çölü geçmek üzere yürüyüşe geçmişti.

Kurdoğlu ise Gazze kıyılarını tutarken Yavuz Sultan Selim'den İskenderiye'nin zaptedilmesi emrini almıştı.

Muslihittin, İskenderiye limanını saran gemilerine, karaya çıkan azap ve leventlerine bakarken, Yavuz Sultan Selim'in ne kadar yerinde hareket ettiğine bir kere daha inanıyordu.

İskenderiye sağlam bir deniz dayanağıydı. İskenderiye'nin alınması deltanın da alınmasını sağlayacak. Nil nehri kontrol altında tutulacak, Mısır devletine son bir darbe daha vurulmuş olacaktı.

Kurdoğlu, hayretle, hattâ üzülerek seyrediyordu önünde açılan limanı. Ne kadar garip, ne kadar acıydı. Daha iki yıl evveline kadar, o, bu limanda üslenir, ekseri kışları bu limanda geçirirdi. Gemileri kışın Nil ağzına çekilirdi.

Bu şehirde Kurdoğlu'nun acı ve tatlı tam yirmi beş yılı geçmişti. Şimdi ise koskoca bir devletin donanmasına kumanda edip bir düşman olarak İskenderiye'ye giriyordu.

İşte selâm topları atılmadan, bir altın tutarında giriş parası verilmeden, şaşkın bir şehir halkının, savunmanın gereksizliğine inanmış muhafızların korkulu bakışları önünde İskenderiye liman ve kalesi ardına kadar açılmış, ona yol veriyordu.

- Kurdoğlu geliyor!

Limanda, bırakılmış Mısır gemileri sallanıyordu. Mendirek boş, sokaklar tenha olmalıydı. Çapulcu kıyı korsanlarından eser bile yoktu. Birkaç tüccar gemisi kıyıya çekilmiş, malları bile boşaltılmamıştı.

Kurdoğlu ayrıca Yavuz Sultan Selim çölü geçip Kahire önlerine varmadan Nil ayaklarının da tamamen ele geçmesini istiyordu. Zaten hünkârdan da böyle emir almıştı. Bu yüzden Hamitoğlu isimli bir reisi bir filoyla Nil'in iki ayağını, Reşit ve Dimyat'ı Mısır askerlerinden temizlemeye göndermişti.

- Kurdoğlu geliyor!.. Kurdoğlu Osmanlı donanmasının başında!.. Kaçılın, saklanın!..

Top ateşinden yıkılmış duvarlara, batmış teknelere, elini açıp yine ondan para isteyen dilencilere aldırmadan Muslihittin sadece bu sesleri duyuyordu.

Acaba Rodos limanı ve kaleleri de günün birinde kapılarını açıp onu böyle karşılayacak mıydı, yoksa yirmi yedi yıldan beri ardında ömür tüketilen gün hiç gelmeyecek miydi?

Sekiz günde Türk ordusunun çölü geçip Salihiye'ye vardığı ve sonra Rıdaniye'de Yavuz'un Tumanbay emrindeki Mısır ordusunu yenerek Kahire'ye girdiği haberi gelince Kurdoğlu başka düşünceler altında da ezilmeye başladı.

Bundan sonra olaylar daha da süratlendi. Sultan Tumanbay bir baskınla Kahire'yi geri aldı. Kahire üç gün sonra tekrar Türklerin eline geçti.

Kurdoğlu aylarca, dinlenmeden çalıştı. Bütün endişesi, Türk donanmasının, bir hata işleyerek Kahire'de bulunan Yavuz Sultan Selim'i güç duruma sokmasıydı. Çünkü Tumanbay henüz yakalanmamıştı. Osmanlı askerleri onunla Kahire dışında yer yer çarpışıyordu.

1517 yılının Şubat ayı böylece geçti. Hamitoğlu kumandasındaki ince filotilla Nil nehrindeydi. Kurdoğlu durmadan emir ve haber alıyor, karakol ve muhafiz gemilerini, Nil'in ayaklarını tutan diğer gemileri ve hattâ kıyıları İskenderiye'den uzaklaşıp teker teker dolaşıyordu. Ele avuca sığmayan son Mısır Sultanı Tumanbay eğer deniz yoluyla kaçmayı başarırsa Kurdoğlu çok üzülürdü.

Nihayet Tumanbay'ın yakalandığı haberi geldi. O zaman derin bir nefes aldı.

Kendi yedi teknesiyle Nil ağzından İskenderiye'ye geri döndüğü zaman onu bir ulak kıyıda heyecanla bekliyordu.

Yavuz Sultan Selim Han bir ferman göndermişti:

"Kurdoğlu Muslihittin Reis; bu emr-i hümâyunumu alır almaz Reşit ağzından Nil'e girip Kahire'de huzuruma varasın..."

Kurdoğlu nameyi öptü, kuşağına soktu; gözleri sulanmıştı, dudakları titriyordu. İşte şimdi sevinmişti; umduğu an yaklaşıyordu...

* * *

Nil nehri ağır ağır akıyordu. Kurdoğlu'nun emrindeki hafif tekneler, yer yer, zaman zaman renk değiştiren bu nehirde Kahire'ye doğru ilerliyordu.

Kurdoğlu bu nehri bilirdi. Fakat şimdi buralarını hiç tanımıyormuş, yeni görmüş gibi bir his uyanmıştı içinde.

Geçtikleri yere Mainil diyorlardı. Hafif bir rüzgâr esiyordu; yelkenler doluyor, ince tekneler nazlı bir gelin gibi süzülüyordu.

Kıyılarda hurma ağaçları, pirinç tarlaları, uzun yapraklarını yere eğen bitkiler vardı. Nil'in bereketli sahilleri, hayatı taşırmış gibi önlerine sermişti. Develerin bölgesine sığınmış birtakım yerli halk, onları hayretle seyrediyordu..

Gece böylece çöktü. Nil tamamen rengini değiştirdi. Bazen daralan, bazen genişleyen sahiller birer şerit gibi yanlarında uzanmaya başladı.

Kurdoğlu yelkenleri de indirmişti; Kahire'ye gece varmak istemiyordu, çok yavaş ilerliyorlardı. 1517 yılının Nisan ayının bir gecesinde tabiat bambaşka türlü konuşuyordu. Tabiatın sesine birkaç levendin söylediği memleket türküleri de ekleniyordu.

Kahire Nil'in döküldüğü yerden on mil kadar içerdeydi. Eyüpoğlu Salâhattin vaktiyle Kahire'yi işgal ettiği zaman eski kale duvarlarını yıktırmış. Fustat kısmını da içeri alıp şehri genişletmiş ve kaleyi yeniden yaptırmıştı.

Nil durmadan yatak değiştirirdi. Kahire ile Nil arası bir mil kadar sürerdi.

Şehir sahile iki iskeleyle bağlanmıştı. Kuzeyindekine Bulak iskelesi derlerdi; önünde Bulak adası vardı. Güneyindeki ise Eski Mısır iskelesiydi; onun da önünde başka bir ada, Ravza adası bulunuyordu.

Ravza adasında, Emevî halifelerinden Süleyman zamanında, 715 yılında yapılan, sonraları birçok değişikliğe uğrayan Nil'in feyezanını ölçmek için Mikyas-ı Nil vardı.

Kurdoğlu o gece hiç uyumamıştı; hep Nil kıyılarının sesini, bunlara karışan leventlerin türküsünü dinlemişti.

Artık sabah oluyordu; Nil'de güneş başka türlü doğuyordu. Çölün tutuşmuş havası Nil kenarlarında serinlemeye çalışıyordu.

- Helâl olsun Reisim, nihayet geldik diyiverelim!

Kurdoğlu, Küçük Ali'yi okşadı. Kara Mahmut'u aradı. Kardeşi Murad'ın o çocuğumsu bakışları bir an için gözlerinin önünde parladı! Sonra Bizim Ali'ye döndü. Yanyana duruyorlardı. Bir tehlike sezmişler gibi sanki birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı:

- Hünkâr bizi çağırır. Bizim Ali Reis, yakında Yavuz Sultan Selim Han'ın huzuruna varırız. Neden çağırır, bilemem; hayır olur inşallah. Lâkin benim de onunla konuşacaklarım var; sözünü hatırlatacağım ona. Anlıyor musun Bizim Ali?

Bizim Ali, Muslihittin'i duymamış gibi hiç cevap vermedi. Sadece elini ensesine attı; siyah beneklerle dolu, pörsümüş eli bir süre böylece kaldı:

- Kara Mahmut, dedi, Kara Mahmut; göreceğim geldi kâfir oğlanı. Burada olsaydı şimdi göz bağımı sıkardı! "Baba" derdi bana.

Bizim Ali, yüreği dağlanmış gibi konuşuyordu. Daima susan, duygularını içinde boğan bu ihtiyar korsan acaba neden böylesine Kara Mahmut'u arar olmuştu?

Yerlilerin Âbınil dedikleri yere gelmişlerdi. Nehir burada çok genişliyordu. Kıyılarda muhafız Osmanlı askerlerinin çadırları görünüyordu.

Muslihittin:

- Selâmlayın, dedi, şu askerleri selâmlayın!

Teknenin küçük topu kuru-sıkı patladı. Yeniçeriler, çadırlarından çıktılar, sahile doğru koştular. Bağırıyorlardı, tüfek atarak onlar da Kurdoğlu'nu selâmlıyorlardı.

İlerledikçe Osmanlı askerlerini, kavukları, külâhlarıyla daha sık görmeye başladılar.

Bulak adasını dolandılar. İşte Kahire, tarihin birçok olaylarına sahne olmuş bu şehir şimdi tamamen görülüyordu.

Kurdoğlu elini kaldırdı, tekneler kıvrıldı. Ravza adasını sancak tarafında bırakarak Eski Mısır iskelesine yanaştılar.

Şimdi küçük teknelerin topları durmadan ateşleniyor. Leventlerin bir kısmı gülbank çekiyordu.

- Kurdoğlu Muslihittin Reis, safa geldin! Seni padişahımız Yavuz Sultan Selim Han, El-Mukaddam dağındaki Kasr-ı Yusuf'ta bekler! Buyurun.. hemen gidelim!..

Bir enderun ağası Muslihittin'in önünde eğilmiş, ona haber veriyordu. Sahile yerli halk yığılmıştı. Yeniçeriler etrafı kordon altına almışlardı. Uzaktan mehter takımı nöbet vuruyordu.

Muslihittin sadece:

- Hünkârımın emrindeyim, dedi, biz de onun yüzünü görmek için acele ederiz. Bize yol göster ağa!..

Kurdoğlu ilerledi. Arkasından Küçük Ali yürüyordu. Geriden gelen on levent padişaha sunulacak hediyeleri taşıyordu. Bizim Ali teknelerin başında kalmıştı.

Kahire hâlâ iyice temizlenmemişti. Korkunç bir savaşın izleri yer yer göze çarpıyordu. Harap olmuş evler, çökmüş duvarlar, bir parçası yıkılmış konaklar gözleri tırmalıyordu. Köşe başlarını karakullukçular tutmuştu. Sokaklarda henüz gömülmemiş, Nil'e atılmamış cesetler bile vardı.

Şehri böylece geçtiler. El-Mukaddam dağı, Kahire'nin doğusundaydı. Yavuz Kahire önlerine Ridaniye'ye geldiği zaman bu dağın civarında Bârketü'l-Hac'da karargâhını kurmuştu. Ridaniye zaferinden sonra padişah, Kahire'ye girmeden Bulak yakınındaki Vastaniye'ye karargâhını taşımıştı. Şimdi ise yine Mukaddam dağındaki Kasr-ı Yusuf'ta bulunuyordu.

Onları kasrın civarında sekbanbaşı karşıladı:

- Biraz istirahat eyleyin, dedi. Hünkârıma haber vereyim. Safa geldiniz; gazanız mübarek olsun Kurdoğlu Muslihittin Reis.

Küçük Ali'nin dili tutulmuş gibiydi. On levent kıpırdamadan duruyordu.

Uzaktan yine mehter takımının nöbet vurduğu işitiliyordu. Biraz sonra sekbanbaşı geri döndü:

- Gelin benimle, dedi. Hünkârımız sizi yalnız kabul buyuracaklar. Leventlerinizin istirahatını ben sağlayacağım.

Yol gösteren sekbanbaşının yanında Muslihittin sararmış bir yüzle ilerledi. Bugün yine hayatının bir dönüm noktasına girmişti. Rodos'a uzanan elleri, artık geri çevrilmemeliydi.

Padişahın huzuruna çıktığı zaman bir an duraladı. Sonra, hatırlamış gibi hemen diz çöktü.

İçerisi loştu. Yavuz Sultan Selim tahtına oturmuştu. Biraz yorgun, hatta yıpranmış görünüyordu.

- Yaklaş Muslihittin Reis! Öp elimi.

Kurdoğlu ayağa kalktı, ağır ağır ilerledi. Padişahın uzanan elini öptü, alnına koydu.

- Şöyle otur Kurdoğlu, sana izin verdim. Muradımız, donanmam hakkında haber alıp denizci kullarımın ahvalini öğrenmektir...

Muslihittin birkaç adım geri çekildi; evvelâ oturmak istemedi. Hattâ etrafına bakındı; o zaman yalnız olmadıklarını anladı. Tahtın biraz gerisinde aydınlık yüzlü, bakışları parlak, ellerini göğsüne bağlamış bir adam duruyordu.

- Otur derim sana Kurdoğlu; Musahib-i Hassım Hasan Can sana birkaç yastık versin. Konuşacaklarımız uzun sürer!

Hasan Can hemen, atlas kaplı dört yastık getirdi. Kurdoğlu kabahat yapmış bir çocuk gibi utandığını, hattâ terlemekte olduğunu anladı. İstemeyerek yastıklara ilişti.

Yavuz Selim'in bıyıkları yine dudaklarından aşağıya doğru uzanmıştı. Yalnız kulağında yuvarlak küpesi yoktu. Siyah bir kaftan giymişti. Enli vücudu nefes aldıkça sallanıyor gibiydi.

Bir süre divanı derin bir sessizlik kapladı. Hasan Can konuşması için Muslihittin'e uzaktan işaret etti; fakat o, sadece padişahı bekledi. Burası deniz değildi; Kurdoğlu bir padişah yanında nasıl hareket edileceğini asla öğrenememişti.

- Muslihittin Reis, neden susarsın? Devletine gördüğün bunca hizmet makbulüm olmuştur. Donanmanın şanına en ufak leke sürdürtmedin. İyi işler becerdin! Suriye yalılarını vuruşun, Trablus ve Gazze sahillerine leventlerinden ve azaplardan önce ayak basıp ardındakilere cesaret verişin, İskenderiye'ye benden evvel varışın hiç gözümden kaçmadı. Bu fâni dünyaya gözlerini kapamadan evvel devlet yâr, halef-i saadet oğlum Süleyman Şah'a senden bahsedip donanma-yi hümayunu senin gibi reislerden asla eksik kılmamasını söyleyeceğim! Lâkin neden emrime hemen uymayıp geç kaldın?

Kavlimiz böyle mi idi? Bu hareketin için çeşitli rivayetler işitirim. Doğrusunu sen söyle!

Kurdoğlu bu suali bekliyordu zaten. Fakat onun en fazla çekindiği, Vatikan baskınıydı. Padişah'a Roma'ya kadar gittiği halde, neden geri döndüğünü nasıl anlatacaktı? Bir an duraladı, fakat yine de Yavuz Selim'i fazla bekletmedi:

- Hünkârım, dedi, emrinizi aldığım zaman teknelerim dağınıktı. Onların toplanmasını beklerken, Fransızlar üzerime altmış gemiden fazla bir filo gönderdiler.

- Sen neredeydin?

- Bizarta'da.

- Ne işin vardı?

- İskenderiye'yi bıraktıktan sonra Bizarta'ya yerleştim. Yataklandım orada!

- Bilirim, Bizarta Beyi olmuşsun; Tunus Sultanı Ebu Abdullah Mehmet korkusundan ses çıkartmayıp Halkulvad'ı Barbaroslara, Bizarta'yı da sana vermiş! Nasıl aldın o limanı?

- Gönül rızası ile.

- Sultan Ebu Abdullah Mehmet dayatsaydı, ne yapardın; zorlar mıydın?

Kurdoğlu şaşırdı, konuşmalar hiç ummadığı bir yola dökülüyordu. Karşısındaki padişah, öyle bir insandı ki, ardından onbinleri sürükleyerek dağları, ovaları, çölleri aşmış, ordular devirmiş, koskoca bir devleti tarih sahnesinden silip süpürmüştü. Aynı zamanda Sultan Selim sert, yalana, riyaya tahammül etmeyen, kararından caymayan bir insandı. Onunla konuşurken çok dikkatli olmak gerekirdi. Fakat Muslihittin, Sultan Selim neyi beklerse beklesin, düşüncelerini olduğu gibi söylemeye karar verdi:

- Zorlardım padişahım, dedi. Sultan Mehmed'i tahtında rahat komazdım!

- Neyinle?

- Kendi gücüm, kırk teknem ve yedibin levendimle.

- Sen devlet misin?

- Bunu bana bir kere daha sormuştunuz padişahım!

- Yine sorarım!

- O zaman da arzetmiştim; ben sadece bu devletin adamıyım.

- Öyleyse emrimde çalış!

- Emrinizdeyim Sultanım!

- Böyle değil! Daima hizmetimde bulun. Seni donanmamın başında kaptan-ı derya olarak görmek isterim.

Bir insan, ömrünü denizlere adamış bir insan daha fazla ne bekleyebilirdi? Ve bir hükümdar arzularını, emretmenin dışında, bundan daha samimi nasıl bildirebilirdi?

Muslihittin eridiğini, bütün dayatma gücünün tükenmek üzere olduğunu anladı. Ne yapmalı, ne demeli, nasıl hareket etmeliydi? Kurt Ahmet Reis ona birçok şeyler öğretmişti ama bu gibi hallerde en çıkar çarenin ne olduğunu hiç söylememişti.

- Ne susarsın Kurdoğlu? Bugün neden tutuk konuşursun? Bilir misin ki Kurdoğlu, benim katımda mert kişilerin değeri büyüktür. Bu gün mert kişiler azaldı; bu yüzden kendimi yalnız hisseder oldum. Yoksa sen, umduğum gibi değil misin?

Kurdoğlu evvelâ yıkıldı, bütün vücudunun ateşler içinde yanmakta olduğunu anladı. Bu padişah onu yenmişti; karşısında dayanmanın, gerilememenin imkânı yoktu. Adetâ çırpındı, boğulmamak için birisine tutunmak ihtiyacıyla yandı. Yine de konuştu:

- Kusurum affola, padişahım; beceremeyeceğimden, ya da korktuğumdan değil, kendimde hak göremediğimden, uygun düşmeyeceğimden emrinizi ilk defa yerine getiremeyeceğim. Bilmem, benim bu sözlerim mertlik midir, yoksa küstahlık mı?

Yavuz'un gözleri parladı; tahtından doğruldu, ayağını bastığı atlas yastığı bir tekmede itti. Bir hayli eskimiş siyah kaftanının önünü açtı.

- Dikkat et Kurdoğlu; emrime karşı gelmiyorsun! Eğer ben emretseydim, sana sormazdım; sen ise hemen onu yerine getirirdin! Bunu iyice bil! Ben senden sadece fikrini sordum. Söyle, neden kendinde hak görmez, neden derya kaptanı olmak istemezsin?

- Padişahım! Evvelâ derya kaptanınız hayattadır; bu mansıp boş değildir. Cafer Ağa kulunuz karadan gelmekle beraber kısa zamanda derya işlerine alışmıştır. İleride daha da tecrübesi artacak, ehil reislerin fikirlerine önem verirse donanmanızı istediğiniz gibi kalkındıracaktır. Sonra bu mansıbı bekleyen nice kullarınız, nice işbilir kapudanlarınız vardır. Benim gibi bir korsanın hariçten gelip bunca yıllık emekleri çiğneyerek hepsinin başına geçmesi uygun değildir. Ayrıca ben Akdeniz'de levent gezmesine alışmış, bir ümit uğruna haramî

dolaşmış bir insanım. Bu güne dek, bir er gibi devletime, milletime hizmetten öte başka bir şey düşünmedim. Siz beni mükâfatlandırmak isterseniz, Rodos'u almama destur verin. Rodos'u almam için donanmanızı yanıma katın.

- Rodos! Yine mi Rodos, Kurdoğlu?

- Rodos, devletimizin göğsünde bir çıbandır; izin verin; o çıbanı deşelim! Sözünüz vardır padişahım! Ben sözümü tuttum; bugüne kadar bekledim.

Yavuz Sultan Selim ayağa kalktı. Galiba heyecanlanmıştı. Muslihittin'in karşısına dikildi:

- Kurdoğlu! Dediğin olacak; bunu Pîrî Mehmet Paşa da ister! Ne zaman, nasıl bilmem; yine de dediğin olacak! Rodos'u alacağız! Yalnız bekleyeceksin; haberim olmadan asla Rodos'a bir çıkarma yapmayacaksın! Şunu da unutma ki, sen elbet bir gün donanma-i hümayunumun başına geçeceksin! Onun için yaşamalısın Kurdoğlu!..

Muslihittin de ayağa kalkmıştı. Gözleri sulanmış, nefesi kesilmeye başlamıştı.

- Dinle beni Kurdoğlu! Bir devlet nasıl kalkınır, nasıl yaşar? Fedakârlıkla, her türlü şekliyle mertlikle!.. Ben, tam bir yıldan beri seferdeyim. Edirne'den yola çıktığımdan bu yana koskoca bir yıl geçti. Merc-i Dâbık'ta, Sultan Kansu Gavri'yi yenip de zavallı ihtiyar ölünce bütün vezirlerim, paşalarım işin orada bittiğine kaniydi. Dayatmasaydım, birkaç cana kıymasaydım, bu seferim de İran seferim gibi yarıda kalırdı. Yalnız vezir-i âzamım Hadım Sinan Paşa beni anladı. Askerinin başında yaşlılığına bakmadan hep ileri atıldı. Şam'da kaldığım üç ay içinde ordumun gücünü artırmanın çarelerini aradım. Çölü geçmek için iki bin deve toplattım. En büyük sıkıntımız su idi; develere kırbalar yüklettim. Bereket versin Tih sahrasını geçerken yağmur yağdı; kumları katılaştırdı. Arabalarımız, atlarımız gömülmedi, güneş çarpmadı. Yağmur yağmasa da ben bu çölü ordularımla geçecektim; buna imanım vardı. Çölün en tehlikeli yeri olan El-Ariş ile Salihiye arasını beş günde aştık; ne erzakım, ne de toplarımın bir teki kayboldu. Sinan Paşa, Ridaniye savaşında şehit düştüğü zaman ağladım. Çünkü Tumanbay beni zannederek yalın kılıç askerlerimin arasına dalıp bu sadık dostumu öldürdü. Hâlbuki ben o sırada şu dağları El-Mukaddam'ı dolaşıp Mısır ordusunun ardını çevirmiştim. Tumanbay'ı elimden kaçırdım; ancak onu iki ayda ya-

kalayabildim. Birkaç gün evvel, Tumanbay'ı karşıma getirdikleri zaman ona fazlasıyla ikramda bulundum. Çünkü o da mert bir insandı. Nitekim benimle bir esirin ürkekliğiyle değil, galip bir kumandanın cesaretiyle konuştu. Hattâ "Ey Türk sultanı; bizim devletimizin çökmesini sen sağlamadın, bu hainler yaptı." diyerek bana sığınmış olan yakın arkadaşlarını gösterdi. İleride ne olur bilmem ama, mertliği yüzünden Tumanbay'ın henüz boynunu vurdurtmadım. İşte Kurdoğlu Reis; mertliğe, cesarete, azme ben böyle bağlıyım! Sakın sen, bundan sonra değişmeyesin! Hiç kimseye ikiyüzlülük yapmayasın.

Kurdoğlu, Yavuz Sultan Selim'in elini her türlü teşrifat kaidelerini unutarak, coşkun bir hisle öpüp, başına koydu:

- Sultan sözünden vazgeçmez, dedi, bekleyeceğim padişahım. Yakında katınızdaki hizmetim bitecek; izninizi aldıktan sonra, yeniden Akdeniz'de levent gezeceğim. Afrika kıyılarını, ileride devletimize bırakmak üzere, Barbaros kardeşlerle beraber koruyacağız. İspanyolların, Fransızların, Cenevizlilerin, hattâ Papa'nın buraları büsbütün tutmaması, Rodos'a yardım etmemesi için yollarını çevireceğim, gemilerini avlayacağım, sahillerinde dolaşacağım. Bana elbet günün birinde "gel" diyeceksiniz! Ölümün kucağında da olsam, yine de emrinizi yerine getiririm.

Şimdi Yavuz Sultan Selim, kendi duygularından başka karşısındakinin de duygularını yaşayarak dolup taşmıştı. Adetâ bağırdı:

- Hasan Can! Hasan Can! Duyuyor musun bu adamı? Sen Kurdoğlu'nu sever ve beğenirsin; ilk defa bu gün gördünse de, daha evvel tanımış gibi sırası geldikçe hep lâfını edersin! Pîrî Mehmet Paşa da öyle! İnşallah hiçbirimizin yüzünü, bundan sonra da kara çıkarmaz!

Hasan Can eğildi. Hasan Can ellerini göğsünde bağladı. Hasan Can dopdolu bir hisle hem padişahı, hem Kurdoğlu'nu kucakladı.

- Ey Kurdoğlu Reis; sözümüz yarıda kalmıştı; başka lâflara dalıp neden donanmama geç katıldığını öğrenememiştik. Fransızlara Bizarta'da ne yaptın?

- Ben bir şey yapmadım; altı pare teknelerini, canlı cansız askerlerini bırakıp kaçtılar padişahım!

- Peşlerini kovalamadın mı?

- Henüz seferde olan teknelerim gelmemişti; onları bekledim. Sonra da kırılan gururumu yenmek, Fransızları başıma salan Papa'dan intikam almak için Vatikan'a gittim Hünkârım!

- Vatikan'a mı?

- Beli!..

- Ne için?

- Papa Onuncu Leon'u kaçırıp, Rodos'la değiştirmek için!

- Nasıl olur? Ne cesaret? Vardın mı Vatikan'a?

- Evet! Roma kıyılarından Vatikan'a kadar leventlerimle bile yürüdüm!

- Sonra? Çabuk söyle Muslihittin Reis; sen kimsin?

Kurdoğlu doğrudan doğruya cevap vermedi. Dudakları titredi, sesi kısıldı, sadece:

- Ben devlet değilim, dedi; bir kahpe baskınımızı haber verdi. Papa da bütün askerlerini korkusundan sarayının etrafına yığdı. Biz korsandık, baskın yapamayınca geri döndük. Yetmedi, olmadı; âciz kaldık.

Bu sefer Yavuz Sultan Selim'in gözleri sulanmıştı. Hem kederli, hem hiddetli, hem sevinçliydi. Karışık hislerin altında ezildiği anlaşılıyordu. Bir çekişte boynundaki altın zinciri kopardı. Derin derin nefes aldı, tahtına oturdu:

- Misafirimsin, dedi, birkaç hafta katımda kalacaksın. Beni teknelerinle Nil'de gezdireceksin. Seninle Ravza adasına çıkarız. Orada Mikyas-ı Nil'i seyrederiz. Hep yanımda olursun Kurdoğlu. Birazdan emir vereceğim. Enderun halkından, sekbanlara kadar bütün kullarım her dediğini yerine getirecek. Seni görsünler, iyice tanısınlar; bir daha ardından iftira savurup küçülmesinler. Yiğit kime derlermiş anlasınlar. Şimdi bana donanmam hakkında bilgi ver! Islâha ihtiyaç görür müsün?

Kurdoğlu yorulmuştu; duyduğu heyecan, kendi nefsiyle yaptığı savaş âdeta onu halsiz düşürmüştü. Yine de son gayretini sarfetti. Hiçbir riyaya sapmadan, hiçbir etki altında kalmamaya çalışarak tane tane konuştu:

- Hünkârım! Azaplarınız iyi yetişmiştir, emir dinlerler, levent gibi zora katlanırlar. Yine de biraz talime ihtiyaçları vardır. Cafer Ağa'nın getireceği yeni tekneleri görmediysem de aylardan beri deryada olan gemilerimizin bazı noksanları göze çarpar! Arzu buyurulduğunda bu hususları ayrıca bildiririm. Ekseri reisler ehildir. Korsanlıktan gelme reis ve kaptanlara durmadan hocalık yaptırıp derya ilmini, donanma kullarınıza iyice öğretmek donanma-yi hümayununuzun

geleceği için yararlı olur. Alemdar ve odabaşılar donanmanın içinden yetişmelidirler. Alatçılar, kalafatçılar ve naccarlar seferden evvel kalafat yerlerinde, ustalar yanında çok bulunmuş kişilerden seçilmelidir. Kürekçileri dayanıklı buldum. Forsalara fazla güvenilmemesi dahi yerindedir. Sefer mevsimi geldiğinde donanmanın yağlanması, hele sefer sırasında bir kere daha yağlanması usulden olduğundan, tedbirin buna göre alınması gerekmektedir. Sefer esnasında karakol gezdirilmediğini gördüm; bunu yaptırdım. Hamdolsun, donanmamızın ardını hiçbir küffar donanması vurmadı, vurmaya kalkışsa idi, tedbirimiz var idi.

Kurdoğlu durmadan anlattı; gördüklerinin iyi ve kötü taraflarını padişahın önüne serdi. Sonra da bu sefer esnasında donanmanın bütün seyrini, askerin cesaret ve azmini söyledi. Sustuğu zaman padişahın gözlerini kapayıp derin bir düşünceye dalmakta olduğunu gördü.

Neden sonra Yavuz Selim doğruldu; kaşlarını çattı, bakışlarını Kurdoğlu'ndan ayırmadan:

- Hasan Can, dedi, tiz sadr-ı azam Yunus Paşa'yı çağırsınlar; Kurdoğlu'nu bir de o dinlesin. Sonra da biz Nil'de gezmeye çıkarız...

Onlar bir buçuk aydan daha fazla bir zaman içinde hep beraber kaldılar. Nil'de dolaştılar, Ravza adasına çıktılar, oradaki köşkte oturdular. Nil mikyasını seyrettiler. Daha birçok yerler gezdiler.

Kurdoğlu hayatının bambaşka mânâ taşıyan bu safhasını asla unutamadı. Kendisine dosta susamış dost elini uzatan Yavuz Sultan Selim'in büyüklüğüyle beraber tevazuu karşısında, kendini gördü. İnandı, sevindi, üzüldü.

Nihayet 19 Mayıs 1517 tarihinde Cafer Ağa'nın yeni gemiler ve erzakla İstanbul'dan İskenderiye'ye geldiği haberi ulaşınca Yavuz derya kaptanını da Kahire'ye çağırdı. Sonra Cafer Ağa ile birlikte donanmayı teftiş için İskenderiye'ye gitti.

Kurdoğlu, padişahı Kahire'de bekledi. Dönüşte huzura çıkıp elini öperken içi burkuluyor, ağlamak ihtiyacıyla yanıyordu.

Yavuz Sultan Selim ona sadece sordu:

- Gidiyor musun Kurdoğlu?

- Destur verirsen padişahım!

- Yolun açık olsun! Bu açık yoldan asla geri dönme Kurdoğlu! Bekle, Tanrı kısmet ederse seninle yine karşılaşırız.

Muslihittin, İskenderiye'de kendi kadırgasına binip, yedi parçalık filosuyla Akdeniz'e açılırken, gözlerinin önünden Yavuz'un hayalini silememişti.

Akdeniz ne kadar dar, ne kadar kasvetli, ne kadar sıkıcıydı!

İleride, batıda, Afrika sahilleri, Bizarta, İspanya, İtalya, Venedik kıyıları, adalar vardı. Sevgilileri onu bekliyordu. Ardında ise koca bir padişah, anası, babası, karısı, çocukları duruyordu. Bir de Rodos!

Kim bilir, bundan sonra ne yapacak, nasıl yaşayacaktı?

Bir Haberci Gelmişti

Üç YIL daha geride kaldı. Tam üç yıl, birbirinin üzerine devrildi. 1520 senesinin Ekim ayı idi. Akdeniz hafif hafif ürperiyordu.

Dört tekne, Sardinya adasından kuzeye doğru ilerliyordu. Türk denizcilerinin Doğan, yerlilerin Asinara dedikleri burnun açıklarındaydılar. İlerideki küçük "Asinara" adası henüz gözükmemişti. Daha ileride Korsika adası vardı. Asinara adası, Korsika ile Sardinya'nın arasındaki Bonifacio boğazının batısındaydı.

Asinara burnunun üzerindeki çardaktan İspanyol askerleri, geçen gemileri gözlüyordu.

Teknelerde en ufak bir telâş bile sezilmiyordu. Hattâ içindekiler tamamen terketmiş gibi, güvertelerde kimse gözükmüyordu.

Kuzeye doğru giden bu gemilerin bandırası yoktu; yine de İspanyol gözcüleri bunların yabancı korsanlara ait olduğunu biliyorlardı.

Birden Asinara burnunu iki İspanyol kadırgası döndü. Nöbetçiler ürperdiler; süratle borularını çalmaya başladılar.

Kuzeye doğru ilerleyen dört teknenin en başındakinin direğinde şimdi bir fors dalgalanıyordu: Kurdoğlu forsu!

Nöbetçiler çardaklarında daha fazla kalamadılar; adeta kaçarcasına içerlere doğru koşmaya başladılar.

- Kurdoğlu! Kurdoğlu! Bu sularda dolaşır! İmdat!

Sert bir rüzgâr esiyordu. Yelkenlerini şişiren iki İspanyol kadırgası, Kurdoğlu'nun galisi önünden sür'atle uzaklaşıyordu.

- Kuvvetli yelin önünde dolu yelken yığdırıp kaçan keşiş dağı misali bu kâfir teknesine yetişelim diyiverelim Reisim!

Muslihittin kıç kasaraya çıkmıştı. Tam elli yaşındaydı o sırada. Zaman, onun iç âlemine insafsız darbeler indirip çökertmiş olsa bile,

şakaklarının iyice kırlaşmasından başka, dış görünüşüne pek fazla tesir yapmamıştı.

- İhtar topu salvo!
- Emredersin Reis! İhtar topu salvo!
- Dümenci; rüzgâr altına gel!
- Başüstüne Reis!
- Sancak, iskele kalaburnaları hazır olsun.
- Hepsi alestedir Reis!
- Serdümen! Viya!

Fakat Muslihittin'in daha fazla emir vermesine lüzum kalmadı! Kurdoğlu'nun dikleşen omuzları çöktü; dudaklarına acı bir gülümseme yayıldı. Sanki görmek istemiyordu; her iki İspanyol gemisi de yelken indiriyordu.

- Mayna sinyor; mayna!

Tam otuz yıldır, denizde haramî gezmişti. Beş yıldan beri de karısından, hayır karısından değil, çocuklarından uzaktı. Bazen sakin bir köşe, başını koyup dinlenecek ılık bir yuva aradığı, bunun hasretini çektiği oluyordu. Hele son zamanlarda karşısına çıkan her gemi bir tek top dahi atmadan böylesine teslim olunca canı büsbütün sıkılıyordu. Hemen yelkenleri suya indirmek, savaşçı ruhuna vurulmuş bir darbe gibi gelmeye başlamıştı. Oyalanması, avunması çok güçtü.

- Yahya Reis'le Çarpık Süleyman Reis, şu iki teknenin bordasına rampa edip levent geçirsin. Yine de kâfir hilesinden sakınsınlar! Biz rotamıza devam ediyoruz! Kurdoğlu forsu insin!

Başını çevirdi, eğildi, sadece suları seyre başladı.

Yavuz Sultan Selim'den o güne kadar Rodos'a dair bir emir alamamıştı. Hâlbuki Afrika sahillerindeki savaş durmadan devam etmişti.

İspanyollar, Türk korsanları daha fazla yayılmasın diye bütün güçlerini seferber etmişlerdi. Doğu Cezayir henüz ele geçmemişti. İşte Oruç Reis, 1517 yılının Ekim ayında buralarını, Tlemseni zaptetmişti.

1518 yılının Ocak ayı ise Muslihittin için hem sevinçli, hem de gayet üzücü olmuştu. Pîrî Mehmet Paşa'nın sadr-ı âzam olduğunu öğrendikten sonra Barbarosların en büyük ağabeysi İshak Reis'in İspanyollar tarafından Cezayir içlerinde şehit edildiği haberi gelmişti.

10 Ekim 1518 tarihinde de, Tlemsen'i kuşatan İspanyol ve Arapları yarıp geri dönerken başı kesilmek suretiyle Oruç Reis öldürülmüştü.

Oruç'un üzerinden çıkartılan altın sırmalı kaftan İspanya'ya gönderilmiş, Kurtuba'da halka gösterilmişti.

Ağabeysinin ölümüne ziyadesiyle üzülen, günlerce acıyla kıvranan Hızır Hayrettin'in yanından Kurdoğlu hiç ayrılmamış, onu avutmaya çalışmıştı. Oruç'un yerine Hızır Barbaros, Cezayir Sultanı olmuştu.

Ayrıca İspanya kralı Şarl-Ken büyük bir donanmaya Cezayir limanını kuşatmış, Hayrettin Reis'i buradan atmak için karaya asker çıkarmıştı. Kurdoğlu da Hızır'ın yardımına koşmuş, düşman ordusu ve donanması perişan edilmişti.

Bu sırada Yavuz Selim, Hızır Barbaros'un Cezayir sultanlığını tanımış, hükümdarlık menşûru ile bir kılıç hediye etmişti.

1520 baharında ise İspanyollar Cezayir'e yine saldırmışlar, yine yenilip birçok gemi bırakarak çekilmişlerdi.

Tlemsen de yine Türklerin eline geçmişti.

Kurdoğlu eğildiği sulardan başını kaldırdığı zaman geçen bu üç yılın altında kendisini ezilmiş sandı. Çok dövüşmüşler, çok çarpışmışlardı. Bir taraftan üslendiği Bizarta'da gerekli tedbirleri alırken, bir taraftan da Barbaros'a her istediği anda yardımda bulunmuştu.

Sanki bunları neden düşünüyordu? Yorulmasına, üzülmesine hiçbir sebep yoktu; hayat hep böyle akacaktı. İşte küçük Asinara adasına yaklaşıyordu. Orada kendisini elli yaşının aşkı bekliyordu; Signorina Orietta! Dük Jülyen'in kızı! Vatikan yolunda karşısına çıkan dilber! Lüle lüle, ipek ipek saçlarını döken, körpe, diri, taptaze vücudunu ay ışığında yıkayan, fildişi bacaklarıyla en büyük bir sanat eseri gibi gönüller tutuşturan, göğsünün bir parçasını taşırıp baş döndüren, güzeller güzeli Orietta!..

Küçük Asinara adasında sahiller pek sarptı. Adanın ön tarafında gemilerin barınacağı bir köy bile yoktu. Etrafı kayalar kaplamıştı.

- Kürekler oyalansın, sandal denize indirilsin!

- Sandal hazır Reis!

Muslihittin, Bizim Ali'ye baktı; Bizim Ali göğsünü üflemeden başını çevirdi. Bizim Ali kızgındı. Bizim Ali, Kurdoğlu'nun böyle bir aşk peşinde koşmasını hiç istemiyordu.

Mısır seferinden sonra, her yıl birkaç kere bu adaya uğruyorlardı. Bu sular İspanyol savaş gemilerinin sık sık geçtiği bir yerdi. Hattâ Asinara adasında İspanyol askerleri bile vardı. Bizim Ali, Kurdoğ-

lu'nun dönüşünü geçkin yaşına rağmen günlerce uyumadan beklerdi. Bu İtalyan dilberini Muslihittin alıp Bizarta'ya götürse, ihtiyar korsan hiç ses etmezdi.

Uzaktan, Deli Yahya Reis ile odabaşılıktan reisliğe geçen Çarpık Süleyman Reis, esir ettikleri iki İspanyol teknesini yedeklerine almışlar, geliyorlardı.

- Sen bu sularda gezin, diğer tekneler açıklarda oyalansın. Merak etme Bizim Ali, yine dönerim!

Konuşmadılar. Muslihittin koştu, sandala atladı. Kürekler suya gömüldü, sandal açıldı, kayalara doğru kıvrıldı.

Elli yaşın aşkı başka türlü oluyordu herhalde. Hele böylesine güzel, böylesine genç bir kadının yanında insanın hisleri evvelâ lif lif ayrılıyor, çözülüyordu. Sonra hisler, yavaş yavaş toplanıp kenetleniyor, bir yün yumağı gibi iç içe giriyordu. İşte o zaman uzaklaşmanın, hattâ kolay kolay dağılmanın imkânı olmuyordu.

- Yine sandalın burnunu şu kayaya mı değdireyim? Biz bu işleri artık öğrendik deyiverelim Reisim!

Muslihittin sandalın baş tarafına geçti; sıçradı. Birkaç kayayı birden atladı. Dik bir yamaca âdeta tırmandı.

Yukarıya çıkınca durdu ve gülümsedi. Bir ses ona:

- Aşkım! Nihayet geldin mi? Niye bu sefer bu kadar çok.

Orada, gölgelerini önüne döken bir ağacın altında heyecandan göğsünü bastıran bir kadın duruyordu. Kadın belki de boğulacaktı. Her tarafı titriyordu. Saçından topuklarına kadar.

Kadın ondokuzundan fazla değildi. Yine saçları lüle lüle, ipek ipekti; kızıla kaçıyordu. Gözleri bal rengindeydi. Süzülmüş, sararmıştı. İnce burnu, pembe dudakları, ince beli, kıvrılarak kayan kalçaları, hele varlığını haykıran göğsü ile Muslihittin'in önüne serilmişti. Kadın hasret taşıyordu, kadın o bal renkli gözleriyle sevda haykırıyordu.

- Aşkım; seni görmeyince hep böyle olurum ben! Bir de geciktin?

Kurdoğlu koştu, kadın da koştu. Sarıldılar. İşte Muslihittin'in hisleri yine lif lif olmuştu; çözülüyordu;

- Orietta! Benim küçük pilicim! Bugün her zamandan daha güzelsin! Fakat niye böyle süzgünsün, neden sararıp solmuşsun? Bir sıkıntın mı var?

- Aşkım, diye fısıldamıştı, aşkım! Burada biraz evvel iki İspanyol askeri vardı. Ama, merak etme; gittiler, karşı yamaçtan aşağı inip kayboldular. Ben gemilerinin gelişini seyrederken onlar muhakkak meyhanenin yolunu tutmuşlardır.

Kurdoğlu, Orietta'yı kollarının arasına aldı, havaya kaldırdı. Genç kadın da onun boynuna dolandı. Nefesleriyle birlikte aşklarını da içerek böylece yürümeye başladılar. Küçük bir evin bahçe kapısından içeri girdikleri zaman yaşlı bir adam hemen kenara çekildi. Yaşlı bir kadın ise koşarak uzaklaştı.

Muslihittin genç kadını sarmaşıkların kuşattığı, çiçeklerin donattığı bir kameriyenin altına götürdü; oradaki kuş tüyü yastıklarla kaplanmış bir sedire yatırdı.

Kurdoğlu hemen diz çöktü, kadın pembe dudaklarını uzattı.

Elli yaş ve ondokuz yaş! Hisler hâlâ ayrılıyordu. Belki de biraz sonra tamamen dökülüp saçılacaktı...

Halbuki Orietta, o hisleri avucunun içine alıp teninin her zerresine serpmek, yanmak, tutuşturmak ve serinlemek istiyordu!

Muslihittin uzanan dudakları öptü. Sonra, yayılmış, kuştüyü yastıklara serilmiş lüle lüle, ipek ipek saçlarda elini gezdirmeye başladı.

- Benim küçük pilicim; ne kadar ılıksın sen! Acaba şu nasırlı ellerimi fildişi teninde, pembe göğüslerinde gezdirebilsem canın acır mı?

Kadın denizlerin olduğu kadar, sevdanın da en usta bir korsanının yanında bulunduğunu gayet iyi biliyordu. Hiç çekinmeden inledi:

- Hayat bulurum; yaşat beni aşkım!..

Kurdoğlu doğruldu; genç kadını bir kuyumcu maharetiyle parça parça, tek tek soymaya başladı.

Asinara adasında güneş batmak üzereydi. Rüzgâr, kameriyeye kokuların en sevdalısını durmamacasına taşıyordu. Kameriyenin basık, küçük kapısından Akdeniz, lâcivert bir rüya gibi gözüküyordu.

Onların soluyan nefeslerinden başka bir ses işitilmiyordu artık. Dağılan çeşitli hisler toplanmış, birbirinin içine girmişti şimdi.

Rüzgârın taşıdığı en sevdalı kokular bile, batan günün rengiyle yıkanmış gibi, al al olmuştu.

- Aşkım! Aşkım!

Bir ayak sesi duyuldu.. Evvelâ aldırmadılar bile buna. Daha doğrusu, işitmediler. Sonra kameriyeyi tamamen kaplayan sarmaşıklara birisi süründü. Bir baş uzandı, küçük kapıdan.

O zaman Kurdoğlu sıçradı; farkında olmadan kılıcını aradı.

- Meraklanma aşkım, yabancı değil; ahu!

- Ahu mu?

- Alıştırdım onu; şimdi benden hiç ayrılmıyor, sen yokken beraber geziyoruz.

Asinara adası ahularıyla tanınırdı. Ahular orada sürüler halinde dolaşır, bazen birkaç tanesi kırıtırcasına insanlara sokulurdu.

Gelen, yavru bir ahuydu. İnce vücudu, zarif ve uzun bacakları, iri ve alımlı gözleri vardı. Âdeta bu gözler bal rengindeydiler. Yavru ahunun sırtı kızıl kula, karın tarafları ise beyaz renkteydi. Alacalı ve çok güzel yüzünü, sevda taşıyan pırıl pırıl gözleriyle iki sevgiliye çevirmişti.

Kurdoğlu mintanını giydi. Yavru ahunun henüz yeni çıkmış boynuzlarına baktı; sonra bakışlarını onun derin, aydınlık gözlerine çevirdi.

- Signorina Orietta; bu hayvanı yanına alıp dolaşmayı da nereden çıkardın?

- Niçin aşkım, niçin? Bak ne kadar sevimli! Hem bana neden signorina diyorsun, ben senin küçük pilicin değil miyim?

Kurdoğlu cevap vermedi; bir şeyler anlamaya çalışan Orietta'yı süzdü. Bu kadının da gözleri bal renkli, saçları kızıldı.

Karısı Ahu'nun yıllar yılı içine gömülüp kalan, örtünüp küllenen hayali ise şimdi bütün güzelliğiyle canlanmaya başlamıştı. Hâlbuki onu unuttuğunu, onu bir daha hatırlamayacağını sanmıştı! Çıkmamıştı, silinmemişti demek içinden o kadın! Hâlbuki onu hiç istemiyordu. Ona kızıyordu; ona acımıyor, onu hiç özlemiyor sanmıştı kendini.

Şimdi gayet iyi anlıyordu; Orietta'yı Roma yolunda gördüğü zaman, gençliği ve güzelliği için değil, Ahu'ya benzediği için beğenmişti. Hattâ şu küçük Asinara adasına birçok işlerini bırakıp yılda birkaç kere uğraması sadece karısı Ahu içindi! Ahu'yu Orietta'da bulduğu için...

- Kov şu hayvanı, anlıyor musun kov! Benim ahularla geçirecek vaktim yok!

- Neden aşkım? Şimdi birazdan yemek yeriz, ahuya da yediririz! Hem bu akşam sana şarap içireceğim! Dadımın kocası bize yıllanmış, kıpkırmızı bir fıçı şarap bulmuş! Sarhoş olalım! Sabahlara kadar şarkı söyleyelim, yamaçtan kayıp, kayaların arasından çırılçıplak denize girelim.

Kurdoğlu süratle ayağa kalktı; yumruklarını sıktı, hâlâ kendilerini baygın baygın seyreden ahu yavrusunu ayağıyla itti.

- Ben şarap içmem, dedi, farkında değil misin sanki? Ahu'dan sonra bir de şarap! Nereden çıkarıyorsun bunları Signorina Orietta?

- Korsan olur da şarap içmez mi hiç bir erkek? Hele senin gibisi? Ahu'dan hoşlanmadınsa şimdi uzaklaştırırım. Fakat bu gece ilk defa seninle karşılıklı şarap içelim, aşkım!

Orietta doğrulmuştu. Üstüne hiçbir örtü almaya lüzum görmeden, fildişi tenini akşamın loşluğu ile birlikte gözler önüne sererek, pembe uçları sipsivri memelerini büsbütün dirilterek Kurdoğlu'na hayretle, endişeyle bakıyordu.

Orietta, dadısı ve dadısının kocasıyla şatodan Asinara adasına kaçtığı zaman babası Dük Jülyen onu çok aramıştı. Sonra izini bulunca biricik kızını büsbütün kaybetmemek için fazla ısrar etmemişti; bu adada oturmasına razı olmuştu.

Orietta bir süre çırpınarak gözlerini sabahtan akşama kadar Akdeniz'in çeşitli renklere bürünen sularından çekmeden Kurdoğlu'nu beklemişti. Sonunda ümidini kırıp hastalandığı bir sırada uzaktan bir gemi görmüştü. Orietta çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı, evden yatak çarşafı getirtip durmamacasına sallamıştı.

İşte Orietta o gün, orada hiç düşünmeden içinin yanan arzusuyla Kurdoğlu'na teslim olmuştu.

- Şarap? Ben şarabı vaktiyle çok içtim; taslar dolusu, fakat on yıldan beri, kardeşlerimin ölümünden sonra damlasını bile ağzıma koymuyorum! Şarap yerine sırası gelince kan içeceğim! Anlıyor musun Orietta?

Orietta'nın gözleri irileşti. Şimdiye kadar Kurdoğlu' nu hiç bu kadar korkunç, geriye dönük, içinde bulundukları ânı unutur görmemişti!

Orietta büzüldü, yastıklarla üstünü örtmeye kalkıştı. Kurdoğlu onu hemen bileklerinden tutup ayağa kaldırdı. Kadın, kuştüyü sedirin üzerinde havada sallanıyor gibiydi.

Muslihittin onu aşağıdan yukarıya doğru derin derin, uzun uzun seyretti:

- Şarap ve ahu! Bilemezsin Orietta; beni bu sözlerinle nerelere saldın? Nasıl yaraladın? Suçun yok; yine de beni yıktın! Giyin hemen çıkalım dışarıya; başım çatlarcasına ağrıyor!

Orietta gençti, güzeldi, fettandı, çok seviyordu, aşktan sonsuz haz duyuyordu. Fakat Orietta bir insanın bir anda geçmişin altında ezilebileceğini bilmiyordu.

- Beni sevmiyor musun yoksa, beni sevmiyor musun? Seni kızdıracak ne yaptım ben? Neden böyle bakıyorsun bana; neremi beğenmedin?

Elli yaşın çeşitli hisleri kördüğüm olmuştu; kolay kolay çözülemezdi ki. İşte Orietta bunu da bilmiyordu. Neredeyse ağlayacaktı.

Birden dışarıdan başka ayak sesleri gelmeye başladı. Galiba birisi Türkçe olarak:

- Muslihittin Reis nerede? diye soruyordu. Kurdoğlu Muslihittin Reis?

Muslihittin bu sesi hemen tanıdı; evvelâ heyecanını yenmeye çalıştı. Sonra gözlerine merakla karışık bambaşka duygular dolarken, Orietta'yı bıraktı; kavuğunu başına geçirdi, kılıç ve kamasını yerlerine taktı, dışarı fırladı.

Biraz ileride, Orietta'nın dadısıyla kocası yol kesmiş gibi duruyordu; karşılarında ise Kurdoğlu Murat Reis ile tanımadığı bir adam vardı.

- Murat! Safa geldin! Lâkin ne ararsın burada? Merakta koma beni, hasta mısın, yaralı mısın? Yoksa başka bir derdin mi var? Söyle Murad'ım, şimdi bütün sıkıntılarını gideririm.

Murat ağabeysinin elini tuttu. Boğuk bir sesle fısıldadı:

- Sakın üzülme ağam, başın sağ olsun!

- Ne oldu? Kim öldü? Yoksa?

Murat bu sefer, ağabeysini okşadı.

- Ağam! Sizlere ömür, Yavuz Sultan Selim Han vefat etmiş.

- Nasıl olur? Nasıl olur? Öyle bir yiğidi ecel dahi yenemez! İnanmam buna.

- Vezir-i âzam Pîrî Mehmet Paşa bu ağayı gemi ile Bizarta'ya göndermiş; kederlenmeyesiniz, başkalarından haber alıp gücenmeyesiniz, yanlış iş yapmayasınız diye durumu vaktinde öğrenmenizi iste-

miş. Tahta Yavuz Selim Han oğlu Süleyman Şah geçmiş. Pîrî Mehmet Paşa yine vezir-i âzam olarak kalmış!

Muslihittin bir türlü inanamıyordu. Yavuz Sultan Selim de elli yaşındaydı; tam kendisi kadardı. Üstelik henüz sekiz yıldan beri padişahlık yapıyordu; bu devlete daha nice hizmetleri dokunacaktı! Ahdi; vardı; Rodos'a beraber yürüyeceklerdi. Kader, bu kadar zalim olamazdı, ki oynuyordu durmamacasına onlarla böyle?

Kulakları çınlıyordu, gözleri kararıyordu. Düşebilir, yere yıkılabilirdi.

Kurdoğlu çok sevmiş ve saymıştı bu padişahı. Taht şehrinde, hele Kahire'de onunla geçen günler, şimdi önüne serilmişti. Yavuz'un Kasr-ı Yusuf'taki yorgun hali, Ravza adasında Mikyas-ı Nil'i seyrederken takındığı tavırlar, kendisini dinlerken veya Nil'de gezerken derin düşüncelere dalışı, yalnızlıktan kurtulmaya çalışışı, hep bir anda gözlerinde canlanmıştı.

Muslihittin silkindi, kardeşinin omuzuna dayanırken, gelen haberciye döndü:

- Ağa, dedi, devletlû vezir Pîrî Mehmet Paşa bize başka bir emir buyurur mu?

- Başka bir emri yoktur. Hatırını sorar, bir isteği varsa bildirsin der, ayrıca sabretmenizi söyler.

- Sabretmek mi?

- Beli; bundan ne kasdettiğini anlayacağınızı sanır.

- Ağa! Bu bahar sefer nereye yapılır?

- Belli olmasa da, Rumeli'ne yöneleceği kulaktan kulağa dolaşır.

- Donanma nasıldır?

- Yavuz Sultan Selim donanma-yi hümayuna çok gayret sarfederdi. Haliç tersanesine yeni yeni gözler yaptırdığı gibi, en ehil ustaları buldurup, gemileri kızağa çektirirdi. Azaplar durmadan talim ederdi. Kışlaları genişletirler, neden bilinmez bütün mahzenler barutla doldurulurdu.

- Şimdi nasıldır ağa, çabuk söyle, şimdi nasıldır?

- Süleyman Han tahta çıktıktan beri bu çalışma durmuş gibidir.

Muslihittin, kolunu kardeşinin omuzundan çekti. Gözlerinin önünde Yavuz Sultan Selim hâlâ bütün haşmetiyle yaşarken dişleri gıcırdadı:

- Murat hazırlan; bütün gemi ve leventlerimizle yola çıkarız! Rodos'a seferimiz vardır. Artık vakit kaybetmek caiz değildir.

Murat ağabeysinin gözlerinden ne kadar kararlı olduğunu anladı. Ona, o anda hiçbir kuvvet karşı koyamazdı.

- Emret ağam, ne zamandan beri o sularda dolaşmamış, keyiflenmemiştik. Elbet varırız üzerlerine, sen gam çekme.

Muslihittin birkaç adım attı, sonra birden hatırlamış gibi geri döndü. Orietta ile karşılaştı.

Kadın giyinmiş, örtünmüş, başını bir tülle sarmıştı. Konuşulanlardan bir şey anlamadığı halde endişelenmiş, büsbütün sararmıştı.

Muslihittin onun bu haline acıdı, içi burkuldu; kaderine yeniden lânet etti:

- Orietta, diye fısıldadı, benim küçük pilicim! Biz gideriz.

- Gider misiniz? Daha bir gece bile kalmadın aşkım!

- Gideriz Orietta! Bir daha ne vakit döneceğimizi de kimse bilmesin. Bir haberci geldi; can evimizden vurulduk. Sana bunu anlatamam. Beni dinlersen, babanın şatosuna dön, unut beni!

- Seni unutmak mı, babamın şatosuna dönmek mi? Asla!.. Olamaz!.. Benimle bu kadar oynama aşkım!..

Muslihittin'in dudakları kuruyordu. Kadın ise yere diz çökmüş, ellerini açmıştı. Ahu yavrusu da biraz geride duruyordu. Murat'la haberci ağa arkalarını dönmüşlerdi.

Evet, Asinara adasında ahular dolaşırdı. Asinara adası sarptı, kayalıktı. Asinara adasında bundan sonra güneş başka türlü doğar, başka türlü batardı.

- Benim küçük pilicim! Kısmet bu kadarmış. Sakın üzülme. Daha çok gençsin. Beni sevmiş olsan bile, avunman kolay olur. Hâlbuki benim hiç vaktim yok. Önümüzdeki zaman öyle kısa ki; geri kalan ömrümü bu kısacık zamana nasıl sığdıracağım, hep düşünüp dururum! Karşına yağız bir delikanlı çıkar; güçlü kuvvetli ve şerefli. Çocuklarınız da olur... Hatta, benimle geçen günlerine ileride acırsın bile. Sakın ağlama emi, benim küçük pilicim.

Orietta hiç ağlamıyordu, ağlayamazdı zaten; yüzükoyun kapanmış, bayılmıştı.

Muslihittin yine onu kollarının arasına aldı, çardağa götürdü. Yatırdı. Sonra alnına bir öpücük kondurdu. Bir aşk daha böyle bitmişti;

Orietta Ahu'ya benziyordu. Ahu'yu hatırlatıyordu. Kader ise önüne yeni bir yol çizmişti...

Dışarı çıktığı zaman başı önüne eğikti. Adımları gevşekti, boğazı durmamacasına kuruyordu.

Murad'ın yanına geldi, koluna girdi, güçlükle:

- Gidelim, diye fısıldadı; evvelâ Bizarta'ya, sonra da...

Akşam çökmüştü; etraf güçlükle seçiliyordu. Muslihittin ise o kadar üzüntülüydü ki, kardeşinin koluna girmese yürüyemeyeceğini anlıyordu.

* * *

1521 yılının Ocak ayında Akdeniz durmadan kalkıp oturuyordu. Rodos kıyılarını ise dalgalar hep dövüyordu. Yine otuz tekne, hışırdayarak, çöküp kalkarak Öküz burnuna doğru yaklaşıyordu.

- Kürekler oyalansın!
- Kürekler oyalanıyor Reis!
- Sancak kürekleri hep beraber siya!
- Sancak kürekleri siya!
- Diğer teknelere işaret verilsin!
- İşaret veriliyor Reis!
- Zinhar vakit geçirilmeden karaya çıkacağız; hedef Rodos Kalesi!
- Karaya çıkacağız! Hedef Rodos Kal'ası Reis!

Bir kısım leventler ağızlarında kamalarıyla sandallara, bir kısmı da durmadan kalkıp inen denize atıldı.

Bizarta'da çok az miktarda leventle Yandım Hasan Reis kalmıştı. Şimdi de açıkta tutunmaya çalışacak olan otuz teknenin sadece bir kumandanı vardı; Bizim Ali Reis. Diğerleri hep Muslihittin'le beraberdi; Rodos'a giden yolda, Rodos için!

Karaya evvelâ Muslihittin ayak bastı. Her tarafı sırılsıklamdı; bütün çamaşırları tenine yapışmıştı. Dondurucu bir soğuk vardı. Fakat o yine de terliyordu.

Hemen beline doladığı kalın urganı çözdü, ucuna bir taş bağladı, fırlattı. Önündeki küçük koyda irili ufaklı kayalar vardı, siyah kayalar. Daha ötelerdeki kayalar ise sudan başını uzatmıştı.

Bu sahillere kış günü gece vakti ancak Muslihittin'in rehberliği ile gelinebilirdi.

Uzaktan üç kere ardarda bir fener yanıp söndü. Demek Bizim Ali Reis dörtbin levendi bırakmış, geri kalan ikibin leventle açılmıştı. Tekrar bir işaret alıncaya kadar Bizim Ali Reis otuz tekneyle Rodos sularında dolaşacaktı.

- Biz de yanına vardık diyiverelim Reisim.

Küçük Ali yirmi dokuz yaşındaydı. Soğuktan titrediğini belli etmemeye çalışıyordu. Yine de uzun kulakları büsbütün düşmüş, bacakları olduğundan daha fazla çarpılmıştı.

- Sen de urganını fırlat Küçük Ali; ne oyalanırsın öyle? Dermanı kesilen leventler olursa yapışıp canlarını kurtarsınlar.

Şimdi de rüzgâr büsbütün hırçınlaşıyordu. Rodos kalesine rüzgâr gelenlerden evvel tırmanıyordu. Rodos kalesi sessizdi. Rodos kalesi karanlığa gömülmüştü, Rodos kalesi çoktan uykuya yatmış gibiydi.

- Ağam nasılsın, üşümüyorsun ya?

Bu karanlık gecede bile Murad'ın elâ gözlerinin güldüğü belli oluyordu.

- Sen misin Murat? Bin kişi senin emrindedir. Geride ihtiyatta kalıp bize destek olacaksınız; dikkat et!

Leventler durmadan kıyıya çıkmaya başlamıştı. Takatı kesilenler, fırlatılan urganlara sarılmıştı. Sahilde dalgalar, dalgaların altında eziliyordu.

- Reisim! Hamdolsun fazla kaybımız yoktur. Ne teknelerimiz kayalara oturdu, ne de alabora oldu. Yalnız birkaç levent boğuldu. Tanrı kusurumuzu affetsin!

- Kara Mahmut Reis! Bin levent de senin emrindedir.

Ben karşıdaki "Musluk kapı" surlarına ikibin leventle tırmandıktan sonra ardımdan geleceksin! Bu civarı İtalyan ve Kastil şövalyeleri bekler. İçeride Yahudi mahallesi vardır. Kal'ayı aşmak kısmet olursa işimiz bitinceye kadar yağmaya girişmek yoktur. Sen köşe başlarını tutup teslim olanları toplarsın. Ben, birkaç serdengeçti ile Granmetr Fabr Karretto'yu yakalamaya giderim. Çarpık Süleyman Reis kale kapılarını açacak, Deli Yahya Reis ise esir düşen Türkleri kurtaracak. İşte şimdilik diyeceğim bu kadardır.

Karanlığa rağmen birbirlerinin gözlerinde parıldayan arzuyu seçiyorlardı. Bundan sonra artık konuşacak bir şeyleri kalmamıştı.

Dağıldılar, yayıldılar, beklediler. Reisler, Kurdoğlu'ndan aldıkları emirleri leventlere fısıldayarak tekrarlıyordu. Etrafta uğuldayan bir

ses vardı. Hiç kimse, büyük bir servet gizli imiş gibi ayaklarının altındaki toprağı ezmek istemiyordu.

Kurdoğlu yüzünü tamamen Rodos kalesine çevirdi. Musluk-kapı'yı ve bütün surları baştan başa kuşatan derin su hendeği henüz ilerdeydi.

Fakat yine de otuz bir yıldan beri Muslihittin'in durmadan yanan arzusu, karanlığı delip kaleyi, hatta içindekileri olduğu gibi ona gösteriyordu.

Kalenin içinde sekiz misafirhane vardı. Bu misafirhanelerde sekiz millete mensup şövalyeler ayrı ayrı yatardı. Ve yine sekiz millete mensup şövalyeler Rodos'un altı kapısını tutardı. Şövalyelerin adedi belki fazla değildi, yalnız emirlerinde binlerce muhafız asker bulunurdu.

İşte bu gece otuz bir yılın hasreti sona erecekti. Orduların deviremediği Rodos kalesi baskınla alınacaktı.

Karaya ayak basışı duyulmamıştı, sezilmemişti; bunu gayet iyi hissediyordu. Surlarda en ufak bir telâş eseri bile yoktu.

Elini havaya kaldırdı:

- Haydi, dedi, yürüyoruz! Hiç kimse gürültü etmesin! Konuşmak dahi yoktur. Beni gözleyin.

İlerlediler. Bulundukları yer Rodos kalesinin ardı idi. Önde, Anadolu sahillerine bakan kısımda Rodos'un iki limanı bulunuyordu. Kadırga (Tersane) limanı ile Güney limanı. Rodos donanması bu limanlarda yatardı.

Muslihittin şimdi kendi kendine konuşuyordu. Kendi yapacağı işi kendisine öğretiyordu sanki:

- Rodos surları pek kalındır. Lâkin yüksek değildir. Hendeği geçersen çabuk tırmanırsın oraya! Bir kere yol açtın mı ardından leventlerin de gelir: Çarpık Süleyman Musluk-kapı'yı ardına kadar devirip köprüyü indirince geri kalanlar da dalarlar içeriye. Sonra seni kimse tutamaz, hiç kimse!

Şimdi surlar iyice seçilmeye başlamıştı. Hattâ mızraklı nöbetçilerin de gidip geldikleri belli oluyordu. Surlarda yaman birkaç meşale korkmuş gibi titriyordu. Rüzgâr o alevleri büsbütün eğiyordu.

Gökte hiç yıldız yoktu; kader sonunda Kurdoğlu'yla beraber olmuştu.

Ama yanılıyor muydu acaba? Sen Jan kapısı, yani Kızıl kapı tarafına mı düşmüşlerdi? Denizden bu kadar uzaklaşmaları asla doğru değildi. Yine de buna imkân yoktu; aksi takdirde dalga seslerini duyamazlardı.

- Reisim senden evvel ben hendeğe dalayım diyiverelim!

Küçük Ali'nin omuzuna elini attı; Küçük Ali çöktü. Sonra Muslihittin de onun yanına uzandı.

Şimdi hepsi çamurlara aldırmadan yerde sürünüyorlardı.

Birden ardarda üç çan darbesi rüzgâra karşı koyup önlerine kadar geldi. Bir an derin bir boşluk etrafı kapladı, sonra çan sesleri durmamacasına geceyi delmeye başladı.

Çan sesleri, kalenin içindeki bir kiliseden geliyordu. Sol taraflarında, Kızıl kapı önlerinde, kalenin dışında bir manastırın bulunduğunu Muslihittin biliyordu. Oradan ise henüz hiçbir ses duyulmuyordu.

Ürperdiler; yine mi baskınları anlaşılmıştı? Dosdoğru giden talihleri neden yol değiştirmişti?

Duramadı, bekleyemedi; muhafızların eğilip aşağıya bakmalarına aldırmadan sıçradı. Kollarının altına doladığı urganın ucunu iki levende vermiş, su hendeğine dalmıştı.

Hendeği nasıl aştı, karşıya kale duvarlarının dibine nasıl geçti, bunu kolay kolay anlamak mümkün değildi.

Sırtını duvara dayadı; urganı salladı. Evvelâ yanına, asılarak Küçük Ali geldi. Ardından Kara Mahmut'un nefesini hissetti. Sonra birkaç levent daha geçti. Gelenler urganlarını fırlatıyor, karşıdaki bir veya iki levent bunu tutuyor, diğerleri de kendilerinden evvelkiler gibi sallana sallana geçiyorlardı.

- Kara Mahmut dön geri! Emrimi dinle; sen daha sonra geleceksin buraya.

- Hüsnü Reis, benim yerime bin levendin başındadır. Bırak da yanında kalayım Reis!

Muslihittin Kara Mahmut'la uğraşamayacağını biliyordu. Daha fazla konuşmadı. Tepelerine inen çan sesleriyle sersemlemiş gibi bir an etrafına bakındı. Sonra elindeki urganı bir levendin koltuğunun altına geçirdi, kamasını ağzına aldı. Üç levent üst üste bindi; kendisi de onlara tırmandı. Uzandı, elini dayadı.

- Kimdir o? Savul oradan!

Muslihittin irkildi. Tepesinde bir parıltı hissetti; yana çekilmeye çalıştı. Bir kargı yanağını sıyırdı, oradan çenesine doğru kaydı. Yine de kendini kaybetmedi; kargıyı yakaladı, çekti. Rodoslu muhafız tepe aşağı düşerken iki eliyle birden asıldı, tırmandı, surların üzerine çıktı.

Karşısında, ne olduğunu anlamaya çalışan iki muhafız vardı. Bir tanesine ağzındaki kamayı fırlattı, diğerini kılıçla yere yıktı.

- Yetişin! İmdat! Surlara tırmanıyorlar!..

Çan sesleri durdu. Taş merdivenlerden, dar geçitlerden koşuşmalar başladı.

- Kimsin sen? Bu surlarda ne işin var? Ölüme mi susadın?

- Bana Kurdoğlu Muslihittin derler; Kal'anızı kuşattık. Kurtulamazsınız; teslim olun.

- Kurdoğlu mu? Kurdoğlu!

- Kurdoğlu! Rodos'u ele geçirecek! Sen Jan ocağının yiğitleri durmayın!

- Kurdoğlu!.. Kurdoğlu!..

Şimdi çanlar başka türlü çalmaya başlamıştı. Boru sesleri ise burçlardan burçlara sekiyordu.

Muslihittin âdeta göğüs gerdi. Kılıcını durmadan kaldırıp indiriyor, yanağından akan kanlara aldırmıyordu. Kara Mahmut'la Küçük Ali de onun koruduğu küçücük yerden surlara çıkıyorlardı.

- Helâl olsun Reisim; biz de tırmandık diyiverelim!

Bir silâh patladı; Muslihittin dizlerinin üzerine çöktü. Sonra kılıcını sol eline alıp hemen ayağa kalktı.

Leventlerin bir kısmı da surlara çıkmış, savaşa katılmıştı.

Şimdi onların karşısında taş duvarlar yerine çelik duvarlar vardı. Muslihittin'i en çok şaşırtan bu kadar kısa bir zamanda bu kadar fazla asker ve şövalyenin karşılarına dikilmiş olmasıydı! Demek ki gecenin bu saatinde dahi, uzaktan uyur gibi gözüken Rodos ayaktaydı. Niçindi, nedendi? Yine de vuruyorlar, kırıyorlar, fazla ilerlemeden surlara tırmanan leventlerin âdedinin artmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

- Kaç kişi oldunuz?

- Elliyi aştık Reisim!

- Çarpık Süleyman Reis geldi mi?

- Buradadır Reisim!

- Hemen kırk leventle ardımdan yürüsün; aşağıya varıp kala kapısını açarak köprüyü indirsin!

İşte o zaman daha korkunç bir savaş başladı. Amansız, kıyasıya, ölümün durmadan darbe indirdiği bir savaştı bu!

Surların çeşitli yerlerinden aşağıya ok ve taş fırlatıyorlardı. Kurdoğlu'nun açtığı geçidi genişletmeye çalışan leventler ise, fırlatılan kancaların ucundaki urganlara sarılıp yetişmeye, surlardaki arkadaşlarının yardımına koşmaya çalışıyorlardı.

- Kara Mahmut, köşe başlarını tutacaksın! Ben şu duvarı yararsam granmetr'in şatosuna varırım. Haydin! Zinhar çekinmeyin yiğitlerim! Biz otuzbir yıldır bugünü bekledik!

Onun sağ yanağı ile sağ kolu kanlar içindeydi. Yine de gücü tükenmemişti.

- Teslim olun derim size! Sonra bir tanenizi bile sağ komam! Kal'anızda taş taş üstüne bırakmam!

En öndeydi, sol kolu durmadan işliyordu. Attığı naralar, Rodos surlarını aşıyordu. Amansız Kurdoğlu, şarap yerine Rodoslu kanı içmeye geliyordu.

- Reisim! Etme! Bir korsan reisi, leventlerini bu kadar geride bırakıp düşman saflarına dalamaz! Hem de çok yaralısın.

- Ey Kara Mahmut! Ey Küçük Ali! Siz hâlâ ağzınızı kapatmayacak mısınız? Ben ölürsem ne çıkar? Ardımda Murat Reis var. Esas onu koruyun, onun başına bir hal gelmesin!

Kara Mahmut da Küçük Ali de cevap vermediler. Ok yaydan fırlamıştı; Muslihittin'i geri çevirmenin imkânı yoktu. Zaten konuşmaları güçlükle işitilmeye başlamıştı. Şehirde öyle bir uğultu vardı ki, çelik ve barut seslerini bile bastırıyordu. Rodos artık kaynıyordu. Nedense o geceyi uyanık geçirmekte olan Rodos, bu ani baskını karşılayabilmişse böyle bir uykusuzluğun yüzündendi.

Kurdoğlu bir hamle daha yaptı. Kara Mahmut ile Küçük Ali onu iki yanından desteklediler; ileri geri sıçrayarak etraflarındaki tehlikeyi bir an için dahi olsa uzaklaştırmaya çalıştılar. Rodoslular yine de iyi dayanıyordu. Kurdoğlu'na boyun eğmemek, onun kahredici darbesi altında ezilmemek için bütün güçlerini harcıyorlardı.

- Kurdoğlu! Kurdoğlu! Dön geri; ne istersen verelim sana! Bu kadar levendinle, bu kadar şövalyeyi boş yere kırdırma! Rodos'u alamayacaksın!

Şövalyelerin en üst rütbelisi, büyük meclislerinin Granmetri'den sonra en nüfuzlusu Tomas Dokrey geriden İtalyanca bağırıyor ve adeta yalvarıyordu.

Savaş sahası ise gittikçe genişliyordu. Onların bıraktıkları yerde de, sağda ve solda da, hattâ "Kızıl Kapı"ya kadar uzanan, sur boyunca da göğüs göğüse kanlı bir çarpışma devam ediyordu.

Ellerinde palaları, sırılsıklam, yarı çıplak leventler devrilen, ecelin kucağına düşen yoldaşlarının üzerinden sıçrayarak gözden kaybettikleri reislerinin boşluğunu doldurmaya çalışıyorlardı.

- Çarpık Süleyman! İşte kapının dehlizine geldik. Kıvrıl sağa; köprüyü devirmeden, hendeğin karşısında bekleyen leventlere yol açmadan geri dönme!

- Reis sen ne dersin de olmaz? Asla gamlanma!

Çarpık Süleyman kırk levendiyle köşeyi döndü Muslihittin yine ileri atıldı. Fakat karşısındakileri deviremedi. Önüne yığılmışlardı; yılmak bilmeden çarpışıyorlardı.

Hâlbuki işini çabuk bitirmesi gerekti. Hem geriden gelen leventlere yol açıp şehre girmelerini sağlamalı, hem de gücü tükenmeden Granmetr Fabr Karreto'yu yakalamalıydı. Ayrıca Deli Yahya Reis, zindanlara inip esir Türkleri, zincire bağlanmış leventleri kurtarırsa Rodos'un sonu gelirdi.

Son gayretini sarfetti. Ne tuhaf, eli yavaş kalkıp iniyordu! Yine de önündeki seddi yardı. Bir an kendisini yalnız hissetti. Öne sıçramış, ardı kapanmış gibiydi. Fakat öyle bir nara, öyle bir feryat işitti ki, içi serinledi, dudaklarına bir gülümseme yayıldı!

- Dayan ağam vardım!

Murat Reis açılan kapıdan içeriye dalmıştı; yıkıyor, deviriyor, durmadan hamle üzerine hamle yapıyordu.

Demek, Çarpık Süleyman aldığı emri yerine getirmiş, görevini başarmıştı.

- Hey Murat! Zinhar fazla ileri gitme Murat! Sen geride kalacaksın.

Şimdi Kara Mahmut da, Küçük Ali de yanındaydı. Onlar da muhafızları yarmışlar, reislerine varmışlardı.

- Ağam Muslihittin, son nefesini verirken Çarpık Süleyman söyledi; çok yaralıymışsın. Geri çekil, ben yerine geçeyim.

- Olmaz! Olmaz! Murat emrimi dinle, beni pişman etme!

Rodos son gücünü harcıyordu. Belki de Rodos, dermansız kalmış bir hasta gibi diz çökmek üzereydi.

Fakat Muslihittin sevinemedi, fakat Muslihittin, bu hazzı tadamadı. Çan seslerinin, kadın ve çocuk feryatlarının etrafı kapladığı bu sırada Murad'ı aradı, Murad'ı görmeye çalıştı.

Murat durmadan ilerliyordu; o da bir Kurdoğlu'ydu, onun da damarlarında akan kan, ne kadar yavaş görünürse görünsün, Kurt Ahmet Reis'ten geliyordu.

Onu kim durduracak, onu kim geri çevirecekti? Etrafı öyle bir gürültü kaplamıştı ki, Muslihittin sesini bile işittiremiyordu artık.

Dışarda, sahilde, Katora kayalıklarında dalgalar dalgaları bile ezerken, rüzgâr her türlü sesi uğuldayarak uzaklaştırıp yakınlaştırırken, dört bin levent bir tek gaye uğruna Musluk Kapı'dan Kızıl Kapı'ya kadar yayılırken; Muslihittin içinde bulunduğu anı kavrayamaz oldu.

- Koman, diye bağırdı. Murat Reis'in ardından hep beraber! Rodoslunun son saati geldi.

Âdeta koşuyordu, çarparak ezerek koşuyordu. Yetişecekti, Murad'ı geçecekti ve Rodos'un işini bitirecekti.

Fakat hayalini daha fazla ilerletemedi. Yahudi mahallesinin bütün pencerelerinden yanan ışıklar altında gördü, anladı ve titredi.

Murat yere kapaklanmıştı, üzerine üşüşmüşlerdi. Ardındaki leventler onun yanına varamıyorlardı. Rodoslular son direnişlerini Yahudi mahallesi önünde yapıyorlardı.

- Kurtarın Murad'ı! Sakın kıymasınlar ona! Ne isterseniz veririm!

Galiba Murat kurtuluyordu; sıçramış, üzerine yığılanları dağıtmıştı. Ne yazık ki, bir daha kapaklandı ve artık gözükmez oldu.

Kendisi de diz çöktü. Öylesine kan kaybetmişti ki, bir adım daha atabilecek halde değildi. Kulakları çınlıyor, beyni açılıp kapanıyordu. Belki de ömründe ilk defa yardım arıyordu:

- Kara Mahmut, Küçük Ali! Yetişin, ona varın, Murad'ımın yanına!

Ne Kara Mahmut, ne Küçük Ali Muslihittin'in yanından ayrıldılar. Onlar da Murat Reis'i çok sever ve sayarlardı. Fakat bundan sonra hiçbir şekilde Kurdoğlu kardeşlerinin en küçüğünü kurtarmak kabil değildi. Üstelik şu haliyle reislerini yalnız bırakırlarsa onu da kaybedebilirlerdi.

- Ey Kurdoğlu Muslihittin. Geri dön. Kardeşin Murat yaralı da olsa elimize geçti. Şayet bütün leventlerini çekersen ona elimizi dahi sürmeyiz! Bakar, iyileştirir, özel bir yerde göz altında tutarız. Aksi takdirde canın kadar sevdiğin kardeşinin her tarafı delik deşik olmuş cesedini önünde görürsün!..

Çanlar durmuş, feryatlar da kesilmişti. Hiç kimse yerinden bile kıpırdayamıyordu. Şu insafsız rüzgâr, surlara tırmanıp önlerine alay edercesine serilen rüzgâr olmasa burada hayat donup kalmış sayılırdı.

- Oyalanma ağam! Emir ver; leventlerin yeniden saldırsınlar. Beni asla düşünme! Seni yolundan hiç kimse çevirmemeli.

Murad'ın sesi birden kesildi. Muslihittin titredi, dondu, elleriyle yüzünü kapadı. Kanlar şimdi gözyaşlarıyla birlikte parmaklarının arasından sızıyordu. Kurdoğlu durmamacasına ağlıyordu. Aczi için, Murad'ı için, talihi için, Rodos için, Kurt Ahmed'e verdiği söz için, kaybolup giden otuzbir yılı için ağlıyordu.

- Kurdoğlu çabuk cevap ver! Bir hançer kıskıvrak yakaladığımız Murat Reis'in gırtlağında duruyor. Biraz daha susarsan iş işten geçer.

Doğruldu, ellerini yüzünden çekti, ayağa kalktı. Kendisini kollarından tutmak isteyen Kara Mahmut'la Küçük Ali'ye acı acı baktı. Onlar başlarını önlerine eğdiler, onların da gözlerinden yaşlar durmamacasına süzülüyordu.

Başını dik tutmaya çalıştı. Ona Kurdoğlu derlerdi; bu baş ne olursa olsun eğilmez, bu bel bükülmezdi. Baskın, baskındı; Rodos alınacaktı. Murat ölse de alınacaktı. Sözünde duracaktı; bunca yılın hasreti bitecekti!..

Birden Kara Mahmut'un sesini işitti:

- Reisimiz Kurdoğlu Muslihittin buyurdu ki, Murat Reis'e dokunmazlarsa bütün leventlerimi alıp geri dönerim. Yalnız ben de bir rehin isterim. Murat Reis'e bir hâl olursa hem Rodos kalesini yıkarım, hem de rehini parça parça ederim.

Kara Mahmut ağlayarak sesleniyordu. Muslihittin onu susturmak için elini uzattı. Fakat başaramadı. Küçük Ali bileğine yapıştı. Artık onu kimse dinlemiyordu. Evvelâ Murat sözünü tutmamıştı. Şimdi ise Kara Mahmut'la Küçük Ali karşı koyuyorlardı. Gönlü bile şu iki asiyle birlikti. Gönlünü susturamadıktan sonra dayatmanın ne kıymeti vardı?

İşte yine Rodos elinden kaçmıştı. Hem bu sefer, hayatta en fazla sevdiği, üzerine titrediği kardeşini de beraberinde götürmüştü.

Başı dönüyordu; yaşamanın güçlüğünü daha iyi anlıyordu. Küçük Ali'ye yaslanarak adımlarını sürüyordu. Bütün leventler ise arkalarını dönmeden geri geri çekiliyordu.

Bu sefer tam mânâsıyla mağlup olmuştu; Kurdoğlu yenilmişti sonunda. Ama onu yenen Rodoslular değildi; kaderine sevgili kardeşi Murat da yardım etmiş, ona böyle bir sonuç hazırlamışlardı.

"Rodos'a zinhar baskın yapmayacaksın Kurdoğlu!.. Seni kaybetmek istemem. Çünkü sen devletine lâzımsın..."

Yavuz Sultan Selim ona böyle seslenmişti. Şimdi Sultan Selim de toprak olmuştu.

Acılar üst üste yığılıyordu. Nasıl tutunması, nasıl hareket etmesi gerekti bundan sonra? Şu anda bilemiyor, hiçbir şey kestiremiyordu. Sadece iki kişi vardı beyninin içinde; Murat ve Yavuz Sultan Selim Han. Bazen ikisini birbirine karıştırıyor, ikisini değişik kılıklarla birbirinin içinde görüyordu.

Sendeledi. Göğsünün üzerindeki bir sızı sağ omuzuna, yanağına, hattâ başına yayılıyordu. Her şey buğulanıyor, herkes gecenin ötesinde bambaşka bir karanlığa doğru gömülmeye başlıyordu.

Ayağını atlas bir yastığa dayamış, kulağına yuvarlak bir küpe takmış, siyah bir kaftan giymiş Murat duruyordu karşısında! Onun yanında da başına kavuğunu oturtmuş, mintanının yakasını açmış, elâ gözlerine ışıklar düşürerek kendisini avutmaya çalışan Yavuz Sultan Selim Han vardı.

Kızıl Kapı'ya gelmişlerdi, surlarına tırmandıkları Musluk Kapı aşağılarda kalmıştı. Kızıl Kapı'dan dışarı çıkacaklar, oradan sahile doğur yürüyecekler, gemilerine işaret verecekler, ezgin ve perişan deryaya açılacaklardı.

Bir daha sendeledi; o zaman Küçük Ali'nin kendisini kucakladığını hissetti. Galiba yanlarında Kara Mahmut Reis de vardı.

- Küçük Ali!

- Buyur Kara Mahmut Reis!

- Reisi bu haliyle kıyıya kadar götüremezsin: Çok kan kaybeder; hemen yarasını sardırmak gerek.

- Ben de öyle düşünüyorum diyiverelim. Lâkin bizim cerrahla yardımcısı ölmüş!

- Kızıl Kapı'nın ilerisinde bir manastır olacak; Kurdoğlu Reis söylerdi. Hemen oraya var, kanı dindirt. Ben de Rodoslulardan aldığım rehin ile kumandayı Deli Yahya Reis'e bırakıp size yetişmeye çalışırım.

Birden Kurdoğlu'nun başı sarktı; Küçük Ali'nin kolları arasından kaydı, yere yığıldı.

Çan sesleri yine başlamıştı. Rodos bir zaferin sevincini yaşıyordu. Onlar ise Kızıl Kapı'dan çıkmışlar koşarcasına gecenin açık kucağına atılmışlardı. İleride bir deve hörgücü gibi görünen bir manastır vardı.

Çan sesleri alay ediyordu sanki. Küçük Ali, bu seslerle reisinin büsbütün yaralanacağını, delik deşik olacağını, bir daha gözlerini açmayacağını sanıyor, inliyordu. Küçük Ali'nin yüzünü görenler, onu bir anda on yıl yaşlanmış zannederlerdi.

Manastırın duvarları önüne geldikleri zaman terden sırılsıklam kesilmişlerdi. Küçük Ali, reisini iki levendin kolları arasına bıraktı; kapıyı yumruklamaya başladı. Kabil olsa başıyla vurup şu kalın meşe parçasını delecekti.

- Açın! Tiz davranın! Sonra dünyayı başınıza yıkarım.

Çan sesleri buralara kadar uzanıyordu. Manastır ise derin bir sessizliğe gömülmüştü.

- Küçük Ali, tekmele kapıyı! Hemen açmazlarsa kırarız!

- Yetiştin mi Kara Mahmut Reis? Şimdi ben onlara haddini bildiririm.

Küçük Ali kuşağından kamasını çıkardı, geriledi; art arda iki tekme indirdi. Fakat başka bir şey yapmaya lüzum kalmadı; içeriden ayak sesleri gelmeye başladı.

Durdular, dişlerini birbirlerine kenetleyerek beklediler. Dakikalar bile nasıl da ağır ilerliyordu. Hâlbuki başka zamanlarda aynı dakikalar insafsızca koşar, lüzumsuz yere birbirlerinin üzerine yığılırdı.

Bir gıcırtı işitildi; evvelâ bir zincir şakırdadı, sonra paslı bir demir yerinden oynadı, sonunda kapı aralandı. Bir meş'ale gözüktü. Yaşlı bir rahibe, her türlü duygudan uzak, onlara bakıyordu.

- Açıl! Yol göster! Reis yaralıdır; kanının dinmesi gerektir! Anlamaz mısın sen? Kurdoğlu Muslihittin Reis çok yaralıdır.

Yaşlı rahibe hiç yerinden kıpırdamadı. Hattâ elindeki meşaleyi uzatıp gelenleri, aynı donuk bakışlarla teker teker süzdü.

Küçük Ali buna dayanamazdı; şimdi şu kadına bir omuz vurur, elindeki meş'aleyi kaptığı gibi içeri dalardı.

- Sör; lütfen misafirlerimize yol veriniz! Düşman da, erkek de olsa yaralılara yardım etmek rahibelerin görevidir. Rab Mesih böyle buyurmuştur.

İnce titrek, hatta yorgun bir ses, rüzgârın önünde dağılarak onlara kadar güçlükle uzanıyordu.

Yaşlı rahibe kenara çekildi; elindeki meş'ale büsbütün sallandı, kapı ardına kadar açıldı.

Bu manastır rahibelere aitti. Muhakkak, biraz evvelki sesin sahibi de baş rahibe olmalıydı. Fakat ne kadar yorgun, ne kadar titrek gelirse gelsin Kara Mahmut bu sesi tanıdığını sanıyordu.

Yine de oyalanmanın, düşünmenin sırası değildi.

- Haydi, dedi, iki levent kapıyı tutsun, iki levent avluda dursun: Küçük Ali, sen de reisimizi taşıyan iki leventle birlikte benimle gel. Diğer üç yoldaş dışarıda kalıp etrafı kolaçan etsin!

Hemen avluya girdiler. Kara Mahmut birkaç adım attı; fakat fazla ilerleyemedi, duraladı, şaşırdı.

- Çekinmeden yürüyünüz Kara Mahmut Reis! Derhal içeri geçiniz; Kurdoğlu Muslihittin Reis'e gerekli ilgi gösterilecektir.

Başka bir rahibenin tuttuğu meş'alenin yanında Anastasya duruyordu. Kadınlar manastırının baş rahibesi Anastasya!..

Üzerinde topuklarını bile örten siyah bir cübbe vardı. Başına bir kukuleta geçirmişti. Yalnız kukuleta biraz ensesine doğru kaymıştı; bembeyaz saçlarının bir parçası ile yanağında beş parmak şeklindeki bir yara izi görünüyordu.

Kara Mahmut ne diyeceğini kestiremedi. Farkında olmadan elini kılıcına attı. Sonra:

- Yürüyün, diye kekeledi, peşim sıra gelin!

Anastasya geri dönmüş, yanındaki rahibenin elinden meş'aleyi almış, içeri geçmişti.

Manastır binasının alt katında birtakım küçük küçük dehlizler vardı. Etrafı ekşi bir koku kaplamıştı. Duvardaki oyuklarda İsa'nın, Meryem'in ufak heykelleri göze çarpıyordu.

Anastasya basık bir kapının önünde durdu:

- Reisinizi şuraya yatırınız, dedi, şimdi bez ve sıcak su getirip yaralarını temizlerim.

Burası uzunca bir hücreydi. Tavana yakın demir parmaklıklı bir pencereden başka dışarıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Karşıda, çarmıha gerilmiş İsa resminin önünde bir şamdan yanıyordu. Sağda şiltesiz tahta bir ranza vardı.

Muslihittin'i bu ranzaya yatırdılar. Her tarafı kan içindeydi; artık yüzü bile gözükmüyordu. Arada bir kıpırdanıyor, Küçük Ali'nin kanı dindirebilmek için başına doladığı kuşağı çekip koparmaya çalışıyordu. Nefsiyle, iradesiyle, geçici de olsa tükenmiş gücüyle savaş halindeydi.

Bu hücrede hava hem sıcak, hem soğuktu. Leventler bazen üşüdüklerini, bazen terlediklerini sanıyorlardı. Anastasya, bir elinde sıcak su ibriği, bir elinde üç kollu bir şamdanla içeri girdiği zaman hücredekilerin parmaklarını kemirdiklerini, Muslihittin'in ise göğsünün şiddetle inip kalkmakta olduğunu gördü.

- Kara Mahmut Reis, diğer yoldaşlarınız dışarıda beklesin; siz bana yardım edersiniz.

Kadın Türkçe konuşuyordu. Küçük Ali'nin bir yengeç gibi büzülüp merak ve üzüntüyle kendisini seyretmesine aldırmadan, sadece ve sadece Kurdoğlu'nu süzüyordu.

Anastasya elindeki şamdanı yere koydu, koltuğunun altındaki beyaz sargıları Kara Mahmut'a uzattı:

- Tanrı beni affetsin, diye fısıldadı. Lütfen reisinizin üzerindekileri çıkartınız, başındaki kuşağı da çözünüz.

Başka bir şey konuşmadılar. Zaten konuşacak zamanları da yoktu. Hâlâ heybetli vücuduyla gözlerinin önünde yatan, acıyla kıvranan şu adamı, ölümün eşiğinden, biraz daha gecikirlerse hiç geri döndüremezlerdi.

İşlerini bitirip tamponlarla kanı dindirerek yaraları sardıkları zaman ter içinde kaldıklarını hatırlıyorlardı.

Anastasya'nın başındaki kukuleta düşmüştü. Vaktiyle sarı olan saçları şimdi tamamen beyazdı. Yanağındaki parmak izleri geçmişi hatırlatıyordu. Büründüğü siyah elbisesinin içinde kalan vücudu, ufalmış gibiydi. O dolgun kalçalar, o taşkın göğüs uçmuş, kaybolmuştu.

- Sen de dışarı çık Kara Mahmut Reis. Çok iyi insandın, Rodos'a dönerken üzüntümü dindirebilmek için adeta çırpındın. Yine de öylesiniz. Bana inan; beni şu adamla yalnız bırak.

- Ne yapacaksınız?

- Seyredeceğim onu. Sadece seyredeceğim!

Kara Mahmut anladı, başını önüne eğdi.

- Çok kısa, dedi, çok kısa. Zira gecikmemeliyiz. Gün doğmadan denize açılmalıyız.

Anastasya hemen diz çöktü, ellerini uzattı. Muslihittin'in ellerini tuttu. Şimdi gözlerini, yattığı yerde kıpırdanan, ayılmak, ayağa kalkmak için çırpınan Muslihittin'e çevirmişti.

Geçmiş, yılların ardından sıyrılmış, önüne serilmişti. Anastasya bu adamı hâlâ seviyordu, zaten hiç unutmamıştı. Birazdan gidecekti; belki iyileşecek, belki de ölecekti. Acaba hangisi daha iyi idi? Bundan sonraki duaları onun ölmesi ya da iyileşmesi için mi olmalıydı?

- Kimsin sen?

- Anastasya.

- Anastasya mı? Hangi Anastasya?

- Rodos'a bırakırken "Kurdoğlu Burnu" kayalıklarında bir tokatla kumlara serdiğin Anastasya!

- Anastasya ha? Şu kadın. Rodos'un kızı! Niçin geldin, ne arıyorsun karşımda?

- Ben gelmedim, seni getirdiler Reis!

- Burası neresi?

- Bir manastır!

- Kara Mahmut, Küçük Ali neredeler?

- Dışarıdalar, bizi bekliyorlar.

Kurdoğlu gözlerini açmış, hatta büyük bir gayret sarfederek doğrulmuştu. Anastasya'nın bir türlü bırakmadığı elleri ateş gibi yanıyordu.

Şu çan sesleri hiç mi susmayacaktı bu gece?

Kurdoğlu, bir uzaklaşan bir yaklaşan, bazen silinip, bazen şekillenen Anastasya'nın elinde koca bir kilise çanının ipleri var sanıyordu.

- Sussun artık çanlar, sustur onları!

- Rodos'un kurtuluşunu müjdeliyorlar!

- Baskın sırasında da çalmışlardı.

- İmdat istemek için.

- Surlara tırmanırken de beynimde uğulduyordu.

- O zaman da Vilya dö Liladam'ın granmetr seçildiğini haber veriyorlardı.

- Vilye dö Liladam mı? Bu gece benim karşımda o mu vardı? İki kardeşimi sulara gömen benden kaçmak için çareler arayan şu korsan taslağı bu sefer de Murad'ımı mı elimden aldı?

- Hayır! Vilye dö Liladam şu sırada Fransa'dadır. Eski Granmetr Fabr Karretto ölünce şapitr toplandı. İki aday arasında bu gece Vilye dö Liladam'ı granmetr seçti. Herhalde haber gider Fransa'ya; o da Rodos'a döner. Senin talihsizliğin burada başladı Kurdoğlu. Çünkü bu gece seçimin neticesini öğrenmek için bütün Rodos uyumuyordu.

- Vilye dö Liladam! Bu korsan taslağı Fransa'da demek! Haber gidince Rodos'a dönecek, öyle mi?

Muslihittin adeta sayıklıyordu. Gözlerini kapamıştı. İçinde bulunduğu zamanı da, mekânı da, hattâ karşısındaki kadını da unutmuştu. Yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Önünde yeni bir ufuk açılmıştı; hiç olmazsa kardeşini kurtarabilecek bir yol vardı. Bulanık, sislerle örtülü beyninde bir şimşek durmadan çakıyordu.

- Biraz daha otur, biraz daha dinlen Kurdoğlu! Sana söyleyeceklerim var; inanıp inanmamakta serbestsin!

Anastasya hâlâ ellerini çekmemişti; ateş gibi yanan o iki pençeden gelen ısı durmamacasına benliğine, kanına yayılıyor, onu da tutuşturuyordu.

- Kardeşlerine ben tuzak kurdurup öldürtmedim Kurdoğlu. Sadece Stirato'ya haber göndermiş, İskenderiye'den ayrılacağımız tarihi, Rodos boğazından geçeceğimiz zamanı söylemiştim. Bilmeden işlediğim suç bu kadardı. Sonra...

- Sonra?

- Seni hiç unutmadım haramî. Hattâ çocuklarımı kucağıma alıp onlara şarkılar, ninniler söylerken bile sen vardın karşımda.

- Demek evlendin?

- Evet.

- Kiminle?

- Stirato ile!

- Ölmemiş miydi o?

- Hayır! Kara Mahmut onu denize attığı zaman tesadüfen devrilmiş bir kayığın altına girmiş. Büyük bir servet karşılığı beni saklayan balıkçıyla, siz gittikten sonra, Rodos'a doğru açılırken kaynayan suların ilerisinde ona rastladım. Perişandı, ölümün kucağındaydı. Ona hem çok acıdım, hem de senden intikam almak istedim; evlendim.

- Öyleyse ne arıyorsun bu manastırda?

- Yine sen sebepsin. Biraz evvel de söyledim bunu; çocuklarımı okşarken seni okşamış oluyordum. Stirato' nun dökük arzularına cevap vermeye çalışırken de sen vardın aramızda. Onlara daha fazla ihanet etmek istemedim; bu manastıra kapandım.

Kurdoğlu terliyordu. Kurdoğlu ne olursa olsun geçmişi düşünmek istemiyordu. Zaten bu kadınla Rodos karşısında durdukça her söz boşunaydı.

- Ben artık bu manastırda da kalamam haramî. Bir faydası da dokunmamıştı; taş hücrelerin içinde bile yanıma geldin! Çilemi bozdun; kaçmak, kurtulmak, unutmak yerine büsbütün kendini hatırlattın. Zaten beni rahibelikten atarlar; bir düşmanı, hem de Kurdoğlu gibi bir düşmanı manastıra sokmak, bütün rahibelerin diretmesine aldırmadan yarasını sarmak, onunla başbaşa bir hücrede kalmak bugüne kadar görülmemiş, işitilmemiştir.

- Ne yapacaksın bundan sonra?

- Üç çocuğumun, Stirato ile erkek kardeşimin yanına döneceğim.

- Unutabilecek misin beni?

- Güç. Çok güç. Seni tekrar gördükten sonra daha güç. Ama bu sefer kimseyi aldatmayacağım; onlara seni asla unutamadığımı söyleyeceğim ve bekleyeceğim.

- Neyi bekleyeceksin?

- Aramızdaki savaş bitmedi haramî! Sen ne Rodos'u, ne de kardeşin Murad'ı unutabilirsin! Bu yüzden Rodos'a yine geleceksin!

- Yine geleceğim!

- O zaman beni karşında bulacaksın! Sağ kalırsan şayet, bu yaralarla ölmezsen şayet, Rodos'un gönüllü askerleri yanında ben de sana kılıç sallayacağım. Ne zevkli olacak, ne zevkli; benim darbelerim altında ezildiğini düşünmek bile insana huzur veriyor. Yanağımdaki tokadın izleri, kumları tırnaklarımla kazıyışım, bir anda saçlarımın bembeyaz oluşu hatırımdan çıktı mı sanıyorsun?

Kadın bir his girdabının içinde yuvarlanıyordu. Hayatı korkunçtu, tahammül edilecek gibi değildi. Bu ıstıraplı ömre bir son vermek gerekti. Birçok tecrübeler yapmıştı; başaramamıştı. Yenilerini deneyecekti. Bu yenilerinin içinde felâketinin sebebi sevdiği erkeği öldürmek bile onu birazcık olsun avutacaktı.

Hâlbuki Kurdoğlu onu hiç de zorlamamıştı, beşbin dukalık ceremesi geldiği zaman isterse geri dönebilir, Muslihittin'in kolları arasına atılmayabilirdi. Bu adam onu büyülemişti; bu adam anın içinde sevmesini biliyordu. O an geçince ikinci an gelinceye kadar sevgiyi unutuyor, hiç sönmeyen arzusuna, denizine büyük bir istekle atılıyordu. Ona nasıl tahammül edebilirdi? Üstelik evlendikten sonra; İskenderiye'de nasıl kalabilirdi?

- Gelme; bir daha karşıma çıkma, Rodos'u unut! Kötülüğüm dokunacak sana; bu sefer değil yaranı sarmak, yaran varsa şayet onu dişlerimle deşerim!

Kurdoğlu inanılmaz bir iradeyle ayağa kalktı. Kadın da kalktı. Kurdoğlu, güçlükle ellerini kadının ellerinden çekti; onun bembeyaz saçlarını okşadı:

- Ben seni vurmayacağım, dedi; yaramı sardın, teşekkür ederim. Yalnız Rodos'a geleceğim; Rodos'u ele geçirmedikçe, kardeşimi kurtarmadıkça asla ölmeyeceğim! Başın bir derde girerse bana haber sal Rodos'un kızı! Nerede bulunursam bulunayım sana yine de faydam dokunur. Yiğitlerin yiğidi Stiraton ile kardeşine ve çocuklarına selâm söyle; esir düşmek, pazarlarda satılmak, küreğe çakılmak istemezlerse bu adayı bıraksınlar. Hattâ sen bile onlara katıl. Geleceğim Anastasya, geleceğim!..

Anastasya'nın menevişli gözlerinden bir damla yaş düştü. Sonra kadın, Kurdoğlu'nun elini yakaladı, öptü:

- Git, dedi, git!.. Yoldaşlarını çağır; götürsünler seni. İyileşirsen şayet, kan emmek için yine gel!..

Kurdoğlu artık ona cevap vermedi. Koltukta veya kucakta değil yürüyerek gidecekti, gemisine binecekti, iyileşmesi de gerekmezdi. İlk fırsatta, Rodos'a tekrar çıkacaktı. Fakat ondan evvel yapılacak başka bir işi vardı. Fransa'dan dönecek olan yeni Granmetr Vilye dö Liladam'ın yolunu çevirecek, onu yakalayacaktı. Anastasya'nın bilmeden yaptığı en büyük hizmet buydu.

Vilye Dö Liladam

Oruç Reis'in ölümünden sonra Barbaros Hayrettin'in acısı bir türlü dinmemişti. Üstelik, büyük bir ihanete de uğrayıp yerli halkın ve bilhassa şeyhlerin ayaklanması, Tunusluların bir orduyla karadan üzerine yürümesi, İspanyolların mağlûbiyetlerini bir türlü hazmedemeyip çeşitli tazyiklerde bulunması karşısında üzüntüsü büsbütün artmıştı. Bu yüzden, bir süre durumu uzaktan görmek için bütün reis, levent ve eşyalarıyla Cezayir'i bırakmış, evvelce işgal ettiği yerlerden biri olan Cicel'e yerleşmişti.

Muslihittin bu sırada Bizarta Kalesi'nde hasta yatıyordu. Ona, Barbaros Cezayir'i bırakırken şeyhlere söylediği şu sözü anlattılar:

"- Ehl-i İslâmın vebali boynunuzda olsun. Acaba bundan sonra memleketi hıristiyanlara, İspanyollara karşı nasıl korursunuz?"

İşte Hızır da başladığı yere dönmüştü. Fakat Hızır da başladığı işi yarıda bırakamazdı. Onlardaki sabır ve azim hayatlarının sonuna kadar sürecekti.

Nitekim Hızır avunabilmek için yeniden, korsanlığa çıktı. Tunus hükümdarlarından intikam almak gayesiyle de, vaktiyle ağabeysi Oruç Reis'le üslendikleri yeri, Cerbe adasını yeniden işgal etti.

Akdeniz'de artık Kurdoğlu tekneleriyle Barbaros tekneleri kol geziyordu. Bazen beraber vuruyorlar, sonra ayrılıyorlar, ayrı ayrı amaçların peşinde koşuyorlardı.

Kurdoğlu'nun emrindeki reislerin hedefi başkaydı. Onlar daha ziyade bir haber bekliyorlardı, birisini gözlüyorlardı. Bu müjdeyi, hâlâ hasta yatan reislerine bir an evvel yetiştirebilmek için geceleri bile uyumuyorlardı.

1521 baharı böylece sona erdi. Kurdoğlu, Rodos dönüşünden beri ilk defa ayağa kalkıp Bizarta kalesinin üstüne çıktığı zaman başı yine

sarılıydı. Sağ yanağında bir kargının derin izi vardı. Bu iz ömrü boyunca silinmeyecekti.

Yüzü sararmıştı. Yürürken sendelediğini belli etmemeye çalışıyordu.

Küçük Ali çok gerisinde duruyordu; nedense reisine sokulamıyordu. O günden bu yana Muslihittin, Küçük Ali'yle çok az konuşmuştu.

Kurdoğlu, mazgallara iyice yaklaştı; eğildi, limana baktı.

Akdeniz çok sakin olmalıydı, liman sessizdi. Birkaç aydan beri denize hasret, gemisine hasret, leventlerine hasretti. Hatta daha nelere hasret değildi ki! Bunları hatırlamak bile korkunçtu. Kardeşi Murat, Rodos zindanlarında inliyordu. Beynindeki düşünceleri kovmaya çalıştı; bir süre daha oyalanmalıydı.

Limanı tekrar seyre başladı; o zaman Yeşil Meleğin demir atmakta olduğunu farketti. Yanında bir Tunus gemisi vardı.

Dudağını büktü, heyecanlandı; Kara Mahmut bir haber getirmiş olabilirdi. Beklediği özlediği bir haber, Rodos Granmetri Vilye dö Liladam'ın Fransa'dan yola çıktığının haberi!

Şimdi de kulaklarında Murad'ın haykırışı çınlıyordu:

"Oyalanma ağam. Leventlerin yeniden saldırsınlar."

Taş merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Halbuki Kurdoğlu elini uzatmıştı; boşlukta bir şeyler arar gibiydi. Rodos zindanlarında yatan kardeşi Murad'ı sanki o boşluktan çekip çıkartacaktı.

- Reisim! Seni ayakta görmek beni ne kadar sevindirdi bilemezsin! Tanrı'ya şükürler olsun! Destur ver, elini öpeyim!

Kurdoğlu boşlukta dolaşan elini indirdi. Yan döndü, geleni hatırlamaya çalıştı, sonra:

- Sen misin Kara Mahmut Reis, dedi, sefa geldin; nasılsın? Görürüm, benim için yorulup dursun!

- Reisim; kurbanın olam, böyle konuşma benimle. Ben, senin hep eski Kara Mahmut'unum. Döv, küfret, zincire vurdur, lakin böyle bakma bana. Kusurumu bilirim; ne olur affet!

- Kara Mahmut Reis! Seni de, Küçük Ali'yi de, kendimi de affedemem! Sen benden izin almadan Rodoslulara geri çekileceğimizi söyledin. Küçük Ali bana engel oldu, ben ise her şeye rağmen gönlümün dileğini bastırıp sizin önünüze geçemedim, leventlerimi Rodosluların üzerine tekrar salamadım. Evet, Murat ölecekti, onu

kurtaramayacaktım. Fakat Rodos alınacaktı. Hem devletim rahat edecek, hem bunca Türk, kadını, erkeği, çocuğuyla o namertlerin darbelerinden kurtulacaktı. Rodos surlarında şehit olan leventlerimizin anaları, babaları, ağaları yok muydu? Murad'ın ne farkı vardı onlardan? Ben kardeşimi daha evvel korumalıydım; asla bir Rodos'la tırampa etmemeliydim!

Hava ılıktı; etraf sakindi, yine de Kara Mahmut'la Küçük Ali üşüdüklerini sanıyorlardı.

- Reisim; inan bana en yakın bir zamanda hem Murat Reis'i kurtaracaksın, hem de Rodos'u alacaksın! Bu sıkıntılı günlerin hep geçecek. Ne olur destur ver; ben de, Küçük Ali de ellerini öpelim.

Kurdoğlu sallandı. Kurdoğlu ellerini açtı. Kurdoğlu karşısındakilerin başka bir şey yapmalarına vakit bırakmadan ikisini birden kucakladı.

- Reisim; ayaklarım yerden kesilir, göklerde yüzer oldum diyiverelim. Reisim, seller gibi çağlaya çağlaya ağlarsam buralarını su basar diyiverelim.

Üçü de bir taşın kenarına oturdukları zaman hem yorgundular, hem de yıkanmış gibiydiler.

Nihayet Kurdoğlu sordu:

- Bana getirdiğin bir haber mi var Kara Mahmut?

- Pek önemli değil reisim; Vilye dö Liladam hâlâ Fransa'dadır. Rodos için Fransa Kralı'yla görüşür. Büyük miktarda para, gönüllü, gemi ve harp malzemesi almaya çalışır. Denize ne vakit açılacağı, Rodos'a ne vakit döneceği henüz bilinmez. Teknelerimizin bir kısmı uzaktan Marsilya limanını gözler. Diğer gemilerimiz ise Akdeniz'e serpilmişlerdir; kuş dahi uçurtmamaya gayret ederler.

- Fransa'daki casusumuzu yakaladınız mı?

- Evet Reisim!

- Neden bize Vilye dö Liladam'ın Fransa'da olduğunu bildirmemiş?

- Rodoslular namına da çalışırmış, onlardan da altın alırmış.

- Ne yaptın o kahpeye Kara Mahmut?

- Boynunu vurup denize attım. Şimdi Marsilya'da başka bir casusumuz var. İnşallah Vilye dö Liladam'ı yakalayacağız Reisim. Murat Reis'le bu ihtiyar papazı değiş tokuş yapacağız.

Kurdoğlu yüzünü buruşturdu. Çünkü o, Rodos'un bu eski donanma kumandanını intikam almak için yakalamak isterdi. Bunca yıl da bu yüzden peşinde koşmuş, tuzaklar hazırlamıştı.

- Seninle beraber gelen bir Tunus gemisi gördüm; ne işi var onun Bizarta'da?

- Kaptanı aşağıda bekler Reisim. Tunus sultanının sizden bir ricası varmış. Barbaros Hayrettin Reis'in hatırınızı kırmayacağını bildiği için araya girmenizi, barıştırmanızı istermiş. Hızır Reis geçenlerde yedi Tunus gemisi aktarmış, şimdi bu gemiler Cicel'deymiş. Tunus sultanı gemi reisleri ile adamlarının hayatlarından endişe edermiş. Tunus sultanı size hediyeler göndermiş; eğer Barbaros Hayrettin'in hıncını giderirseniz bir daha Cezayirlilere yardım etmeyeceği gibi, her istenileni de yerine getirecekmiş.

Kurdoğlu hemen ayağa kalktı. Alnını bir an, esmeye çalışan ılık rüzgâra bıraktı, sonra:

- Cicel'e gidip Hayrettin Reis'i görelim, dedi, onu ziyaret etmek isterim; belki de bundan sonra bir daha görüşemeyiz! Sen denize açıl, Vilye dö Liladam'ı kolla!

- Niçin Reisim, niçin görmeyecekmişiz? Allah her ikinize de uzun ömürler versin!..

- Kara Mahmut; hayatımın sonunu yaşarım, bana öyle gelir ki...

Durdu, diklendi, göğsünü şişirdi, elini yanağındaki kargı izine götürdü:

- Hazinedara söyleyin, dedi, onbin duka altını hazırlasın. Bu paraları ve üç pare teknemi, leventleriyle birlikte Hayrettin Reis'e hediye edeceğim. İhtiyacı olacak.

Geri döndü, ağır ağır taş merdivenlere doğru yürüdü.

* * *

Barbaros Hayrettin Reis'le kucaklaşıp karşılıklı oturdukları zaman ikisinin de gözleri nemliydi.

Cicel kalesi çok ufaktı, Afrika kıyılarında, Cezayir'in bir hayli doğusunda bulunan, Becâye körfezi ağzında, askerî değeri oldukça önemli bir yerdi Cicel. Barbaroslar vaktiyle burasını Cenevizlilerden almışlardı.

Küçük kalenin avlusu o gün hayli serindi. Denizin hışırtısı çok uzaklardan geliyormuş gibi orada tükeniyordu.

- Safa geldin Kurdoğlu Reis, beni ziyadesiyle sevindirdin. Hep böyle gönlümü alıp yardıma koşarsın. Ben ise sana bir şey yapamam. Kusurumuz affola!

Barbaros Hayrettin, kızıl sakalı, geniş omuzları, kalın boynu, iri kavuğuyla kıpırdamadan oturuyordu. Fakat gözlerini Kurdoğlu'nda ayırmamıştı. Her ikisi de dertliydi, her ikisi de gelecek günlerin endişesini yaşıyordu.

Kurdoğlu'nun eli yine yanağındaydı; cevap verirken bile güçlük çekiyormuş gibi sesi boğuk çıkıyordu.

- Sefa bulduk, Hayrettin Reis! Bugünkü ziyaretim üç sebeptendir. Evvelâ seni ziyadesiyle göreceğim gelmiştir. Sonra, ihtiyacın olur diye onbin duka ile üç pare tekne getirdim; dilediğin gibi kullan. Ayrıca Tunus Sultanının bir ricası var ki, benim aracılığımı ister, ben dahi uygun bulurum. Yeniden dost olalım der; hışmından korkar, yaptıklarından pişman olur. Lütfen kabul eyle; rahat edersin. Bu suretle ardından endişen olmazsa sana hıyanet eden Cezayirli şeyhlerden, İspanyollardan daha kolay intikam alırsın. Tunuslunun yedi teknesini de aktarmışsın, kabilse adamlarını serbest bırak.

Hayrettin Reis uzun uzun düşünmedi:

- Sen ne istersin de yerine gelmez Kurdoğlu kardeş, dedi, şimdi emir veririm, altıyüz Tunusluyu geri gönderirler. Yalnız Cerbe ve Halkulvad benimdir. Yeniden beni vurmaya kalkışıncaya kadar Tunus Sultanı'na da dokunmam. Hediyelerini ise aldım kabul ettim. Zaten paraya, tekne ve baruda ihtiyacım vardır. Lâkin sen sıkıntıya düşmeyesin?

- Hayır, Hayrettin Reis. Arzu edersen daha fazlasını da gönderirim. Sen gam çekme. Şimdi de bir sual sormak isterim, uygun görürsen cevap ver bana...

- Sor, Kurdoğlu Reis.

- Cezayir'e tekrar dönecek misin?

- Evet! İlk fırsatta; bütün Cezayir ülkesini ele geçirip Osmanlıya hediye edeceğim! Ya sen? Rodos'tan vaz geçtin mi?

- Asla!.. Ben de Sen Janlıların bu adasını devletime katmak için elimden gelen her şeye başvuracağım. Fakat benim artık beklemeye tahammülüm yoktur. Bu yüzden seninle helâllaşmak da isterim.

Belki Bizarta'ya bir daha dönemem. Orada muhafız olarak Yandım Hasan Reis bulunur. Hepsi sana emanettir. Daha doğrusu Bizarta dâhil oradaki teknelerim, leventlerim de emrindedir. Afrika kıyıları senindir. Bizim buralarda işimiz bitmiştir. İmanım kadar inanırım ki, bu yalıları koruyacaksın, Osmanlı iyice yerleşinceye kadar asla küffara aman vermeyeceksin. Yoksa Osmanlı yaşamaz.

Barbaros Hayrettin'in başı eğildi, bir an için gözleri kapandı. Sustu, konuşamadı...

İkisi birden ayağa kalktılar. Kurdoğlu evvelâ Hayrettin Reis'in ellerini tuttu. Sonra kızıl sakalından öptü. Barbaros da onun sadece başındaki sargıları öptü.

Ayrıldılar.

Akdeniz yeni günlere hep gebeydi...

* * *

Dalgalar Afrika sahillerini dövüyordu. 1521 yılı Eylül ayı henüz girmişti.

Kurdoğlu, dalgalara aldırmadan denize atılacak, Bizarta limanına tekrar dönen Kara Mahmut'un teknesine tırmanacaktı sanki.

Aylarca Bizarta'da beklemişti; bir türlü Vilye dö Liladam'ın Fransa'dan ayrıldığına dair bir haber gelmemişti.

Hiç yapmadığı halde bütün reislerine sövmüş, kale duvarlarını yumruklamıştı.

Kahredici, çökertici bir bekleyişti bu...

- Reis, müjde! Vilye dö Liladam nihayet Marsilya'dan denize açıldı. Yanında dört büyük gemi var!

Kurdoğlu Kara Mahmut'un üzerine doğru yürüdü:

- Kara Mahmut; ne söylediğinin farkında mısın sen?

- Evet Reisim.

- Açılacak demiyorsun, açıldı diyorsun?

- Evet Reisim.

- Niye daha evvel haber vermediniz, neden çatıp esir etmediniz?

- Casusumuz çalışmadı; yine aldattılar bizi. Deryada farkına vardık; ardına düştük, tam çatacaktık, fırtına çıktı, dağıldık.

- Diğer reisler ve teknelerim nerede?

- Papaz korsanı, fırtınaya, denize aldırmadan Akdeniz'de ararlar. Ben haber vermek için geldim. Emrini beklerim.

Kurdoğlu yine küfretti; Kara Mahmut irkildi, durakladı.

- Enginde hava nasıldır, Kara Mahmut?

- Böylesi görülmemiştir Reisim! Bir taraftan fırtına keşiş dağı gibi dalgaları havaya kaldırırken, bir taraftan da yıldırımlar birbiri peşi sıra sulara gömülür. İsyan edesim gelir. Allah bize değil, bu papaza yardım eder.

Muslihittin bir an alçalıp yayılan simsiyah bulutlara baktı. Sonra Vilye dö Liladam'ın izlemesi gerekli rotayı düşündü. Onun böyle bir havada süratle yol almasına imkân yoktu. Belki de bir limana sığınmıştı.

- Bizim Ali, diye bağırdı. Bizim Ali! Hemen hazırlanın; deryaya açılırız. Rotamız Malia burnudur; orada pusuya yatarız. Vilye dö Liladam reislerimin elinden kurtulursa muhakkak Rodos'a varmak için Servi kanalından geçer. Duyuyor musun Bizim Ali? Sana söylüyorum ihtiyar korsan? Yoksa kulağın mı sağır oldu, ayağındaki sızılar mı arttı? Bunca aydan beri dinlendiğin yetmedi mi?

Bizim Ali, sağ ayağını süre süre Kurdoğlu'nun yanına geldi, elini ensesine attı, başını salladı, sonra umulmayan bir çeviklikle Muslihittin'in yara izi taşıyan yanağından öptü. Bu onun şefkati, üzüntüsü ve tesellisi idi.

- Bu son çarpışmamızdır! Bizarta'ya veda ederiz. Başaramazsak şayet ölümdür yolumuzun sonu! İsteyen reislerim, leventlerim benimle bile gelmesinler. Burada helâllaşırız. Kara Mahmut sen hemen açıl. Öteki teknelerimi bulmaya çalış. Yandım Hasan Reis, sen yine Bizarta'yı koruyacaksın; emrine iki tekne bırakıyorum. Geri dönmezsek Hızır Hayrettin Reis'e Bizarta'nın anahtarını verir, emrine girersin. Akdeniz'deki diğer teknelerim buraya düşerlerse beni Ege denizinde arasınlar.

Leventler koşuşuyordu. Bizarta kalesi yasa gömülmüş gibi üzgün duruyordu. Dalgalar küçük mendireği aşıp limana dökülüyordu. Gök gri, ufuk kapalıydı...

* * *

Malia Burnu, Mora yarımadasının güneyine düşerdi. Bu burna göre güneydoğuda Kithira adası vardı. Akdeniz'den Rodos'a giden tekneler Servi Kanalı'ndan, Malia burnu önlerinden geçerlerdi.

Kurdoğlu altı tekneyle Malia Burnu'na geldiği zaman henüz akşam olmamıştı. Yolda hiçbir gemiye rastlamamışlardı.

Fırtına dinmişti. Durmadan çakan şimşekler, sulara düşen yıldırımlar kesilmişti.

Kurdoğlu'nun bütün endişesi kendisinden evvel Vilye dö Liladam'ın buradan geçmiş olmasıydı.

Hasmını kaçırmışsa ne yapacaktı? O anda, tam mânâsıyla bir karar veremiyordu.

Hemen bir gözcü gemisi çıkardı, kendisi de geri kalan beş tekneyle burnun doğru tarafına sindi.

Karşısına iki Rum balıkçısı getirdikleri zaman, eline geçirdiği bir halat parçasını lif lif etmek üzereydi.

Rum balıkçılarının üzerine doğru yürüdü; balıkçılar korkularından diz çöktüler, titremeye başladılar.

- Doğruyu söyleyin, yalana saparsanız şu direğe asarım sizi. Buradan beş Rodos teknesi geçti mi?

- Hayır Reis, geçmedi Reis!

- Dikkat edin, iyi düşünün!

- Yemin ederiz ki, hiçbir gemi günlerden beri gözükmedi. Fırtına öyle şiddetliydi ki, zaten kimse denize açılmaya cesaret edemezdi.

Balıkçıların bir süre hapsedilmelerini söyledikten sonra biraz rahatladığını hissetti. Artık Rodos'un bu yeni Granmetr'i elinden kurtulamazdı! Fakat Vilye dö Liladam acaba nerelerdeydi? Sakın, fırtınaya dayanamayıp batmış olmasındı? Onun ölümü Kurdoğlu'nu asla sevindirmezdi. O zaman Murad'ına kavuşma imkânları yeniden uzaklaşırdı.

Hemen başındaki sargıları koparıp attı. Soludu, alev alev, yüreğini de dağlayarak soludu.

Onun bu nefesini, hiç durmayan ayak seslerini leventler sabaha kadar dinlediler.

Forsaların ter kokusu, hafif hafif gıcırdayan makaralar, suların sinsi çırpıntısı, yıldızların bile inmekten vazgeçtiği simsiyah geceyi büsbütün karartıyordu.

Güneş doğduğu zaman denizde hafif bir sallantı vardı. Direğin tepesindeki gözcü durmadan etrafına bakınıyordu. Vardiyadakiler ayaktaydı. Odabaşı, kolbaşları, artık ihtiyarlamış topçubaşı çok usta Hamza Usta, aşçı, imam, nefeslerini bile güçlükle alarak reislerinden gelecek bir emri heyecanla bekliyorlardı. Muslihittin ise kıç kasarada hep geziniyordu.

Küçük dalgalar sahile doğru kademe kademe uzanıp erirken günün ne kadar boğucu geçeceğini sanki onlara haber veriyordu.

Güneş iyice yükseldi. Güneş bir süre tepelerinde durdu. Güneş döndü. Güneş yeniden battı...

Bir gün daha bitmişti; bir gece, meçhullerle dolu bir gece yeniden başlamıştı.

Hiçbir fors çekmemişlerdi. Türk oldukları belli olmasın diye leventler tamamen gizlenmişti. Gözcü gemisi dönüp yerine başka bir tekne açıldığı zaman bile heyecanlar bir an için dinmemişti.

Ertesi sabah bir Venedik gemisi göründü. Aldırmadılar, yerlerinden bile kıpırdamadılar. Hâlbuki başka bir zamanda bu iri tekne ne güzel bir av olurdu.

Öğleye doğru iki Osmanlı kadırgası geçti. Onları dahi selâmlamadılar.

Akşam yine çöktü; Kurdoğlu'nun adımları bir balyoz gibi kıç kasarayı dövmeye başladı. Eylül ayı Akdeniz'de hiç bu kadar sıcak geçmezdi; hep terliyorlardı. Terleri sırtlarından, göğüslerinden, şakaklarından durmamacasına sızıyordu, boncuk boncuk, pütür pütür sızıyordu.

- Yeter bu kadar diyiverelim! Kendini daha fazla hırpalama; günahtır diyiverelim. Er geç şu kâfiri yakalayacaksın Reisim diyiverelim!

Kurdoğlu konuşmuyordu. Kurdoğlu, bu sefer altın sırmalı kaftanı giymeden geçmişi yaşıyordu; onu önüne serdikçe avunacağını sanıyordu. Fakat aldanıyordu; kırçıl ışıklarla yeniden geri gelen sabah Muslihittin'i sapsarı bir yüz, çökük avurtlar, kızarmış gözlerle bulmuştu.

Hayat bu idi işte. Öyle bir an olurdu ki, ne servet, ne kuvvet, ne şöhret, ne de cesaret fayda sağlardı. O anın başka şartları vardı; itici kuvvet anın şartlarını insanlardan esirgiyordu.

- Reis! Kara Mahmut Reis gözüktü; kuvvetli yelin altında sür'atle bize yaklaşır!

Sıçradı, dikildi, uzayan sakallarını kaşıdı. Kara Mahmut baştardeye gelinceye kadar hiç yerinden kıpırdamadı.

- Kara Mahmut, çabuk söyle, ne ararsın burada?

Kara Mahmut'un gözleri parlıyordu:

- Müjde getirdim, dedi; iyi haberlerim var!

- Yoksa Vilye dö Liladam yakalandı mı?

- Hayır Reisim, lâkin yerini bilirim!

- Nerede? Yanılmayasın?

- Vilye dö Liladam, Sicilya Adası'nın Siraguze limanına sığınmış. Fırtına, gemisinde çıkan yangın, sonra da bir yıldırımın isabetiyle dokuz adamının ölmesi onu perişan kılmış. İhtiyar papaz, hem dinlenmek, hem yaralı teknelerini tamir ettirmek için Siraguze'ye demir atmış. Çevirdiğim bir İspanyol teknesinden bunları öğrenince, Sicilya'nın gündoğusu sahillerine sokuldum; orada da anladım ki, İspanyollar doğru söyler. Kefere, bir güne kalmaz buradan geçer.

Rahatladı; hemen olduğu yere oturdu. Sonra berberi çağırttı, uzayan sakallarını kestirdi. Küçük Ali'nin verdiği peksimetle bir tas çorba içti.

Ertesi sabah, sanki paslanmış gibi bütün leventler kılıçlarını siliyorlardı. Hamza Usta topları temizlemeye başlamıştı. Aşçıbaşı en iyi yemeklerini pişirmişti, yamağıyla birlikte oradan oraya koşuyor, forsaların bile tıka basa karınlarını doyurmaya çalışıyordu.

Akşama doğru kasaraya küçük bir kuş düştü; yaralı da değildi. Fakat yerden kalkamıyor, yan yatıyor, âdeta debeleniyor, kanatlarını çırpıyordu.

Muslihittin uzandı; kuş kaçmadı, onu avucunun içine aldı. Kuş bir süre Kurdoğlu'na baktı, sonra birkaç gaga vurdu, havalandı, güneye doğru uçup kayboldu.

Gece olunca sabır yine tükenmeye başladı. Görünürlerde Vilye dö Liladam yoktu. Halbuki ihtiyar denizcinin artık geçmesi gerekti.

Kurdoğlu'nun ayak darbeleri kasarayı sanki çökertecekti. Beklemenin bir faydası var mıydı? Düşman geri mi dönmüştü, yoksa Siraguze'den ayrılmaktan vaz mı geçmişti? Belki de Kara Mahmut'u kandırmışlardı! Ne yapmalıydı, nasıl hareket etmeliydi?

O geceyi kendi kendine konuşmakla geçirdi. Hep suları dinledi, karanlığı yarıp güneyi, daha güneyi görmek istercesine bakışlarını simsiyah, mateme gömülmüş geceden çevirmedi. Nedense yıldızlar Akdeniz'i hiç aydınlatmıyordu.

Sabah olunca daha fazla oyalanamayacağını anladı:

- Haydi, diye bağırdı, açılıyoruz! Rodos'a doğru!.. Vilye dö Liladam'ı bu gece kaçırdık! Bizim burada olduğumuzu öğrendi; gece seyir etti, rotayı değiştirip karanlıktan da yararlanarak Malta burnunun çok açıklarından geçti.

Bu bir kehanet miydi? Yoksa çaresiz kalmış bir insanın kendi kendisine uydurduğu bir yalan mıydı?

- Kara Mahmut Reis bu burunda kalsın. Teknemin kumandasını Bizim Ali Reis alsın. Ben kürekçilerin yanındayım. Zinhar oyalanmak istemem. Elimizden kaçırdığımız Vilye dö Liladam'a yetişeceğiz!

Herkes şaşkındı; reisleri Rodosluların geçtiğini nereden biliyordu? Gece dahi açıklarda oyalanan gözcü gemisi hiçbir şey farketmemişti. Kürekler derhal harekete geçti; altı tekne Malia Burnu'ndan Rodos'a doğru atıldı.

- Bütün teknelerim borda hattına dizilsin. Vardiyalar artırılsın! Forsalara şaraba batırılmış peksimetler verilsin! Kim ki eğlenirse, bacağından direğe asarım.

Durmadan kürek çekiyordu; iki forsayı devirmiş, yerlerine oturmuştu... Başındaki yara zonkluyordu. Vücudunun üst kısmı tamamen çıplaktı. Omuz adaleleri, pazıları alabildiğine şişerken, tuzlarla ıslanmış kıvırcık saçlarının bir parçası alnına düşerken, lâcivert gözlerinde gölgeler birbirinin üzerine yığılırken, o durmadan soluyordu.

Bu öyle bir solumaydı ki, forsalar onu işitmemek için yirmidört saat kürek çekmeye razıydı.

Bu soluk kan kusuyordu. Bu soluk, alev fışkırıyordu. Bu soluk intikam diye haykırıyordu.

- Hâlâ oyalanıyorsunuz! Uyuyor musunuz? Kırbaçlayın forsaları! Kendinize de vurun kırbacı, ayılın! Kuş gibi uçacak teknelerim; kuş gibi...

Şimdi kırbaçlar şaklıyordu. Fakat kırbaç seslerini bastıran başka bir şey daha vardı teknede; Muslihittin'in soluğu ve dişlerinin gıcırtısı!

Rodos'tan yaralı olarak ayrıldığı gece bir teknesini Marmaris'e göndermişti. Orada bir Rum ticaret gemisi bulunmuş, büyük bir para karşılığı Rum kaptan Rodos'a gitmişti. Bu suretle hem Rodos'taki casusu boğdurulmuş, hem de Murat'tan haber alınmıştı.

Murat hayattaydı; fakat ayağına zincirler vurarak tek hücreli bir zindana atmışlardı Rodoslular. İkiyüzbin duka dahi verilse koyuvermek niyetinde değildiler. Murat asla para ile kurtulamayacaktı!

Casusları da çalışmıyordu. Rodos'taki de, Fransa'daki de Vilye dö Liladam hakkında hiçbir haber vermemişlerdi ona...

- Daha hızla! Çok daha hızlı! Forsalar çatlasın, yelkenler kopsun, tekneler delinsin, yine de daha hızlı!

Beynine daima birisi sanki tokmakla vuruyordu. Her tokmak darbesi onu bir kere daha çökertiyordu.

Yanındaki üç forsa bayılmak üzereydi. Hayatlarının en müşkül anlarını yaşıyorlardı. Her an ölümün kucağına düşebilirlerdi. Saatler ilerledikçe daha fazla köpüren, daha fazla kan kokan Muslihittin'e dayanmak çok güçtü.

- Durmayın, uyumayın! Yarın sabah yakalayacağız onları.

Bütün gece rüzgâr acaip ıslığını direklerde öttürdü, yelkenlerde gezindi. Sular haşırdadı, tekneleri sardı.

Fakat hepsinin üstünde, durmadan kürek çeken Kurdoğlu'nun soluğu işitildi.

Gün doğarken, başları önlerine düşen forsaları nöbetçiler teker teker dürtüyorlar, tepelerinden soğuk sular döküyorlardı.

- Reis! Reis! İleride karaltılar görünür!

- Kim? Kim onlar?

- Galiba beş büyük tekne!

- Yakaladık! Yakaladık! Dediğim çıktı; durmayın. Öldünüz mü? Bu forsaları neden harekete geçirmezsiniz, neden yelkenleri iyice açmazsınız?

Yerinden fırladı, önüne geleni göğüsledi, güverteye çıktı, direğe tırmandı. Uzun uzun, derin derin ufka baktı. Gözlerinden şimşekler çakıyordu, dudakları büzülmüştü.

- Vilye dö Liladam! Nihayet seni ele geçirdim!.. Ey ihtiyar papaz! Bu seferlik Murad'ımla değiş tokuş olup kurtulacaksın! Fakat bir daha avucumun içine girersen halin yamandır!

Kaydı, kıç kasaraya koştu, haykırdı:

- Pruva topları hazırlansın!
- Hazırdır Reis!
- İşaret verilip bütün teknelerim iyice açılsın!
- İşaret veriliyor Reis!
- Birkaç top atışıyla dövüldükten sonra hemen çatılacak!
- Emredersin Reis!
- İhtiyar papazın teknesi bana aittir, kimse ona dokunmaya!
- Başüstüne Reis!
- Şaykalar salvo!
- Salvo!

Toplar gürledi. Beş Rodos gemisinde bir bocalama sezildi. Evvelâ dağılmaya çalıştılar. Sanki yelkenleri sallanıyor, kürekleri güçlükle sulara dalıyordu. Sonra toparlandılar; yelkenleri büsbütün şişti, kürekleri hızlandı.

Şimdi Akdeniz'de bir kovalamaca başlamıştı. Kurdoğlu teknelerinin topları henüz hedefine erişmiyordu. Hamza Usta, kabil olsa güllerle beraber havalanacak, onları eliyle Rodos Granmetri'nin teknesine bırakacaktı.

- Rüzgârı pupaya al Bizim Ali! Gayret! Soluk dahi yok; gayret!

Kürekler çatırdıyordu; neredeyse parçalanacaktı. Yelkenler tamamen dolmuştu; Kurdoğlu'nun baştardesi bir kartal gibi dikilmişti.

Varıyorlardı, aradaki aralığı gittikçe kapatıyorlardı. İşte top menziline de giriyorlardı. Bir hamle daha, her işi halledecekti.

- Salvo! Salvo!

Muslihittin birden irkildi. İleride bir sis tabakası vardı. Vilye dö Liladam da bunun farkında olmalıydı. Denize düşüp yüzme bilmeyen bir insanın önüne atılan bir halata sarılışı gibi, Rodoslu âdeta sekerek bu sis tabakasına dalmaya çalışıyordu.

- Komayın, kaçırmayın! Vurun! Baş toplar hiç durmasın! Kahpe!.. Kahpe, nereye gidiyorsun?

Karşısına çıkanı parçalayacaktı. Dümene yapıştı; bütün ustalığını, bütün bilgisini kullanıp suların çırpınışından bile yararlanarak baştardesinin süratini artırmanın çaresini araştırıyordu.

Fakat olmadı; Vilye dö Liladam'ın tekneleri, sis tabakasına daldılar ve artık görünmez oldular.

- Kaçtılar! Kurtuldular! Gizlendiler! Kavlimiz böyle miydi? Rodosluları kaçırmak için elinizden ne geldiyse yaptınız. Ne forsaları

kullandınız, ne yelkenleri şişirdiniz! Çekilin yanımdan, gözükmeyin bana!

Onlar da sis tabakasına daldılar; artık göz gözü görmüyordu. Hiçbir şey seçilmiyor, hiçbir şey fark edilmiyordu.

- Kösler vurulsun, fenerler yakılsın! Cahiller; bunca yıl deryada gezersiniz, yine de elinizden bir iş gelmez!

Hayır, onun bu sözleriyle leventler yaralanmıyor, küsmüyorlardı. Reisleri onları sever, onları korur, sırasında onlar için hayatını verirdi! Keşke daha fazla bağırsa, hatta küfretseydi de sükûn bulsa, biraz avunsaydı.

Akşama doğru sisten kurtuldular; fakat Rodos tekneleri gözükürlerde yoktu. Artık Kurdoğlu'nun sesi işitilmiyordu. Hattâ onun yerinden bile kıpırdandığını gören olmadı.

Akdeniz akşam güneşiyle yıkanmaya başladığı zaman ayağa kalktı. Kararını vermiş, uzun zamandan beri tasarladığı bir işi gerçek şekline sokmak için harekete geçmiş bir insanın hali vardı üzerinde. Hattâ ona dinlenmiş, derin bir uykudan uyanmış da denebilirdi.

- Reis! Müjde, Rodos tekneleri gözüktü!

Evet, Vilye dö Liladam'ın beş teknesi birkaç top menzili ilerilerindeydi.

Yine bir ölüm yarışması başladı. Fakat yine yetişemediler. Gittikçe mesafeyi kapatırlarken Vilye dö Liladam, direkleri parçalanmış, yer yer yara almış teknesiyle Rodos limanından içeriye girebildi. Kurdoğlu'nun eline sadece onun geride kalan iki gemisi geçti.

Reisler bu iki tekneyi yedeklerine alırken Muslihittin'in hiç de yorgun olmayan sesi işitildi:

- Taht şehrine gideriz! Çanakkale'ye doğru dümen kırın! Üç tekne Ege sularında oyalansın; buralara gelecek olan diğer teknelerimi toplasın!

Şansını bir kere daha devlet nezdinde deneyecekti. Başaramazsa gizlice kıyafet değiştirerek Rodos'a girecek, kardeşini kurtaracaktı. Sonra da kırka yakın gemisiyle Sen Janlıların ocağına bir kere daha yüklenecek, asla geri dönmeyecekti.

Yaşı elli ikiye yaklaşıyordu. Şakaklarından sonra saçlarına da ak düşmüştü, yanağındaki kargı izi şişmişti!

Eğildi, sulara baktı; sular da onun gibi çırpınıyordu...

Pîrî Mehmet Paşa

ONUN için derlerdi ki, *"Sultan Süleyman Han dahi hicap çeküp kendüne ziyâde tevkîr ü ihtiram eder..."*

Pîrî Mehmet Paşa, tertemiz ahlâkı, kuvvetli ve üstün karakteriyle herkes tarafından sevilmiş bir devlet adamıydı. Vezir-i âzam olmasına rağmen asla kendisini yükseklerde görmemiş, halkın içinde, halkla beraber bulunmanın zevkini tatmıştı. Adaletten ayrılmazdı, dürüsttü, ileriyi görücüydü. Şair ve âlimdi. Şiirlerinde Remzî mahlasını kullanırdı. Mevlevî tarikatına mensuptu; özel hayatında mevlevî kisvesi giyerdi. Aslen Türk'tü; Karaman'da doğmuştu. Birçok hayratları vardı, hayır yapmayı çok severdi.

Kurdoğlu onu tam bir ay İstanbul'da beklemişti. Sıkıntılı günlerdi bunlar. Akdeniz'e dağılmış tekneleri parça parça İstanbul limanına demirledikçe geçmişi büsbütün unutamaz oluyordu.

İstanbul halkı, bir taraftan Sultan Süleyman'ın Macaristan seferini büyük bir heyecanla izlerken, diğer taraftan da Kurdoğlu gemilerini seyretmek, Kurdoğlu'nun kendisini alkışlamak için sahillere yığılıyordu.

Fakat denizlerin bu ünlü korsanı büyük bir mateme gömülmüş gibi kimseye gözükmüyor, leventlerini dahi teknelerinden dışarıya çıkartmıyordu.

Sonunda Belgrat'ı alan padişahın Vezir-i Âzam Pîrî Mehmet Paşa'yla birlikte geri dönmekte olduğu, yakında taht şehrine varacağı haberi geldi. Şehir şenlik yapıyordu; çünkü bu savaş, Kanunî Sultan Süleyman diye anılacak olan genç padişahın ilk seferi ve ilk zaferiydi.

Macaristan seferi, dolayısıyla Belgrat'ın alınması, Macar Kralı'na gönderilen Türk elçisinin öldürülmesi üzerine açılmıştı.

Kurdoğlu o gece Pîrî Mehmet Paşa'nın huzuruna çıktığı zaman çok heyecanlaydı. Boğazına göğsünden doğru bir tıkanıklık geliyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

İhtiyar vezir Muslihittin'in bu heyecanını derhal anladı, elindeki tesbihi sedire bıraktı, oturduğu yerden biraz doğruldu:

- Reis oğlum, dedi, sefa geldin; bizi taht şehrinde bir hayli beklemişsin. Bu sıralarda buraya uğrayacağını hiç ummamıştım. Esasen sana saldığım adama da bir şey söylememişsin. Hele şöyle otur, asla sıkılma; burası da senin evin sayılır.

Kurdoğlu, Pîrî Paşa'nın bembeyaz sakalı, tertemiz bakışları karşısında heyecanını biraz yatıştırır gibi oldu. Onu artık zaman zaman sarsan göğsündeki tıkanıklık azaldı. El öptü, Sadr-ı âzamın gösterdiği yere oturdu.

Bir süre konuşmadılar: Pîrî Paşa'nın el çırpıp getirttiği şerbetleri içtiler.

Bulundukları odada kimseler yoktu. Gece İstanbul'a iyice çökmüş, herkes uykuya yatmıştı. 1521 yılı Ekim ayının yirminci Pazar günüydü...

Sadr-ı âzam konağının selâmlık dairesinde, genişçe bir odada karşı karşıya oturan bu iki insanın o anda düşünceleri aynı yerlerde dolaşıyordu.

Bir tanesi büyük bir devletin en ağır yükünü taşıyan ve bu sorumluluğu vicdanında hisseden yaşlı bir adamdı. Diğeri ise denizlerin pişirip kavurduğu, özgürlük içinde yoğrulmuş, yine de sorumluluktan kendini uzak tutmamış bir korsandı.

Ne olursa olsun, bu iki insan birbirlerini çok seviyordu. Kader onları ayrı ayrı yerlerden koparıp bir araya getirmişti.

- Kurdoğlu Reis oğlum; seninle daha sakin, daha uzun konuşabilmek için bu geceyi seçtiğim için, zinhar aklına kötü bir düşünce gelmesin. Yoksa liman ağasıyla haber gönderdiğinde hemen yanıma çağırırdım. Esasen saadetlû hünkârım da taht şehrine gelişinin sebebini iyice öğrendikten sonra huzur-ı hümâyunlarına kabul buyuracaklarını emreylediler. Şimdilik vaktimiz vardır; şöyle biraz umumdan bahsedip evvelâ hal hatır soralım.

Muslihittin'in zihninde tek bir düşünce dolaşıyordu; hiç de zaman kaybetmek niyetinde değildi. Vezir-i âzamla sadece Rodos üzerine konuşmak isterdi. Bu sebepten sustu, dudaklarındaki acı tebessümü kovamadan Pîrî Mehmet Paşa'ya derin derin baktı.

- Muslihittin Reis, taht şehrine kaç tekneyle geldin?

- Otuzdan fazla devletlü vezir.

- Hepsi limanda mı şimdi?

- Siz yokken evvelâ burada toplandık. Sonra bunca geminin bir arada bulunmasını uygun görmediğinden bir kısmını Gelibolu'ya, bir kısmını da yeniden Akdeniz'e saldım. Bir teknem de Rodos sularına gitti. Bir Rum balıkçıyla buluşup iki yarar adamımı şehre sokacak.

- İyi etmişsin! Bundan sonra sen benim misafirimsin. Yanındaki reislere de uygun birer hane buluruz.

- İltifat edersin devletlü vezir; biz bunlara lâik değiliz. Muradımız sadece Rodos üzerine yapılacak...

- Elbet Rodos'tan da bahsedeceğiz... Hele biraz dinlen, soluk al. Ben seni yıpranmış görürüm; heyecanlı ve yorgunsun. Daha sabaha kadar çok vaktimiz var. Bilir misin ki, seni olduğu kadar reislerini de çok severim. Onlar ne yapar?

- Ellerinden öperler devletlü vezir. Yalnız Murat Reis...

- Reislerinle, elbet bir gün konuşup hatırlarını sormak isterim. Sen sakın gamlanma oğlum Reis! Karındaşından da şimdi hiç bahsetme; hepsi malûmumuzdur. Yalnız acele ettin; seni Asinara adasında bulan adamımı zaten bu yüzden göndermiştim. Yavuz Sultan Selim Han'ın ölümünden sonra verdiğin sözün hükmü kalmayacağından Rodos'a hemen uzanacağını bilirdim; başına bir dert gelmesini istemezdim. Yine de önleyemedim.

Kurdoğlu sarsıldı, Pîrî Mehmet Paşa'nın karşısında ufaldığını hissetti. Başını önüne eğdi, o anda kendinden nefret etti.

- Reis oğlum! Görürüm ki, hâlâ üzülürsün. Senin gibi bir yiğide bu hâl hiç yakışmaz. Geldiğine çok iyi ettin, esasen sen uğramasaydın ben haber gönderip seni çağırtacaktım. Mademki bu kadar acele edersin, bildiğim halde, yine de bu ziyaretinin sebebini açıkça söyle...

Muslihittin'in tekrar göğsünden boğazına doğru bir tıkanıklık yayıldı. Güçlükle konuştu:

- Paşa baba! Ben buraya hatırınızı sormak hayır duanızı almakla beraber Osmanlı'nın Rodos üzerine yürümek isteyip istemediğini de öğrenmeye geldim. Eğer vazgeçilmişse başımın çaresine yine kendim bakarım; işte dileğimin hepsi budur.

Pîrî Mehmet Paşa gülümsedi; bir kaya kadar sert, bir fırtına gibi coşkun olan karşısındaki adama sevgiyle baktı:

- Kurdoğlu, dedi, şimdi beni dinle; ben de senin gibi düşünürüm. Rodos'u almak tek amacımdır. Lâkin ikinci vezir Çoban Mustafa Paşa'dan gayri, başta üçüncü vezir Ahmet Paşa olmak üzere, hiçbir devlet adamı Rodos'un alınmasına yanaşmazlar. Padişahımıza da bu yolda telkinde bulunurlar.

- Sebep?

- Belki kötü niyetleri yoktur; adanın zaptının kolay olamayacağı kanısındadırlar. Fatih Mehmet Han zamanındaki kuşatmanın neticesiz kalması, o zamandan bu yana Rodos surlarında yapılan tahkimatın kuvveti, Sen Jan donanmasının üstünlüğü onları bu fikre götürmüştür. Rodos kuşatmasının uzun sürmesi halinde Avrupalıların yardıma geleceklerine, devleti tehlikeli bir duruma düşüreceklerine de kanidirler.

- Asla! Kim cesaret eder? Hangi küffarın haddine düşmüştür ki Osmanlıya saldıra. Saldırsalar bile onları püskürtecek kuvvet ve kudret bizde yok mudur? Rodos donanmasının ne kıymeti vardır? Onları ben kendi teknelerimle dahi perişan ederim. Paşa Baba, sen neden bu adamları kandırmazsın? Bana destur ver; ben onlarla konuşayım, gerçeği gösterip Sultan Süleyman Han'ın katına çıkayım.

Pîrî Mehmet Paşa tekrar gülümsedi; bu korsan samimiydi, içi yanıyor, yarası durmadan kanıyordu. Şüphesiz bir vezir-i âzamla böyle konuşulmazdı; fakat ne ziyanı vardı, riyakâr değildi, hiçbir kasdı da yoktu.

Kurdoğlu, yaptığı saygısızlığın derhal farkına vardı:

- Affet kusurumu Paşa baba, dedi, artık garip bir adam olduk. Haddimizi bilmeden lâf ettik.

- Önemli değil oğul; benimle dilediğin gibi konuşmakta serbestsin. Seni anlıyorum; beraber harekete geçip Rodos'u alacağımız günü ben de özlüyorum. Şimdi beni dinle; fırsat çıkmadıkça Rodos'a savaş açmak mümkün değildir. Çünkü genç padişahımız adalet üzere hareket etmeyi kendine şiar edinmiştir. Nitekim dün, Belgrat zaferini bütün devletlere duyururken Rodos'a da bir nâme yazıp Osmanlı'yla sulh içinde yaşamalarını bildirmemi emir buyurmuşlardır. Bu nâme bugün Rodos granmetrine verilmek üzere yola çıkmıştır.

- Paşa baba; bu fırsat öyleyse hiç gelmez. Ben elinizi öpüp, taht şehrinden ayrılırım.

- O kadar acele etme Kurdoğlu. Bakalım Vilye dö Liladam padişahımıza ne cevap yazar? Hiç belli olmaz. Nitekim Sultan Süleyman

Han padişah olduğu sıralarda Şam Valisi Canberdi Gazali isyan etmişti; Rodoslular ona yardımda bulunmuşlar, top ve topçu ustaları göndermişlerdi. Padişahımı Rodos üzerine yürümeye ikna etmek üzereyken Macarlar elçimiz Behram Çavuş'u öldürdüler; Macaristan üzerine sefere çıkmak gerekti.

Pîrî Mehmet Paşa sustu; belki de üzüntüsünü belli etmemek için eliyle beyaz sakalını sıvazladı:

- Olmuyor oğul, dedi, her istenilen hemen yerine getirilemiyor. Bunun için sabır gerek. İyi düşünüp tedbir almak gerek.

- Devletlü vezir! Ben otuz bir yıldan beri sabrederim, hep beklerim. Daha ne kadar oyalanayım?

- Elden bir şey gelmezse yine de beklemek, hâdiseleri istenilen yöne çevirmek gerek. Engerus seferine çıktığımızda Belgrad'ın alınmasını uygun bulmuş, yapılan meşveretten hünkârımı, birçok muhalefete rağmen, bu yolda ikna etmiştim. Ben Belgrad'ı kuşattığım sırada Böğür-delen kal'asında padişahın yanında olan Rumeli Beylerbeyi Ahmet Paşa hünkârı caydırıp Belgrat kuşatmasını kaldırtarak seferin doğrudan doğruya Macaristan üzerine, Budin'e yapılmasını sağlamış. Allahıma hamd ederim ki, o sırada orada bulunan ikinci vezir Mustafa Paşa ile bir akından yeni dönen Bâli Bey padişahın huzuruna çıkıp Ahmet Paşa'nın tavsiyesinin yerinde olmadığını söylemişler, ancak Belgrad'ın alınmasıyla Engerus kapısının açılacağını, ondan sonra Macaristan içerisine yürümenin tehlikesiz olacağını anlatmışlar. Şimdi ise Ahmet Paşa divan-ı hümâyundadır; üçüncü vezir olarak söz sahibi bulunmaktadır. Yine de üzülme oğul; taht şehrinden boş dönmeyeceksin. Sen, ben ve ikinci vezir Çoban Mustafa Paşa bir olup bu işin elbet üstesinden gelmeye çalışacağız.

Pîrî Mehmet Paşa ayağa kalktı; Kurdoğlu da ayağa kalktı. Pîrî Mehmet Paşa, Muslihittin'in elinden tuttu. Kurdoğlu bu eli öpmek istedi; ihtiyar vezir bırakmadı.

- Muslihittin Reis, beni dinlersen Rodos'tan cevap gelinceye kadar padişahın huzuruna çıkma. Ben buna bir sebep bulur, hünkârıma arzederim. O zamana kadar ikinci vezir Mustafa Paşa ile birlikte birçok kereler buluşur, Rodos hakkında kendi aramızda konuşuruz.

Muslihittin bu sefer Vezir-i âzamın elini öptü. Sonra hafif kamburlaşmış sırtıyla geri döndü, ağır ağır dışarı çıktı.

* * *

Nihayet Vilye dö Liladam'dan Sultan Süleyman'a, bir Rum tüccar eliyle, cevap geldi.

O gece paşa konağında Pîrî Mehmet Paşa, ikinci vezir Mustafa Paşa ve Kurdoğlu yine buluştular.

Vezir-i âzam, Muslihittin'e, Sultan Süleyman'ın bir ay evvel Vilye dö Liladam'a yazdığı mektubun suretini uzattı:

- Reis oğlum, dedi, evvelâ şu nâmeye bir göz gezdir ki, granmetr-den gelen cevabın mahiyetini iyice anlayasın.

Padişahın mektubu Rumca yazılmıştı; Muslihittin aldı, açtı, bir solukta okudu:

"Allah'ın inayetiyle padişahların padişahı hükümdarların hükümdarı, Konstantinopol'un, Trabzon'un, Acemistan, Ara-bistan, Suriye ve Mısır'ın hâkimi, Rumeli ve Anadolu'nun sultanı, Mekke'nin muhafızı, Kudüs'ün sahibi ve denizlerin hâkimi Sultan Süleyman Han'dan Vilye dö Liladam'a selâm.

Yeni görevini ve memleketine dönüşünü tebrik ederim. Senden evvel gelmiş geçmiş olanlardan daha şerefli bir hükümdarlık yapmanı dilerim. Bizim yüksek iyilikseverliğimize katılmak, dostluğumuzdan yararlanmak ise sadece sana ait bir iştir.

Dost olarak sen de Macaristan'da kazandığımız zaferler için bizi tebrik etmekte acele et. Bilmiş ol ki, orada bize karşı koymak isteyenleri kılıçtan geçirdikten sonra Belgrad'a boyun eğdirdik..."

Kurdoğlu başını kaldırdı; memnun görünüyordu. Bu sefer başka türlü heyecanlanmıştı.

Pîrî Mehmet Paşa'da da bir sevincin izleri vardı. Hattâ bu ılık hava Mustafa Paşa'yı bile sarmıştı.

- Bunu da oku Reis! Bakalım ne diyeceksin?

Şimdi de Pîrî Mehmet Paşa, Rodos Granmetr'inin yazdığı Rumca cevabı uzatıyordu. Kurdoğlu onu da bir solukta okudu:

"Türklerin Sultanı Süleyman'a selâm;

Memurunuzun bana getirdiği mektubu gayet iyi anladım. Sulh ve kardeşlik teklifiniz, Kurdoğlu'nu ne kadar memnun etmezse de, bana o nisbette hoş geldi.

O Kurdoğlu ki, Fransa'dan Rodos'a dönerken rotamın üzerinde beni avlamak istedi. Başaramayınca Rodos kanalına girdi ve geceden yararlanarak himayemde seyreden iki gemiyi ele geçirdi.

Allahaısmarladık..."

Bu bir itiraf, bu bir şikâyet, aynı zamanda bu bir kafa tutma idi.

- Oğul! Görüyorsun ki, gerek bizim yazdığımız mektup, gerekse sen, Vilye dö Liladam'ı öyle çileden çıkarmış ki, ne yapacağını şaşırıp her türlü nezaket kaidelerini dahi unutmuş. Bu sebepten sana Rodos'tan gelecek cevabı bekleyelim demiştim. Yarın Divan-ı Hümâyun toplanır. Ben divana iki teklifte bulunacağım; bir tanesi Padişahımızın Rodos Granmetr'ine sert bir cevap yazmasıdır. İkincisi ise benim de Türkçe olarak nasihat yollu, adap ve erkânın ne olduğunu anlatır bir nâme göndermemdir. Esasen daha evvel hünkârıma arzettim; kabul buyurdular. Nişancı çelebi nâmeleri kaleme aldırtır.

Pîrî Mehmet Paşa sustu; evvelâ ikinci vezir Mustafa Paşa'ya baktı, onun bütün konuşmaları tamamen tasdik ettiğini görünce tekrar başını çevirdi. Muslihittin'in yanağındaki kargı izini derin derin seyretti.

- Kurdoğlu Reis; Mustafa Paşa karındaşımla daha evvel uygun görüp irade-i şahaneyi aldık; yarın divan toplantısından sonra hünkârımın huzuruna çıkacaksın. Esasen biz senin Rodos için taht şehrine geldiğini, fakat yaralı ve hasta olduğundan bir süre dinlendikten sonra padişahımızın elini öpeceğini bildirmiştik, kabul buyurmuşlardı. Biz huzur-ı hümâyuna söz sahibi nice kişileri de çağırtırız. Mustafa Paşa karındaşımla birlikte sözü uygun bir yola sokarız. Gerisi sana kalır. Asla hiddetlenmeden konuş. Bildiğini de zinhar saklama. Ne dersin Mustafa Paşa karındaşım?

Çoban Mustafa Paşa ayağa kalktı; Kurdoğlu'na sokuldu; onun sırtını büyük bir sevgiyle sıvazladı:

- Devletlü vezir, dedi, biz ismimizi devletimiz içinde dahi güç duyururken bu yiğidin nâmı yedi iklime yayılmıştır. Hünkârımız nasıl sizin karşınızda hicap çeker, ilgi gösterirse Kurdoğlu'na da nice kişiler kolay kolay söz geçiremez. Denizlerin kurdunu aramıza aldıktan sonra, elbette her engeli yeneriz. Ondan sonra da Rodos devletimizin olur...

Kurdoğlu rahatladı; Kurdoğlu bir an için dahi olsa kardeşi Murad ile yanağındaki kargı izini unuttu.

* * *

Divan-ı hümâyun çok kalabalıktı. Dışarıda durmadan akan çeşmenin sesiyle mehter takımının nöbet vurması birbirine karışırken

Sultan Süleyman vaktiyle babası Yavuz Sultan Selim Han'ın oturduğu yerde oturuyordu. Duvardaki zarif kafesli pencerenin ardında yine bazı kıpırdamalar var gibiydi.

Padişahın yanında Pîrî Mehmet Paşa bulunuyordu, diğer devlet adamları ise sırayla dizilmişlerdi. İkinci vezir Mustafa Paşa, üçüncü vezir Ahmet Paşa, Şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi, Anadolu Beylerbeyi Kasım Paşa, Rumeli Beylerbeyi Ayas Paşa, Kaptan-ı Derya Yaylak Mustafa Paşa, Defterdar Mehmet Çelebi, Nişancı Amasyalı Mehmet Çelebi divanda bulunanlar arasındaydı.

Muslihittin henüz o sırada yirmi altı yaşında olan Sultan Süleyman'ın karşısında dururken hayatının en büyük sınavını vereceğini anlamıştı.

Biraz sivri burnu, uzun boynu, sakalsız yanakları ve babası gibi düşük siyah bıyıklarıyla Padişah Akdeniz'in bu namlı korsanını merakla seyrediyordu.

- Sefa geldin Kurdoğlu Reis! Gönderdiğin bütün hediyeler makbulüm olmuştur. Vezirlerime ve ağalarıma dahi peşkeş çekmişsin. Âdap ve erkân bildiğini görürüm. Zaten babam Yavuz Sultan Selim Han bana senden çok bahsetmişti; hoş tutmamı buyurmuştu! Lâkin bugüne kadar elimiz değip de nice olduğunu soramadık. Lâlâm Pîrî Paşa da senden ziyadesiyle bahsetti. Anlat bakalım, seni dinleriz.

Muslihittin duraladı; söylemek istediklerine, içindeki taşan heyecana, Rodos diye haykırmak arzusuna ne olmuştu? Hepsi silinmiş, kaybolmuştu. O anda kendisi sadece kuru bir bedenden başka bir şey değildi sanki.

Pîrî Mehmet Paşa konuştu:

- Saadetlü Padişahım; Kurdoğlu Reis'in bütün arzusu hayır duanızı almaktır. Sonra da, evvelce arzettiğim gibi, Rodos adası hakkında fikirlerini söylemektir.

- Biz de zaten bunu bekleriz lâlâ! Fakat şu sırada Rodos'tan bahsetmek nice olur, bir de bunu düşünürüz! Evvelâ bize Kurdoğlu Reis, Akdeniz'in durumu hakkında söz açsın.

- Elbette ki emir Padişahımızındır. Lâkin Kurdoğlu Reis izin verirseniz geri dönmek ister. Dağılmış teknelerini toplayıp bir kere daha Rodos üzerinde şansını denemeye çalışır. Çünkü karındaşı Murat Reis Rodos zindanlarında inler.

- Muslihittin Reis tamamen iyileşti mi ki, sefere çıkmaya çalışır?

- Beli padişahım! Ayrıca kullarınız da huzurunuzda iken bir karara varmalıyız. Başka birisini bulamamış gibi bir Rum tüccarla padişahımıza nâme gönderecek kadar küstahlıklarını artıran Sen Janlılara iyi bir ders vermek uygun olur. İkinci vezir Mustafa Paşa dahi benim gibi düşünür.

- Öyle mi Mustafa Paşa?

- Beli padişahım; Mehmet Paşa doğru söyler.

- Maksadınız Rodos'a sefer açmak mıdır?

- Saadetlü hünkârımız ne emir buyururlarsa o olur!

Sultan Süleyman, Pîrî Mehmet Paşa'nın yüzüne bakmamak için bakışlarını huzurda bulunanların üzerinde gezdirdi. Onlar ise, şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi hariç, sözün kendilerine geldiğini sanarak oldukları yerde kıpırdadılar.

- Sıra sende Kurdoğlu Reis, mademki Rodos hakkında söyleyeceklerin varmış, anlat!

Kurdoğlu elbette anlatacaktı. Buraya yarenlik etmek için gelmemişti. Esasen biraz evvelki tutukluğu geçmişti; taşan heyecanına iradesini bir balyoz gibi indirmişti.

- Saadetlü Padişahım, dedi, yedi iklimin hükümdarısın. Destur ver; karadan ve denizden Rodos'u kuşatıp, Sen Janlıların kârını tamam eyleyelim.

Sultan Süleyman oturduğu yerden kıpırdadı; belki de Muslihittin'in birdenbire Rodos'un alınması için teklifte bulunacağını ummamıştı.

O da bu adanın ele geçmesini istiyordu; fakat genç yaşında tahta oturduğunun ilk yıllarında uğrayacağı bir başarısızlık ilerideki hamlelerine engel olabilirdi. Nitekim babası bile, vaktiyle şu korsanın bütün ısrarına rağmen Rodos üzerine yürümemiş, hatta onu Rodos sularında dolaşmaktan dahi vazgeçirmişti. Ayrıca iki veziri hariç diğerleri henüz bu adaya sefer açmanın uygun olmadığını söylüyorlardı.

- Kurdoğlu, Rodos'tan evvel bana Akdeniz'den bahset. Biraz evvel de emretmiştim. Bahr-ı Sefid nicedir?

- Padişahım! Afrika yalılarında korsan kullarınız ile İspanyol, Papalık ve Fransız kefereleri arasında amansız bir savaş vardır. Hele Barbaros Hayrettin kulunuz o yalıları tutmak için her gün ecelle pençeleşir.

- Bilirim bunu Kurdoğlu, bilirim!

- Ben dahi, yıllar yılı Hızır Hayrettin Reis ve diğer namlı korsanlarla elele verip çarpıştık: Bizi ne Arabı, nede Berberîsi tutar! Yalnız İspanya'dan taşıdığımız Endülüslüler her fırsatta yardımımıza koşar. Arzedeceğim şudur ki, Hızır Hayrettin Reis, Cezayir'i bıraktıktan sonra hünkârımın desteğini gözetir. Gözü pek, canını devletine adamış bu reisimize saadetlü padişahım elini uzatırsa oraları da ülkeleriniz arasına katılır. Bu ise gereklidir; denizlere iyice hâkim olmak, devletimizi emniyet içinde yaşatmak için Akdeniz yalıları elde tutulmalıdır. Küffar asla bize acımaz; fırsatını bulunca, hançerini boğazımıza saplamaktan bir an çekinmez.

- Doğru söylersin Kurdoğlu Reis; hoşuma gider!

- İşte Rodos'ta da böyledir. Sen Janlıların ocağı kurutulmadıkça Ege sahillerinde hiçbir kulunuz rahat yüzü görmez ve Afrika yalılarına kolay varılmaz.

- Yine Rodos'tan söz açarsın?

- Beli padişahım! San Marko ihtiyarladı. Vaktiyle Kemal Reis'in ve donanmamızın vurduğu darbeler karşısında yıldı. O duvar çökertilmediyse de çürüdü. Lâkin geriden daha kuvvetlisi çıktı. En önde ise Rodos olduğu gibi durur. Bir avuç korsan kulunuz daha nice zaman Akdeniz'de tutunur? Rodos alınmalı, Afrika yalılarına uzanılmalıdır padişahım!

- Rodos'u almak o kadar kolay mıdır? Gayet kuvvetli kal'aları vardır. Bütün Avrupa devletlerinin yardımına koştuğu bu ocağın hemen söneceğine mi kanisin?

Kurdoğlu sarardı, fakat gerilemedi. Bu, onun son hamlesiydi. Bundan sonraki yol, yine kendisinin çizdiği yol olsa bile artık tamamen yalnız kalacaktı. Yanında sadece ve sadece kendi kuvvet ve cesareti bulunacaktı.

- Beli padişahım! Rodos biraz gayretle alınır. Bu yüzden hem bunca Türk'ün ahı yerine gelir, hem Ege kıyıları tehlikeden kurtulup gemilerimiz rahatça sefer yaparlar.

Sultan Süleyman parmaklarını oynattı; karıncalanmış gibi ayağını, dayadığı yastıktan çekti. Yine Pîrî Mehmet Paşa'ya bakmadan sordu:

- Lâlâ, sen dahi bu Kurdoğlu gibi düşünürsün, değil mi?

- Beli padişahım!

- Ya sen Mustafa Paşa? İkinci vezir olarak, Kurdoğlu'nu dinledikten sonra ne dersin?

- Saadetlü padişahım; vezir-i âzam Pîrî Mehmet Paşa ile nâmı bütün küffar yalılarında dilden dile dolaşan Kurdoğlu Reis doğru söylerler. Rodos'a sefer açma zamanı gelmiştir.

- Diyeceğini zaten bilirdim, bakalım diğer vezirlerim ne düşünürler? Evvelâ sen söyle Ahmet Paşa!

Üçüncü Vezir Ahmet Paşa, kendisine sıranın gelmiş olmasından dolayı duyduğu sevinci gizlemedi. Kurdoğlu'na bir an için dudak bükercesine baktıktan sonra başını önüne eğerken:

- Ferman, kuvvetli hünkârımızındır, dedi. Elbet, Rodos adasının ele geçmesi bir gün padişahıma kısmet olacaktır. Yalnız henüz sırası gelmemiştir. Sen Janlıları bir miktar haraca bağlayıp hadlerini bildirmek şimdilik yetecektir.

- Neden sırası gelmemiştir, onu da söyle Ahmet Paşa?

- Saadetlû hünkârım; buyurduğunuz gibi Rodos kal'ası çok kunttur. Orada ordumuz bir meydan savaşı değil, bir kal'a savaşı yapacaktır. Denizler emin değildir; Papa, Venedik, Fransız ve İspanya şövalyelere yardım eder. Kısa zamanda Rodos alınmazsa orduda çöküntü başlar, yeniçeri ayak direr. Bu şartlar altında bir başarısızlık şânınızı lekeler. Yavuz Sultan Selim Han bile Rodos adasını almaktan çekinmiş, Pîrî Mehmet Paşa'nın bütün ısrarına rağmen, "Kaç aylık barudumuz var?" diye sormuş, dört aylık olduğunu öğrenince, "yetişmez" diye bağırmıştı. Ben kulunuz, bir Kurdoğlu Reis'in kini yüzünden bunca kişinin boş yere canına kıyılmasına, padişahımın üzülmesine asla taraftar değilim!..

Ahmet Paşa başını büsbütün önüne eğip sustu. Sultan Süleyman donuk bakışlarla etrafını süzdü.

- Müsaade istiyorum padişahım; Ahmet Paşa acaip lâf etti, hakkımda çirkin konuştu. Ben sırf bir kin uğruna asla hünkârımı rahatsız edip, etrafı kana boyayacak adam değilim. Devletimin daima yükselmesini, her zaman dimdik ayakta durmasını isterim. Ahmet Paşa'nın cesareti varsa eğer...

Pîrî Mehmet Paşa kıpırdadı, hattâ bir adım ileri atıp yüzünü Sultan Süleyman'a çevirdi:

- Padişahım, dedi destur verirseniz, münasibi odur ki konuşmayan kullarınız dahi sırayla fikirlerini söylesinler, ondan sonra biz, üç kulunuz dahi teker teker cevap verelim. İnsan yanılagelmiştir; belki bizler de hata etmişizdir. Hemen düzeltiriz.

- Doğru söylersin lâlâ! Konuşmaya devam edilsin. Sıra Ayaz Paşa'dadır.

- Benim fikrim de Ahmet Paşa'nınki gibidir Padişahım!

- Ya sen ne dersin; Kasım Paşa?

- Bir süre daha sabır buyurulursa, baharda başka yere sefer açılırsa iyi olur hünkârım.

- Sıra Kaptan-ı Derya Mustafa Paşa'dadır. Elbet deryadan gelecek tehlikeleri bize bir bir anlatsa yeridir!

Yaylak Mustafa Paşa gözlerini kırptı, sırtını kamburlaştırdı. Sesinin titremesini güçlükle zaptedip Kurdoğlu' na bakmaya çalışarak:

- Hünkârım izin verirse, dedi, biraz donanmanın ahvalinden bahsedeyim ki, Rodos'a sefer açılıp açılmamasının ne derece mümkün olacağı anlaşılsın.

- Kısa konuş paşa! Donanmanın durumu Kurdoğlu Reis geldikten sonra zaten ileride gözden geçirilecektir. Maksadın, donanmanın henüz yetersiz olduğunu mu söylemektir?

- Hâşâ padişahım! Donanma-yi hümâyun ferman buyrulduğu takdirde deryaya açılmaya hazırdır.

- Öyleyse ne demek istersin?

- Hünkârım; Cafer Ağa'nın katlinden sonra Yanya beyliğinden gelip başında bulunduğum donanma-yi hümâyun, bütün kefere donanmaları bir araya gelse dahi onları bir hamlede yenecek güçte olmalıdır. Lâkin buna şimdilik imkân yoktur. Biz, Rodos tekneleriyle uğraşırken Papası, Fransızı, İspanyolu, Venediği, Cenovası bütün gali ve kalyonlarıyla etrafımızı kuşatırsa halimiz nice olur? O zaman Rodos adasına çıkardığımız askeri nasıl koruruz? Kurdoğlu duyduğu kin dolayısıyla bütün bu tehlikeleri düşünmeyip Rodos'a sefer açtırmaya çalışır.

Pîrî Mehmet Paşa, Kurdoğlu'nun konuşmasına fırsat bırakmadı. Birkaç adım daha ilerledikten sonra:

- Saadetlü padişahım, dedi, Pîrî Mehmet kulunuza izin verirseniz Rodos'a sefer açılmasını istemeyen karındaşlarıma cevap vermeye çalışayım. Sonra ikinci vezir Mustafa Paşa ile Kurdoğlu Reis de kendi görüşlerini anlatırlar. Yanılırsak kusurumuza bakmayın.

Sultan Süleyman ayağa kalktı. Heyecanlanmıştı. Hattâ kaşları çatılmış, biraz daha sararmıştı.

- Lâlâ, dedi, evvelâ Kurdoğlu'nu dinleyeceğim. Töhmet altındadır; dilediği gibi konuşsun. Asla endişe etmeyesin. Bilirim, Kurdoğlu sert konuştuğu için çekinirsin. Şunu iyice anlayasınız ki, babam Yavuz Sultan Selim Han'ın ziyadesiyle değer verdiği birisinin benim katımda da itibarı yüksektir. Zaten onu bugünden itibaren hizmetime aldım. Kurdoğlu Reis'e kimse dokunamaz!

O zaman Muslihittin sarsıldı; son zamanda sık sık göğsünden boğazına doğru yayılan sancıyı tekrar duymaya başladı. Yine de sabredemedi, dinlenmedi, konuştu:

- Padişahım! Harap olurum; bin kere ölür, dirilirim. Aynı anda şaşkına dönerim; nasıl olur da bunca iş görmüş, böyle vezirler, uygun cevap bulacakları yerde Rodos'a sefer açmamak için benim kinimden bahsederler? Doğrudur; Rodos şövalyelerine karşı tam otuz bir yıl sönmeyen bir hınç besledim. İki kardeşimin ölümü, Murad'ımın esareti, babam Kurt Ahmet Reis'in sakat kalışı, nişanlımın boğulması, hep Rodosluların yüzünden olmuşsa da, bunlar bana aittir. Ben de onları hiç rahat bırakmadım; topraklarına baskın yaptım, gemilerini batırdım, servetlerini aktardım, kal'alarına kadar girdim. Fakat bir şey daha gördüm ki, bu devletin selâmeti, emniyeti ve şerefi için Rodos alınmalıdır. Ve devletim değil bir Rodos, bin Rodos'u alacak kudrettedir. Bu kudrete inanmayan, ileriyi görmeye cesareti olmayan kullarınız var ise, Rodos seferine katılmasın. Şu dahi bilinsin ki, hiç kimsenin ne karadaki ne de deryadaki mansıbında gözüm vardır. Biz Akdeniz'de otuz bir yıl levent gezmişiz; biz gayeyi unutup makam için çalışmayız. Biz hırsımız uğruna devletimizi felâkete sürüklemeyiz. Çıkarımız varsa şayet o da, şerefimiz ve devletimizin rahatını sağlamaktır.

Muslihittin sustu; konuşamayacaktı, kalbinin süratle atışına dayanamayacaktı. Derin derin nefes almak istiyor, belki de ömründe ilk defa bir yere uzanıp dinlenmek ihtiyacıyla yanıyordu.

- Susma Kurdoğlu Reis, devam et! Rodos üzerine yürürsek şayet denizlerden gelecek tehlikeleri, donanmanın görevini anlat. Kara durumunu da Lâlâm Pîrî Mehmet söylesin.

Muslihittin son bir gayret sarfetti, gözleri buğulanıyor, başı dönüyordu. Rodos'ta kardeşi Murad'ı kaybettiği andaki çöküntülü halini yaşıyordu.

- Padişahım! Avrupa devletlerinin kâffesi bir arada Rodos'a yardıma koşacak durumda değildir. Zira İspanya Kralı Karlos, Fransa Kralı

Fransuva birbirini yemektedir. Hıristiyanlar arasında birlik kuracak olan Papa ise duyduğumuza göre Katolik dininde ıslahat isteyen Luther isimli bir Alman papazı ile uğraşmaktadır. Bunlar nasıl birleşirler de üzerimize donanmalarını sürerler? Donanma-yi hümâyununuz tedbirde kusur etmezse, Rodos adasına tehlikesizce varır. Rodos donanması da bize asla karşı koyamaz. Parçalarız onları! Venedikliler ise burada öğrendiğimize göre yakında Sultanımla bir anlaşmaya varacaklarmış. Bu anlaşmayı bozmayı onlar da asla göze alamazlar. Biz Rodos'a varınca hemen karaya asker dökeriz, karadan gelecek askeri de taşırız. Çarpışırız, ölürüz, yine devletimizi bir dertten kurtarırız. Yeter ki, baskın yapmayacağımıza göre barudumuz ziyade olsun. Diyeceğim bundan ibarettir.

- Seni hizmetime aldığıma göre, donanmada neler yapmak istersin; bir de bunu söyle Kurdoğlu!

- Çalışırım! Çalışırım padişahım! Hep söylemişimdir; kaptanlar korsanlıktan yetişme değilse, korsanlarla meşveret etmek zorundadırlar. Kendi reyleriyle asla amel etmemelidir. Hele baştarde reisleri, Afrika yalılarında ve deryalarda nice yıllar gezmiş ve korsanlık etmiş kimselerden seçilmelidir. Bugün için donanma efradını yetiştirecek başka bir vasıtamız, başka bir mektebimiz olmadığından reisler, alemdaran, odabaşılar, hatta aletciyan ve kürekciyan bile korsan reislerinin hocalığı altında talim görmelidir. Burada sakınılacak ve sıkılacak hiçbir şey yoktur, bahis konusu devletimizdir.

Kurdoğlu, iki dizi üzerine çökmemek için direndi, hattâ farkında olmadan elini boğazına götürdü.

Sultan Süleyman ise, çatılmış kaşlarını çözmüş, hatta gülümsemeye başlamıştı.

- Sıra sende Lâlâ!

- Kısaca arzedeyim sultanım: Sen Janlılar durmadan Osmanlıya zarar verirler. Hattâ Ridaniye muharebesi sırasında, Memlüklere yardım etmeye çalışmışlar. Canberdi Gazali'nin isyanında onunla birlik olup silâh ve cephane göndermişlerdir. Rodosluların bu devlete ettiği kötülük saymakla bitmez. Hele sultanıma verdikleri cevap ile namelerini bir Rumla gönderişleri asla unutulamaz. İşte bu sebeplerden, Kurdoğlu'nun da anlattıkları nazara alınarak Rodos'a sefer açmak caizdir. Yavuz Sultan Selim Han dahi bu sefer için hazırlanırdı. Bu yüzden donanmasını kuvvetlendirdi, durmadan barut imal ettirdi. Hattâ

Muslihittin Reisi ikinci defa hizmetine çağırmak üzereydi. Zira ona verilmiş bir sözü vardı. Ordumuz ise kuvvetlidir. Kumandanlar yetişmiştir; sakınılacak hiçbir tarafımız yoktur. Ferman buyurursanız ikinci seferiniz Rodos üzerine olur.

Pîrî Mehmet Paşa geri geri çekildi, eski yerine geçti; yorulmuş gibi durdu.

Şimdi divanda derin bir sessizlik vardı. Dışarda mehter takımı bile növbet vurmaktan vazgeçmişti. Sadece içeriye, katre katre çeşmenin şırıltısı geliyordu. Duvardaki kafesin arkasında dahi hiçbir kıpırdama sezilmiyordu.

Bu, öyle bir andı ki... Hele Muslihittin için bu öyle bir çalınmış zaman parçasıydı ki, bir ömrün beşiği veya mezarı olabilirdi. Kurdoğlu'nun şakaklarından akan terler belki de boğulmasının, havasızlıktan tıkanmasının önüne geçiyordu. Her şey bu an içinde bitecek veya yeniden başlayacaktı.

Padişah hâlâ konuşmuyordu. Gözlerini kapıya dikmiş derin bir düşünceye dalmıştı. Susmamalı, hattâ bağırmalı, ne olursa olsun, nasıl olursa olsun bu kahredici sessizliğe bir son vermeliydi.

Kaç dakika geçti, bilinemez; darağacında sallanan ip gibiydi bu dakikalar... Sonunda Padişahın dudakları kıpırdadı; oradan dökülen her kelime Kurdoğlu'na alevden birer ok gibi saplanmaya başladı.

- Rumeli ve Anadolu beylerbeyleri kullarım, derhal eyaletlerinin başına dönsün, emrimi gözlesinler. Zira Rodos adasına baharda seferimiz vardır. Bu sefer için deniz askerimizin serdarı ikinci vezir Mustafa Paşa'dır. Her ne kadar donanma kaptanı Yaylak Mustafa Paşa ise de donanma-yi hümayunuma Kurdoğlu Muslihittin Reis kumanda edecektir. Hiçbir reis, hattâ kaptan paşa bile Kurdoğlu'nun arzusundan asla taşra çıkmayacaktır. Ayrıca Muslihittin Reis sefere gidinceye kadar donanmayı hazırlayacak ve eksikleri tamamlayacaktır. Tanrı bizi hak ve adaletten uzak tutmasın!

El çırptı. Onun el çırpmasıyla birlikte Kurdoğlu artık daha fazla ayakta duramayarak iki dizinin üzerine çöktü...

Durmadan terliyordu; denize girmiş gibi sırılsıklamdı. Bu ter onu boğulmaktan kurtarmıştı.

Rodos

O KIŞ, hiç dinlenmedi, yılmadı, uyumadı; ömrünü tersanede, azapların yanında, bazen Gelibolu'da, bazen çeşitli gemi kaptanlarıyla beraber teknelerin içinde geçirdi.

Yeniden toplar ve zarbozanlar döküldü, demir ve taş gülleler yaptırıldı. Durmadan barut imal edildi.

Baharda donanmaya yerleştirilmek üzere ayrıca kırk bin kürekçi ile yirmi beş bin kara askeri İstanbul'a geldi.

Kurdoğlu, tersanede bulunan gemiler, Galata ve Beşiktaş önlerine çıkınca, o dayanılmaz sızının yine boğazına yayılmakta olduğunu hissetti.

Aldırmadı zayıfladığına, avurtlarının çökmekte olduğuna hiç önem vermedi. Tam elli iki yaşındaydı. Fakat lâcivert gözlerine yayılan bulut dağılmıştı.

Büyük kuşatma topları, cephane, erzak ve diğer levazım teknelere yüklenirken başlarında duruyordu; saçlarına ne kadar ak düşerse düşsün, gözleri hep parlıyordu.

Kaptan-ı derya Yaylak Mustafa Paşa, Gelibolu'daydı. İstanbul'da bulunan donanmanın bir kısmı Gelibolu'ya gidecek, orada öteki parçalarla birleşip Çanakkale'den Ege denizine açılacaktı.

Donanma üç yüzü harp, dört yüzü nakliye gemisi olmak üzere yedi yüz parçadan ibaretti.

Donanma hareket edince Sultan Süleyman da yetmiş beş bin kara askeri ve sadr-ı âzam Pîrî Mehmet Paşa'yla birlikte Üsküdar'dan Marmaris'e doğru yola çıkacaktı. Bu yüzden donanmanın daha evvel Rodos'a varması, tedbirini alması ve Marmaris'e gelecek olan kara ordusunu adaya taşıması gerekecekti.

Muslihittin daha fazla sabredemedi; Akdeniz'de dolaşan kendi teknelerini bulmak, durumu anlamak için padişahtan izin istedi. Pîrî Mehmet Paşa'nın elini öptü. Yanında bulunan üç gemisiyle Marmara'yı geçip Ege denizine çıktı.

1522 yılının Mayıs ayının son günleriydi. Akdeniz o vakte kadar böylesine ılık, böylesine dost, böylesine güler yüzlü olmamıştı. Nereye baksa, nereye başını çevirse, sular hep onu selâmlıyordu.

Artık kimseye aldırmıyordu, artık kimseye kızmıyordu. Hattâ anlaşılmaz bir hırsla deniz askerine serdar olmaya çalışan üçüncü vezir Ahmet Paşa'yı bile seviyordu.

Yanında olsa Küçük Ali'yi öper, herkese, düşmanlarına bile duyduğu sevgiyi böylece gösterirdi.

Küçük Ali yoktu; Küçük Ali Rodos'a gitmişti. Hattâ gelen haberlere göre bir Rumla birlikte kaleden içeri girmiş, saklanmıştı.

- Hey Bizim Ali! Ne yaparsın orada? Biraz yanıma gel de konuşalım! Bak hava ne kadar güzel; her taraf aydınlık! Niye sesini çıkartmıyorsun, yoksa göz bağın mı düştü?

Bizim Ali oturduğu yerden zorla kalktı, ayağını süre süre Muslihittin'e sokuldu. Göğsünü üfleyip başını salladıktan sonra ona tek gözüyle baktı.

- Bizim Ali! Kara Mahmut'u ve diğer teknelerimizi buluruz bu sularda; bakalım bize ne haberler getirirler? Görünürlerde hiçbir kefere gemisi yok! Padişahımız işin ne kadar gizli tutulmasını emrettiyse de düşman hareketimizi öğrenmiştir. Zaten hünkârımızın casusu olan Rodos'taki Yahudi tabip ile şövalyelerin baş kançıları Andre'nin ve bir de adadaki iki levendimizin gönderdiği habere bakılırsa, Papa ve Fransızlar Vilye dö Liladam'ın emrine bir hayli gemi verecekmiş. Ayrıca Vilye dö Liladam Rodos kal'asını yeniden onarıp bir yıllık zahiresini ve cephanesini de doldurmuş! Ne yaparsa yapsın. Bizim Ali, her şey tamam. Rodos bizimdir artık. Anlıyor musun, kocamış korsan, anlıyor musun üstadım, hocam, babam, anam, canım Ali Reis!..

Bizim Ali, anladı mı, anlamadı mı bilinmez. Kulakları ağır işitiyordu, belki de hiç duymuyordu. Yalnız hep tek gözüyle gülüyordu; adeta Kurdoğlu'nu kucaklıyor, bağrına basıyordu.

Akşama doğru Kara Mahmut'la karşılaştılar. Kara Mahmut da ne Rodos gemilerine, ne de diğer Venedik, Ceneviz, Fransız, Papa, hatta İspanyol gemilerine rastlamıştı. Ege denizi tamamen boşaltılmıştı. Ege denizi sadece Türk gemilerine yol açmıştı; yine de Kurdoğlu'nun otuz teknesi bu suları, tâ Rodos'a kadar tarayacaktı.

Geri döndüler; suların pırıltısını seyrede seyrede Midilli'den geçtiler, Edremit körfezine girdiler.

İşte o zaman Muslihittin'in kaşları çatıldı, en öfkeli anlardaki gibi dudakları büzüldü. Yedi yüz parçalık Türk donanması Çay ağzında yatıyordu. Emrine verilen bu büyük armanın sanki şenlik varmış gibi böylesine dağılması onun asla tahammül edeceği bir şey değildi.

Biliyordu; evvelce kararlaştırıldığı üzere dört Haziran 1522 tarihinde donanmanın bir kısmı İstanbul'dan ayrılmış, Gelibolu'da bekleyen ikinci kısmıyla birleşerek üç gün orada kaldıktan sonra Kilit kalesi önünden Boğaz dışına çıkmıştı. Sonra Yenişehir burnunu dolanmışlar, Bozcaada civarlarına gelmişler, Baba Burnu'nu dönmüşler, Müslim Kanalı'na girerek Kaz Dağı yakınlarında Çay ağzına demir atıp Kurdoğlu'nu beklemeye başlamışlardı.

Kurdoğlu hemen kaptan baştardesine geçti. Kaptan-ı derya Yaylak Mustafa Paşa ile donanma serdarı ikinci vezir Çoban Mustafa Paşa onu gözlüyorlardı.

- Hoş geldin Kurdoğlu Reis!

- Hoş bulduk paşa kardeşler!

- Düşmandan bir haber var mıdır?

- Yoktur serdarım! Küffar bizim hareketimizi haber almış olsa gerektir. Bu yüzden izini dahi belli etmemeye çalışır. Lâkin garibime giden şudur ki, böyle büyük bir donanma hiçbir zaman gece emniyeti almadan yatmaz. Aranızda bunca işbilir reis ve hattâ kendi reislerimin en seçmeleri varken buna neden dikkat edilmez? Hemen emir verilip karakol çıkartalım ve bundan sonra zinhar usulden taşra çıkmayalım. Akdeniz'e açılmışızdır; ne olursa olsun kâfir donanmasını kollamak gerektir.

Kaptan-ı derya Yaylak Mustafa Paşa morardı. Fakat onun aksine ikinci vezir Mustafa Paşa gülümsedi:

- Tedbirde kusur ettik, Kurdoğlu Reis; reislerle dahi meşveret etmeyip böylece yayıldık. Kaptan-ı derya Mustafa Paşa karındaşım şimdi emir verip arzun üzerine hareket eder.

- Sağ olasın serdarım! Kaptan paşa eğer müsaade ederse bütün reisleri baştardeye toplasın; onlarla konuşmak isterim.

Görüyor ve anlıyordu; işi yine güç ve pek karışıktı. Sakınacak, dikkat edecekti ama Yaylak Mustafa Paşa'nın kininden ve belki de iftirasından uzak kalamayacaktı. Fakat ne olursa olsun dayanacaktı; çünkü önünde Rodos vardı, çünkü devletine hizmet ediyordu.

Bir süre sonra ileri gelen reis ve kaptanlar, paşa baştardesinde toplanınca onları evvelâ teker teker süzdü. Gözlerinden şimşekler çakıyordu.

- Bakın reisler, padişahımız bu büyük donanmasını bizlere emanet etmiştir. Serdar Mustafa Paşa ile kaptan-ı derya Mustafa Paşa izin verdikleri için konuşurum; zinhar gaflet içinde olmayasınız. Bu yedi yüz teknede on binlerce azap, yeniçeri, on binlerce kürekçi, topçu, cephane, erzak, at vardır. Şanımız büyüktür; kimsenin ona leke sürdürtmeye asla hakkı yoktur. Bilmeniz gerektiği halde ben yine söyleyeceğim. Boğazdan taşra çıkıldıktan sonra asla karakolsuz gidilmez. İki yarar kalite üç mil ileri gider. Limanda donanma dururken iki üç mil alarga yatar. İki bey gemisi, bir saat sonra kalkıp donanmanın ardından gider. Şayet donanma iki yüz pare veya daha ziyade ise iki kol olur. Donanma baştarde kürekçileri kartal kanadı, yani yap yap kürek çekip ayak ayak giderler. Onlar ulak gemisi değildir, süratle yol almazlar. Donanma baştardeleri, hele paşa baştardeleri kovandan kaçmazlarsa da kaçanın ardına düşmezler. Donanma gemileri yağlandığı limanda iki bölük olup sıraya girerler. Paşa baştardesini korumak hepinizin görevidir. Düşmanla çatışıldığı zaman turna alayı gibi borda hattına dizilmek gerektir. Paşa ve serdar baştardesi geride durup, beş gemi baştardeye hempa olur. İkisi ileride üçü ardında bulunur. Bu hal, seyir esnasında dahi yapılsa gerektir. Bana soracağınız başka bir şey var mıdır?

- Şimdilik yoktur Reis! Lüzum hasıl olduğunda emrini alırız!

- Yarın sabah yola çıkarız; sulanmayı asla unutmayınız. Bundan sonraki yatağımız Sakız Boğazı'dır; Çeşm' den yeniden asker ve cephane alırız! Emaneti sahibine bırakıncaya kadar gerekirse gece ve gündüz uyumazsınız! Kim ki hıyanet eder, kim ki cesaretini kaybeder, kim ki levent ve azaplara söz geçiremezse, tecrübesine, şöhretine, yaşına bakmadan direğe asarım! Ama yine de bilirim ki içinizde böyle bir kişi asla yoktur. Yolunuz açık olsun. Serdarımızdan ve kaptan paşadan emir alıp; sizlere emir vermek yalnız bana aittir. İşime de zinhar kimseyi karıştırmam! Helâllaşalım reislerim!

Reisler uzandılar, reisler ellerini göğüslerine bastırarak Kurdoğlu'nu selamladılar.

Kurdoğlu ise yanağındaki kargı izi zonklarken, onlar sandallarına bininceye kadar artlarından baktı.

Ertesi sabah donanma demir alıp Kurdoğlu'nun talimatı gereğince Ege'nin lâcivert parlak sularını yarmaya başladı.

Midilli geçildi. Sakız Boğazı'na demirlendi. Gemiler, Sakızla Çeşme arasını doldurmuştu.

Çeşme'de bekleyen asker ve cephaneler teknelere yerleştirilirken Sakızın Cenovalı idarecileri Serdar Mustafa Paşa'yı ziyaret etti, hediyeler getirdi.

Sakızdan sonra Kurdoğlu'nun arzusuyla donanma tamamen ikiye ayrıldı. Yedek ve nakliye gemileri, bazı harp gemilerinin himayesinde Serdar Mustafa Paşa ve kaptan-ı derya Mustafa Paşa ile adalar arasında yol almaya başladı. Esas savaş gemileri ise Muslihittin'in idaresinde engine açıldı.

Sular hep sakin, deniz hep boş görünüyordu. Akdeniz'de değil harp gemileri, tüccar gemileri dahi yoktu. Kurdoğlu'na zaman zaman kendi korsan gemileri selâm veriyor, sonra yine ufka dalıp gözden kayboluyorlardı.

Ege denizine serpilmiş adalar, sanki asırlarca insan ayağı basmamış gibi bomboş gözüküyordu.

Sisam gerilerde bırakıldı. Nihayet Rodos suları göründü. Rodos!..

Ufuk şimdi bir iz gibiydi; sanki birisi oraya çizgi çekmiş, ip germişti.

Bakmamak, düşünmemek isterdi. İki yüz elli gemi, şişmiş yelkenleri, topçuları, on binlerce azap ve cenkçileriyle hep emrindeydi. Talih ona böylesine büyük bir donanmanın kumandanlığını ikinci defa nasip etmişti. Hayır mağrur değildi; bu mertebeye yükselmesi onun hiç de başını döndürmemişti. O, Kurdoğlu Reis'ti, sadece o kadardı.

- Hamza Usta!
- Buyur Reis!
- Kuru sıkı birkaç top atılsın!
- Başüstüne Reis!
- Kara Mahmut Reis kaputaneme çağırılsın.
- Emredersin Reis!

Yeşil Melek yaklaşıyordu; sür'atini artırmıştı, diğer tekneler arasından süzülerek geliyordu...

Yeşil Melek ve Kara Mahmut nasıl da birbirlerine yakışıyordu! Yeşil Melek sür'ati ve yapılış tarzıyla bütün teknelerden üstündü;

hatta Kurdoğlu'nun baştardesinden bile. Muslihittin Yeşil Melek için; Kara Mahmut için hiçbir fedakârlıktan sakınmazdı. Kara Mahmut onun ruhuna işlemişti.

- Buyur Reisim! Kara Mahmut hep emrindedir.

- Mahmut; sana şimdi büyük bir iş düştü; hemen başarıp bana yetişmelisin!

- Canım feda Reisim!..

- Rodos'tan evvel Harki adasını ele geçirmek gerek. Zira, bu ada on iki adanın en önemlisi, bizim için en elzemdir. Açık deniz emniyetiniz Harki'den sağlanacağı gibi, şövalyelerin etrafa sıçramaları da buradan önlenir, gerektiğinde gemilerimiz burada yataklanır! Anlıyor musun Kara Mahmut?

- Anlıyorum Reisim!

- Kara Mahmut, bak benim gözlerime. Seni çok seviyorum Kara Mahmut! Kendini iyi koru, yanına lüzumu kadar asker, lâğımcı ve tekne al! Harki'yi kuşat, kal'asını ele geçir, gözcü ve muhafız koyup hemen Rodos'a dön.

- Reisim! Sen emredersen dağlar bile deviririm.

- Kara Mahmut, Harki adasını iyice tanır mısın?

- Bir de senden dinlerim Reisim!

- Harki adası bir kara dağdır. Dağın etrafı yirmi mil çeker. İçinde küçük bir kal'a vardır. Liman adanın gündoğusu-poyraz tarafına düşer. Hüdayı diye limanda bir bucak bulunur. Bu bucağın ağzında bir adacık durur. Büyük gemiler bu adacığın yıldız tarafından geçerler, rüzgâr ile girip çıkarlar. Dar bir boğaz olup pek derindir. Altı mil karşıda, yerlilerin Limanya dedikleri Küçük Harki adası vardır. Küçük Harki'nin lodos tarafı taşlıktır. Çok dikkat etmek gerektir. Bu adanın üzerinde Sen Nikola denen bir kilise bulunur. Unutma ki, Küçük Harki iyi yatak ve dayanak yeridir. Evvelâ filonla oraya varırsın, iyice tedbirini alıp ikmalini sağladıktan ve ihtiyatını bıraktıktan sonra Büyük Harki'yi vurursun! İşte hepsi bu kadar Kara Mahmut...

Kara Mahmut hemen cevap vermedi, denizlerin kurduna derin derin, uzun uzun baktı.

- Hakkını helâl et Reisim, destur ver elini öpeyim!

- Vedalaşmak yok Kara Mahmut Reis; ne olmuş ki? Sadece kendine dikkat et, hepsi bu kadar.

- Dikkat edeceğim Reisim; ama sen de korun Reisim! Küçük Ali de yok, ben de yokum! Olmaz ki, sensiz biz ne yaparız? Bak; yorgunsun, sararmışsın! Gitmem diyemem, lâkin aklım hep geride kalır. Rahat iş becermemi istersen, ben gelinceye kadar küffara tek başına saldırma. Neden bilmem içimde bir his var. Seni bir daha görmeyecekmişim gibi geliyor bana.

- Hadi git Kara Mahmut, hadi git; seni çağırdığıma pişman etme beni. Git derim; ne oyalanırsın? Düşünmez misin ki, Sultan Süleyman Han, Marmaris'e varınca karşıya, Rodos adasına geçer? İşte sen Yeşil Meleğinle padişahı taşıyıp Rodos'a getirirsin. Senden başkası lâyık değildir buna. Yeşil Melek; anacığının adı! Durma Kara Mahmut, bak rüzgâr da çıktı, gözüme bir şeyler de kaçtı. Sulanır oldu gözlerim! Dön arkanı, atla sandalına Kara Mahmut! Sonra sana beş kırbaç, hayır otuz kırbaç attırırım. Attırırım ya!..

Şimdi Kara Mahmut hıçkırıyordu. Kara Mahmut kalbine bir ok yemiş gibi iki büklüm olmuştu. Kara Mahmut asla konuşmuyor, cevap veremiyordu.

Korsandı onlar, fakat kalpleri de böylesine yufkaydı! Deniz, insanı hem bir kaya gibi sert, hem de çocuk gibi yapıyordu muhakkak.

Kara Mahmut geri dönmüştü, ne ak ak gülmüş, ne kara kara acı çekmişti, sadece yüzünü elleriyle kapamış, sendeleyerek uzaklaşıyordu...

* * *

Akdeniz hep böyle ılık ve sakin kalmayacaktı, zaten yazın sıcağı denize olduğu gibi çökmüştü. Donanmanın İstanbul'dan hareketinden bu yana tam yirmi gün geçmişti. Daha bir çok günler gerilerde kaybolacak, güneş hızını artırdıkça artıracaktı. Kanın, barudun, feryadın arasında bir gerçek durmadan dolaşacaktı.

Kurdoğlu tekneleriyle Türk savaş gemileri batıdan poyraz istikametine doğru Rodos sahillerini âdeta tarayarak ilerlemişti. Onların karşısında hiçbir kuvvet gözükmemiş, Rodos kıyıları bile güneşten sanki erimişti.

Bir gün sonra, 24 Haziran 1522'de, Rodos'un kuzey batısında bulunan Osmanlıların "Cem Bahçesi" dedikleri "Fanes" mevkiinde donanmanın öteki kısmıyla buluşmuşlardı.

Muslihittin hemen paşa baştardesine geçti. Hiç vakit kaybetmediler, diğer kaptanların da katılmasıyla ikinci vezir Mustafa Paşa'nın riyasetinde bir harp meclisi kuruldu.

Serdar Mustafa Paşa yine sakin, yine kararlıydı; heyecansız görünmeye çalışıyor, ağır ağır konuşuyordu.

- Karındaşlarım, beylerim, reislerim!.. İşte Rodos adasına kazasız belâsız vardık. Allahımıza hamdolsun ki, bu günleri de bize gösterdi. Şimdi saadetlû padişahım yetmiş beş bin kişilik ordusuyla karşı sahile, Marmaris'e gelmeden evvel nasıl davranmamız gerektiğini konuşalım. En uygununu bulup hemen tatbike geçelim. Evvelâ Kurdoğlu Reis fikrini söylesin. Eğer buna karşı çıkan varsa, hiç çekinmeden kendi görüşünü anlatsın.

Muslihittin'in de zaten vakit geçirmeyi hiç istemiyordu. Esasen günlerden beri Rodos'a varılınca ne yapılacağını kafasında tasarlamıştı.

- Devletlû vezir, dedi, bana göre bulunduğumuz bu yer Rodos adasında savaşacak askerlerimizin emniyetinin sağlanması bakımından gayet önemlidir. Biraz ötede yıldız tarafında "Villanova", onun üzerinde de Triyanda koyu vardır. Kaptan-ı derya Mustafa Paşa savaş gemilerimizin yarısıyla bu kıyıları tutar. Triyanda koyunda üslenir. Biz dahi geri kalan savaş ve yük gemilerimizle buradan kalkıp karayel yönünden Kumburnu'nu dolanır, Rodos kal'ası ve limanları önlerinden geçerek Öküz burnuna varırız. Oradan karaya asker çıkartırız, kal'ayı kıbleden kuşatmaya başlarız!

Kurdoğlu sustu; yine, Öküz Burnu'na varacaktı, hem de gündüz gözüyle oraya ulaşacaktı. Öküz Burnu onun için birçok hatıralarla doluydu. Çok eski yıllarda Kemal Reis'le beraber baskın yapmak için Ege sularında buluşmuştu, fakat oraya varmaya kısmet olmadan denizcilerin Pîrî, o büyük adam karanlık sulara gömülüp kaybolmuştu. Bir buçuk yıl evvel ise, yanağındaki şu yarayı aldığı o gece otuzdan fazla teknesiyle yine Öküz Burnu'na yanaşmış, dört bin levendiyle oradan Rodos surlarına tırmanmıştı. İşte o zaman da kardeşi Murat Reis elinden gitmişti.

Öküz Burnu, Sen Anjelo Kulesi, Katora kayaları, Siyah kayalar, Musluk Kapı, Sen Jan Kapısının ilerisindeki rahibeler manastırı ve Anastasya. Bunların hepsi şimdi bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlı olarak gözlerinin önünden geçiyordu...

- Neden sustun Kurdoğlu Reis? Yoksa söyleyeceklerin bundan ibaret midir? Yalnız şunu bilesiniz ki, saadetlü hünkârım gelinceye kadar savaşa asla girişilmeyecektir. Zaten Rodos toprağına ayak basınca yapılacak ziyadesiyle işimiz vardır! Devam et, Kurdoğlu Reis!

- Serdarım, bu yolda emir aldığınızı bildiğimden zaten savaş hakkında şimdiden fikrimi söylemek haddim değildir. Yalnız biz Öküz Burnu'na giderken reislerimden Deli Yahya Reis'in emrine on kadırga verip ileriden gönderelim. Taiz sancak beyi Mustafa Bey dahi bu filoya katılsın. Tedbirde kusur etmemek gerekir. Bir de bilmiş olasınız ki, Kara Mahmut Reis Harki adasını zaptetmek üzeredir. Kaptan paşanın emrindeki gemilerden evvel Harki adasındaki muhafızlarımız, emniyetimizi sağlayacaklardır.

Serdar Mustafa Paşa, Muslihittin susunca etrafına bakındı; hazır bulunanların çoğu Kurdoğlu'nu büyük bir hayranlıkla dinliyorlardı.

- Ne dersiniz, paşa, reis ve bey kardeşlerim! Kurdoğlu Reis'in sözlerini uygun bulur musunuz?

- Doğrusu makuldür devletlû vezir!

- Kurdoğlu Reis iyi düşünür!

- Maslahat bunu gerektirir!

Serdar Mustafa Paşa, bir kere de yanında oturan kaptan-ı derya Yaylak Mustafa Paşa'ya baktı. O, yine morarıyordu; hattâ belirli bir şekilde elleri titriyordu.

- Sen de fikrini söyle paşa karındaşım; Kurdoğlu Reis'in düşündüğü gibi hareket etmek yerinde midir?

- Ben asla caiz görmem! Kurdoğlu hem donanma-yı hümâyunu tehlikeye sokar, hem de bu seferin şerefini üzerine almak ister. En makulü bu sularda karakol gemileri bırakıp Marmaris limanında yatarak saadetlû padişahımızı orada beklemektir.

- Acep neden donanma-yi hümâyun tehlikeye düşer, niçin bu seferin şerefine Kurdoğlu Reis sahip çıkar, izah etmeniz mümkün müdür?

- Elbette! Kurdoğlu Reis bunca yıl deryada gezmişse de düşüncesizlik eder. Çünkü bilmelidir ki, Kumburnu kıvrılıp Rodos kal'a ve limanları önünden geçilirken atılacak toplarla bütün teknelerimiz perişan olur. Sonra Öküz Burnu'na demirleyecek teknelerimiz yine oradaki toplarla batırılır! Bunca kişiye yazık değil midir? Bir parça asker karaya çıksa bile padişahımız gelinceye kadar tutunacağı şüp-

helidir. Şu dahi unutulmamalıdır ki, beni burada bırakmakla çıkarmanın sadece kendisi tarafından yapıldığını ileri sürerek Kurdoğlu padişahımızdan paşalık, vezirlik koparmaya çalışır.

Yaylak Mustafa Paşa, Boşnak lehçesiyle tükürüklerini saça saça konuşuyor, artık kendini zaptedemiyordu. O kadar ki, yerinde bile rahat oturamıyordu.

İkinci vezir Mustafa Paşa, Muslihittin'in yumruklarını sıktığını görünce ona söz vermedi:

- Paşa kardeş, dedi, bu kadar hiddet buyurma, Kurdoğlu Reis hakkında yanlış düşünürsün; bir kere onun şeref ve şana ihtiyacı yoktur. Padişahımızın huzurunda da vaktiyle söylediği gibi mansıpta da gözü yoktur. Öküz Burnu'ndaki çıkarmada ise ben dahi bulunacağım. Aksine sen burada yalnız kalıp makamına layık işler başaracaksın. Donanmanın tehlikeye düşüp düşmeyeceğine gelince, buna Kurdoğlu Reis cevap versin.

Muslihittin, serdarın bakışlarıyla avunup derya kaptanına bakmamaya çalışarak kısaca anlattı.

- Ne kal'adan, ne de kuleden atılacak toplarla gemilerimiz zarar görür. Zira biz kıyıya o kadar yakın pruva hattında geçeriz ki, gülleler üzerimizden aşar. Bu nizamı vermek ise, sadece iyi yetişmiş reislerin kudreti ve kabiliyeti dâhilindedir. Bunu yapmakta iki maksadım vardır. Engine açılıp sonra Öküz Burnu'na dönmek müşküldür. Rüzgâr uygun değildir. Çok vakit kaybederiz. Sonra isterim ki, Rodoslular haşmetimizi görsünler, yüreklerine korku büsbütün çöksün. Asker ve donanmamızın kudretinden yılıp, çıkarma yaparken de, kalelerini kuşatırken de huruç ile bizi rahatsız etmesinler. Daha seferin başındayken yiğitlerimizin çoğu boş yere şehit düşmesinler. Öküz Burnu'na demirleyecek donanmamızın batırılması keyfiyetine gelince; Rodos kal'asından donanmanın bulunduğu yere gülle uzatacak top dünyada pek azdır. Rodosluda ise ancak bir tane vardır. Bu topun da hangi kulede olduğu bilinmez.

- Ya Rodos donanması karşınıza çıkarsa?

- Keşke çıksa devletlû vezir! O zaman Rodos'un zaptını yarı yarıya kolaylaştırırız. Zaten ben de bunun için on kadırgayla Deli Yahya Reis'in önden gitmesini isterim! Ayrıca kendi teknelerimin bir kısmı Rodos kanalında kol gezer. Rodos donanmasına yandan öyle bir vururlar ki, donanma-yi hümayuna belki iş bile kalmaz. Eğer ağızları

açık bırakılmışsa, kıyıdan giderken Rodos limanlarına girmek dahi mümkündür! İşte söyleyeceğim bu kadardır devletlü vezir; kaptan paşanın hakkımdaki yakışıksız sözlerine ise siz cevap verdiniz!

Serdar Mustafa Paşa işi daha fazla uzatmadı. Yaylak Mustafa Paşa'ya bakıp onun başını önüne eğdiğini gördükten sonra:

- Meşveret burada bitmiştir, dedi. Kurdoğlu Reis'in düşündüğü gibi hareket ederiz. Allah hepimizin yardımcısı olsun...

Dağıldılar; herkes kendi gemisine geçti. Yalnız Kurdoğlu yürürken boğazını tutuyordu.

* * *

Sabaha karşı Deli Yahya Reis'in kumandasında on kadırgalık bir keşif filosu, Taiz sancak beyi Mustafa Bey'in de katılmasıyla demir alıp Kumburnu'na doğru yelken açtı. Güneş ilk ışıklarını döküp Rodos göklerini dal dal yaparken Kurdoğlu da, ikinci vezir Mustafa Paşa ile birlikte otuz beş baştarde, yüz üç kadırga ve kalite, ayrıca üç yüz elli taşıma gemisini yanına alarak aynı yöne dümen kırdı.

Kurdoğlu kendi teknesinin kıç kasarasında gözleriyle sahilleri tarıyordu. Elini uzatabilse Rodos kalesini avucunun içine alacak, ezecek, oradan kardeşi Murad'ı çıkarıp bağrına basacaktı.

Biliyordu, Murat hayattaydı. Kara Mahmut, o uğursuz gecede iyi düşünmüş. Sen Janlılardan Murad'a karşı bir rehin almıştı. Bir asilzadenin oğlu olan bu rehin hâlâ Muslihittin'in teknesinin ambarında duruyordu. Murad'a bir hal olursa bu genci hiç düşünmeden parçalardı.

İşte Kumburnu'nu dönüyorlardı, tek sıra halindeydiler. Pruva dizisini öylesine büyük bir ustalıkla koruyorlardı ki, gemilerin sanki birbirlerine bağlı oldukları sanılırdı.

Uygun bir rüzgâr da çıkmış, yelkenler dolmuştu, kürekler pek yavaş çekiliyordu. Teknelerin burnu sulara vurdukça, deniz sanki yarılıyor, ikiye ayrılıyordu. Lâcivertti yine Akdeniz; güneşi de emmişti, buhar buhar tütüyordu.

- Bütün levent ve azaplar, hattâ topçular dahi güvertelerden ambarlara insin. Dışarıda iskele, sancak ve dümen vardiyalarından gayri kimse kalmasın.

- Başüstüne Reis!

- Bütün donanmaya dahi emrim bildirilip her tekne bizim gibi yapsın.

- Emredersin Reis!

- Bilesiniz ki, kâfirin kal'ası önünden geçerken tüfek ve ok atışından bir kişinin dahi burnu kanarsa kolbaşı elimden kurtulamaz!

Birden Deli Yahya Reis'le beraber önden giden teknelerden birisi göründü; çala kürek yaklaşıyor, durmadan işaret veriyordu.

Kurdoğlu'nun gözleri parladı. Kurdoğlu sevincinden yerinde duramaz oldu:

- Rodos donanması, diye haykırdı, Rodos donanması! Öncü filomuza karşı çıkmıştır. Kaçmazlarsa şayet yaktım onları!.. Durmayın! Kürekler hızlı! Yelken ipleri gerilsin! Daha hızlı!..

Fakat Muslihittin'in neşesi çok sürmedi. Kumburnu'nu tamamen döndükleri zaman Rodos filosunun Deli Yahya Reis filosu önünde tornistan edip uzaklaşmakta olduğunu gördüler.

Biraz sonra Sen Janlıların donanması Rodos'un Kadırga limanından içeri girip kayboldu.

Limanın ağzı, taş yüklü eski kadırgalar batırılarak kapatılmıştı. Ancak bir büyük gemi çıkacak kadar yer bırakılmıştı. Şimdi orası da Rodos donanması girer girmez hazır duran başka bir kadırga sulara gömülerek tamamen örtülmüştü. Rodos'un ikinci limanı olan "Güney limanı" ise beş yüz elli kadem uzunluğundaki bir zincirle çoktan kapatılmıştı.

Vakit öğleye gelmişti; denizi dağlayan suların lâcivert rengini soldurmaya çalışan güneş tamamen yükselmişti.

Surları, kule ve burçları dolduran Rodoslular şimdi önlerinden büyük bir sessizlikle tek sıra halinde geçen Türk donanmasına korku ve hayretle bakıyordu.

Bu öyle bir donanmaydı ki, saymakla bitmiyordu ve içinde de hiçbir insan görünmüyordu. Sanki bu tekneleri, bilinmeyen birtakım kuvvetler yönetiyordu. Küreklerin hışırtısı bile duyulmuyordu.

- Kurdoğlu! Kurdoğlu! Yine karşımıza çıktı!

- Kurdoğlu geliyor!

- Kurdoğlu Türk donanmasıyla beraber geliyor!

- Durmayın! Vurun! Ateş edin! Batırın! Toplarımız gürlesin!

Birkaç top birden patladı, fakat gülleler aştılar, gittiler, uzaklarda sulara gömüldüler...

- Tüfek atın, ok atın! Salıvermeyin bunları!

- Kime, nasıl atalım? Görünürlerde kimse yok.

- Orada! Kurdoğlu kendi teknesinin kıç kasarasında! Bize bakıyor, bizimle alay ediyor! Ona nişan alın, onu öldürün yeter!

- Olmazsa kardeşini boğun! Zindana gidin, hemen işini bitirin!

Her şey boştu, her davranış faydasızdı. Türk gemileri en küçük bir telâş göstermeden, kendisini saran rüzgârdan serinliyormuş gibi rahat, birbiri peşisıra geçiyor, uzaklaşıyordu.

Yalnız bir kişi, tek bir kişi artık rahat değildi; Kurdoğlu! Kardeşinin ismini duymuştu; Murat diye bağırmışlardı. Murad'ına bir şey mi olmuştu acaba?

Böylece akşam üstüne doğru Öküz Burnu'na, Rodos kalesinin doğu tarafına vardılar. Her gelen gemi Kurdoğlu'nun tarifi üzerine demirliyor ve emir bekliyordu.

Kayalar vardı ileride, siyah kayalar! Dalgacıkların örtemediği, gizleyemediği bu simsiyah kayalar Muslihittin'e sadece geçmişi hatırlatıyordu.

- Karakol çıkarılsın.

- Başüstüne Reis.

- Rodos limanları gece ve gündüz gözaltında tutulsun.

- Emredersin Reis!

- Bütün teknelerimizde herhangi bir hasar ya da bir olay olup olmadığı öğrenilsin.

- Hemen Reis!

- Kıyıya beş yüz azap çıksın; sahili tutsun.

- Azaplar-başına şimdi emrini ulaştırırız Reis!

Artık etraf kararmıştı. Akşam olmuş, vakit yatsıya doğru uzanmaya başlamıştı.

Gemiler fener yakmışlardı. Leventler, azaplar akşam yemeklerini yemişler, dinlenmeye çekilmişlerdi.

Karanlıkta kaybolup sahile doğru uzanan dalgacıklar vardı önlerinde. Askerler türkü söylüyordu, burcu burcu vatan kokan türkülerdi bunlar. Kurdoğlu leventleri ise tok ve erkek sesleriyle reislerinin hayat hikâyesini anlatıyordu. Bir de uzaklardan, surların gerisinden durmadan çan sesleri geliyordu.

Çan sesleri! Kurdoğlu bu çan seslerinden asla hoşlanmazdı. Roma yolunda da, bir buçuk yıl evvel Rodos surları üzerinde de bu çan sesleri hiç peşini bırakmamıştı.

Hâlbuki dinlenmesi gerekti, kendisini çok yorgun hissediyordu. Yarın sabah erkenden gemilerindeki bütün asker, top, erzak ve cephane karaya çıkacaktı. Boşalan yük gemileri Marmaris'e gidecek, kara askerinin gelmesini bekleyecekti.

Birden bir gürültü işitildi. Bir top patlamıştı. Kızıl Kapı, Sen Jan Kapısı tarafından geliyordu bu top sesi!

Bir ıslık duyuldu, bir çatırdı oldu, sular kabardı. Muslihittin'in teknesi sallandı.

- Reis, bir gülle bordamıza düşüp birkaç kürek parçaladı. Forsalar ayaklandı!

- Asla telâş etmeyin! Kim ki yanlış bir iş yapıp paniğe sebep olursa parçalarım onu! Forsaları kırbaçlayın, emrimi bekleyin!

Etraftan uğultular geliyordu. Öküz Burnu'nu dolduran Türk teknelerinde koşuşmalar başlamıştı.

Demek ki Rodosluların uzun menzilli topları Kızıl Kapı'daydı; bir daha ateş ederlerse donanma dağılır, Öküz Burnu'na çıkarma yapılamazdı.

- Reislere haber salın; asla demir çözmesinler! Zinhar endişe etmesinler. Ben serdar Mustafa Paşa'yla şimdi görüşürüm!

- Serdar Paşa baştardeye geliyor Reis!

Leventler selâm durdu. Mustafa Paşa yanaştırdığı sandaldan Muslihittin'in teknesine çıktı.

- Kurdoğlu Reis, bu ne hal? Rodoslular bizi iyi kıstırdılar, birkaç gülle daha savururlarsa panik başlar, hiçbir tekne burada tutunamaz. En iyisi hemen açılıp Marmaris'e gitmektir. Saadetlû hünkârım gelince ne emir buyurursa onu yaparız.

- Uygun bulmam Paşam! Gece vakti bunca gemiyi nasıl çözeriz? İşte o zaman dağılırız! Sabahı beklemek gerek. Eğer tutunamazsak başka bir çare ararız. Esasen biz bu çıkarmayı yapmak zorundayız; hünkârımız gelmeden her işimizi tamamlamalıyız ki, vakit kaybetmeyelim.

- Ya kaptan-ı derya paşanın dediği çıkarsa, o zaman sultan katında tutunmak çok güç olur.

- Olmayacak, Yaylak Mustafa Paşa'nın dediği, çıkmayacak! Böyle uzun menzilli toplar sık atış yapamaz! Sabahı bekleyeceğiz! Sabaha kadar düşüneceğim, muhakkak bir çare bulacağım. Yalnız fenerler sönsün. Karanlığa bürünelim, hiç ses çıkarmayalım.

Sabah bir türlü gelmek bilmedi. Bütün reis ve askerler hiç uyumadan kaleden atılacak ikinci gülleyi beklediler. Fakat ne bir ses, ne bir gürültü duyuldu. Deniz bile hışırtısını o kadar yavaşlattı ki, leventlerin koynunda gecenin esrarı büsbütün derinleşti.

Kurdoğlu, kıç kasarada hep ayaktaydı. Çok güç durumdaydı; bir çare bulamazsa şayet hem Rodos elinden uzaklaşacak, hem de itibarı bir anda silinecekti.

Buluyordu, meçhul aydınlanıyordu. Bir tek yol vardı; ama çok tehlikeliydi. Çok korkunçtu... Yapacaktı, bunu da başaracaktı... Yüzünü elleriyle kapadı; günün ilk ışıkları sadece ağarmış saçlarını görsün istedi.

- Reisim! Biz de dönüp dolaşıp yanına geldik diyiverelim! Helâl olsun Reisim, ver elini öpeyim!

Kurdoğlu sıçradı, kendisini zaptedemeyip âdeta haykırdı:

- Küçük Ali! Sen misin? Nasıl buldun beni, nasıl çıktın Rodos'tan? Benim sevgili dostum!

Küçük Ali gülüyordu, ağlarcasına gülüyordu. Üstü başı yırtılmıştı, sırılsıklamdı. Diz kapağı patlamış, kaşı yarılmıştı.

- Kaçtım, surlardan kendimi fırlatıverdim. İyi haberlerim var. Meraklanma Reisim, hem o sağ, hem de o meret top bir daha atmaz diyiverelim.

- Muradım sıhhatte mi, o top artık patlamayacak mı? Nereden biliyorsun?

- Ben bunları bilirim diyiverelim. O merete fazla barut doldurmuşlar, ilk atışta parçalanmış. Öteki işlere gelince; taht şehrindeyken gönderdiğin Sadık Reis bir Rum balıkçıyla birlikte iki levendi Rodos'a sokmuştu. Ben de yanımdaki Rumla beraber onlarla buluştum. Murat Reis'i göremedikse de haber aldık; ağam beni düşünmesin, dilediği gibi hareket etsin demiş. Donanma buraya gelmeden evvel Sen Janlılar yardım aldı; onyedi Fransız, üç Papa kadırgası asker, erzak ve cephane getirdi. Lâkin Rodos donanması korkusundan asla bundan sonra limandan taşra çıkamaz. Gemilerin askerlerini ve toplarını dahi surlara yerleştirdiler. Fakat iyi dayanacaklarını sanırım. Vilye dö Liladam, Venedikli Gabril denen ustaya dâhilde de bir sur daha yaptırmış. Gece gündüz uyumazlar, şövalyeler kendi askerleri dışında yerli halka dahi silâh verip savaşa katarlar. Şehirdeki "Sen-Jan" denen büyük kilisede hep dua ederler. Vilye dö Liladam kâfiri

durmadan o surdan bu sura dolaşır. Adın geçtikçe bütün Rodoslu hem dişlerini gıcırdatır, hem de korkusundan tir tir titrer. Bir aralık Anastasya denen o kadını da gördüm; yanında üç velet vardı. Kiliseye gidiyordu. İşte söyleyeceklerim bu kadardır diyiverelim. Sen şimdi uyu, Küçük Ali başındadır diyiverelim.

Kurdoğlu uzandı, Küçük Ali'yi göğsüne bastırdı, onu durmamacasına okşadı. Küçük Ali ise Kara Mahmut'un Harki'ye giderken yaptığı gibi ağlıyordu; hayatından o kadar memnundu ki...

* * *

Hemen o sabah karaya çıkarma başladı. Bu hazırlık tam bir ay sürdü. Mevziler kazıldı, toplar yerleştirildi, yollar yapıldı. Rodos'tan atılan topların erişemeyeceği yerlere çadırlar kuruldu. Öküz Burnu ile kale arasındaki kayalar parçalanıp bataryalara yol açıldı... Kurdoğlu ise teknesinin başında, işi biten taşıma gemilerini Marmaris'e göndererek deniz cephesini daima muhafaza altında tuttu.

Arada bir Sen Janlılar zarbozan, tüfek ve top atışıyla, hatta geceleri kaleden çıkarak azap ve kara askerlerini rahatsız etmeye çalıştılar. Denizde ise hiçbir hareket yoktu; Rodos donanması, Küçük Ali'nin de söylediği gibi, silinmiş, sığındığı Kadırga limanından asla çıkmaz bir hale gelmişti.

Bu arada Kurdoğlu'nu en fazla sevindiren Kara Mahmut'un Harki adasını zapdedişi oldu.

Kara Mahmut tam yirmi iki gün uğraşarak, lâğımlar patlatıp surlara tırmanarak Harki kalesini 15 Temmuz 1522'de ele geçirmiş, muhafız ve gözcü dikip iki kadırga da bıraktıktan sonra Muslihittin'in yanına dönmüştü.

26 Temmuz 1522 tarihinde de Sultan Süleyman, yanında Pîrî Mehmet Paşa, üçüncü vezir Ahmet Paşa, Anadolu beylerbeyi Kasım Paşa, Rumeli beylerbeyi Ayas Paşa ve yeniçeri ağası Bali Ağa olduğu halde yetmiş beş bin kişilik ordusuyla Marmaris'e vardı. Hemen padişahla gelen kara askerinin, Kurdoğlu'nun emriyle, Rodos'a taşınmasına başlandı.

Hünkâr ise iki gün sonra Yeşil Melek'le Triyando koyundan adaya ayak bastı. Ertesi gün 29 Temmuz 1522 tarihinde ilk top atışıyla savaş başladı.

Sultan Süleyman'ın otağı, serdar ikinci vezir Mustafa Paşa'nın bulunduğu cephenin gerisine, Türklerin "Kızıltepe" dedikleri Sen Damien tepesine kurulmuştu.

Kalenin kara cephesinin en sol yanında üçüncü vezir Ahmet Paşa, onun yanında Eğri Kapı karşısında Rumeli beylerbeyi Ayas Paşa, merkezde Kapalıkapı önünde ikinci vezir Mustafa Paşa, sağda Anadolu beylerbeyi Kasım Paşa, en sağda Kızıl Kapı önünden Öküz Burnu'na kadar olan kısımda da vezir-i âzım Pîrî Mehmet Paşa bulunuyordu. Bu suretle Pîrî Paşa ile Kurdoğlu elele tutuşmuş gibiydiler. Çünkü deniz cephesi Kurdoğlu'nun kumandasına verilmişti.

O gün takvimler 18 Ağustos 1522 tarihini gösteriyordu. Savaş yirmi beş günden beri bütün şiddetiyle devam ediyordu. Atılan gülleler, kalenin dış kısmına yumuşak taş kaplanmış olduğundan, saplanıp kalıyordu. Rodos surları bir türlü delinemiyordu. Yalnız Kurdoğlu'nun teknelerindeki şayka toplarıyla yapılan aşırtma atışlar şehir içinde yangınlar çıkarmıştı.

Bu suretle Kurdoğlu denizden, Rodos kalesinin kule ve burçlarını dövüyor, çıkan yangınları asla kâfi görmüyordu.

O gün de öyleydi. Her ne kadar, üçüncü vezir Ahmet Paşa'nın direnmesine rağmen, top atışıyla birlikte toprak kaydırarak surlara yaklaşılmaya çalışılıyorsa da bu savaşın böylece çok daha fazla uzayacağı anlaşılıyordu.

Rodos'un etrafına serpilmiş birtakım adalar vardı. Bu oniki adanın bir kısmı Bodrum'la birlikte henüz şövalyelerinin elindeydi. Piskopi, İstanköy, Sömbeki, Leros, Kalimnos, Nisroz hep duruyordu. Bu adalardan Sen Janlılar, Rodos'a yardım alabilirlerdi. Her ne kadar Harki'yi Kara Mahmut ele geçirmişse de, onun kadar önemli hattâ şövalyeler tarafından daha fazla tahkim edilmiş olan Piskopi (İlki) de bir an evvel zaptedilmeliydi.

Ayrıca Piskopi'nin alınması kara askerine de şevk verirdi. Bu yüzden dört gün evvel, Kara Mahmut, Yeşil Meleği ve levent yüklü Kurdoğlu tekneleriyle Piskopi'ye doğru dümen kırmıştı.

"Merdan-ı gaza aşk ile tekbirler alınca
Allah yoluna cengedelim, şan alalım, şan!.."

Şimdi derinden derine, yavaş yavaş bir de kös vuruluyordu...

Sent Almo kulesi önündeydiler. Bu kule Rodos'un kadırga limanını ve mendireği koruyordu. Aynı zamanda fener kulesi görevini de yapıyordu. Kurdoğlu kulenin mazgalları arasında Vilye dö Liladam'ı görür gibi oluyordu.

Kule ile mendireği atışa tutan teknelerine, "daha hızlı, daha güçlü" diye bağırmamak için kendini güç zaptediyordu.

Mazgallar delinse, taşlar çökse, Vilye dö Liladam, o ihtiyar korsan taslağı oradan uçsa, baştardeye konsa idi. O zaman onunla ne sâkin ne hoş konuşurdu Kurdoğlu!

- Reisim! Reisim! Piskopi'den Kara Mahmut Reis'in bir teknesi gelir! İşaret verir!

- Kara Mahmut mu? Piskopi mi? Yanaşsın, hemen yanaşsın!

- Müjdedir inşallah! Müjdedir!

Piskopi'den gelen tekne çok geçmeden sokuldu, tekne reisi Dev Cafer Reis hemen bir filikaya atlayıp Kurdoğlu' nun baştardesine çıktı.

- Ne haber Cafer Reis? Piskopi'yi aldınız mı? Kara Mahmut nerede?

- Üzgünüz Reis! Sana iyi haber getiremedim!

- Ne oldu?

- Kara Mahmut Reis ağır yaralıdır!..

- Ne dedin? Yoksa?

- Hayır Reis! Kara Mahmut Reis ağır yaralıdır! İş durdu, emrinizi bekleriz!

Kurdoğlu, artık oyalanmadı:

- İki tekne bana hempa olsun, dedi, hemen Piskopi'ye gidiyoruz. Denizden kulelerin, dövülmesine devam edilsin, hiçbir tekne görevinden ayrılmasın!

Korkunç bir yarışa girmişlerdi sanki. Bu yarışın bir eşini, vaktiyle Vilye dö Liladam'ı kovalarken yapmışlardı. Yine direkler çatırdıyor, yine kürekler esniyordu. Sanki sular, ayak diriyor, onların bir an evvel Piskopi'ye varmasına mani oluyordu.

Güneş batmak üzereyken, Piskopi'ye ulaştılar. Adanın biraz açığında Kara Mahmut'un emrindeki tekneler demirlemişti. Aralarında duran "Yeşil Melek" sanki yetim kalmış, boynunu bükmüştü.

Küçük limanda hiçbir hareket, hiçbir kıpırdama sezilmiyordu. Sadece arada sıra bir top patlıyordu, sonra etrafı derin bir sessizlik kaplıyordu.

Piskopi kalesi ise hâlâ sağlam, hâlâ geleceğe karşı koymaya azimli gibi duruyordu.

- Nerede Kara Mahmut Reis, nerede?

Bir karakol gemisi Kurdoğlu'nun baştardesine sokulmuştu. Gemi reisi Muslihittin'in karşısına çıktığı zaman boynu eğikti:

- Nerede derim sana; Kara Mahmut'umu ne yaptınız?

- Yeşil Meleğe taşıdılar Reis! Bir gülle omuzunu sıyırmıştı! Öyle olmuştu! Bana öyle demişlerdi! Bilmem ki şimdi nasıldır?

Kurdoğlu, karşısında kıvranan tekne reisine daha fazla sual sormadı. İnanmak istemiyordu, çok acı gerçekle karşılaşmaya tahammülü olamayacağını sanıyordu.

Hemen bir filikaya atladı; küreklere kendisi yapıştı, avuçları patlarcasına, oturmadan kürek çekmeye başladı.

Yeşil Meleğe yanaştığı zaman atılan ip merdiveni bir solukta tırmandı. Durdu, nefes aldı, haykırdı:

- Mahmut! Mahmut'um nasıl?

Ona sadece kıç kasaradaki beyaz bir örtüyü gösterdiler.

Koştu, diz çöktü, örtüyü kaldırdı! Kara Mahmut bu örtünün altında yatıyordu. Bir bacağı yoktu, omuzu da çökmüş, göğsüne gömülmüştü.

Kara Mahmut sakindi. Kara Mahmut sessizdi. Kara Mahmut hareketsizdi. Başından kavuğunu almışlardı. Gözleri kapalıydı. Yüzü terlemişti; ne kadar da masum görünüyordu. Dudaklarında sadece acı bir gülümseme vardı. Bir işi başaramamanın üzüntüsüydü belki de bu!

Kara Mahmut artık, ne reisinin peşinden koşacak, ne ak ak gülecek, ne de kara kara düşünecekti...

"- Kara Mahmut; git odabaşına teslim ol. Beş kırbaç yiyeceksin!"

"- Başüstüne Reisim!"

"- Kara Mahmut; bir daha peşim sıra gelmeyeceksin."

"- Geleceğim Reisim."

"- Beş kırbaç daha yiyeceksin!"

"- Emredersin Reisim."

Sanki Kara Mahmut ayağa kalkmıştı. Leventliğinin ilk yıllarında olduğu gibi reisinin karşısına dikilmişti; ak ak inanç dolu bakıyor, konuşuyordu.

Kurdoğlu'na sanki birisi bir omuz vurdu. Muslihittin yana doğru kaydı. Büsbütün şaşırdı; etrafına bakındı. Bizim Ali'yi gördü.

Bizim Ali, göz bağını fırlatıp atmıştı. Bir okun deldiği sol gözü bütün çıplaklığı ile görünüyordu. Tek gözüyle gülen Bizim Ali, şimdi iki gözüyle ağlıyordu. Boncuk boncuk yaşlar durmamacasına yanaklarından süzülüyordu.

Bizim Ali hemen Kara Mahmut'un üzerine kapandı. Mırıldanıyordu; ne söylediğini belki kendisi de bilmiyordu. Zaten onun sesini hıçkırıkları boğuyordu.

Yeşil Meleğin kıç kasarasındaydılar; yetim kalan Yeşil Meleğin! Yeşil Melek, Kara Mahmut'un anasının ismiydi. Yeşil Melek Kara Mahmut'u babasız büyütmüştü. Kara Mahmut, babasını hiç bilmezdi. Annesi onu didinerek, çalışarak, bir dediğini iki etmemeye gayret ederek zayıf ve güçsüz vücudunu büsbütün yıpratarak yetiştirmişti. Ona iyi huy, sevgi ve mertlik aşılamıştı. Fakat o hasta ve içli kadın bu baskıya daha fazla dayanamayıp günün birinde solmuş, tamamen erimişti. O zaman Kara Mahmut kendisini yapayalnız hissetmişti; hatta babasının yokluğunu o vakit farketmişti. Deniz kenarında dalgalara baka baka günlerce ağlamıştı. Sonra onu küçük bir ticaret gemisinin kaptanı yanına almış, geminin çeşitli yerlerinde çalıştırmıştı. Bir gün İskenderiye'de Bizim Ali'yle karşılaşınca hemen kanları kaynamıştı. Bizim Ali onu Kurdoğlu teknelerine levent yardımcısı olarak kaydettirmişti.

Evet, Kara Mahmut'un anasının esas ismi Yeşil'di. Yeşil gözleri de vardı. Kara Mahmut anasına "Meleğim" derdi. Yeşil Melek'ti o!

Bizim Ali doğruldu; Muslihittin'e yalvarırcasına baktı. Âdeta yardım, âdeta teselli, âdeta destek arıyordu.

Kurdoğlu onu ellerinden tuttu, ayağa kaldırdı, görmeyen oyuk gözünden öptü.

- Oğlundu değil mi, diye sordu, oğlundu?

- Evet, oğlumdu.

- Anlamıştım bunu; kendisi de bilir miydi?

- Bilmezdi!

- Niçin?

- Oğlunu hiç aramayan, anasını bırakıp bir daha geri dönmeyen bir babayı belki de affetmezdi! Hâlbuki Mahmut'un beni hep sevmesini istedim. Göz bağımı sıkıp ensemi okşadığı zaman dünyaya yeniden gelmiş gibi sevinir, haz duyardım.

- Neden bıraktın onları, Bizim Ali, neden yalnız kodun?

- Henüz bir aylıktı Mahmut. Yeşil çok iyiydi, çok sadıktı, çok severdi beni! Yalnız deryaya açılmama tahammül edemezdi. Hâlbuki Akdeniz durmadan beni kendine çekerdi. "Gideceğim" dedim, bırakmadı. Kızdım, bir daha geri dönmedim. Yüreğim parçalandı, yine dönmedim. Kurt Ahmet Reis'le avundum! Tıpkı senin gibi Kurdoğlu; senin de oğulların, karın...

- Sus, dedi, daha fazla konuşma. Yok işte, olmuyor... Yapamıyoruz, elimizden gelmiyor! Kahrolsak da dönemiyoruz!

- Dön Kurdoğlu! Vakit varken dön! Bir gün sen de sakat kalırsın, kocarsın, o zaman istesen de hiç dönemezsin. Belki oğulların da karşına dikilir. Dön, benim Kurdoğlum! Yetsin bu hasret! Kara Mahmut'un ruhu için dön! Şu Yeşil Meleğe bak, bir de Kara Mahmut'a! Hepimiz parçalandık deniz uğruna! Söyletme beni, etme Kurdoğlu! Ben zaten artık senin yanında reislik yapamam. Seni tamamen Küçük Ali'ye bırakırım. İzin verirsen şayet Yeşil Melek'te kalayım. Ayağımı sürüyebildiğim, elimi kıpırdatabildiğim kadar! Rodos alınınca, Yeşil Meleği Kadırga limanına demirler, inleye inleye Piskopi tarafına bakarım, bu sulara...

Kişiler, kaybolan bir daha geri dönmeyecek olan bir değerin, bir sevgilinin, bir varlığın karşısında ağlamaktan başka bir şey yapamazlardı. Kişiler âcizdi, kişiler kudretsizdi. Tabiat, kanununu böyle çizmişti. Kişileri vefasız yapmış, zamanı ise kişilerin unutkanlığına öncü kılmıştı.

Kurdoğlu da keşke ağlayabilseydi. Kara Mahmut'a baksa, hıçkırsa, sadece hıçkırsaydı. Olmuyordu, Muslihittin bu sefer tıkanmıştı, gözlerinde ne bir damla yaş vardı, ne de alnında buruşmuş bir çizgi. Sadece dudakları kuruyordu.

- Reisim! Ben yanındayım diyiverelim! Seni hiç bırakmam diyiverelim. Öyle kolay kolay da ölmem diyiverelim. Elimden gelenin fazlasını diyiverelim. Sen de beni sev emi, diyiverelim.

Sular, akşamın loşluğunda pütür pütürdü. Bir meltem okşuyordu suları. Sular Rodos için verilen bir kurban daha bekliyordu...

* * *

2 Eylül 1522'de Bizim Ali Reis, Kara Mahmut'suz. Yeşil Melek'le dönüp Piskopi adasının alındığı haberini getirince orduda âdeta bir şenlik havası esti...

Üç gün sonra ise, Kurdoğlu'nun gönderdiği Deli Yahya Reis Nisroz (İncirli) adasını ele geçirdi. Aynı gün ilk lâğım patlatılıp İngilizlerin tuttuğu burcun yan kısmı yıkıldı.

Fakat aradan on gün geçtikten sonra ancak iki lağım daha atılabildi. İşler ağırca gidiyordu; Rodoslular teslim olmadıkları gibi ölesiye dayanıyorlardı. Türk ordusuna büyük zayiat veriyorlardı.

Bu başarısızlık umumî bir bezginlik yaratmaya başlamıştı. Nihayet padişahın huzurunda, Kurdoğlu'nun da bulunduğu bir toplantıda her cepheden birden umumî bir taarruza geçilmesine karar verildi.

23 Eylül 1522 gününün gecesi haberciler bütün orduyu dolaşıyor, öbek öbek yanan ateşler arasından geçerek durmadan bağırıyorlardı:

"- Yarın yürüyüş var! Taş ve toprak padişahımızındır! Kan ile mal galip askerlerimizindir! Bilmiş olasınız; cesaret kılıcınızı asla elden bırakmayasınız!.."

Bu sesler; alevlerin dalgalandığı gecede katre katre uzaklaşıyor, üç aydan beri süre gelen savaşın ruh ve mânâsını canlandırmaya çalışıyordu.

"Taş ve toprak padişahımızındır!.."

Rodos kuşatması sırasında Türk ordusunun emrinde on iki büyük top vardı. Bunlardan iki tanesi Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'u zaptı sırasında kullandığı toplardandı. Ayrıca Osmanlılar, çeşitli taş ve demir gülle atan ellisekiz top ile oniki havan da getirmişlerdi.

"Kan ile mal galiplerindir..."

Kurdoğlu perişan, Kurdoğlu parmaklarını kemirecek kadar hırslıydı. Yarın sabah umumî bir taarruz yapılacaktı, ona iş düşmeyecekti. Çünkü karşısına ne Rodosluların, ne de diğer devletlerin gemileri çıkmadığı gibi, Rodos sularında izni olmadan en ufak bir sandal bile geçmiyordu. Emrindeki büyük donanma sanki savaşta değilmiş gibi Rodos sularında durmadan geziniyor, oniki adaları teker teker Türk devletine hediye ediyordu.

İşte Kurdoğlu yine o günün gecesinde, Kadırga liman ve mendireğini koruyan fener kulesi görevini de gören Sent Almo kalesinin açıklarındaydı.

Kurdoğlu fenerlerini söndürmüştü, Kurdoğlu karanlığa gömülen Sent Almo kalesine dişlerini gıcırdatarak bakıyordu.

Görüyordu, her şeye rağmen tekrar tekrar görüyordu; Vilye dö Liladam oradaydı. Muhakkak Rodos Granmetri de Kurdoğlu'nun varlığını hissediyordu.

Aynı kin, aynı düşünce, aynı endişedendi belki; deniz cephesinin müdafaasını Portekiz, Overini ve Alman şövalyeleriyle birlikte Vilye dö Liladam üzerine almış, Kurdoğlu'nun karşısına dikilmişti. Pîrî Mehmet Paşa'nın karşısında İtalyan ve Kastil şövalyeleri, Kasım Paşa'nın karşısında Provanslar, ikinci vezir Mustafa Paşa'nın karşısında İngiliz, Aragon ve Katalanlar, Ahmet Paşa'nın karşısında da Fransızlar ve Almanlar vardı.

Kurdoğlu bir an gözlerini kapadı, karanlıkta dahi gördüğü fener kulesi ve Vilye dö Liladam'ı beyninin içinden silkip atmak istiyordu. Fakat onlar, ne yaparsa yapsın bir türlü uzaklaşmıyordu.

Artık ne Kara Mahmut, ne de Bizim Ali vardı Kurdoğlu'nun yanında. Bizim Ali şimdi, Yeşil Melek'te gayesiz bir insanın hedefsiz bir gezintisini yapıyordu. Bazen bir yere demirliyor, bazen açılıyor, gözden kayboluyordu.

- Küçük Ali! Küçük Ali!

- Buyur Reisim! Buradayım diyiverelim!

- Küçük Ali! Şu kuleyi görüyor musun? Karanlığa gömülen, top menzilinin dışında kalan şu Sent Almo kalesini görüyor musun?

- Görüyorum diyiverelim Reisim...

- İşte orasını, ta aşağıdaki Sent Anjelo kulesine kadar Vilye dö Liladam ağır toplarla koruyor! Sent Almo ile Sent Anjelo kulesinin yanındaki dalgakıranları da o ihtiyar papaz boy siperleri gibi kalın duvarlarla örmüş. Kalenin esas duvarlarına yanaşmak için Sent Anjelo ve Sent Almo kuleleriyle birlikte Kadırga ve Güney limanlarını almak gerek. Ayrıca içerde Sent Nikol kulesi de var.

- Sen hepimizden iyi bilirsin diyiverelim Reisim!

- Nasıl gireceğiz oralara Küçük Ali? Hiç çaresi yok mu? Hiçbir fikir aklından geçmiyor mu?

- Ben sadece seni korurum diyiverelim Reisim; senden başka bir düşüncem yoktur diyiverelim Reisim!

- Küçük Ali! Yapacağız! Elbet o kuleleri devireceğiz! O zaman başka bir çare bulacağız! Başka bir çare!

Kurdoğlu sustu. Küçük Ali'nin omuzunu yakaladı. Küçük Ali, omuz kemiklerinin kırılmak üzere olduğunu sandığı halde, sesini çıkarmadı, gülümsedi.

- Küçük Ali! Yarın sabah umumî yürüyüş var, kara askeri surlara tırmanacak. Biz ise denizden kal'aya yaklaşıp şehir içine gülle yağdıracağız!

Yine sustu, omuzunun acısından artık ayakta duramayacak hale gelen Küçük Ali'den uzaklaştı. Durmamacasına kıç kasarada dolaşıyor, âdeta kendi kendisiyle konuşuyordu.

- Eğer yarın amacımıza eremezsek, şu fener kulesine, Sent Almo'ya uzanan dalgakıranın arkasına gizlice yanaşıp kıyıya sokuluruz. Kale bedeninin altını oyarız, sonra da palamar bağlayıp çekerek yıkarız. Ölsek de, kalsak da yaparız bunu. Gireriz kal'alarına; leventler, azaplar, denizciler, dilerse sadr-ı âzam Pîrî Paşa askerleriyle yalın kılıç yıkılan yerlere dalarlar!

Artık konuşmadılar. Sabaha kadar Küçük Ali oturduğu yerden kıpırdamadı. Kurdoğlu'nun ayak sesleri ise hiç dinmedi.

Güneş henüz denizi aydınlatmaya çalışıyordu ki, karadan ve denizden top atışıyla taarruz başladı.

Gemiler kalelere sokulmuşlar, hem deniz tarafındaki surları dövüyor, hem gülle aşırtıp şehrin içinde yangın çıkartıyorlardı.

Sonunda Türk askeri, bir kıyıdan öbür kıyıya kadar, her cepheden hücuma kalktı.

- Koman yiğitlerim!

- Haydin kurtlarım!

Kanlı ve kıyasıya bir çarpışmaydı bu; tam dört saat sürdü. Rodoslular bütün kuvvet ve cesaretleriyle karşı koydular; çocuklar, kadınlar, sakat ve ihtiyarlar dahi surlardaydı. Çan sesleri, feryatlar, küfürler, kılıç ve top sesleri hep birbirine karıştı.

Şehir yanıyordu. Evler ve dükkânlar çöküyordu. Ölüler durmadan birbirinin üzerine devriliyordu.

Bir aralık İspanyol kulesine bile Türk bayrağı dikilmişti.

Fakat başarılamadı, surlar aşılıp Rodos şehri alınamadı. Çöken duvarlar kapatılırken, kaleden aşağıya kaynar sular dökülür, alevler püskürtülürken mehter susup, kösler vurmaya başladı.

- Göç var! Padişahımızın fermanıdır, geri çekilin! Zafer başka bir güne bırakılmıştır!

Başlar eğilmişti! Bu taarruz uğruna verilen on beş bin yaralı ve ölünün acısı da asla unutulamayacaktı...

* * *

7 Ekim 1522 günü tam onbeş gün sonra Ayas Paşa'nın tuttuğu cephe üzerindeki lâğım ateşlendi: Alman burcu civarındaki duvarların bir kısmı yıkıldı.

Bu sırada deniz cephesinde de başka bir olay oldu. Belki bu olayın dünya yüzünde bir benzerine daha rastlamak mümkün değildi.

Onbeş günden beri gecenin etrafı tamamen kapladığı sıralarda birkaç sandal Sent Almo kulesi dibine sokuluyor, insan gücünün kolay kolay yapamayacağı bir işi yapıyor, kulenin altını kazıyordu. Sadece en hassas kulakların bile güçlükle işitebileceği bir sesi de dalgalar alıp götürüyordu:

- Ne olur Reisim; bize de sıra gelsin. Sen hele bir kenara çekil diyiverelim.

İşte o gün, lâğımın patlatıldığı o gün, fener kulesine uzanan dalgakıranın arkasına bazı gemiler yanaştı; büyük cesaret ve akılların kolay kolay kabul edemeyeceği bir soğukkanlılıkla Sent Almo kulesinin bedenine palamar bağlandı! Sonra bunu bir tekne, Kurdoğlu'nun içinde bulunduğu küçük bir çektiri son süratle açığa doğru götürdü.

Kaleden top ve ok yağmur gibi yağdırılırken bu halata büyük gemiler hep birden asıldı. Korkunç bir gürültü işitildi, fener kulesi çöktü.

- Haydi! Leventlerim! Azaplarım! Denizlerin erleri! İleri! Ben, Kurdoğlu Muslihittin sizinle bileyim!

İki bin levent, yıkılan, çöken yerlere atıldılar. Kulaklarda durmadan Kurdoğlu'nun nârası çınlıyordu!

- Buradayım! Kimin eli titrerse bilsin ki, benim elim asla titremez! Pîrî Paşa askerleri dahi yanımızdadır!

Bütün savaş gemileri, toplarını, kalenin deniz cephesine dikmişler, durmamacasına dövüyorlardı.

Vilye dö Liladam ne yapacağını şaşırmıştı artık. Diğer burçların zayıf kalmasına dahi aldırmadan, oralardan asker getirmiş, son gücünü harcıyordu.

Hattâ taşların üzerinden sıçrayan, kılıcı durmadan inip kalkan

Kurdoğlu'nu gördükçe sakalını yoluyor, kendi muhafızlarını gayrete getirebilmek için çırpınıyordu.

- Kurdoğlu geliyor! Ona karşı koyun. Yalnız onu önleyin!

Fakat yine de talih Kurdoğlu'na gülmedi. Üçüncü vezir Ahmet Paşa'nın direnmesi üzerine Türk ordusu her cepheden taarruza geçip Muslihittin'e yardım etmedi; kuvvetleri deniz cephesine aktarılıp âdeta boşalan surlara kara askeri tırmanmadı. O kadar ki, kara cephesinin topları dahi pek gevşek atış yaptı.

Kurdoğlu baştardesine geri döndüğü zaman kâbuslar geçiriyordu. Dişleri kenetlenmişti. Alnından ter ile karışık akan kanları Küçük Ali durmadan kuruluyordu.

Kurdoğlu sonunda anlamıştı ki, Pîrî Mehmet Paşa'nın artık sözü geçmiyordu. Padişahın üzerinde sonsuz etkisi olan has odabaşı Pargalı İbrahim (Sonradan Pîrî Paşa'nın yerine sadrazam olan) tamamen ortaya çıkmış, Pîrî Paşa'yı küçük düşürmek için elinden ne gelirse yapıyordu. Üçüncü vezir Ahmet Paşa da şimdi sırtını bu Pargalı İbrahim'e dayamıştı.

* * *

Kış yaklaşıyordu. Rodos hâlâ alınamamıştı. Yavuz'un Mısır'a vali tayin ettiği Hayırbay ölmüştü. İkinci vezir Mustafa Paşa, Pargalı İbrahim'in teşvikiyle Mısır'a vali olarak gönderilmiş, yerine üçüncü vezir Ahmet Paşa hem ikinci vezir, hem de serdar olmuştu. Behram Bey isimli birisi de sözde Gelibolu kaptanlığına getirilmişti. Bu suretle Yaylak Mustafa Paşa kaptan-ı deryalıktan uzaklaştırılmışsa da Kurdoğlu'nun itibarı da çok zedelenmişti.

O mevsim Rodos alınamazsa ordu dağılmayacak, adada kışlayacaktı. Fakat askerler arasında yine şöyle bir söz, belki de Ahmet Paşa'nın teşvikiyle, dolaşıyordu:

"- Bu savaş Pîrî Mehmet Paşa, ikinci vezir Mustafa Paşa ve Kurdoğlu'nun ısrarı üzerine açılmıştır. Bunca ümmet-i Muhammed'in kanına boş yere girilmiştir. Elbet saadetlû hünkârımız sebep olanların cezasını verir."

Ne olursa olsun, gerek düşman saflarından, gerekse Türk ordusu içinden ne kadar dayatılırsa dayatılsın Rodos şehri yine de değişmeyecek akıbetine doğru gidiyordu. Kurdoğlu da bunu görüyordu.

Ayların ve haftaların birbiri üzerine yığılmasına, dalgaların Rodos sahillerini her geçen gün biraz daha hızlı dövmesine, rüzgârın hırçın hırçın esmesine rağmen Rodos çöküyordu.

20 Kasım'da yapılan başka bir genel taarruz, kalenin artık muhafaza edilemeyecek kadar çürümüş olduğunu göstermişti. Şehirde hayat yerlerde sürünüyordu.

Bu dört ay içinde, gözle görülebilen olayların dışında daha birçok olaylar da olmuştu. Rodos'taki Osmanlı casuslarının reisi, Yahudi doktor kılığına girmiş bir Türk, surlardan okla haber gönderirken yakalanıp öldürülmüş, Don Andrea d'Âmiral isimli bir şövalye Türklere hizmet ettiği için idam olunmuş, Kurdoğlu'nun Rodos'ta bulunan casusları da yakalanıp parçalanmıştı. Ayrıca Hıristiyan evlerinde cariyelik yapan esir Türk kadınları, Pîrî Mehmet Paşa'dan aldıkları bir emirle şehrin çeşitli yerlerinde yangınlar çıkarmışlardı. Bu kadınların reisliğini yapan bir Türk kızı ise, zahire ambarını tutuştururken yakalanmış, işkenceler içinde öldürüldüğü halde asla hiçbir sır söylememişti. Diğer bir Türk kadını da Kurdoğlu'yla haberleşirken ele geçmiş, kadınlık uzuvları parçalana parçalana hayatına son verilmiş, yine de ağzını açmamış, en yiğit bir erkeğin bile dayanamayacağı şekilde susmasını bilmiş, arkadaşlarını ele vermemişti.

Rodoslular da eriyip kaybolmakta olduklarını anlamalarına rağmen her çareye baş vurmaktan uzak kalmamışlardı. Venedikli mühendis Martinengo, Türklerin kazdıkları lâğımları, davulların üzerine koydurduğu kum tanelerinin kıpırdamasından meydana çıkartıp karşı lâğımlar kazdırarak çökertmişti.

Donanmanın büyük bir kısmı 31 Ekim'den itibaren Marmaris'e, kışlamaya çekildiği için Kurdoğlu zaman zaman Pîrî Paşa'nın yanında bulunuyordu. O gün de beraberdiler. Alman, İngiliz, İtalyan, İspanyol burçları alınmıştı. Taarruzların arkası kesilmiyordu; Overni ve Provans burçlarıyla saray müstesna, hemen hemen dış kalenin her tarafı ele geçmişti.

2 Aralık 1522 Salı günüydü. Ahmet Paşa'nın yerine üçüncü vezir olan Kasım Paşa'nın önündeki Provanslar, kıyasıya dövüşüyorlardı.

Kurdoğlu bir taş yığınının üzerine çıkıp göğsünü bastırarak ileriye baktığı zaman artık heyecanını zaptedemeyeceğini anladı. Gözlerine inanamadı.

Kulelerin üzerinde beyaz bayraklar vardı! Rodos, evet Rodos teslim oluyordu!

- Aman! Aman!..

Boruyla bağırıyorlardı! Türk askerleri ise bir sel gibi coşuyordu.

Bir hayatın çok acı, zaman zaman da renkli hikâyesi galiba burada bitiyordu. Otuz iki yıl böylece akıp gitmişti.

Şimdi Kurdoğlu'nun bir tek düşüncesi vardı; Murad'ı zindandan çıkarmak ve sonra ufuklara yelken açıp uzaklaşmak. Bizarta'ya da gitmeyecekti, orasını Hayrettin Reis'e bırakmıştı. Elbet Akdeniz'de sığınacak bir köşe bulurdu. Yine de yanılıyordu. Kurt Ahmet Reis bütün hiddetiyle karşısına dikilecekti. Babasına Rodos'un alındığını haber vermesi gerekecekti. Fakat o zaman da Ahu'yla karşılaşacaktı. Karısını babasının yanına bıraktığından bu yana tam yedi yıl geçmişti. Oğulları şimdi çok büyümüş olmalıydı. Ahmet onbirini tamamlıyordu. Şüca dokuz, Hızır ise yedi yaşındaydı. Ne olursa olsun babasının elini öpecek, Rodos'un alındığını söyleyecek, oğullarını sevecek, belki de Ahmet'i yanına alacaktı. Fakat bir sözü daha vardı; şarap yerine Rodoslu kanı içecekti. Bitmiyordu, ömrün, gözler kapanmadıkça hele bir denizci için suların gölgesine çekilmedikçe sonu gelmiyordu.

Tiksindi; bir tasa doldurulmuş şövalye kanları gözlerinin önünde kıpırdadı. Ne kadar tuhaftı; bir tas kan, onun elli iki yıllık hayatının tek armağanı olacaktı!

- Saadetlû hünkârımızın fermanıdır; savaşa son verilmiştir. Karşılıklı elçiler gönderilecektir. Herkes silâhlarını indirip olduğu yerde kalsın!

Haberciler durmadan bağırıyordu. Ayrıca bir ulak gelmişti; Pîrî Paşa'yı, padişah çağırıyordu. O zaman Kurdoğlu sanki derin bir rüyadan uyanmış gibi sıçradı. Tıkanırcasına koştu; sadr-ı âzam Pîrî Mehmet Paşa'nın ellerine sarıldı.

- Devletlû vezir, dedi. Yalvarırım; hünkârın otağına vardığında zinhar gafil olmamalarını sağla! Rodoslunun hilesinden korkarım! Bunca yıl durmadan kan emen bu papazlara, bu şövalyelere asla güven olmaz! Şehre girilsin, ondan sonra anlaşmaya varılsın. İllâ esirlere çok dikkat edilsin! Muradım, karındaşım var benim! Karındaşım!

Pîrî Paşa hafifçe başını salladı, Kurdoğlu'nu alnından öptü, derin bir düşünce içinde uzaklaştı.

* * *

Muslihittin'in dediği çıktı. Tam onüç gün sonra teslim şartları görüşülürken Rodoslular barındıkları yerlerden fırlayıp Türk hatlarına baskın yaptılar.

1522 yılının 15 Aralık pazartesi günü tekrar korkunç bir savaş başladı. Tam altı gün durmamacasına kan döküldü.

Kurdoğlu'nun kulağına eskisinden daha insafsız, daha haince sesler geliyordu:

"- Yeniden akan bunca kanların vebali Kurdoğlu Reis'e aittir. Donanma-yi hümâyunu Marmaris'e çekmiş, deryayı boş bırakmıştır. Rodoslular da koca koca gemilerle on binlerce asker, erzak ve silâh yardımı görüp, taze can bulmuştur. Elbet ve elbet bunun hesabı Kurdoğlu'ndan sorulmalıdır!"

Asla böyle bir şeyin aslı yoktu. Gemilerin büyük bir kısmı Marmaris'te kışlamakta ise de Rodos suları katiyyen boş bırakılmamıştı. Ayrıca küçük bir donanma olan otuz teknesi de durmamacasına Ege'yi tarıyordu. Belki beş on kayık henüz alınmamış küçük adalardan, hattâ Bodrum'dan Kadırga limanına girmiş olabilirdi.

Ne yapabilirdi? Arkasından gelen bu sesler, yeniçeri ağalarına, serdar Ahmet Paşa kapılılarına, hattâ has odabaşı Pargalı İbrahim Ağa'nın yakınlarına aitti! Onları ayağının altında ezmek, birer yumrukla yere devirmek kabildi! Fakat hiçbir şeyi değiştirmezdi; yeter ki hedef kendisi olsun, zafere dokunmasınlar. Gülmesi gerekti, acı da olsa, iğrenerek dahi olsa gülmesi gerekti. Karar verdi, bir süre donanmadan ayrılıp leventleriyle karada çarpışacaktı.

Şimdi o, Pîrî Mehmet Paşa'dan aldığı izinle bir er gibi surların tepesindeydi. Vuruyordu, eziyordu, çiğneyip geçiyordu.

Yanında leventleri vardı. Vaktiyle, tam iki yıl evvel bu burçlara tırmanan leventlerdi birçoğu! Lâkin aralarında Çarpık Süleyman Reis, Murat Reis bulunmadığı gibi Kara Mahmut Reis ise hiç yoktu!

Kızıl Kapı. Sen Jan Kapısı işte orada duruyordu. Gerilerde de bir manastırın, terkedilmiş bir rahibeler manastırının duvarları gölge gibi görünüyordu...

Surlardan atladılar, taş merdivenlerden uçarcasına geçtiler. İkinci suru aştılar. Nihayet şehrin sokaklarına daldılar.

Yine o çan sesleri! Sen Jan kilisesi boğuluyormuşçasına imdat istiyordu.

- Eh Reisim, helâl olsun! Biz ardındayız, sakın çekinme diyiverelim...

Kurdoğlu'nun karşısında hiçbir şövalye, hiçbir Rodos askeri tutunamıyordu. Tutunamayacaktı da! İşte şu yol, Rodos zindanlarına giden yoldu. Oraya varacak demir kapıları kıracak, kardeşini bağrına basacaktı.

Tekrar tekrar saldırdı. Tüm açtı önünü. Birisi dikilmek istedi karşısına; vurdu, devirdi. Başka birisi daha çıktı; titrek ve hasta idi. Yine de Kurdoğlu'na engel olmaya çalıştı. Onu da ufak bir darbe ile yere serdi. O zaman bir feryat işitti. İnleyen, kapana kısılmış dişi bir kaplanın ölüm taşıyan haykırışıydı bu:

- Kurdoğlu! Kurdoğlu! Yine mi sen? Kardeşimi de, Stirato'yu da öldürdün! Yeter, yeter artık! Benimle çarpış! Dinsin bu acı!

Gördü ve hemen tanıdı! Bu, Anastasya idi! Erkek elbisesi giymişti. Başında tüylü bir şapka vardı. Bir elinde kılıç, diğer elinde bir kama tutuyordu! Kılıcının ucu kanlı idi. Hattâ menevişli gözlerine bile kan bürünmüştü. Hiç de vücudu çöküк ve ufak değildi. Âdeta heybetli görünüyordu. Yalnız yüzü sapsarıydı. Vaktiyle aşk iksirinin en lezzetlisini dağıtan dudakları tamamen kurumuştu.

- Anastasya! Rodos'un kızı! Çekil yolumdan! Ecelin benden olmasın! Çocuklarının esir pazarlarında satılmasını istemezsen al onları, kaybol ortalıktan, iki yıl evvel de söylemiştim bunu sana!

Kadın kudurmuştu sanki; dudaklarını dişleriyle kanatıp durmamacasına gözlerini oynatıyordu. Kurdoğlu ise yanağındaki kargı yarasını yeni almış gibi acı duymakta olduğunu anlıyordu.

Anastasya geriledi, kılıcını kınına sokup başındaki şapkasını fırlattı. Bembeyaz saçları dökülüp yanağındaki beş parmak izini örterken elbisesinin göğüs kısmını paraladı. Sanki tırnaklarıyla kalbini delmek istiyordu. Sonra geri döndü, çılgınca koştu. Bir köşeye sinmiş üç çocuğunun önünde diz çöktü. Evvelâ onları öptü, kokladı, bağrına bastı. Bir şeyler mırıldandı, bir şeyler söyledi çocukların kulağına!

- Küçük Ali hemen yetiş, bu kadını yakala, kimse dokunmasın!

Fakat Küçük Ali yetişemedi: Anastasya hâlâ elinde duran kamasını hiç acımadan, hiç eli titremeden bu üç küçük çocuğa olunca şiddetiyle daldırdı.

Öyle bir gürültü kaplamıştı ki etrafı, can çekişen çocukların feryadı bile işitilmiyordu.

- Ne yaptın? Ne yaptın şaşkın kadın?

Şimdi Anastasya kamasını fırlatıp kılıcını çekmişti. Anlamadan,

bilmeden etrafına saldırıyor, kendine yol açıp Kurdoğlu'na varmak için çırpınıyordu.

Göğüs göğüse bir savaştı bu; Rodoslular son ihtiyat kuvvetlerini de salmışlar, Muslihittin'in karşısına dikmişlerdi. Vilye dö Liladam ise şatosuna çekilmişti; dövünüyor, Kurdoğlu'nun yaklaşmakta olduğunu hissettikçe yumruklarını duvarlara vuruyordu. Kurdoğlu oraya da varacaktı. Kurdoğlu ihtiyar korsanı saçlarından tutup sürükleyecekti.

Leventler yere yıkılıyor, leventler yoldaşlarının üzerinden sıçrayıp reislerinin gösterdiği yöne doğru atılıyordu.

Hayret edilecek şeydi. Çok garipti! Anastasya kendine yol açabilmişti. Kurdoğlu'yla önünde ancak bir iki asker vardı.

- Kurdoğlu! Geldim! Çarpışacağım seninle! Seni ben öldüreceğim! Artık ne beni, ne de çocuklarımı esir edebileceksin! Lanet, lanet sana!

Bir kılıç havada patladı, bir levent ileri atıldı; Anastasya yıkıldı.

Kadın şimdi elindeki kılıcı asla bırakmadan yerde çırpınıyordu. Her tarafı kan içindeydi, âdeta kan kusuyordu.

Kurdoğlu onun yanına vardığı zaman sadece şu sözleri fısıldamakta olduğunu duyabilirdi:

- Kurdoğlu, amansız Kurdoğlu! Senin için ölmek de tatlıymış!

Muslihittin eğildi, artık hareketsiz yatan kadının yarı aralık dudaklarına bir öpücük bıraktı. Doğrulduğu zaman dudakları kanla kaplanmıştı. Kurdoğlu nihayet sözünde de durmuştu; işte bu kanlar içmek istediği Rodoslu kanıydı...

Tekrar bir hamle yaptı, tekrar daldı. Karşısındakiler hep çözüldüler, hep dağıldılar.

- Haydin zindanlara! Haydin! İki hedefimiz vardır! Biri Murat Reis, diğeri ihtiyar keşiş Vilye dö Liladam!

Fakat ilerleyemediler, önleri tamamen açıldığı halde bir adım bile atamadılar. Yine haberciler bağırıyordu:

- Duyduk duymadık demeyin; padişah fermanıdır. Rodoslular yeniden beyaz bayrak çekmiştir. Herkes elinde kılıç olduğu yerde kalsın! Zinhar kimse kıpırdamasın.

Kurdoğlu kılıcını indirdi. Farkında olmadan Küçük Ali'ye yaslandı; kaderin oyuncağı idi!

Zaman, 20 Aralık 1522 Cumartesi gününü gösteriyordu. Kuşatıldıktan beş ay, sefere çıkıştan yedi ay sonra Rodos alınmıştı...

Suların Getirdiği

2 Ocak 1523 Cuma günü, Arap kulesinde Türk bayrakları dalgalanırken, ezan okunmuş ve Sultan Süleyman, camiye çevrilen Sen Jan kilisesinde şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi'yle öğle namazını kılmıştı.

Bir gün evvel ise Vilye dö Liladam sağ kalan şövalyelerle birlikte gemilere binip adadan gitmişlerdi.

Padişah onun arkasından derin derin bakmış:

- Şu kâfiri bu ihtiyar yaşında yerinden yurdundan ettiğim için çok üzgünüm, demişti.

Rodos gemilerinden kırmızı zemin üzerine beyaz bir salipten ibaret olan Rodos bayrağı indirilmişti. Onun yerine çarmıhtan inen oğlunun cesedini kucaklayan Meryem'in resmi çekilmişti. Bu bayrağın altına, "Yaslı günlerde ümidim sensin" yazısı yazılmıştı.

İşte, o Cuma günü Triyando körfezinde "Yeşil Melek" de duruyordu.

Kurdoğlu, nöbet vuran mehter takımlarıyla birlikte donanmanın şenlik toplarına aldırmadan kardeşi Murad'ı sanki kaçacakmış, sanki gidip bir daha gelmeyecekmiş gibi bileğinden sıkı sıkıya kavramıştı.

Murat ise, bütün eziyetlere katlanmasına, tam iki yıl zindanlarda kırbaç altında inlemesine rağmen, elâ gözlerine, çocuğumsu duru gözlerine aynı berraklığı düşürüp ağabeysini sevgiyle kucaklıyordu...

Evet Murat, üçbin Türk esiriyle birlikte yeniden özgürlüğe kavuşmuştu...

- Ağam! Benim için ne kadar çok çırpındığını bilirim. Seni yıpranmış görürüm. Borcumu ne yapsam ödeyemem. Ne olur, kusurumu affet.

- Böyle konuşma Murat, hiç konuşma!.. Sadece yanımda kal! Yeter!

Yanlarına Bizim Ali Reis sokuldu. Yorgun ve perişandı; ayakla-

rını sürüyerek yürüyordu. Göz bağını çıkarmıştı. Koltuğuna iki levent girmişti. Başını sallamaya, göğsünü üflemeye bile gücü yoktu. Güçlükle konuşuyordu:

- Padişahı Marmaris'e bıraktıktan sonra Yeşil Meleğimle Rodos'ta kalırım Kurdoğlu. Artık beni bekleme. Belki gücüm yeterse zaman zaman Piskopi'ye uzanır, Kara Mahmut'u bıraktığımız sulardan sorarım. Hem benim, hem de senin için! Kurt Ahmet Reis'i görürsen şayet, hakkını helâl etsin; çok emeği geçti bana! Sen de dön Kurdoğlu, çocuklarını bul. Ahu hatunu bul! Eşin o senin; eşin! Hadi hoşça kal! Allah'a ısmarladık, Allah'a ısmarladık!

Bizim Ali, ne daha fazla konuşabildi, ne de Muslihittin'in cevabını bekledi. Yine iki levendin kolları arasında ayaklarını süre süre uzaklaştı. Yeşil Meleğe geçti!

Biraz sonra padişah göründü. Mehter takımları büsbütün coştu, donanmanın selam topları durmamacasına gürledi...

Herkes yerlere kadar eğilmişti. Padişahın arkasında sadr-ı âzam Pîrî Mehmet Paşa vardı. Has odabaşı Pargalı İbrahim Ağa ile ikinci vezir Ahmet Paşa yan yana yürüyorlardı.

Donanmayı teslim alan Gelibolu kaptanı Behram Bey, bir hata yapmak korkusuyla olduğu yerde titriyordu.

Türk Sultanı, Kurdoğlu'nun yanından geçerken durdu. Şimdi başı önüne eğik olarak kendisini selamlayan Akdeniz'in bu namlı korsanını bir an seyretti:

- Kurdoğlu Reis, dedi, bak bana!.. Arkandan çok söylediler senin; suçlu musun bilmem! Yine de emeğin geçti. Bizimle taht şehrine dön; hizmetimdesin. Babam Yavuz Sultan Selim Han'ın aksine seni bir daha Akdeniz'de levent gezdirmem! Bir de şunu bilesin ki, Vilye dö Liladam'a bundan sonra asla dokunmayacaksın. Huzurumda diretmiş olmana rağmen o ihtiyarı ben serbest bıraktım, dilediği yere gitsin!

Padişah, Kurdoğlu'nun vereceği cevabı beklemedi bile; hemen uzaklaştı. Bu onun genç yaşında elde ettiği ikinci zaferiydi; belki de Belgrat ve Rodos zaferleriyle sarhoş ve mağrur olmuştu.

Sadece Pîrî Mehmet Paşa Muslihittin'e gülümsedi; gelmesini, aksini yapıp başını derde sokmamasını istiyordu.

- Doğrusu, ayıp yaptılar diyiverelim Reisim. Padişahı da, yanındakileri de beğenmedim. İnsanı, bunca yorgunluktan, bunca hiz-

metten sonra sipsivri bırakmazlar diyiverelim. Sen bu kadar sene kahrolmuşsun; üzüntüden, hırsından devletin uğruna çırpınmaktan boğazına tıkanıklık gelmiş, kalbine dayanılmaz sancılar saplanmış, karşılığı bu mu olacaktı? Ne olur, bundan sonra kendini koru, biraz da bizleri düşün diyiverelim!

Kurdoğlu silkindi, Kurdoğlu daldığı derin bir rüyadan birdenbire ayıldı. Dudaklarında buruk bir gülümseme, gözlerinde akşamın hüznü vardı:

- Sen neler söylersin Küçük Ali, dedi, biz bir iş yapmış değiliz! Yapsak dahi karşılığını mı bekleriz? Kimseden ne iltifat, ne yardım, ne mükâfat umarız! Bir hizmet varsa eğer, onun değeri sadece yerine getirilmesindedir. Yeter ki devletim yaşasın, yeter ki bizden sonra gelenler rahat etsin. İşte şu kayalar, işte şu tekne, işte şu deniz, işte şu ufuk bize yeter. Orada biz rahat ederiz, orada özgür dolaşarak yaşamanın mânâsını anlarız. Konuşturma beni daha fazla Küçük Ali!..

Yeşil Melek top atışlarıyla uzaklaşıyordu. Donanma da padişahın arkasından Marmaris'e doğru yol alıyordu; reislerini orada, Rodos'ta bırakmışlardı. Taşıma gemileri ise adadaki Türk askerlerini götürecek. Muslihittin yine kendi tekneleriyle başbaşa kalacaktı. Acaba Sultan Süleyman'ın emrine uyarak İstanbul'a dönecek miydi?

Denize de ne olmuştu bilinmez, durgun, sakin ve hattâ üzüntülüydü.

- Reisim, karşıdan bir tekne buraya doğru gelir diyiverelim. Bizden desem değil, hiç görmedim böylesini. Yine de korsan gemisidir diyiverelim.

Gerçekten gelen küçük bir perkende idi. On sekiz oturaklı olmalıydı. Suları başka türlü yarıyor, yelkenini başka türlü şişiriyordu. Öyle keyifli yaklaşıyordu ki sanki bir kıyıdan diğer bir kıyıya davul ve zurnalarla gelin getiriyordu.

Muslihittin'in evvelâ gözleri irileşti, boğazını yine o sancı sıkıştırdı. Kalbi şiddetle atmaya başlarken Murad'ın omuzunu tuttu:

- Kurt Ahmet Reis, dedi. Kurt Ahmet Reis!

İki kardeş heyecandan boğulacaklardı. Büyük bir sevincin, büyük bir hasretin, aynı zamanda büyük bir korkunun izleri dolaşıyordu yüzlerinde. Yine de konuşamıyorlar, yine de oldukları yerden kıpırdayamıyorlardı.

Perkende koya iyice girdi, demir attı. Bir sandal indirildi, kıyıya doğru yaklaşmaya başladı. O zaman bir ses işittiler:

- Muslihittin, Muslihittin! Neredesin Muslihittin?
- Buradayım Reis, seni görüyorum Reis!..
- Karındaşın yanında mı?
- Evet Reis!..
- Dur geliyorum! Sakın yerinizden kıpırdamayın!..

Görüyorlardı. Kurt Ahmed'i görüyorlardı. Ayakta duruyordu. Yanında üç erkek çocuk vardı; koluna girmişlerdi.

Kurt Ahmet Reis'in beyaz sakalı alabildiğine karışmıştı. Kavuğu başına iyice geçmiş, alnını tamamen kapamıştı.

Sandal yanaştığı zaman Kurt Ahmet güçlükle indi. Önü açılmış kaftanını topladı. Sağ elini kaldırdı. Tahta bacağını uzattı.

- Gelin buraya, dedi, gelin artık! Sizin peşinizden mi koşacağım ben? Kendinizi ne sanıyorsunuz? Rodos'u aldınızsa büyüdünüz mü birdenbire? Görevinizi yaptınız, görevinizi... Hepsi bu kadar! Geç bile kaldınız; ben sizi tam otuz iki yıl bekledim ananızla beraber! Haydi size söylerim kurdun oğulları!

Koştular... Ne kadar gayret ederse etsin bir türlü belini doğrultamayan, tek kollu, tahta bacaklı, doksanın üzerindeki bu eski korsanın önünde secdeye kapanırcasına eğildiler:

- Reis, neden yoruldun? Nasıl olsa biz senin elini öpmeye gelecektik. İzin ver hasretimizi giderelim, seni kucaklayalım!

- Bu sözleri sen mi söylersin bana Muslihittin? Yorulmak da ne demekmiş? Canım gezmek istedi! Zinhar bir daha ağzından böyle lâf çıkmasın!

- Emredersin Reis!.. Safa geldin!.. Şimdi senin şerefine bütün teknelerimin toplarını ateşletir, burasını bayram yerine çeviririm:

- Dur hele, istemem böyle maskaralık! Evvelâ şu oğlanlara bak; aslan gibi oldular! Senin evlâtların, yetiştirdim onları! Sen ne biçim babasın; oğullarını görür de neden ters ters başını çevirirsin?

Ahmet, Şüca ve Hızır boy boy dizilmişlerdi; babalarına bakıyorlardı. Cepken ve şalvar giymişlerdi. Bellerinde küçük birer kılıç, kuşaklarında birer kama vardı. Hepsinin de gözleri lâcivertti.

- Ahmet ile Şüca'yı yanına alırsın. Hızır'ı bana bırakırsın; o henüz küçüktür. Gör nasıl birer levent olduklarını; gör ki, kendinden utanasın. Onlar bir insanı tam otuz iki yıl bekletmezler! Haydi bakalım, öpün babanızın elini... Sonra da amcanız Murat Reis'e sarılın!

Çocuklar babalarının önünde eğildiler, hem Muslihittin'in, hem de Murad'ın ellerini büyük bir saygıyla öptüler. Biraz yabancılık hissediyorlardı. Çünkü Kurdoğlu'ndan evvel onun namını tanımışlardı. Karşılarındaki şu sararmış, yanağı yaralı, biraz yorgun adam, babalarıydı, denizlerin kurdu Muslihittin Reis'ti o! Ondan çekinmek mi, yoksa ne derse desin boynuna sarılmak mı lâzımdı?

Kurdoğlu ise çocuklarından daha az şaşkın değildi! İşte Kurt Ahmet Reis karşısındaydı. Kurt Ahmet Reis burada durdukça Muslihittin hareketlerini bile gerektiği gibi ayarlayamayacaktı.

- Nankörler, sarhoşlar! Ne oyalanıyorsunuz öyle? Aklınıza başka şeyler gelmiyor mu? Hatır sormak yok mu? Bir ananız olduğunu hiç düşünmez misiniz?

- Evet Reis, anamız nasıl? Dur Kadınımız ne yapıyor?

- İhtiyarladı, çok ihtiyarladı! Yine de getirdim onu; gemide sizi bekler! Görürsünüz birazdan. Ben senin otuz oturaklı baştardene geçerim; siz de ananızın yanına gidersiniz. Akdeniz'de şöyle keyifli keyifli dolaşırız... Olur mu Kurdoğlu?

- Olur Reis!

Kurt Ahmed'in birden tahta bacağı kıpırdadı. Hiddetinden sakalları oynadı, kavuğu büsbütün alnını kapladı:

- Bana bak Muslihittin, diye bağırdı, bana bak!..

- Emret Reis!

- Hiç karın aklına gelmez mi senin?

- Karım mı, Ahu mu?

- Ahu ya! Onu da getirdim, o da ananın yanında! Yolunu gözler! İyi kadındır, benim gelinim! Biraz kocasını kıskanır o kadar! Hakkı da yok mu? Senin ettiklerine dağlar, taşlar bile dayanmaz! Babanı da geçtin; utanmaz mısın? Hele dadıyı Dursun Ağa ile everince Ahu adını yıllar yılı ağzından düşürmez oldu; rahatladı kızcağız! Rahmetli Paşa lâfi da kalktı ortalıktan. Onunla barışacaksın!

- Barışmak mı dedin Reis?

- İtiraz istemem Muslihittin. Sizi ikinci defa gerdeğe sokacağım; anladın mı?

- Anladım Reis! Emredersin Reis!..

Kurt Ahmet Reis sallandı. Kurt Ahmet Reis gözlerini kapadı. Kurt Ahmet Reis yorulmuştu; tutunacak bir yer aradı.

Murat onun koluna girdiği zaman hiç itiraz etmedi. Sadece söyleniyordu:

- Artık iyice seçmiyor gözlerim! Dur Kadın'a kızardım; gözlerine ne yaptın diye bağırırdım! İnsan, yıllar yılı hasretini çektiği evlâtlarına doya doya bakamazsa neye yarar ki! Kucaklayın beni, örtün beni oğullarım! Bir gün karada ölsem bile bırakmayın beni kara toprakta. Deryaya salın.

Şimdi Muslihittin bile sallanıyordu. Kalbi sıkışırken, boğazı yanarken, bir kadının ince, ılık sesi kulaklarında çınlıyordu:

"Geldin mi oğul, sözünde durdun mu oğul? Muradımın kılına bile dokundurmadın mı oğul? Ah bakıp bakıp da bir türlü doyamadığım, hasretinle kıvrandığım, kokunla avunduğum Muslihittin, evlâdım. Artık ayrılma benden emi?"

Muslihittin başını kaldırdı, kırlangıcın güvertesine baktı, gördü ve titredi. Orada Dur Kadın'la birlikte Ahu duruyordu. Gözleri iyice seçemiyorsa da beyni ve kulakları karısının şeklini ve sesini olduğu gibi canlandırıyordu. Ahu sararmıştı, bal renkli gözleri sevdayla parlıyordu. Kızıla çalan kumral saçlarını omuzlarına dökmüştü sanki.

"Gel" diyordu, "hep seni bekledim, gel!"

Vaktiyle Zübeyde de, hattâ Anastasya da doğru söylemişti; Muslihittin Ahu'yu kahrolurcasına sevmişti!

Bir de biraz ilerisinde deniz vardı. Sular hâlâ sakindi. Köpükler, köpüklerin üzerinde bile gezinmiyordu. Lâcivert sular titreşiyor, kıpırdanıyordu; kollarını açmış, sanki Muslihittin'i çağırıyordu.

Eğilse görecekti, kendi gölgesiyle birlikte suların gölgesini de görecekti!..

Güneş son ışıklarını dökmüştü; suları şekil şekil bölmüştü. Bu ışıklı şekiller suların kumlara serilmiş gölgesinin üzerinde yatıyordu.

Ve Tarihin Gölgesinde

NE ACI gerçektir ki, Kurdoğlu Muslihittin'in hayat hikâyesini bundan sonra gerektiği kadar bilemiyoruz.

Ne yaptı, nasıl yaşadı? Acaba ölümü nerde ve ne şekilde oldu? Suların gölgesi miydi, onun son dinlenme yeri?

Düşmanları, kıskananları öylesine izini silmişler, öylesine onu bizden uzak tutmuşlar ve bizler de onu öylesine ihmâl etmiş, aramaz olmuşuz ki, kaybolmuş, örtünmüş, bilinemeyen gerçeklerin içinde erimiş!..

Arşiv çalışmalarımızda elimize bir vesika geçti. Hicrî tarihten milâdî tarihe çevirdiğimiz zaman 1527 yılını taşıyan bu vesika bir mucipti. Kurdoğlu kumandasındaki bir Osmanlı filosunun Akdeniz'e açılması dolayısıyla reislere, aletçilere ve kürekçilere verilecek ücretleri bildiriyordu. Şu hale göre Kurdoğlu 1527 yılında, Rodos'un fethinden beş yıl sonrasına kadar yaşıyordu ve devletinin hizmetindeydi. Ama bu hizmeti neydi, sealâhiyet ve sorumluluğu nereden başlıyor, nerede bitiyordu?

Muslihittin bayağı bir tekne reisi olamazdı. Onu derya kaptanları arasında da göremiyoruz! Zaten kaptan-ı derya olmak istemezdi. Ayrıca hasımları, düşmanları, kıskananları, menfaatleri çiğnenenler, onu derya kaptanı yaptırırlar mıydı? Hele, Sadr-ı âzam Pîrî Mehmet Paşa'nın 27 Haziran 1523'te Rodos'un fethinden altı ay sonra emekli olup Silivri'deki çiftliğine çekilmesiyle yerine geçen "Makbul İbrahim Paşa" diye anılan, Hasodabaşı İbrahim Ağa, Kurdoğlu'na bu imkânı verir miydi?

Yalnız bir husus daha var; Yaylak Mustafa Paşa'nın 1522'de Rodos'un alınması sırasında kaptan-ı deryalıktan uzaklaştırılması ile bu yere kimin getirildiği iyice bilinemiyor. Sadece bir kaynak, evvelâ Bayram ve Behram Paşa'dan, sonra da Süleyman Paşa'dan bahsedi-

yor. Başka yerlerde bu iki şahsın isimlerine rastlanmadığı gibi, tayin ve azilleri hakkında da bir tarih zikredilmiyor.

Sonra, 1531 yılında silâhtarlıktan gelme Kemankeş Ahmet Paşa isimli bir kara adamının kaptan paşalığa getirildiğini biliyoruz.

1522'den 1531'e kadar tam dokuz yıl kaptan-ı deryalık makamı gölgede kalmıştır. Orasını bu süre içinde gerçekten kimin işgal ettiği bugün için tartışılacak bir konudur. Acaba Kurdoğlu resmen olmasa da, fiilen Derya Kaptanlığı mı yapıyordu? Ölümü 1531 yılında mı olmuştur?

1534 yılında Barbaros Hayrettin Paşa, Kemankeş Ahmet Paşa'nın yerine Kaptan Paşa tayin edilince Kurdoğlu ile beraber mi yaşamıştı?

28 Eylül 1538 tarihinde Preveze zaferinde Kurdoğlu' nun ismi hiç geçmez. Zannederiz ki, o zamanlarda hayatta değildi.

Görülüyor ki, bütün bu hususların hepsi karanlıkta kalıyor.

Ayrıca şunu ilâve etmek isteriz ki, Kanunî Sultan Süleyman, Rodos şövalyelerini serbest bırakmakla büyük bir hata işlemişti. Bu şövalyeler, Papa'nın izniyle sonradan Malta adasına yerleşmiş ve Türklerin Afrika'ya tamamen hâkim olmalarının önüne geçtikleri gibi, Akdeniz'in siyasi cephesini de değiştirmişlerdi.

Kurdoğlu'nun oğullarına gelince; Kurdoğlu Ahmet Bey 1560'ta Rodos beyiydi, diğer oğlu Hızır Kurdoğlu Reis ise 1568'de Mısır kaptanlığını yapıyordu. Bir yıl sonra Hızır Kurdoğlu Reis, Sumatra seferine çıkmış, Türk hâkimiyetini Okyanuslara kadar uzatmıştı. Türk askeri Sumatra Ordusunu ıslah etmiş, yardımda bulunmuş, Sumatra Hükümdarı Sultan Alaeddin ise Türk hâkimiyetine girmişti. Bugün dahi Sumatra'da bir Türk mezarlığı, bir Türk köyü vardır. Oradaki Türkler artık dillerini unutsalar bile milliyetlerini korumaktadırlar.

Şüca Kurdoğlu da devlet katında birçok hizmetler görmüş, Kurdoğlu adını lekelememeye çalışmıştır.

İşte böylece tarih akıp gitmektedir. İnsanlar kendilerinden evvel gelenlerden bilerek veya bilmeyerek çok şeyler elde ediyorlar.

Şayet bir gün Kurdoğlu Muslihittin, ömrünün silinmiş yönlerini geçmişten seslenircesine önümüze sererse, onu tekrardan kaleme almak bizim için büyük bir zevk olacaktır.

---OOOOO---

SULARIN GÖLGESİNDE (Roman)

"Kurdoğlu Muslihittin Reis'in Hayat Hikâyesi"

Yazan: Bekir Büyükarkın

Aziz dostum Sayın Kemâlettin Nomer'in, *Suların Gölgesinde* adlı romanımı okuyup gerçekçi olduğunu kanıtlamam için benden döküman istemesi üzerine aşağıdaki bilgileri yazmayı uygun buldum.

Aziz dostuma ilgisinden dolayı çok teşekkür ederim.

Evvela şunu söyleyeyim ki, *Suların Gölgesinde* bir romandır. Elbette romancının hayal gücü, duyguları, hatta arzuları bu eserde de mevcuttur. Kahramanların kukla olmalarının ötesine geçebilmek amacıyla kişilikleri değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Buna rağmen, hiç bir şekilde tarih çiğnenmemiş, daima geçmişe yaslanılmış, olaylar abartılmamıştır. Yalnız, tarihî olayların akışını sağlayabilmek için küçük olaylara ihtiyaç duyulmuştur.

Araştırmam, kaynak aramam bir yıl kadar sürmüştür. Eseri kaleme alışım ise 8 Ağustos 1965 tarihinden 10 Mart 1966 tarihine kadar devam etmiştir.

Şimdi sizlere bu eseri yazarken başvurduğum kaynakların başlıcalarını sıralamak isterim:

T.D.M. : *Türklerin Deniz Muharebeleri* (Fevzi Kurtoğlu)
D.T. : *Denizde Türkiye* (Haydar Alpagot)
T.T. : *Türkiye Tarihi* (Yılmaz Öztuna)
Ş.A.T. : *Şimali Afrika'da Türkler* (Aziz Semih)
R.T.M. : *Resimli Tarih Mecmuaları*
Y.T.D. : *Yeni Tarih Dergileri*
H.T.M. : *Hayat Tarih Mecmuaları*
O.İ.T. : *Osmanlı İmparatorluğu Tarihi* (Zuhuri Danışman)
T.D. : *Türklerin Denizciliği* (Fuat Carım)

O.T.K. : *Osmanlı Tarihi Kronolojisi* (İsmâil Hâmî Dânişmend)
O.T.L. : *Osmanlı Tarihinde Leventler* (Mustafa Cezar)
L.D.R. : *L'ile de Rhodes* (Rodos Adası) (Edourd Biliotti ve L'abbe Cottret) (1881)
K.B. : *Kitâb-ı Bahriye* (Pîrî Reis)
T.K.F.E.B.: *Tuhfetül Kübar Fi Esfâril Bihar* (Kâtip Çelebi)
T.G.H.P. : *Tevârihi Gazevât-ı Hayrettin Paşa* (Muradi)
R.T. : *Rodos Tarihi* (Ziver Bey)
P.T. : *Peçevi Tarihi* (Murat Uraz düzenlemesi)
D.A.Ç. : *Devlet Arşivi'ndeki Çalışmalarımız*
M.O.T. : *Mufassal Osmanlı Tarihi* (İskit Yayını)
O.T. : *Osmanlı Tarihi* (İsmail Hakkı Uzunçarşılı)

* * *

Suların Gölgesinde evvela *Akşam* gazetesinde tefrika edilmişti. Gazetenin 13 Mart 1966 tarihli nüshasında Doğan Özgüden imzasıyle şöyle bir yazı çıkmıştı:

"Bekir Büyükarkın, tarihî belgelere dayanarak hazırladığı Suların Gölgesinde isimli romanında Barbaros kadar güçlü bir Türk korsanının, Kurdoğlu Muslihittin Reis'in hayatını ve maceralarını dile getirmektedir. Suların Gölgesinde, sadece zevkle izlediğiniz bir roman değil, aynı zamanda Osmanlı tarihine ışık tutan bir belge olacaktır."

Gerçekten de Muslihittin Reis büyük bir denizciydi. Bazı tarihçilerimiz ondan ya hiç bahsetmezler, yahut Barbaros'ların yanında çılıştığını söyleyip bir kaç cümleyle geçiştirirler. Halbuki Oruç Reis'in, kardeşi Barbaros'la nerede çalışacaklarına karar verirlerken, "Mısır sularında Kurdoğlu dolaşıyor, bir ormana iki aslan sığmaz" demesi onun ne kadar doğerli olduğunu göstermektedir. (*Türklerin Deniz Muharebeleri*'nin 184. sahifesine bakınız.)

Kurdoğlu Muslihittin Reis'in nerede doğmuş olmasına gelince; bu konuyu pek aydınlığa çıkartamıyoruz. Yalnız Fethiye Körfezi'nin kuzeyinde *Kurdoğlu Burnu* adıyla bir burun mevcuttur. Yine bu körfezin açıklarına yerliler *Kurdoğlu açıkları* derler. Muhtemeldir ki, Kurdoğlu Muslihittin Reis, Fethiye'mizin, bu şirin beldemizin bir köşe-

sinde doğmuş olmalıdır. Bilindiği üzere Fethiye Körfezi'nin içinde Domuz Adası ve Tersane Adası vardır.

Muslihittin Reis Rodoslulara müthiş bir kin duyuyordu. Rodoslu korsanların, Ege sahillerine saldırması, Türk kadınlarını kaçırması, Türk gemilerini çevirip yağlaması, Türkleri esir edip forsaya çakmaları onu çok üzmekte, intikam hissiyle yaşamasına sebep olmaktaydı. Nitekim bu yüzden Roman sahillerine otuz tekneyle yanaşıp karaya levent çıkarmış, Vatikan'a kadar yürümüş Papa onuncu Leon'u kaçırıp Rodos'la takas yapmaya bile kalkışmıştır. Başaramamış, geri dönmüştür. Bu olay onun ümit ve azmini yine de kırmamıştır.

Kurdoğlu ayrıca Rodos adasına çeşitli baskınlar yapmış, Rodos gemilerini batırmıştır.

Kanuni Sultan Süleyman'ın Belgrat seferinden dönüşte Rodos granmetrine (Devlet Reisi) Rumca yazıp gönderdiği bir mektup vardır. Bu mektubu ve granmetr Vilye dö Lil Adam'ın verdiği cevabı 1881 yılında Edourd Biliotti ile L'obber-Cottret'in Fransızca yazdığı *L'ile de Rhodes* adlı eserin 290, 291inci sahifelerinde görmek mümkündür. Bu iki mektubu Türkçeye çevirip özetlemeye çalışalım:

"Allâh'ın inayetiyle Padişahların Padişahı, Hükümdarların hükümdarı, İstanbul'un ve Trabzon'un hakimi, Acemistan, Arabistan, Suriye ve Mısır'ın hâkimi, Rumeli ve Anadolu'nun sultanı, Mekke'nin muhafızı, Kudüs'ün sahibi ve denizlerin hakiminden Granmetr Phippe Villiers de L'isle'ye selam:

Bizim yüksek kadirşinaslığımızın iyiliklerine iştirak etmek ve dostluğumuzdan faydalanmak sadece sana ait bir iştir. Dost olarak sen de Macaristan'da elde ettiğimiz zaferler için bizi tebrik etmekte acele et. Biz orada, bize mukavemet etmek isteyenleri yendikten sonra Belgrad'a da boyun eğdirdik..."

Bu mektubun karşılığı olarak Granmetr Padişah'a şu cevabı vermiştir:

"Türklerin Sultanı Süleyman'a selam! Memurunuzun bana getirdiği mektubu gayet iyi anladım. Sulh ve kardeşlik tekliflerinizi, Kurdoğlu Muslihittin Reis'i her ne kadar memnun etmezse de, bana o nisbette hoş gelmiştir.

O Kurdoğlu ki, Fransa'dan Rodos'a gelirken rota üzerinde beni avlamak istemiştir. Başaramayınca Rodos Kanalı'na girmiş, gecenin sayesinde bizim himayemizde seyreden iki ticaret gemisini zaptetmiştir..."

Görülüyor ki, Kurdoğlu, Rodos Şövalyelerini titretmekte ve amansız takipçisi olmaktadır.

Daha sonra Kurdoğlu İstanbul'a gelmiş, Sadr-ı Azam Pîrî Mehmet Paşa'yla konuşmuş, onun da desteğini alarak Kanuni'nin huzuruna çıkmış, Rodos'a sefer açılmasını sağlamış ve Türk donanmasının başına geçip Rodos'a gelmiştir. (Türklerin Deniz Muharebeleri 184, 185inci sahifelerine bakınız.)

Kurdoğlu ve bazı olaylarla ilgili bir kronolojiyi kaynaklarıyla şöyle sıralamak da mümkündür:

1467	Barbaros'un doğumu (*Denizde Türkiye*)
1470	Kurdoğlu'nun doğumu (Tahmini)
1481	Kemal Reis'in Akdeniz'e açılması (*Resimli Tarih Mecmuası* 7-145)
1485	Turgut Reis'in doğumu (*Türk Tarihi* 4-132)
1487	İspanya müslümanlarının Türklerden yardım talebi (*Türk Tarihi* 4-134)
1488	Kemal Reis'in Valansiya baskını (*Resimli Tarih Mecmuası* 7-147)
1490	Kurdoğlu'nun denize açılması (Tahmini)
1492	Kurdoğlu'nun İskenderiye'yi merkez seçişi (Türklerin Deniz Muharebeleri)
1494	Korsanların devlet hizmetine çağırılması (*Yeni Tarih Dergisi*, 2-452)
1495	Türk Korsanlarının Akdeniz'de dolaşması (*Şimali Afrika'da Türkler* 1-70)
1496	Kemal Reis'in Santurluoğlu'nu batırması (*Denizde Türkiye*, 406)
1503	Oruç Reis'in esareti (*Şimali Afrika'da Türkler* 1-53)
1503	Kurdoğlu'nun Endülüsleri kurtarışı (*Denizde Türkiye* 537)
1504	Kemal ve Kurdoğlu Reis'lerin Rodos'ta Göçe köyüne girişi (*Denizde Türkiye* 465 ve 531)
1506	Oruç Reis'in esaretten kurtuluşu (*Türkiye Tarihi* 5-80)
1506	Oruç'un Kurdoğlu'yla karşılaşması (*Türkiye Tarihi* 5-80)
1509	Oruç'un Kahire'de Şehzade Korkut'la görüşmesi (*Şimali Afrika'da Türkler* 1-60 ve *Türk Tarihi* 5-80)

1510 Oruç ve Kurdoğlu'nun Rodos sahillerini vurması (Tahmini)

1511 Kemal Reis'in Rodos'a giderken ölümü (*Denizde Türkiye* 466 ve *Yeni Tarih Dergisi* 2-484)

1512 Yavuz Selim'in Padişah oluşu

1513 Oruç'un Cerbeye gelişi ve Hızır'la buluşması (*Türklerin Deniz Muharebeleri* 201)

1513 Yaz'ı-Oruç'un Kurdoğlu hakkında sözleri (*Türklerin Deniz Muharebeleri* 184)
"Mısır sularında Kurdoğlu dolaşıyor. Bir ormana iki aslan sığmaz" deyip, kardeşi Barbaros'la batıda kalmaya karar verişleri.

1514 Tunus Sultanı'nın Kurdoğlu'na tekne vermeyişi, fakat Hızır Reis'e ses çıkartmayışı (*Türklerin Beniz Muharebeleri* 205)

1515 Baharı Kurdoğlu, Aydın, Piri, Sinan, Yahya, Deli Mehmet, Salih ve Turgut Reis'lerin bir süre birleşmesi (*Türk Tarihi* 5 -90)

1515 Kurdoğlu'nun İstanbul'a gidişi (*Türk Tarihi* (5-9), 94, 105) ve Yavuz'la konuşuşu. Sinop'tan Levent toplayışı.

1515-1516 Kurdoğlu'nun Bizerte'ye yerleşişi (*Denizlerde Türkiye* 535, 539)

1516 Yavuz'un Mısır seferi (İstanbul'dan hareketi 4.6.1516)

1516 (26.4.1516) Kanlı Caferağa'nın derya kaptanlığı (*Denizlerde Türkiye* 476)

1516 Temmuz - Yavuz'un Türk korsan reislerini daveti (*Denizlerde Türkiye* 478)

1516 Fransızların Bizerte'ye, baskını, Kurdoğlu'nun Fransızları yenişi (*Türklerin Deniz Muharebeleri,* 213)

1516 (10 Eylül) Kurdoğlu'nun Roma sahillerine ve Vatikan'a baskını (Türklerin Deniz Muharebeleri 214) ve (*Denizlerde Türkiye,* 580)

1516 Kurdoğlu'nun donanmaya katılışı.

1516 (15 Aralık) Yavuz'un Şam'dan Mısır seferine hareketi

1516 Kurdoğlu'nun Suriye sahillerinde donanma komutanlığına vekâlet edişi - Kanlı Caferağa'nın İstanbul'a gönderilişi (*Denizlerde Türkiye* 481, 483)

1517 (2 Ocak) Yavuz'un Gazze'ye varışı
1517 Donanmaya Yavuz'un İskenderiye'yi zaptı emrini vermesi
1517 (22 Ocak) Ridaniye Zaferi
1517 (15 Şubat) Yavuz'un Kahire'ye girişi
1517 (Nisan) Kurdoğlu'nun donanma ile Nil ağzından dönerek İskenderiye'ye demirlemesi (*Yeni Tarih Dergisi* 2-500)
1517 (Nisan) Yavuz'un Kurdoğlu'nu huzuruna çağırışı ve Ravza adasına gidişleri (*Denizlerde Türkiye* 484)
1518 (10 Ekim) Oruç Reis'in şehadeti (*Şimali Afrika'da Türkler* 81)
1520 (21 Eylül) Yavuz'un vefatı
1520 Yaylak Mustafa Paşa'nın Derya kaptanlığı
1521 (11 Ocak) Vilye dö Lil Adam'ın Rodos'a Granmetr seçilişi (D.T, 491)
1521 Kurdoğlu'nun Cicilleye 3 parça gemi ile gidip Hızır Reis'e 10.000 Duka altını vermesi (*Hayat Tarih Mecmuası* 6- 54)
1521 (8 Ağustos) Kanunî'nin Belgrat kalesini fethi
1521 Vilye dö Lil Adam'ın 5 gemi ile Marsilya'dan hareketi (*Denizlerde Türkiye* 491)
1521 Kurdoğlu'nun Malea Burnu altında Lil Adam'a pusu kuruşu (*Denizlerde Türkiye* 491)
1521 Lil Adam'ın Kurdoğlu hakkında Kanuni'ye mektubu (L'ile de Rhodes 291)
1521 Kurdoğlu'nun yeniden devlet hizmetine girişi ve Kanuni'nin huzuruna çıkışı. Rodos'a sefer açılmasını kabul ettirişi.
1521 Kurdoğlu'nun Rodos seferi için donanmayı hazırlaması
1522 Kurdoğlu'nun Kazdağı sahillerinde donanmayı tekrar düzene sokuşu (*Türklerin Deniz Muharebeleri* 184)
1522 (23 Haziran) Kurdoğlu'nun Kara Mahmut Reis'i Herke adasını almaya göndermesi (*Denizlerde Türkiye* 494)
1522 (26 Haziran) Kurdoğlu kumandasındaki filonun Rodos'un Öküz Burnu'ndan karaya asker çıkarması (*Türklerin Deniz Muharebeleri* 185)

1522 (28 Temmuz) Kanuni'nin Marmaris'ten Mahmut Reis'in Yeşil Melek adlı teknesiyle Rodos'a gelişi (*Denizlerde Türkiye* 496)

1522 (4 Ağustos) Deniz Cephesi Filosunun kumandanlığının Kurdoğlu'na verilmesi.

1522 (20 Aralık) Rodos kalesinin teslimi ve 3.000 Türk'ün esaretten kurtarılması (*Denizlerde Türkiye* 505)

1522 (26 Aralık) Granmetr'in huzura getirilmesi.

1523 Kurdoğlu'nun Rodos Sancak Beyliğine tayini (*Osmanlı Tarihi* - İsmail Hakkı Uzunçarşılı, Cilt 2, Sahife 303)

Kurdoğlu iki kere İstanbul'a gelmiştir. Bir kere Yavuz zamanında, bir kere de yukarıda da işaret ettiğim gibi Kanuni zamanında.

Kurdoğlu hakkında yazılan bir eserden (Denizlerde Türkiye) şu cümleyi nakletmekte yarar görmekteyim:

"Akdeniz'e saldığı korku ile âleme dehşet veren Kurdoğlu Muslihittin Reis, Mısır seferindeki yararlıklarıyla devletçe tanınmış ve Selim-i Evvel'in mazharı taltifi olmakla beraber İstanbul'a gelip kılavuzluk hizmeti müftehiresinde bulunmuş olduğu için bu defa da donanmanın limanlarda ve demir yataklarında muhafazası lazım gelerek Kozdağı sahilinde Serdar-ı Ekrem (Mustafa Paşa) ile buluşmuştur"

Esasında Kurdoğlu Rodos'a giden donanmanın durumunu beğenmemiş, onları yeniden teşkilatlandırmıştır. Kılavuzlar tayin etmiş, donanmayı emniyet altına almıştır.

Sayın Fevzi Kurdoğlu'nun (Türklerin Deniz Muharebeleri 1932) adlı eserin 183üncü sahifesinde Muslihittin Reis hakkında şöyle bir ifadeye de rastlanmıştır:

"Yavuz Selim Mısır seferine gitmek istediği zaman Akdeniz'de ebsan ced kadimden korsanlık etmekte olan Kurdoğlu Muslihittin Reis'e hükmü hümayun ile Kapıcı başı irsal edip bir çok vakitlerle İstanbul'a getirip hükûmet hizmetine almıştı. Muslihittin Reis derya ilminde olmertebe mahir idiki, Akdeniz yalılarında mağrıbı zemin ve Septe Boğazı'na varınca seyreyleyip cümle limanları ve hatırnak yerleri bilip karanlık gecede limanlarına gemi ile girebilirdi. Evvela İskenderiye limanını, sonraları Tunus hükûmetine ait olan Bizerte limanını elde edip üssül hareke ittihaz ile Avrupa sahillerine müte-

addit seferler yapmış olan Muslihittin Reis, düşman hükûmetlerinin harp sefineleri ve hatta filoları ile muharebe ederek muzaffer olmuştu."

* * *

Suların Gölgesinde adlı romanı yazarken o zamanın deniz savaşları ve savaş gemileriyle ilgili bilgilerde yanlışlık yapmamak için Kâtip Çelebi'nin (Tuhfetül-Kübar-Fi esfaril Bihar) adlı eserinden de yararlandım. Sanıyorum ki, bu deniz kurallarının bir kısmını Kurdoğlu tesbit etmiştir.

Kâtip Çelebi'nin eserindeki bilgilerin bazıları kısaca şunlardır:

Kanun üzere deryâ cengi nice olur?

1- Donanmamız Anadolu ve Rumeli sahillerine yakın olup düşman donanması açık denizde ise savaşılmaz.

2- Düşman gemileri bizim kıyılarda, donanmamız açık denizde ise veya kıyı düşman kıyısı ise, ayrıca her iki donanma enginde ise savaş kabul edilir.

3- Düşmanda kalyon varsa birden bu kalyona çatılmaz. Evvela uzaktan dövülür, dümeni ve direği kırılır. Eğer enginde rüzgâr varsa borda yelkeniyle ardına düşülür ve döverek gidilir.

Kâtip Çelebi tembihlerde de bulunmaktadır:

Kaptan korsan değilse korsanlarla meşveret etmek mecburiyetindedir. Kendince ile amel edemez.

- Boğaz'dan taşra çıkıldıkta karakolsuz gidilmeye. İki yarar kalite üç mil ileri gide. Limanda donanma yatarken iki üç mil alaga yata.

- Donanma ikiyüz pare olursa iki kol ola.

- Baştarde reisleri, Cezayir'de ve deryada nice yıllar gezmiş ve korsanlık etmiş ola. Zira donanmanın hareket ve sükûnu ona tâbidir.

- Açık denizde pus olunca mehter çalına.

- Gemilerin kürekçileri maşkar ola, yani Türk ve forsa karışık ola. Bir gemide elli kâfirden fazlasına kaptanlar rıza göstermeye..."

Daha nice öneri ve bilgiler mevcuttur.

* * *

Suların Gölgesinde adlı romanımda Akdeniz'deki liman ve adalar hakkında yanılmamam ve yanlış yazmamam için Pîrî Reis'in *Kitab-ı Bahriye*'sini tetkik ettim. Mesela, bu muazzam eserin 238. sahifesi Rodos'tan, 243. sahifesi Herke'den, 422. sahifesi Venedik'ten, 486. sahifesi Sicilya'dan, 510. sahifesi Sardinya Adasından, 534. sahifesi Mayorka Adası'ndan, 553. sahifesi Civita Vechia (Roma sahilleri) nden, 602. sahifesi Gırnata'dan, 634. sahifesi Cezayir, Telis'ten, 636. sahifesi Becaye'den, 648. sahifesi Bizerte'den, 663. sahifesi Cerbe'den, 700. sahifesi İskenderiye'den bahsetmektedir.

* * *

Yararlandığım kaynaklar, burada yazdıklarımdan çok daha fazladır. Mesela (L'ile de Rhodes) adlı eserin, Kanuni'nin mektubu dışında 289, 296, 297, 298, 300. sahifelerinde Kurdoğlu hakkında bilgiler vardır. Yine aynı eser, Rodos burçlarını savunan Anastasia adlı bir kadın hakkında 325. sahifesinde bilgi vermektedir. O Anastasiaki, ele geçmemeleri için çocuklarını öldürdükten sonra Türklere karşı savaşmış ve ölmüştür. Eserde yararlandığım ve bu yazımda bahsettiğim kaynakların dışında kalan kaynakların bazıları şunlardır:

1- Destan-ı Sultan Süleyman (1520-1537) (664R. 1286)

2- Haydar Çelebi Ruznamesi (Yavuz'un Mısır seferiyle ilgili - Topkapı Sarayı Kütüphanesi- Revan Kitaplığı R. 1955)

3- Tac et-Tevarih (Hoca Sadettin Efendi)

4- Türkiye Tarihi (4. cilt- 131, 138) (Kemal Reis hakkında) (İspanya seferleri 1487, 1510 miladi)

5- Rodos ve İstanköy (Celalettin Rodoslu)

6- Hammer Tarihi (Cilt 6- 23, 28)

7- Resimli Tarih Mecmuaları (Cilt 2-945) (Cilt 3-1291) (Cilt 3-1533) (Cilt 3-1715) (Cilt 6-1970) (Cilt 7-473, 490, 537)

8- Yeni Tarih Dergisi (Cilt 2- 531)

9- Osmanlı Tarihinde Leventler (Mustafa Cezar) (170, 176, 177, 187)

10- Bahriye Salnameleri (Tuğamiral Fahri Çoker) (1963-441)

Arşiv araştırmalarımıza gelince, günlerce çalışmamıza rağmen bizi sevindirecek bir vesikaya maalesef rastlanamamıştır. Belki Kurdoğlu konusunda bir çok vesika mevcuttur, fakat tasnif edilmemiş o kadar çok evrak vardı ki, onlara el atmak elbette mümkün olmamıştır. Bizleri ilgilendiren birkaç vesika ise şunlar olmuştur:

Ali Emiri Tasnifi

Esas No.	Sene	Varak	İzahat
325	933	2	Kurtzade ile Deryayı Sefide izamı emrolunan donanma kürekçilerinin emvacibini mübeyyin defter.
327	933	2	Cidde-i mamure, Rodos Ezengemil, Akkerman levazim bahriyesi muhasebesini mübeyyin defter.

Fekete Tasnifi

85	329	-	Kanuni Sultan Süleyman tarafından Rodos'un fethi sırasında kaleme alınan ruznameden ayrılmış bir parça.
140	-	-	Rodos'a tahsis olunan mebaliği gösterir altı varaktan mürekkep defter.

Kurdoğluyla gidecek donanmanın mucibini özetle bugünkü dilimize çevirirsek şu bilgileri elde ederiz:

"Muhasebe mucibi,

Akdeniz'e gidecek olan Kurdoğlu donanmasına verilecek kürekçilerin ve âletçilerin 933 Ramazan'ın başından Zilkade'nin sonuna kadar yapılacak masrafların muhasebesi.

Bu masrafları, galata İhracat Emini Ali ile kâtip Mehmet.... sağlayacaktır"

Rüesa 15 nefer yevmiye ..... 113 akça
Alamdaran ma seroda ha ..... 85 nefer
Alatciyan ..... 15 nefer
Kürekciyan ..... 650 nefer
Kalafatcıyan ma naccaran..... 10 nefer
Yekûn ..... 855 nefer
Yekûn ..... 3690 akça yevmiye

Suların Gölgesinde adlı romanımın sonunda da bahsettiğim üzere Kurdoğlu'nun nerede ve nasıl öldüğünü maalesef bilemiyoruz, hiç değilse ben bilemiyorum!

Kurdoğlu, Barbaros'un Preveze savaşına katılmamıştır. Demek ki o tarihlerde serbest dolaşıyordu, yahut da vefat etmişti.

Preveze zaferi 1538'de elde edildiğine göre ve Kurdoğlu'nun yukarıda bahsettiğimiz muhasebe mucibine göre 933 hicri (1526 miladi) tarihinde donanmayla denize açıldığı anlaşılmış olması dolayısıyla, Preveze zaferi bu tarihten oniki yıl sonra sağlanmıştır.

Esasen benim için tarihin bir karanlık noktası da 1522 yılında Yaylak Mustafa Paşa'nın Kaptan-ı deryâlıktan uzaklaştırılmasından sonra 1531 yılına kadar bu mukama kimin getirildiğinin bilinmemesidir. 1531 yılında Kemankeş Ahmet Paşa'nın Kaptan-ı deryâ oluşuna kadar aradan geçen dokuz yıl içinde belki de Kurdoğlu unvansız Kaptan-ı deryâlık yapmıştır. Onu kıskananlar, ona kin besleyenler, böyle bir rütbeyi ona çok görmüş olabilirler. Çünkü 1526 yılında Kurdoğlu hayattaydı ve devletinin hizmetindeydi. Kurdoğlu Muslihittin Reis'in Ahmet, Hızır, Şuca adlı üç oğlu vardı. Üçü de denizlerde milletimiz için büyük hizmetler yapmıştır.

Nitekim Kurdoğlu Ahmet Bey 1560'ta Rodos beyiydi. Kuroğlu Hızır Reis ise 1568'de Mısır kaptanlığı yapıyordu. 1569 yılında da donanmasıyla Sumatra-Ace'ye gitmiş, Sumatra ordusunu ıslah etmiş, Sumatra hükümdarı Sultan Alâeddin ise Türk hakimiyetine girmişti. Bu gün hâlâ Sumatra'da bir Türk mezarlığının ve bir Türk köyünün varlığından bahsedilir.

Saygılarımla. **Bekir Büyükarkın**